

БЕСТСЕЛЕР
«НЬЮ-ЙОРК
ТАЙМЗ»

ПОКИ
Я НЕ ВПАЛА

ЧИТАЙТЕ КНИЖКУ — ДИВІТЬСЯ ФІЛЬМ

МАТРИЦЯ ЧАСУ

ЛОРЕН ОЛІВЕР

ЛОРЕН ОЛІВЕР

ПОКИ Я НЕ ВПАЛА

УДК 821.111-32
ББК 84(7США)
О 54

BEFORE I FALL

Lauren Oliver

З англійської переклала Вікторія Мельничук

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі в будь-який спосіб — електронний, механічний, ксерокопіювання або інший спосіб — без попереднього письмового дозволу власника.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or other kind, without the prior permission in writing of the owners.

Олівер Л.

О 54 Поки я не впала / Лорен Олівер ; Пер. з англ. Вікторії Мельничук. — К. : КМ-Букс, 2017. — 384 с.

ISBN 978-617-7489-44-2

Саманта Кінгстон має все: красу, популярність, ідеального хлопця. П'ятниця, 12 лютого, мала б стати просто черговим днем у її чудовому житті. Але натомість стає її останнім днем. Однак наступного ранку Саманта знову прокидається. Сім разів проживає вона свій останній день протягом одного чарівного тижня, щоб розгадати таємницю своєї смерті — і зрозуміти справжню вартість того, що вона от-от втратить.

УДК 821.111-32
ББК 84(7США)

ISBN 978-617-7489-44-2

© Lauren Oliver, текст, 2010
© Вікторія Мельничук, переклад, 2017
© ТОВ «Видавнича група КМ-Букс», 2017

Світлої пам'яті Семона Еміля Кнудсена II

*Пітере,
Дякую за мої найкращі хіти.
Сумую за тобою*

ПРОЛОГ

Подейкують, перед смертю все твоє життя проминає перед очима, але зі мною сталося не так.

Якщо чесно, я завжди думала, що всі ці історії про «останню мить», коли внутрішнім зором переглядаєш своє життя, доволі моторошні. Деякі речі варто просто зарити й забути, як сказала б моя мама. Наприклад, я б радо забула весь п'ятий клас (період окулярів і рожевих брекєтів), та й чи хоче хтось заново пережити перший день середньої школи? До цього додайте всі нудні родинні канікули, безглузді уроки алгебри, менструальні судоми й незграбні поцілунки, які я ледве змогла перетерпіти першого разу...

Хоча насправді я була б не проти пережити свої найкращі хіти: коли ми з Робом Кокраном уперше зажималися посеред зали на шкільних танцях, так щоб усі бачили і знали, що ми разом; коли ми з Ліндсі, Елоді й Еллі напилися й намагалися зліпити снігових янголів у травні, залишаючи на газоні Еллі величезні відбитки; мою вечірку на шістнадцятиріччя, коли ми запалили сотню свічок і танцювали у дворі на столі; той раз, коли на Геловін ми з Ліндсі розіграли Клару Сьюз і за нами гналися копи, а потім ми сміялися так, що нас ледве не знудило. Це речі, які я б хотіла пам'ятати сама; речі, за якими я б хотіла, щоб пам'ятали мене.

Але перед смертю я не думала ні про Роба, ні про будь-якого іншого хлопця. Я не думала про всі ті шалені витівки з друзями. Я навіть не думала про свою родину, ні про те, як світло фарбує стіни в моїй кімнаті в кремовий колір, ні про те, як у липні пахнуть за моїм вікном азалії — медом і корицею.

Натомість я думала про Вікі Галлінан.

А саме про випадок у четвертому класі, коли Ліндсі на уроці фізкультури оголосила перед усіма, що вона не візьме Вікі до своєї команди на грі у вибивайла. «Вона занадто товста, — лягнула Ліндсі, — у неї можна влучити з заплющеними очима». Я поки ще не була подругою Ліндсі, але навіть тоді вона мала здатність казати речі в такий спосіб, що вони звучали кумедно, і я сміялася разом зі всіма, а обличчя Вікі стало багряним, як штормова хмара.

Ось що я згадала в мить перед смертю — в мить, коли я б мала зробити яхесь важливе відкриття про своє минуле: я згадала запах лаку й рипіння наших кросівок на відполірованій підлозі, тісноту моїх поліестерових шортів; сміх, що відлунював у великому порожньому просторі, ніби в спортзалі було набагато більше, аніж двадцять п'ять людей.

Й обличчя Вікі.

Дивна річ у тому, що я не думала про це вже сто років. Це був один з тих спогадів, про які ти навіть не здогадуєшся, що пам'ятаєш їх, якщо ви розумієте, про що я. Не те щоб Вікі образилася або що. Просто діти завжди глузують одне з одного. Нічого страшного. Завжди буде хтось, хто сміється, і завжди буде хтось, з кого сміються. Це трапляється щодня, у кожній школі, у кожному містечку Америки — можливо, і світу, хтозна. Уся суть дорослішання полягає в тому, щоб залишатися на боці тих, хто сміється.

Вікі не була така вже й товста, почнімо з цього, — просто мала по-дитячому пухкі щічки й живіт — і перед старшими класами вона це все скинула і виросла на три дюйми. І навіть

заприятелювала з Ліндсі. Вони грали разом у шкільній команді з хокею на траві й віталися у вестибулі. Одного разу на вечірці в дев'ятому класі Вікі згадала про цей випадок, — ми всі були трохи захмелені, — й ми сміялися і сміялися, Вікі найбільше, доки її обличчя на стало таким самим багряним, як багато років тому в спортзалі.

Це була дивна річ номер один.

Ще дивнішим був той факт, що ми тільки-но говорили про це — тобто що буде перед смертю. Я точно не пам'ятаю, як ми перейшли на цю тему, крім того, що Елоді нарікала, що я завжди сиджу на передньому сидінні, відмовлялася застібнути ремінь безпеки й нахилилася вперед, щоб дотягнутися до айподу Ліндсі, хоча привілеї діджея належали мені. Я намагалася пояснити свою теорію передсмертних «найкращих хітів», і ми всі обирали, що б туди ввійшло. Ліндсі, звісно ж, обрала момент, коли вона дізналася, що зарахована до Дюкського університету, а Еллі, яка, як завжди, жалілася на холод і погрожувала вмерти від пневмонії просто там, на місці, встигла сказати, що хотіла б завжди заново переживати свій перший раз із Метом Вайлдом, і це нікого не здивувало. Ліндсі й Елоді курили, і крижаний дощ залітав крізь щілини у вікнах. Дорога була вузька та звивиста; обабіч гойдалися темні голі гілки, ніби танцюючи з вітром.

Елоді ввімкнула «*With or without you*», щоб подратувати Еллі, мабуть, стомившись від її скиглення. Це була пісня Еллі й Метта, який кинув її у вересні. Еллі обізвала Елоді сучкою, розстебнула ремінь і нахилилася вперед, намагаючись відібрати айпод. Ліндсі пожалілася, що хтось ліктем затискає їй шию. Цигарка випала їй з рота і впала між стегнами. Ліндсі почала голосно лаятися, силкуючись змахнути попіл з сидіння, Елоді й Еллі досі сварилися, а я намагалася перекричати їх, згадуючи той випадок, коли ми ліпили сніжних янголів у травні. Шини трохи ковзали мокрою дорогою, у машині було повно цигаркового диму, цівки якого підіймалися, мов примари, в повітря.

А потім перед машиною раптом спалахнуло щось біле. Ліндсі скрикнула — я не розібрала слів, чи то «тихо», чи то «лихо»,— і машина полетіла з дороги в чорну пащу лісу. Почувся жахливий звук — скрегіт металу і брязкіт скла, машина склалася вдвоє — і я відчула чадний запах. У мене був час подумати, чи загасила Ліндсі цигарку.

Потім переді мною з'явилося обличчя Вікі Галлінан з минулого. Я чула сміх, він відлунював і кружляв навколо мене, а відтак переріс у вереск.

А далі нічого.

Річ у тім, що ви нічого не знаєте заздалегідь. Це не так, як прокинутися з поганим передчуттям. Ви не бачите ніяких тіней там, де їх бути не повинно. Ви забуваєте сказати батькам, що любите їх, або, як-от сталося зі мною, взагалі забуваєте з ними попрощатися.

Якщо ви схожі на мене, то ви прокидаєтеся за сім хвилин і сорок сім секунд до того, як по вас має заїхати ваша найкраща подруга. Ви надто заклопотані тим, скільки троянд отримаєте на День купідона, тому вдягаєтеся, чистите зуби й молитесь Богу, щоб косметичка виявилася на дні сумки і ви змогли нафарбуватися в машині.

Якщо ви схожі на мене, ваш останній день починається так:

ОДИН

— Біп-біп! — гукає Ліндсі. Кілька тижнів тому моя мама наварилася на неї за те, що вона щоранку сигналізує о шостій п'ятдесят п'ять, й ось її винахід.

— Іду! — кричу я у відповідь, хоча вона бачить, як я водночас штовхаю вхідні двері, намагаюся вдягнути куртку і заплхнути папку до сумки.

Останньої миті мене сіпає моя восьмирічна сестра — Ізі.

— Що? — обертаюся я. У неї спрацьовує радар молодшої сестри, коли я зайнята, запізнююся чи розмовляю зі своїм хлопцем. Саме такі моменти вона обирає для того, щоб понабридати.

— Ти забула рукавиці, — каже вона, от тільки виходить «ти забула рукавиці». Вона відмовляється виправити свою шепелявість у логопеда, хоча всі діти в класі сміються з неї. Вона каже, що їй подобається її вимова.

Я беру в неї рукавиці. Вони кашемірові, й вона, певно, замастила їх арахісовим маслом. Вона завжди колупається в банках.

— Ізі, я тобі що казала? — мовлю я, штрикаючи її пальцем у чоло. — Не чіпай моїх речей.

Вона хихикає, як дурненька, і я заштовхую її назад до будинку й зачиняю двері. Її воля, вона б тягалася за мною цілий день, мов пес.

Коли я нарешті вибираюся з дому, Ліндсі визирає у вікно Танка. Ми так називаємо її машину — величезний сріблястий «рейндж-ровер». (Щоразу знайдеться бодай хтось один, хто скаже: «Цей пікап — то ціла *вантажівка*», — а Ліндсі стверджує, що могла б зустрітися лоб у лоб з вісімнадцятиколісною фурую й залишитися без подряпини). Вони разом з Еллі єдині, хто має власні автівки. Машина Еллі — це маленький чорненький «фольксваген-джета», який ми назвали Мініме. Я позичаю «хонду-акорд» у мами, а бідолашна Елоді змушена брати в тата стародавній жовтувато-коричневий «форд-таурус», що взагалі ледь-ледь заводиться.

Повітря нерухоме та крижане. Небо ідеально-блакитне. Сонце тільки-но зійшло, слабке й розмите, ніби тільки-но розлилося на горизонті й лінується зібратися. Пізніше обіцяли негоду, але хтозна.

Я сідаю на передне сидіння. Ліндсі вже курить і вказує цигаркою на каву — спеціально для мене.

— Байгелі? — питаю я.

— На задньому сидінні.

— Кунжут?

— Звісно ж.

Вона відїжджає від мого дому й кидає на мене оком.

— Гарна спідниця.

— У тебе теж.

Ліндсі киває, приймаючи комплімент. Насправді ми вдягнені в однакові спідниці. У році є тільки два дні, коли ми з Ліндсі, Еллі й Елоді навмисно вдягаємося однаково: Піжамний день під час Тижня шкільного духу, бо минулого Різдва ми разом купили особливі комплекти, і День купідона. Ми змарнували три години в торговельному центрі, сперечаючись

за червоний і рожевий кольори. Ліндсі ненавидить рожевий, а Еллі живе в ньому, тому ми нарешті зійшлися на чорних міні-спідницях і червоних топах з хутром, які знайшли на розпродажу в «Нордстромі».

Як я вже казала, це єдині дні, коли ми вдягаємося однаково *навмисно*. Але, якщо чесно, у школі імені Томаса Джефферсона всі мають однаковий вигляд. У нас немає офіційної форми (це державна школа), але тут ви побачите однаковий прикид з джинсів, сірих кросівок, білої футболки й кольорової флісової куртки на дев'ятох з десятих учнів. Навіть хлопці й дівчата вдягаються однаково, хіба що наші джинси тісніші й нам щодня доводиться вкладати волосся. Це Коннектикут: не вирізнятися з натовпу — найголовніше.

Не те щоб у нашій школі не було своїх диваків — вони є, але навіть диваки дивакуваті однаково. Помішані на екології ботани дістаються до школи на велосипедах, вбираються в конопляний одяг і ніколи не миють волосся, ніби наявність дредів якось допоможе припинити викиди парникових газів. Королеви драмгуртка тягають за собою величезні термоси з лимонним чаєм, носять шарфи навіть улітку й не відповідають під час уроків, бо «бережуть голосові зв'язки». Члени Ліги математики завжди мають удесятеро більше книжок за інших, досі користуються шафками в коридорах і ходять з постійним боязким виразом облич, ніби аж чекають, щоб хтось крикнув: «Гав!»

Зазвичай я не зважаю на це. Інколи ми з Ліндсі плануємо втекти після випускного й жити в лофті в Нью-Йорку разом з одним татуювальником — знайомим її брата, але потай мені подобається жити в Риджв'ю. Тут надійно, знаєте.

Я нахиляюся вперед, намагаючись нафарбувати вії, не видобавши собі ока. Ліндсі ніколи не була найобережнішим на світі водієм і має звичку крутити кермом навсібіч, різко гальмувати, а потім тиснути на газ.

— Хай Патрик тільки спробує не надіслати мені троянду,— каже Ліндсі, пролітаючи повз один знак стоп і мало не ламаючи мені шию, різко гальмуючи на наступному. Патрик — це її інколи хлопець, інколи не хлопець. З початку шкільного року вони розходилися рекордні тринадцять разів.

— Я сиділа поруч з Робом, коли він заповнював бланк,— закрочую я очі.— Можна було подумати, що його хтось примушував.

Я почала зустрічатися з Робом Кокраном з жовтня, але була закохана в нього з шостого класу, коли він був занадто крутим, щоб навіть заговорити до мене. Роб був моїм першим коханням, принаймні першим *справжнім* коханням. Одного разу в третьому класі я поцілувала Кента Макфуллера, але це, безумовно, не рахується, оскільки ми просто обмінялися обручками з кульбаб і вдали одружених.

— Торік я отримала двадцять дві троянди,— Ліндсі жбурляє цигарку у вікно і відсьорбує каву.— Цього року має бути двадцять п'ять.

Щороку перед Днем купідона учнівська рада встановлює біля спортзали стенд. За два долари можна купити своїм друзям валограми — троянди з прикріпленими маленькими записками — і їх упродовж дня доставлять купідони (зазвичай це учні дев'ятих чи десятих класів, які хочуть підлизатися до старшокласників).

— Я буду щаслива отримати п'ятнадцять,— кажу я. Кількість троянд є дуже важливою. Можна легко визначити, хто популярний, а хто ні, за тим, скільки троянд вони отримують. Отримати менш як десять — це дуже погано, отримати щонайбільше п'ять — принизливо, це означає, що ти чи потвора, чи не відома взагалі. Ймовірніше, і те, і те. Інколи люди підбирають троянди, які хтось загубив, щоб додати до своїх букетів, але це завжди помітно.

— Отже,— Ліндсі дивиться на мене збоку,— ти схвильована? Сьогодні великий день. Ніч відкриття,— сміється вона.— Без приколу.

Я знизую плечима і відвертаюся до вікна. Дивлюся, як від мого подиху запітніває скло.

— Це не таке вже й велике діло.

Робові батьки на вихідні їдуть геть, і декілька тижнів тому він спитав мене, чи хотіла б я провести ніч у нього вдома. Я знала, що насправді він питав про це, бо хотів сексу. Кілька разів у нас майже до того доходило, але це завжди було на задньому сидінні «БМВ» його тата, чи в чужому підвалі, чи в моїй кімнаті, поки батьки спали в сусідстві, й це завжди було якось неправильно.

Тому, коли він запросив мене залишитися на ніч, я без роздумів сказала «так».

Ліндсі пищить і вдаряє долонею по керму.

— Не таке вже й велике діло? Ти жартуєш? Дитинка росте!

— Ой, будь ласка.

Жар скрадається шиєю вгору, і я знаю, що моя шкіра стає червоною і плямистою. Таке трапляється, коли мені ніяково. Усі дерматологи, креми й пудри Коннектикуту не допомагають. Коли я була меншою, діти співали мені: «І червона, й соковита, та гірка вона все літо. Хто це? Сем Кінгстон!»

Я хитаю головою та протираю скло. Світ за вікном сяє, немов полакований.

— Коли ви з Патриком зробили це, до речі? Десь три місяці тому?

— Так, але відтоді ми надолужуємо згаяний час,— Ліндсі підскакує на сидінні.

— Фу.

— Не переживай, мала. Усе буде добре.

— Не називай мене «малою».

Це одна з причин, чому я погодилася зайнятися сьогодні сексом з Робом: тоді Ліндсі й Елоді не будуть з мене більше насміхатися. Також, на щастя, Еллі ще досі незаймана, тому я не буду останньою. Іноді мені здається, що з нашої четвірки я одна завжди плетуся за іншими.

— Я вже казала, це не таке вже й велике діло.

— Як скажеш.

Ліндсі змусила мене нервувати, тому я рахую поштові скриньки, повз які ми проїжджаємо. Цікаво, чи мені завтра все буде мати інший вигляд, цікаво, чи буду я мати інший вигляд для людей. Я сподіваюся.

Ми під'їжджаємо до будинку Елоді. Поки Ліндсі не почала сигналізувати, відчиняються вхідні двері, й Елоді іде підстрибом по заледенілій доріжці, намагаючись балансувати на своїх трьохдюймових підборах, так ніби мріє вибратися з дому якнайшвидше.

— Жахлива погода, еге ж? — каже Ліндсі, коли Елоді сідає до машини. Як і завжди, на ній тільки тоненька шкіряна куртка, і це при тому, що в прогнозі погоди передавали мінус.

— Який сенс мати класний вигляд і не хизуватися цим? — Елоді трусить грудьми, й ми сміємося. Неможливо хвилюватися тоді, коли вона поряд, й ось і вузол у моєму животі розв'язується.

Елоді хапає рукою повітря, і я передаю їй каву. Ми всі завжди замовляємо однакову каву: велику з фундуком, без цукру, з додатковими вершками.

— Дивися, куди сідаєш. Розчавиш байгелі,— попереджає Ліндсі в дзеркало заднього огляду.

— Та ти точно хочеш шматочок ось цього,— Елоді шльопає себе по сідницях, і ми знову сміємося.

— Залиш це для Мафіна, збоченка.

Стів Пекарський — остання жертва Елоді. Вона називає його Мафіном через його прізвище і через те, що він солоденький (це так *вона* каже, а про мене, то він якийсь липкий і від нього завжди тхне травкою). Декілька тижнів тому вони вперше переспали.

Елоді найдосвідченіша з нас усіх. Вона втратила цноту в десятому класі й уже займалася сексом з двома різними хлопцями. Саме вона розповіла мені, що після кількох перших разів у неї все боліло, і це змусило мене хвилюватися вдсятеро більше. Це може здатися дивним, але я ніколи не думала про це як про щось фізичне, через що може бути боляче, на кшталт футболу чи верхової їзди. Я боюся, що не знатиму, що робити, як на фізкультурі, під час баскетболу. Я завжди забувала, кого мала захищати чи кому передати м'яча.

— М-м-м, Мафін,— Елоді потирає живота.— Я так зголодніла.

— Для тебе є байгель,— кажу я.

— Кунжут?

— Звісно ж,— водночас відповідаємо ми з Ліндсі. Ліндсі підморгує мені.

Під'їжджаючи до школи, ми опускаємо вікна та врубаємо «No More Drama» Мері Джей Блайдж. Я заплющую очі й думаю про шкільний бал, коли я вперше поцілувала Роба, коли він вивів мене в центр зали, і раптом мої вуста опинилися на його вустах, його язик опинився під моїм язиком, і я відчувала жар від різнокольорових ліхтариків, що тиснув на мене як рукою, а музика, здавалося, відлунювала десь між ребрами, через що моє серце тремтіло і стрибало. Через холодне повітря з вікна в мене болить горло, а баси віддають у ноги та пронизують тіло, як того вечора, коли я думала, що ніколи не зможу бути щасливішою; звук доходить до голови, мені паморочиться, немов від того звуку машина розколеться надвоє.

Популярність: Аналіз

Популярність — дивна штука. Її неможливо дати точне визначення, про неї некруто говорити, але ти розумієш, коли бачиш її. Як косе око чи порно.

Ліндсі — шикарна, але ми не набагато красивіші за всіх інших. Ось мої гарні риси: великі карі очі, рівні білі зуби, високі вилиці, довгі ноги. Ось мої потворні риси: занадто довгий ніс, пласкі сідниці, а шкіра вкривається плямами, коли я нервую.

Бекі Діфіоре така сама гарна, як і Ліндсі, але я навіть не впевнена, чи була в неї взагалі пара на шкільному балі. Груди в Еллі доволі великі, а в мене їх майже нема (коли Ліндсі в поганому гуморі, вона називає мене «Семюел», а не «Сем» чи «Саманта»). Не те щоб ми були ідеальними дівчатами, у яких з рота завжди пахне ліліями або що. Одного разу в їдальні Ліндсі змагалася з Джоною Сасновим за те, хто голосніше відригне, і всі їй аплодували. Інколи Елоді вдягає до школи жовті пухнасті пантофлі. Колись на суспільствознавстві я так сильно сміялася, що мене знудило ванільним лате на парту Джейка Сомерса. За місяць по тому ми цілувалися в шафі Лілі Англер. (Цілується він нікудишньо).

Річ у тім, що ми можемо собі дозволити робити такі речі. Знаєте чому? Бо ми популярні. А популярні ми тому, що нам усе сходить з рук. Замкнене коло.

Коротше, я маю на увазі те, що тут нема про що думати. Якщо є коло, то завжди будуть ті, хто всередині кола, а хто ззовні, й хіба що ви взагалі тупі, побачити, хто є хто, доволі просто. Так уже виходить.

Хоча не брехатиму. Це класно, що нам з легкістю все вдається. Приємно, коли знаєш, що можна робити що завгодно без жодних наслідків. Після школи ми згадуватимемо ці роки й знатимемо, що все зробили правильно, що ми цілували

найсимпатичніших хлопців, ходили на найкрутіші вечірки, втрапляли в достатню кількість халеп, голосно слухали музику, викурювали забагато цигарок, забагато пили, забагато сміялись і замало слухалися, чи й не слухалися взагалі. Якби школа була грою в покер, то ми з Ліндсі, Еллі й Елоді мали б вісімдесят відсотків карт.

І повірте: я *знаю*, як це — бути ззовні кола. Я була там першу частину свого життя. Останньою з останніх, нижче нижчого. Я знаю, як це — боротися за недоїдки.

Тому тепер право на вибір належить мені першій. Ну й що. Так воно і є.

Ніхто й не казав, що життя справедливе.

Ми заїжджаємо на стоянку рівно за десять хвилин до першого дзвінка. Ліндсі проїжджає вперед, на стоянку учителів, розганяючи зграю десятикласниць. З-під їхніх пальт видніються білі й червоні мереживні сукні, а в однієї на голові діадема. Точно купідони.

— Мерщій, мерщій, мерщій,— бурмоче Ліндсі, коли ми підїжджаємо до спортзали. Тут розташовані незарезервовані місця. Ми називаємо ці місця алеєю випускників, однак Ліндсі паркується тут з одинадцятого класу. Це VIP-місця стоянки нашої школи, і якщо прогавиш місце (їх тут тільки двадцять), доведеться паркуватися аж на верхній стоянці, аж за двадцять дві соті милі від входу. Одного разу ми порахували й тепер завжди маємо використовувати саме цю точну відстань. Типу: «Ти справді хочеш іти двадцять дві соті милі під дощем?»

Ліндсі пищить, побачивши вільне місце, й викручує кермо ліворуч. Саме тоді Сара Грундель підїжджає на своєму брунатному «шевроле» з іншого боку, на те саме місце.

— А ось дідька лисого,— сигналить Ліндсі, хоча очевидно — Сара приїхала перша, і тисне на газ. Елоді зойкає, коли

гаряча кава опиняється на її майці. Гума скреготить, і Сара Грундель ледве встигає загальмувати, щоб «рейндж-ровер» Ліндсі не зніс їй бампер.

— Супер,— Ліндсі паркується й перемикає передачу на паркування. Потім відчиняє дверцята й визирає.

— Вибач, солоденька! — кричить вона Сарі.— Я зовсім тебе не побачила!

Це очевидна брехня.

— Чудово,— Елоді витирає каву зім'ятою серветкою.— Тепер я цілий день ходитиму з цицьками, від яких тхне фундуком.

— Хлопцям подобаються їстівні запахи,— кажу я.— Я це вчитала в «Гламурі».

— Сховай печиво собі в трусики, й Мафін накинеться на тебе, ще ти не встигнеш дійти до класу,— Ліндсі опускає дзеркало й перевіряє своє обличчя.

— Може, спробуєш таке з Робом, Семмі,— Елоді кидає в мене брудною від кави серветкою, я ловляю її й кидаю назад.— Що? — сміється Елоді.— Думала, я забула про твою грандіозну ніч, так?

Вона нишпорить у сумочці — й у мене летить презерватив з прилиплими до обгортки шматочками тютюну. Це страшенно веселить Ліндсі.

— Варвари,— кажу я, піднімаючи презерватив двома пальцями й кидаючи його в бардачок Ліндсі. Навіть доторк до нього змушує мене знову хвилюватися, у мене знову крутить живіт. Я ніколи не розуміла, чому презервативи зберігаються в маленьких обгортках з фольги. Вони мають вигляд ліків — чогось такого, що тобі виписав би лікар від алергії чи проблем з кишківником.

— Нема гумки — нема кохання,— каже Елоді. Нахиляється і цьомає мене в щоку, залишаючи там велике коло рожевого блиску для губ.

— Ходімо,— я вибираюся з машини, поки вони не помітили мого рум'янцю.

Як ми виходимо, містер Отто, наш фізрук, стоїть коло спортзали і, найімовірніше, витріщається на наші зади. Елоді думає, що він тому й попросив кабінет біля дівочої роздягальні, щоб через комп'ютер знімати на камеру вбиральню. Навіщо ж йому взагалі тоді потрібен комп'ютер? Він учитель *фізкультури*. Тепер щоразу, як ходжу в туалет, я стаю параноїком.

— Швидше, дівчатка,— кричить він. Він також футбольний тренер, що доволі іронічно, бо він, напевно, не зміг би пробігти і до автомата з батончиками й назад. Він схожий на моржа. У нього навіть вуса є.

— Я не хочу робити вам запис про запізнення.

— Я не хочу вас шльопати,— перекирвуюю я його писклявий голос — ще одна причина, чому Елоді думає, що він педофіл. Елоді й Ліндсі регочуть.

— Дві хвилини до дзвінка,— каже Отто різкіше. Можливо, почув мене. Мені байдуже.

— Щасливої п'ятниці,— бурчить Ліндсі, обіймаючи мене за плечі.

Елоді дістає телефон і перевіряє свої зуби, виколупує мізинцем кунжут.

— Це така фігня,— мовить вона, не підводячи очей.

— Ага,— кажу я. П'ятниці завжди важкі, бо свобода вже так близько.— Убийте мене просто зараз.

— Нізащо,— Ліндсі стискає мою руку.— Я не можу допустити, щоб моя найкраща подруга померла цнотливою.

Бачте, ми ж не знали.

На двох перших уроках — мистецтві та історії (Історія Америки вищого рівня; історія завжди була моїм найкращим предметом) — я отримую лише п'ять троянд. Я не дуже за це переймаюся, хоча мене трохи бісить, що Ейлін Чо отримала

чотири троянди від свого хлопця, Іена Довела. Мені навіть не спадало на думку попросити Роба так зробити, тому я гадаю, що це не зовсім справедливо. Люди можуть подумати, що ти маєш більше друзів, ніж насправді.

Тільки-но я приходжу на урок хімії, містер Тірні оголошує позапланову контрольну роботу. Це велика проблема, оскільки (1) я не зрозуміла жодного слова з домашніх робіт за останні чотири тижні (ну добре, я й не намагалася вже після першого тижня) і (2) містер Тірні завжди погрожує надіслати оцінки в приймальні комісії університетів, адже більшість із нас ще не зараховані. Я не впевнена, чи це він серйозно, чи просто намагається тримати випускний клас під контролем, але я в жодному разі не дозволю якомусь учителю-фашисту зруйнувати мої шанси на вступ до Бостонського університету.

Ба гірше: я сиджу поруч з Лорен Лорнет, мабуть, єдиною людиною в класі, яка знає ще менше за мене.

Взагалі-то мої оцінки з хімії цього року були доволі непогані, але це не тому, що на мене раптово зійшло прозріння про взаємодію протонів і електронів. Мою стабільну А з мінусом можна пояснити двома словами: Джеремі Болл. Він худіший за мене, і від нього завжди тхне кукурудзяними пластівцями, але він дає мені списувати домашню роботу й посуває свою парту ближче до моєї під час контрольних, щоб я могла непомітно підглядіти його відповіді. Як на зло, через те, що перед уроком я зустрічаюся в туалеті з Еллі (ми завжди зустрічаємося у вбиральні перед четвертим уроком, бо в неї біологія в той самий час, що й у мене хімія), я прийшла запізно, і моє звичне місце біля Джеремі вже було зайняте.

У контрольній роботі три питання, і я не можу написати нічого виразного на жодне з них. Поруч зі мною Лорен зігнулася над своїм аркушем, висолопивши язика між зубами. Вона

завжди так робить, коли напружено міркує. Її перше питання доволі непогане: написане охайно й розважливо, не якась нерозбірлива мазня, як-от коли ти не знаєш, про що взагалі пишеш, і сподіваєшся, що вчитель не розбере твої карлючки. (До речі, це ніколи не спрацьовує). Потім я згадую, що містер Тірні минулого тижня вичитав Лорен, щоб вона підняла свої оцінки. Можливо, вона почала старанно вчитися.

Я зазираю через плече Лорен і списую два питання — у мене добре виходить робити це непомітно, — коли містер Тірні оголошує:

— Три-и-и хвилини.

Він робить це дуже драматично, так ніби озвучує фільм, і через це його подвійне підборіддя погойдуються.

Схоже, що Лорен уже закінчила й перевіряє свою роботу, але вона так нахилилася, що я не бачу третьої відповіді. Я дивлюся на секундну стрілку — «Дв-ві хви-и-или-и-ини і три-и-идцять секу-у-унд», — гуде Тірні — і я нахилиюся і штрикаю Лорен ручкою. Вона здивовано підводить очі. Не знаю, чи розмовляла я з нею за останні декілька років, і на мить на її обличчі застигає незрозумілий вираз.

«Ручка», — кажу я їй самими губами.

Вона не розуміє й поглядає на Тірні, який, дякувати Богу, читає підручника.

— Що? — шепоче вона.

Я жестами показую на свою ручку, намагаючись дати їй зрозуміти, що в мене закінчилося чорнило. Вона безмовно витріщилася на мене, і в цю мить мені хочеться просто дати їй ляпаса, щоб вона припинила так дивитися... «Дві-і-і хви-и-ини-и-и»... Але нарешті її обличчя прояснюється, і вона усміхається, так ніби тільки-но винайшла ліки від раку. Не хочу здатися грубою, але прикро бути і занудою, і тупою водночас. Який сенс бути занудою, якщо тобі не світить грати Бетховена, чи виграти олімпіаду з правопису, чи вступити в Гарвард або що?

Поки Лорен під партою шукала ручку в сумці, я списала останнє питання. Я навіть забула, що попросила ручку, якщо чесно, тому вона була змушена шепотіти мені, щоб я звернула увагу.

— Три-и-идця-я-ять секу-у-унд!

— Ось.

Я беру в неї ручку. Один кінець пожований. Гидота. Я натягнуто усміхаюся їй і відвертаюся, але через секунду вона шепоче:

— Ну як, пише?

Я дивлюся на неї таким поглядом, щоб вона зрозуміла, що набридає. Мабуть, вона бачить у цьому щось інше.

— Ручка. Вона пише?

Ось коли Тірні грюкає підручником об свій стіл. Звук такий гучний, що ми всі підстрибуємо.

— Міс Лорнет,— викрикує він, дивлячись на Лорен.— Ви розмовляєте під час моєї контрольної?

Вона червоніє й переводить погляд з учителя на мене й назад, облизуючи губи. Я мовчу.

— Та я просто...— слабо каже вона.

— Досить,— він підводиться і так нахмурюється, що здається, ніби його рот зараз розтане на підборідді, та схрещує руки. Здається, що зараз Тірні скаже Лорен щось іще, бо він зирить на неї вбивчим поглядом, але натомість він просто каже:

— Час вийшов. Покладіть олівці й ручки.

Я віддаю Лорен її ручку, але вона її не бере.

— Залиш собі,— каже вона.

— Ні, дякую,— відповідаю я. Тримаю ручку двома пальцями, нахиляюся й махаю нею над партою, але Лорен ховає руки за спину.

— Справді,— каже вона.— Тобі вона знадобиться. Для конспектів і все таке.

Вона дивиться на мене так, ніби пропонує мені щось чудотворне, а не просто заслинену ручку. Я не знаю, чи це через вираз її обличчя, чи ні, але мені пригадується екскурсія в другому класі, коли залишилися тільки ми вдвох без пари. Увесь день нам доводилося триматися за руки щоразу, як ми переходили дорогу, і її долоні завжди були спітнілі. Цікаво, чи пам'ятає вона. Сподіваюся, що ні.

Я натягнуто усміхаюся й кидаю ручку до сумки. Лорен розпливається в усмішці до самих вух. Я викину ручку одразу після уроку, звісно ж: ніколи не знаєш, які хвороби переносяться через слину.

З іншого боку, мама завжди каже: щодня потрібно робити одну добру справу. Тому, думаю, це означає, що я молодець.

Урок математики: продовження уроку хімії

На четвертому уроці в мене ОБЖД. Так називають фізкультуру для старшокласників, які протестують проти примусової фізичної праці (Елоді вважає, що простіше було б називати це рабством — для точності). Сьогодні ми проходимо серцево-легеневу реанімацію, а це означає, що нам доведеться цілуватися з манекенами просто перед містером Отто. Ще один доказ його збоченості.

На п'ятому уроці в мене математика, й купідони заходять раніше, якраз як починається урок. Одна з дівчат одягнена в блискучий червоний комбінезон і має диявольські різки; одна — під зайчика з «Плейбою» чи то під великоднього кролика, тільки на підборах; одна — в костюм янгола. Їхні костюми загалом не відповідають контексту свята, але, як я вже казала, їхня мета — похизуватися перед хлопцями зі старших класів. Я не засуджую їх. Сама була такою. У дев'ятому класі

Еллі два місяці зустрічалася з Майком Гармоном — тоді старшокласником — після того, як доправила йому валограму і він сказав, що її зад має класний вигляд у легінсах. Ось це справжня історія кохання.

Чортик дає мені три троянди — одну від Елоді, одну від Тари Флют, яка ніби в нашій тусовці, але насправді ні, й одну від Роба. Я показово розгортаю маленьку записку, що прикріплена до стебла, і прикидаюся зворушеною, читаючи її, хоча там просто написано «З Днем купідона. Лю те» і маленькими літерами внизу: «Тепер задоволена?»

«Лю те» не зовсім «Я тебе кохаю» — він ніколи цього не казав, — але це близько. Я впевнена, що він приберігає це на сьогоднішню ніч, якщо чесно. Минулого тижня, пізно ввечері, ми сиділи на канапі, й він так дивився на мене, що я була впевнена, *впевнена*, що він це скаже — але натомість він сказав, що під певним кутом я схожа на Пенелопу Крус.

Принаймні моя записка краща за ту, що отримала Еллі від Мета Вайлда торік: «Фіалка — як небо, / троянда — червона. / Я хочу до тебе / у ліжко, кохана». Він пошуткував, звісно, але все ж таки. «Червона» і «кохана» — що це за рима?

Спершу мені здається, що на цьому мої валограми закінчаться, але потім до моєї парти підходить янгол і вручає мені ще одну. Усі троянди різнокольорові, і ця така чудова: кремові й рожеві пелюстки, ніби вона зроблена з морозива.

— Вона чарівна, — зітхає дівчина.

Я підводжу погляд. Янголятко стоїть просто переді мною і дивиться на троянду на парті. Трохи шокує, що учні молодших класів наслідують заговорити до старшокласників, і це на мить роздратовує мене. Дівчина ще й не схожа на звичайного купідона. Її волосся таке світле, аж майже біле, і можна роздивитися окремі вени під її шкірою. Вона мені страшенно на когось схожа, але я не можу згадати, на кого саме.

Вона помічає, що я спостерігаю за нею, і ніяково усміхається. Приємно бачити, як вона почервоніла — принаймні так вона має живий вигляд...

— Меріан!

Вона обертається до дівчини-чортика, що її кличе. Чортик показує трояндами в руці, що час іти, і янгол — Меріан, я так розумію,— швидко приєднується до інших купідонів. Усі троє йдуть геть.

Я торкаюся пальцями пелюсток троянди — вони такі ніжні, як повітря чи подих,— і раптово почувуюся дурепою. Розгортаю записку, очікуючи щось від Еллі чи Ліндсі (вона завжди пише «Люблю тебе до смерті, сучко»), але натомість бачу намальованого товстого купідона, що випадково підстрілює пташку на дереві. Пташка підписана як «американський лисий орел», і здається, що вона зараз упаде прямісінько на парочку, яка сидить на лавці — ймовірно, справжню ціль купідона. Очі в купідона вирячені, схожі на спіралі, й він має дурнувату либу на обличчі.

Під малюнком написано: «Не кохайся напідпитку».

Вочевидь, це від Кента Макфуллера — він малює карикатури для «Халепи», шкільної гумористичної газети, і я озираюся в його бік. Він завжди сидить позаду в лівому кутку кімнати. Це один з його пунктиків, і далеко не єдиний. Звісно ж, він спостерігає за мною. Він усміхається й махає рукою, а потім вдає, ніби натягує стрілу і стріляє в мене. Я демонстративно хмурюся і спеціально беру його записку, швидко згортаю її, і кидаю на дно сумки. Проте він не зважає. Таке враження, що я *відчуваю* на собі його усмішку, як вогонь.

Містер Деймлер проходить між рядами і, збираючи домашнє завдання, зупиняється біля моєї парті. Мушу погодитися: він — це причина, чому я так хотіла отримати троянди саме на уроці математики. Містеру Деймлеру всього двадцять

п'ять, і він шикарний. Він — асистент тренера футбольної команди, і так кумедно бачити його поруч з містером Отто! Вони — цілковита протилежність один одному. Містер Деймлер — за метр вісімдесят, завжди засмаглий і вдягається так, як ми: у джинси, фліску і кросівки. Він — випускник нашої школи. Ми якось знайшли його у випускних альбомах у бібліотеці. Він був королем балу, і на одному з фото він у смокінгу, усміхається й обнімає свою дівчину. З-під коміра його сорочки ледве видніється конопляне намисто. Я обожнюю це фото. Але знаєте, що я обожнюю ще більше? Він і *досі* носить це конопляне намисто.

Іронія в тому, що найгарячіший парубок у школі Томаса Джефферсона — один з учителів.

Як і зазвичай, коли він усміхається, у мене всередині все підскакує. Він пригладжує рукою своє скуйовджене темне волосся, і я уявляю, що це роблю я.

— Уже дев'ять троянд? — він зводить брови, демонстративно перевіряючи годинника. — І зараз тільки одинадцята п'ятнадцять. Молодець.

— Ну що я можу сказати? — мій голос звучить тихо й кокетливо. — Мене обожнюють.

— Я це бачу, — каже він і підморгує мені.

Я даю йому пройти трохи далі по ряду, а тоді голосно кажу:

— Я досі не отримала троянду від вас, містере Деймлер.

Він не обертається, але я помічаю, як почервоніли його вуха. Люди в класі сміються і пирхають. Я спалахую: як-от коли ти знаєш, що робиш щось погане, і тобі це сходить з рук, наприклад, цупиш щось зі шкільної їдальні чи нишком п'єш алкоголь на родинному святі.

Ліндіс каже, що містер Деймлер колись подасть на мене до суду за домагання. Я так не думаю. Гадаю, що насправді йому це подобається.

А ось і доказ: коли він обертається до класу — він усміхається.

— Після перевірки минулої контрольної роботи я бачу, що ви й досі не до кінця розумієте асимптоти та границі,— починає він, спираючись на стола і схрещуючи щиколотки. Я впевнена, що ніхто інший не зміг би зробити математику бодай трохи цікавішою.

Упродовж уроку він майже не дивиться на мене, тільки коли я підіймаю руку. Але присягаюся, коли наші погляди зустрічаються, усе моє тіло починає тремтіти. І присягаюся, що він це теж відчуває.

Після уроку до мене підбігає Кент.

— Ну? — каже він.— Що ти скажеш?

— Щодо чого? — мовлю я, щоб подразнити його. Я знаю, що він має на увазі малюнок і троянду. Кент просто усміхається і змінює тему.

— Мої батьки їдуть на вихідні.

— Класно тобі.

Його усмішка не зникає.

— У мене сьогодні вечірка. Ти прийдеш?

Я дивлюся на нього. Я ніколи не розуміла Кента. Чи принаймні я не розуміла його останні декілька років. Ми були дуже близькі в дитинстві — власне, він був моїм найкращим другом і моїм першим поцілунком,— але тільки-но ми пішли до середніх класів, він почав ставати дедалі дивнішим. З дев'ятого класу він завжди вдягає в школу піджака, при тому що більшість із його піджаків рвані по швах чи мають латки на ліктях. Він завжди в тих самих затертих чорно-білих картатих кросівках, а волосся в нього довге, як завіса, яка спадає на очі що п'ять секунд. Але остання крапля така: він носить котелок. До школи.

Найгірше те, що він міг би бути симпатичним. У нього цілком непогане обличчя й тіло. Ще й маленька родимка у формі

сердечка під лівим оком, чесне слово. Але він мав усе зіпсувати своєю дивакуватістю!

— Я ще не знаю своїх планів,— кажу я.— Якщо всі інші підуть...— мій голос звучить байдуже, щоб Кент зрозумів, що я прийду тільки в тому разі, якщо не буде кращого варіанту.

— Буде класно,— мовить він, досі всміхаючись. Ще одна річ, яка мене бісить у Кенті: він поводить себе так, ніби світ — це великий блискучий дарунок, якого він щоранку розгортає.

— Побачимо,— кажу я. У кінці коридору помічаю Роба. Він заходить до їдальні, і я прискорюю ходу, сподіваючись, що Кент зрозуміє натяк і відстане. Це дуже оптимістично з мого боку. Кент уже декілька років закоханий у мене. Мабуть, ще з часу нашого поцілунку.

Він повністю зупиняється, мабуть, сподіваючись, що я зупинюся теж. Але ні. На якусь мить мені стає соромно, ніби я занадто груба, але ось услід я чую його голос і за самим його тоном уже розумію, що Кент і *досі* усміхається.

— Побачимось увечері,— каже він. Чую рипіння його кросівок по лінолеуму і знаю, що він розвернувся й пішов у іншому напрямку. Він починає насвистувати. Цей звук лине до мене, стаючи дедалі невиразнішим. Я не одразу впізнаю мелодію. «Чекай тепер до завтра, це для мене сонце зійде завтра з небес». Це з мюзиклу «Енні». Моя улюблена пісня — коли мені було сім років.

Я знаю, що ніхто в коридорі не зрозуміє цього, але мені однаково соромно, і шиєю підбирається жар. Кент завжди так робить: поводить себе так, ніби знає мене краще за всіх тільки тому, що сто років тому ми разом гралися в пісочниці. Так ніби те, що відбулося за останні десять років, нічого не змінило. Хоча змінилося *все*.

У мене в кишені вібрує телефон. Дорогою на обід я читаю повідомлення від Лінді.

Сьогодні вечірка в Кента Макдивака. Йдемо?

Я зупиняюся на секунду, видихаючи, а потім пишу:

Звісно ж.

У їдальні школи Томаса Джефферсона є тільки три речі, які можна їсти:

- Байгель, простий чи з сиром;
- Картопля фрі;
- Сендвіч «зроби сам».

а) Але тільки з індичкою, шинкою чи куркою. На саямі й болонську ковбасу відповідь «ні», а смажена яловичина під питанням. А шкода, бо я люблю яловичину.

Роб стоїть біля каси зі своїми друзями. На його таці величезна порція картоплі фрі. Він їсть її щодня. Він помічає мене й киває головою. (Він не з тих хлопців, хто добре справляється з почуттями — чи власними, чи моїми. Пам'ятаєте «лю те» в записці?)

Це дивно. Перш ніж ми почали зустрічатися, він мені так подобався, і так довго, аж у мене йшла обертом голова щоразу, як він бодай дивився в мій бік. Я не брешу: інколи від думок про нього так паморочилось у голові, що мені доводилося присісти.

Але зараз, коли ми офіційно в парі, мене інколи, як я дивлюся на нього, відвідують дивні думки. Мені цікаво, чи вся ця картопля фрі засмічує його артерії, чи користується він зубною ниткою, і коли він востаннє прав кашкета «Yankees», якого він носить майже щодня. Інколи здається, що зі мною щось не так. Хто б не *хотів* зустрічатися з Робом Кокраном?

Не те щоб я зовсім нещасна — я щаслива, — але таке враження, що інколи мені доводиться перераховувати в голові,

чому Роб мені взагалі подобається, ніби в іншому разі я це якось забуду. На щастя, є мільйон причин: той факт, що у нього чорне волосся й мільярд веснянок, але на ньому вони не мають безглузлого вигляду; що він галасливий, але смішний; що його всі знають і він усім подобається, і, напевно, за ним сохне половина школи; що він має гарний вигляд у формі для лакросу; що коли він дуже стомлений, то кладе голову мені на плече й засинає. Ось це мені в ньому подобається. Я люблю лежати поруч з ним, коли вже пізно, темно і так тихо, що чути власне серцебиття. Завдяки таким моментам я впевнена, що закохана.

Я ігнорую Роба, коли стаю в чергу, щоб заплатити за байгель,— я теж умію гратися в неприступність,— і потім іду до секції випускників. Решта їдальні має форму прямокутника. Учні зі спеціальної підгрупи сидять у самому кінці, найближче до класів, потім сидять дев'ятикласники, потім десятикласники, а потім одинадцятикласники. Секція випускників на самому початку їдальні. Це восьмикутник з вікнами зі всіх боків. Ну добре, звідси видно тільки стоянку, але це все одно краще, ніж дивитися на ідіотів, по яких тече яблучне пюре. Без образ.

Еллі вже сидить просто біля вікна за маленьким круглим столиком: це наш улюблений.

— Привіт,— кладу я тацю і свої троянди. Букет Еллі лежить на столі, і я швиденько підраховую.— Дев'ять троянд,— показую я на її букет і струшую свого,— у мене теж.

Вона кривиться.

— Одна з моїх не зараховується. Її надіслав Етан Шлоскі. Можеш у це повірити? Маніяк.

— Так, ну, одну я отримала від Кента Макфуллера, тому одна з моїх теж не зараховується.

— Він тебе коха-а-ає,— мовить вона, розтягуючи «а».— Ти отримала повідомлення від Ліндсі?

Я вибираю зі свого байгеля м'який хліб і закидаю собі до рота.

— Ми справді підемо на цю вечірку?

— Боїшся,— пирхає Еллі,— що він тебе згвалтує?

— Дуже смішно.

— Там має бути діжка з пивом,— каже Еллі. Вона відкушує шматочок свого сендвіча з індичкою.— Ходімо до мене після уроків, добре?

Їй навіть не треба питати. Це наша п'ятнична традиція. Ми замовляємо їжу, риємося в її шафі, врубаємо музику й танцюємо, обмінюючись тіннями для повік і блисками для губ.

— Так, звісно.

Краєм ока я дивлюся, як наближається Роб,— і раптом він уже тут, падає на стілець біля мене й нахиляється так, що його вуста торкаються мого лівого вуха. Від нього пахне одеколоном «Тотал», як і завжди. Мені здається, що цей запах схожий на чай, який колись завжди пила моя бабуся — з мелісою,— але я Робу про це ще не казала.

— Привіт, Слемер,— вітається Роб; він завжди вигадує для мене нові імена: Слемер, Семвіч, Семінар.— Ти отримала мою валограму?

— А ти мою? — запитую я.

Він знімає рюкзак з плеча і відкриває його. На дні лежить шість зім'ятих троянд,— як я розумію, одна з них від мене,— й, окрім цього, порожня пачка цигарок, жуйка, мобілка й запасні футболки. Він не дуже старанний учень.

— Від кого всі інші троянди? — дражню його я.

— Від твоїх конкуренток,— каже він, зводячи брови.

— Як мило,— мовить Еллі.— Робе, ти йдеш на вечірку до Кента?

— Мабуть,— Роб знизує плечима, й раптом на його обличчі з'являється змучений вираз.

Хочете секрет? Одного разу, як ми цілувалися, я розплющила очі й побачила, що *його* очі були розплющені. Але він дивився навіть не на мене. Він дивився повз мене — роздивлявся кімнату.

— У нього буде діжка з пивом,— Еллі повторює вдруге.

Усі шуткують, що школа Джефферсона готує тебе до університетського життя: ти вчишся працювати і вчишся пити. Два роки тому газета «Нью-Йорк Таймз» занесла нас у десятку найп'яніших державних шкіл Коннектикуту.

Не те щоб у Коннектикуті були заняття цікавіші. У нас є торгівельні центри й проводяться вечірки в підвалах, на цьому і все. Треба зізнатися: такий вигляд має більшість країни. Мій тато завжди каже, що варто прибрати Статую Свободи й замість неї поставити торгівельний ряд або оті жовті арки «Макдональдсу». Він каже, що так люди бодай знатимуть, на що очікувати.

— Гм, *перепрошую*,— покашлює Ліндсі, стоячи позаду Роба. Вона схрестила руки й постукує ногою.— Ти на моєму місці, Кокране,— каже вона. Прикидається. Насправді Ліндсі з Робом завжди були друзями. Принаймні вони завжди були в одному товаристві друзів, а тому мали бути друзями.

— Мої вибачення, Еджком.

Він підводиться й, коли вона сідає, робить жест, схожий на уклін.

— Побачимося ввечері, Робе,— мовить Еллі й додає,— привождь друзів.

— Побачимося з тобою пізніше,— Роб нахиляється обличчям у моє волосся, а його голос звучить глибоко й тихо. Цей голос колись змушував усе моє тіло вибухати, як салют. Тепер інколи я думаю, як це заїжджено.— Не забудь. Сьогодні наша з тобою ніч.

— Я не забула,— кажу я, сподіваючись, що мій голос звучить привабливо, а не перелякано. Долоні пітніють, і я молюся, щоб Роб не спробував узяти мене за руку.

На щастя, цього не стається. Натомість він нахиляється і притискає свої вуста до моїх. Ми трохи цілуємося, поки Ліндсі не починає пищати:

— Тільки не тоді, коли я їм,— і кидає в мене картоплю фрі. Влучає мені в плече.

— Бувайте, дами,— каже Роб і неквапом відходить. Його кашкет трохи нахилений убік.

Я витираю рота серветкою, поки ніхто не бачить, оскільки нижня частина мого обличчя тепер уся в Рубовій слині.

Ось ще один секрет про Роба: я *терпіти не можу*, як він цілується.

Елоді каже, що всі переживання — це через мою невпевненість у собі, бо ми з Робом ще не скріпили угоду. Щойно ми це зробимо, вона впевнена, що все стане краще, і я гадаю, вона має рацію. Вона ж знавець, урешті-решт.

Вона приєднується до нас останньою. Кладе свою тачку з картоплю фрі, й усі ми одразу тягнемося туди. В Елоді погано виходить відбити наші руки.

Вона кидає свій букет троянд поруч із собою. У неї їх дванадцять, і на мить мені стає заздрісно.

Гадаю, Еллі теж заздрить, бо вона каже:

— На що ти пішла, щоб їх отримати?

— На *кого* ти пішла? — виправляє її Ліндсі.

Елоді вистромлює язика, проте вона має задоволений вигляд, що ми помітили.

Раптом Еллі зауважує щось у мене за спиною й починає хихикати.

— Убивця-псих, *qu'est-ce que c'est*.

Ми всі озиремося. В секцію випускників щойно впливла Джуліет Сиха, чи Психа. Вона саме так і ходить: ніби ширяє,

ніби нею керують сили, які поза її контролем. У довгих білих пальцях вона тримає коричневий пакет. Її обличчя сховано за завісою платиново-білявого волосся, а згорблені плечі мало не торкаються вух.

Здебільшого всі в їдальні ігнорують її — мало хто її взагалі знає, — але ми з Аїндсі, Еллі й Елоді починаємо імітувати вереск і жестами вдавати різання, як у фільмі Альфреда Гічкока «Психоло», що його ми всі подивилися декілька років тому, якось ночуючи разом. (Після цього ми були змушені спати з увімкненим світлом).

Я не впевнена, чи чує нас Джуліет. Аїндсі завжди каже, що вона взагалі нічого не чує, бо голоси в її голові занадто гучні. Джуліет продовжує повільно йти до дверей на стоянку. Я не знаю, де саме вона їсть. Я майже ніколи не бачу її в їдальні.

Їй доводиться декілька разів штовхнути двері плечем, щоб вони розчахнулися, немовби вона занадто квола, щоб нормально їх відчинити.

— А вона отримала від нас валограму? — питає Ліндсі, облизуючи сіль з картоплі фрі, а потім закидаючи її собі в рота.

Еллі киває і сміється.

— На біології. Я сиділа якраз за нею.

— Вона щось сказала?

— А вона *узагалі* говорить? — Еллі притискає руку до серця, прикидаючись засмученою. — Вона викинула троянду, щойно закінчився урок. Можете в це повірити? Просто перед моїми очима.

У восьмому класі Ліндсі якимось чином дізналася, що Джуліет не отримала жодної валограми. Жодної. Тому Ліндсі поклала записку на одну зі своїх троянд і приліпила її на шафку Джуліет. У записці було написано: «Можливо, наступного року, але, скоріш за все, ні».

Відтоді щороку ми надсилаємо їй троянду й таку саму записку на День купідона. Як мені відомо, це єдина записка, яку

вона коли-небудь отримувала. *Можливо, наступного року, але, скоріш за все, ні.*

Зазвичай я б відчувала докори сумління, але Джуліет заслуговує на своє прізвисько. Вона дивакувата. Ходять чутки, що колись батьки знайшли її на шосе 84 голою о третій ночі — Джуліет перелазила відбійник. Торік Лейсі Кеннеді розповіла, що бачила Джуліет у туалеті у крилі природничих наук: знов і знов погладжуючи волосся, вона дивилася на своє відображення. І Джуліет зовсім не говорить. Уже багато років, наскільки мені відомо.

Ліндсі її ненавидить. Мені здається, що Ліндсі і Джуліет були разом на деяких уроках у початкових класах, але знаю я тільки те, що відтоді Ліндсі терпіти її не може. Вона завжди схрещує пальці, коли бачить поруч Джуліет, немов Джуліет може перетворитися на вампіра й учепитися їй у горлянку.

Саме Ліндсі довідалася, що у п'ятому класі Джуліет впісялася у свій спальний мішок під час походу дівчат-скаутів, і саме Ліндсі дала їй прізвисько Жовтуха-Запісюха. Усі її так і називали — до дев'ятого класу, можете в це повірити? — і трималися від неї подалі, кажучи, що від неї тхне сечею.

Я дивлюся у вікно і спостерігаю, як відблискує на сонці волосся Джуліет, так ніби воно горить. На обрії темрява — пляма, де збирається шторм. Мені вперше спадає на думку, що я насправді не знаю, чому Ліндсі взагалі почала ненавидіти Джуліет і коли саме. Хочу спитати в неї, але дівчата вже перейшли на іншу тему.

— ...бійка,— закінчує Елоді, а Еллі сміється.

— Мені страшно, аж жах,— саркастично відповідає Ліндсі. Вочевидь, я щось прогавила.

— Про що ви? — питаю я.

Елоді обертається до мене.

— Сара Грундель ходить і розповідає всім, що Ліндсі зруйнувала її життя.

Доводиться зачекати, поки Елоді зі знанням справи закидає картоплю фрі собі до рота.

— Вона не може брати участь у фінальних змаганнях з плавання. Ти ж знаєш, для неї це головне. Пам'ятаєш, як вона забула зняти з себе окуляри для плавання і проходила так до другого уроку?

— У неї, напевно, уся стіна в кімнаті обвішана нагородами,— каже Еллі.

— Колись так робила Сем. Правда ж, Сем? Усі ці нагороди за забавки з конячками,— каже Ліндсі та пхає мене ліктем.

— Ближче до теми,— махаю я руками, бо хочу дізнатися, що саме трапалося, і хочу відвернути увагу від себе і від того, що я колись була придуркуватою. Коли я була в п'ятому класі, я проводила більше часу з кіньми, аніж з представниками людської раси.

— Я й досі не розумію, чому Сара ображена на Ліндсі.

Елоді заковує на мене очі так, ніби моє місце — за столом спеціальної підгрупи.

— Сара отримала покарання — вона запізнилася на перший урок уже вп'яте за два тижні.

Я й досі не розумію, і вона зітхає.

— Вона запізнилася на перший урок тому, що мала паркуватися на верхній стоянці й пертися аж...

— ...двадцять дві соті милі! — випалюємо ми водночас й починаємо сміятися, як схиблені.

— Не переживай, Ліндз,— кажу я.— Якщо ви затієте бійку, то я точно поставлю гроші на тебе.

— Ага, ми на твоєму боці,— каже Елоді.

— Хіба ж не дивно, як трапляються такі речі? — мовить Еллі несміливо — як завжди, коли хоче сказати щось серйозне.— Як усе залежить від усього? Тобто, якби Ліндсі не вкрала її паркомісце...

— Я його не крала. Я справедливо його виборола,— заперече Ліндсі, лясаючи рукою по столу. Дієтична «кола» Елоді розливається на картоплю фрі. Ми знову сміємося.

— Я серйозно! — Еллі підвищує голос, щоб перекричати нас.— Це як павутиння, знаєте? Усе поєднано між собою.

— Ти знову лазила в татову схованку, Ел? — питає Елоді.

Цього досить, щоб ми знову почали сміятися. Просто це наш старий жарт про тата Еллі, бо він працює в музичній індустрії. Він юрист, не продюсер, не менеджер, не музикант або що, і він усюди вдягає костюм (навіть до басейну влітку), але Ліндсі запевняє, що він хіпі-стоунер.

Ми сміємося, згорбившись, а Еллі червоніє.

— Ви ніколи не слухаєте мене,— каже вона, але намагається приховати усмішку. Бере картоплю і жбурляє нею в Ліндсі.

— Одного разу я вчитала, що як купка метеликів злетить у Таїланді, то це може спричинити зливи в Нью-Йорку.

— Ага, ну, як ти бзднеш, це може спричинити відімкнення електрики в Португалії,— сміється Елоді й теж жбурляє картоплю.

— Як ти зранку дихнеш, це може спричинити паніку у тварин в Африці,— Еллі нахиляється ближче,— і я *не* бздю.

Ми з Ліндсі сміємося, а Елоді з Еллі продовжують жбурлятися картоплею. Ліндсі намагається сказати, що вони даремно розтрачують смачний жир, але вона так сміється, що не вимовить і слова.

Нарешті вона вдихає і вичаплює:

— Знаєте, що я чула? Якщо ти багато чхаєш, це може спричинити торнадо в Айові.

Еллі знову починає реготати, і раптом ми всі починаємо чхати, і пирхати, і сміятися водночас. Усі витріщаються на нас, але нам байдуже.

Приблизно через мільйон чхань Ліндсі відкидається на стілець, хапаючись за живіт і задихаючись.

— Тридцять загиблих у торнадо в Айові,— вичавлює вона,— і ще п'ятдесят зниклих безвісти.

І ми знову регочемо.

Ми з Ліндсі вирішуємо прогуляти сьомий урок і піти по заморожений йогурт. У Ліндсі зараз французька, якої вона не може терпіти, а в мене англійська. Ми часто разом прогулюємо сьомий урок. Ми випускники, йде останній семестр, тому від нас і очікується, що ми *не* ходитимемо на уроки. До того ж я терпіти не можу свою вчительку з англійської, місіс Гарбор. Вона так часто змінює теми! Інколи я відволічуся на декілька хвилин — а вона вже розповідає про спідню білизну у вісімнадцятому столітті, чи гноблення в Африці, чи який має вигляд сонце над Великим Каньйоном. Хоча їй усього десь п'ятдесят, я впевнена, що вона вже божеволіє. З моєю бабусею було так само: думки кружляли і стикалися, причини були після наслідків, точка «А» змінювалася на точку «Б». Коли бабуся була ще жива, ми навідували її, і хоча мені було не більш як шість, я пам'ятаю, як думала: сподіваюсь, я помру замолоду.

Ось вам і приклад іронії, місіс Гарбор.

Чи, можливо, передбачення?

Узагалі, щоб вийти з території школи під час занять, потрібна спеціальна перепустка, підписана батьками й адміністрацією. Але так було не завжди. Довгий час однією з переваг випускників була можливість виходити зі школи коли захочеш, якщо в тебе вікно між уроками. Щоправда, так було двадцять років тому, й тоді школа Томаса Джефферсона отримала один з найвищих рейтингів підліткового суїциду в країні. Колись ми знайшли онлайн-статтю: «Кеннектикут-пост» назвав нас «Школою суїцидів».

Здається, що одного дня декілька дітей втекли зі школи та з'їхали з мосту — суїцидна угода абощо. Хай там як, після цього школа заборонила учням залишати територію школи вдень

без спеціального дозволу. Якщо подумати, то це безглуздо. Це як виявити, що діти приносять у школу горілку в пляшках для води, й заборонити всім пити воду взагалі.

На щастя, є інший шлях утечі: крізь діру в паркані за спорт-залою біля тенісного корту: ми називаємо це місце курильнею, бо там тусуються всі курці. Проте коли ми з Ліндсі пролазимо крізь паркан і йдемо до лісу, там нікого нема. Ми доходимо до шосе 120. Усе навколо нерухоме й заморожене. Гілки й чорне листя тріщать під нашим взуттям, а пара з нашого віддиху підіймається густими білими клубками.

Наша школа розташована десь за три милі від центру Риджв'ю — якщо це взагалі можна назвати центром,— але всього за півмилі від маленьких крамничок, які ми називаємо Рядом. Тут є заправка, кав'ярня з замороженим йогуртом, ресторан з китайською їжею, після якої Елоді колись хворіла два дні, й різні крамнички на кшталт «Голмарку», де можна купити рожеві блискучі статуетки балерин, снігові кульки й інший непотріб. Туди ми й ідемо. Ми, напевно, маємо вигляд повних дивачок, топаючи дорогою в спідницях і колготках, у куртках нарозхрист, щоб показати червоні топи з хутром.

Дорогою до замороженого йогурту ми проходимо повз «Кухню Гунана». Крізь заляпані брудом вікна помічаємо за столом Алекса Лімента й Кейті Картульйо.

— У-у-у, скандал,— каже Ліндсі, зводячи брови, хоча насправді це скандал лише наполовину. Усі знають, що Алекс уже три місяці зраджує Бріані Макгаєр з Кейті. Усі, окрім Бріани, звісно ж.

У Бріани дуже католицька сім'я. Бріана гарненька й завжди має чистенький вигляд, ніби щойно вмилася. Вочевидь, вона береже себе для шлюбу. Принаймні вона так каже, хоча Елоді думає, що Бріана потайки лесбійка. Кейті Картульйо ще тільки одинадцятикласниця, але, якщо вірити чуткам, вона вже

займалася сексом щонайменше з чотирма хлопцями. Вона — з однієї з небагатьох незабезпечених родин у Риджв'ю. Її мати перукарка, і я навіть не знаю, чи є в неї тато. Вона живе в одній з поганеньких квартир біля Ряду. Одного разу Ендрю Сингер сказав, що в її спальні завжди смердить куркою з китайського ресторану.

— Зайдімо і привітаймося,— каже Ліндсі й тягнеться по мою руку.

Я відступаю.

— Але я хочу цукру.

— Ось, візьми це,— вона дістає пачку льодяників з поясу спідниці.

Ліндсі завжди носить з собою цукерки, 24/7, ніби це наркотики. Гадаю, що так воно і є.

— Тільки на секунду, я обіцяю.

Я дозволяю їй зтягнути себе всередину. Як ми заходимо, над нами бряжчить дзвіночок. Жінка за стійкою гортає жовту пресу. Вона дивиться на нас, а потім опускає погляд, розуміючи, що замовляти ми не збираємося.

Ліндсі сідає поруч з кабінкою Алекса й Кейті, спираючись на стіл. Вона типу дружить з Алексом. Алекс типу дружить з багатьма людьми, оскільки він з коробки з-під взуття у своїй спальні приторгує травкою. Ми з ним при зустрічі лише киваємо одне одному. На цьому наша дружба закінчується. Він узагалі-то зі мною в одному класі з англійської, хоча він туди приходить ще рідше, аніж я. Гадаю, решту свого часу він проводить з Кейті. Інколи він скаже щось на кшталт: «Ця домашка задовбала, га?» — але більше ми не розмовляємо.

— Привіт, привіт,— каже Ліндсі.— Ви сьогодні йдете на вечірку до Кента?

Обличчя в Алекса червоне і плямисте. Принаймні йому соромно, що його отак легко заскочили з Кейті. Чи, може, йому просто зле від їжі. Я б не здивувалася.

— Ем... Я не знаю. Можливо. Побачу...— мовить він і замовкає.

— Буде дуже весело,— жваво каже Ліндсі.— А ти візьмеш із собою Бріану? Вона *така* мила.

Насправді ми вдвох вважаємо, що Бріана набридлива — вічно вона бадьора, ще й носить футболки з написами на кшталт «Якщо ти не вожак в упряжці, краєвид для всіх однаковий» (і правда),— але Ліндсі терпіти не може Кейті. Одного разу вона написала «КК=ББ» по всій вбиральні, що навпроти їдальні, якою користуються всі. «ББ» означає «біле бидло».

Ситуація страшенно ніякова, тому я випаляю:

— Курка з кунжутом? — показую я на м'ясо, яке застигає в сіруватому соусі в тарілці на столі, поруч з печивом з передбаченнями й сумним на вигляд апельсином.

— Яловичина з апельсином,— каже Алекс. Здається, йому стало легше від зміни теми.

Ліндсі роздратовано зиркає на мене, але я продовжую.

— Вам варто бути тут обережними. Одного разу тут Еллі отруїлася куркою. Вона блювала два дні поспіль. Якщо це була *курка*. Вона клянеться, що бачила шматок хутра.

Щойно я це кажу, Кейті підіймає палички й відкушує величезний шматок, дивлячись на мене й посміхаючись так, що видно їжу в її роті. Я не впевнена, чи робить це вона навмисно, щоб викликати в мене відразу, хоча, здається, що так.

— Це огидно, Кінгстон,— каже Алекс, але тепер він усміхається.

Ліндсі закочує очі, ніби Алекс і Кейті тільки марнують її час.

— Ходімо, Сем.

Як ми виходимо надвір, вона бере печиво з передбаченням і розламає його. «Щастя приходить, коли не чекаєш»,— читає вона, і мене смішить її вираз обличчя. Зім'явши записку, вона викидає її на землю.

— Маячня.

Я глибоко вдихаю.

— Мене завжди нудить від того запаху.

Дійсно: це запах старого м'яса, дешевої олії й часнику. Хмари на обрії повільно заповнюють усе небо, роблячи все сірим і розмитим.

— І не кажи,— Ліндсі кладе руку на живіт.— Знаєш, що мені потрібно?

— Велика порція замороженого йогурту! — кажу я, усміхаючись. Заморожений йогурт — це така річ, що навіть назву її не можна скорочувати.

— Звісно ж, велика порція замороженого йогурту! — повторює Ліндсі.

Хоча ми і змерзли, ми замовляємо йогурт з подвійним шоколадом з посипкою й подрібненими цукерками з арахісового масла зверху, який і їмо дорогою до школи, дмухаючи на пальці, щоб вони зігрілися.

На зворотній дорозі Алекса й Кейті вже немає в «Кухні Гунана», але ми зустрічаємо їх знов у курильні. Ми маємо рівно сім хвилин перед дзвінком на восьмий урок, і Ліндсі тягне мене за тенісний корт, щоб покурити й не чути сварки Алекса й Кейті. У будь-якому разі, схоже, що вони сваряться. Кейті схилила голову, а Алекс тримає її за плечі, щось шепоче їй. Цигарка в його руці горить так близько до її тьмяного темного волосся, що я впевнена: зараз воно спалахне, і я уявляю її голову охопленою полум'ям, мов сірник.

Ліндсі докурює, й ми викидаємо наші стаканчики від йогурту просто там, на замерзле чорне листя, і затоптані пачки від цигарок, і пакети, залиті дощем. Я нервую через сьогоднішній вечір — наполовину боюся й наполовину радію,— як от чуєш грім і знаєш, що зараз побачиш блискавку в небі, яка вгризається в хмари зубами. Даремно прогуляла я англійську.

Це дало мені забагато часу для роздумів. А це ніколи не приносило нічого доброго, хай що там кажуть учителі, батьки й диваки з наукового клубу.

Ми обходимо корт по периметру і йдемо вздовж алеї випускників. Алекс і Кейті й досі стоять за спортзалою, наполовину ховаючись. Алекс курить уже як мінімум другу цигарку. Точно сваряться. Я на мить відчуваю задоволення: ми з Робом майже не сваримося, хіба що через дрібниці. Це має щось означати.

— Неприємності в раю,— кажу я.

— Радше неприємності на стоянці для трейлерів,— каже Ліндсі.

Ми йдемо впоперек учительської стоянки, аж бачимо, що міс Вінтерс, заступниця директора, нишпорить між машинами, намагаючись застукати курців, у яких нема часу а чи яким просто ліньки йти до курильні, отож натомість вони ховаються поміж учительських «вольво» й «шевроле». Міс Вінтерс оголосила курцям якусь божевільну вендету. Я чула, що її мама померла від раку легень чи емфіземи абощо. Якщо міс Вінтерс зловить вас за цигаркою, вас три п'ятниці поспіль лишать після уроків, без варіантів.

Ліндсі в паніці починає шукати в сумці жуйку й закидає в рота два шматки.

— Чорт, чорт.

— Тебе не можуть покарати за те, що від тебе просто тхне димом,— кажу я, хоча Ліндсі це й сама чудово знає. Вона любить драматизувати. Смішно, як добре можна знати своїх друзів, але все одно продовжувати грати в їхні ігри.

Вона ігнорує мене.

— Ну як? — вона дихає на мене.

— Як чортова фабрика ментолу.

Міс Вінтерс ще не помітила нас. Вона ходить поміж рядами, інколи зупиняючись, щоб зазирнути під машину, ніби там

хтось може лежати на землі й курити. Ось чому позаочі її називають Нікотиною Нацисткою.

Я вагаюся, озираючись на спортзалу. Мені не дуже подобається Алекс, і мені точно не подобається Кейті, але кожен, хто пройшов через школу, розуміє, що учням треба триматися разом проти батьків, учителів і копів. Це одна з тих невидимих ліній розмежування: ми проти них. Ти просто знаєш це, як знаєш, де сидіти, й до кого говорити, й що їсти в їдальні, навіть не відаючи, звідки саме ти знаєш це. Розумієте?

— Можливо, нам варто повернутися й попередити їх? — питаю я Ліндсі, й вона зупиняється і мружить на небо, ніби в роздумах.

— Та ну його,— каже вона нарешті.— Вони самі можуть подбати про себе.

Лунає дзвоник на останній урок, ніби підкреслюючи її правоту, і вона штовхає мене.

— Мерщій.

Вона має рацію, як завжди. Зрештою, вони ж ніколи не робили нічого для мене.

Історія дружби

Ми з Ліндсі стали подругами в сьомому класі. Ліндсі обрала мене. Я й досі не знаю чому. Після років намагань я тільки-но вилізла з соціального низу на соціальну середину. Ліндсі була популярна з першого класу, як переїхала сюди. У шкільному цирку того року вона була ведучою; наступного року у виставі «Чарівник країни Оз» їй дісталася роль Дороті. У третьому класі, коли ми ставили «Чарлі й шоколадну фабрику», у неї була роль Чарлі.

Гадаю, ви приблизно зрозуміли. Вона з тих людей, поруч з якими відчуваєшся сп'янілим, ніби раптово всі кольори на

світі притуплюються й перемішуються між собою. Я ніколи їй про це не казала, ясна річ. Вона б висміяла мене і сказала б, що я до неї залипаю.

В усякому разі, улітку перед сьомим класом ми всі були на вечірці біля басейну в Тари Флют. Бет Шифф хизувалася, що вміє робити бомбочки на глибокому дні басейну, але насправді вона хизувалася тим, що між травнем і липнем виростила собі груди третього розміру — точно найбільші серед усіх присутніх дівчат. Я була в будинку, брала содову, аж раптом до мене підійшла Лінді з вогником в очах. Вона ніколи раніше не говорила до мене.

— Ти *мусиш* це побачити,— сказала вона, хапаючи мене за руку. Від неї пахло морозивом.

Вона відвела мене в Тарину кімнату, де всі дівчата залишили свої сумки і змінний одяг. Сумка в Бет була рожева й мала її ініціали, вишиті пурпуровим кольором. Очевидячки, Лінді нишпорила в ній, бо вона миттєво нагнулася й дістала прозорий пенал — ми носили в таких ручки в початковій школі.

— Дивися! — вона підняла пенал над головою й потрусила ним. Усередині було два тампони.

Я не пам'ятаю, як це трапилося, але раптом ми з Лінді побігли через увесь будинок, перевіряючи шухляди у вбиральнях, збираючи всі тампони і прокладки Тариної мами і старшої сестри. Я була така щаслива, що мені аж паморочилося. Ми з Лінді Еджком *розмовляємо*, і не просто розмовляємо, а сміємося, і сміємося так сильно, що мені довелося стиснути ноги, щоб не впісятися. Потім ми вибігли на балкон і почали кидати тампони жменю по жмені на вечірку вниз. Лінді кричала:

— Бет! Це випало з твоєї сумки!

Декілька тампонів потрапило в басейн, і раптом усі хлопці почали штовхатися і вилізати з басейну, немов боялися забруднитися. Бет стояла на трампліні, уся мокра, і трусилася, поки всі ми помирали зі сміху.

Це нагадало мені про випадок, коли в четвертому класі батьки повезли мене до Великого Каньйону і змусили стояти на краю для фотографії. У мене трусилися ноги, підошви колело, ніби вони аж хотіли зістрибнути: я не могла не думати про те, як просто було б упасти, як високо ми були. Після того як мама сфотографувала мене і відвела вбік, я почала безперестанку реготати.

Стоячи на балконі з Ліндсі, я мала точно такі самі відчуття.

Після цього ми з Ліндсі стали найкращими подругами. Еллі приєдналася пізніше, після того як влітку перед восьмим класом вони з Ліндсі побули в одній команді з хокею на траві. Елоді переїхала в Риджв'ю в дев'ятому класі. На одній з перших вечірок того року вона зажималася з Шоном Мортоном, який подобався Ліндсі шість місяців. Усі думали, що Ліндсі вб'є Елоді. Але наступного понеділка Елоді сиділа за нашим столом у їдальні. Вони з Ліндсі схилилися над порцією картоплі фрі, сміючись і поводячись так, ніби знали одна одну вічність. Я рада. Хоча Елоді інколи вміє викликати зніяковіння, гадаю, що в глибині душі вона — найдобріша з усіх нас.

Вечірка

Після школи ми йдемо до Еллі. Коли ми були менші — весь дев'ятий клас, ба навіть половину десятого, — іноді ми залишалися в неї, робили маски на обличчя, замовляли багато китайської їжі, брали двадцятки з банки для печива на третій полиці біля холодильника, де тато Еллі зберігає тисячу доларів на непередбачений випадок. Ці вечори ми називали «непередбачений яечний рулет». Потім ми розлягалися на величезному дивані й дивилися фільми, поки не засинали, — телевізор

у вітальні Еллі такий великий, як у кінотеатрі,— переплівши ноги під величезним пледом. Проте з одинадцятого класу, не думаю, що ми бодай раз так залишалися, окрім того випадку, коли Мет Вайлд порвав з Еллі й вона так плакала, що на ранок її обличчя геть набрякло.

Сьогодні ми перебираємо одяг Еллі, щоб не бути в тому самому прикиді й на вечірці в Кента. Елоді, Еллі й Ліндсі приділяють особливу увагу моєму вигляду. Елоді фарбує мої нігті яскраво-червоним лаком, її руки трохи тремтять, тому лак розмазується на кутикули, і здається, що в мене на пальцях рани, але я занадто нервую, щоб перейматися цим. Ми з Робом збираємося зустрітися в Кента, і він навіть надіслав мені повідомлення, у якому написано: «Я навіть застелив постіль для те». Я дозволяю Еллі обрати мені вбрання — золотистий топ, трохи завеликий у грудях, і пару божевільних туфель на височенних підборах (Еллі називає їх туфлями стриптизерки). Ліндсі фарбує мене, підспівуючи й дихаючи на мене горілкою. Ми всі випили по три чарочки, запиваючи їх журавлиновим соком.

Згодом я зачиняюся у ванній кімнаті, відчуваючи тепло від кінчиків пальців аж до голови, і намагаюся запам'ятати, який я маю вигляд в ту мить. Але за деякий час мої риси просто зависають у дзеркалі, ніби я дивлюся на незнайомку.

Маленькою я часто так робила: зачинялася у ванній і приймала такий гарячий душ, що дзеркала повністю запітнівали, а потім стояла там і дивилася, як за парою прояснюється обличчя: спочатку постають нерівні контури, а потім поступово вирізняються деталі. Щоразу я думала, що як моє обличчя повернеться, то я побачу перед собою якусь вродливицю, ніби під час душу я перетворилася на щось світле і краще. Але я завжди мала той самий вигляд.

Стоячи у ванній Еллі, я усміхаюся й думаю: «Завтра я нарешті стану іншою».

Ліндсі помішана на музиці, тому вона робить цілий плей-лист, щоб тільки доїхати до Кента, хоча він мешкає всього за кілька миль. Ми слухаємо «Dr. Dre» і «Tupac», а потім врубаємо «Baby Got Back» і підспівуємо («Не буду я брехати — люблю великі зади!»).

Проте мені якось дивно: як ми проїжджаємо цими знайомими вулицями — вулицями, які я знаю все своє життя, такими рідними, немов я їх сама й вигадала,— мене переповнює відчуття, ніби я пливу, ніби я ширяю над усіма цими будинками, дорогами, подвір'ями й деревами, і підіймаюся вище, вище, вище, понад баром «Рокіз», і аптекою, і заправкою, і школою Томаса Джефферсона, і футбольним полем, і металевими лавками, де ми сидимо і волаємо на все горло кожного матчу випускників. Немов усе стало маленьким і неважливим. Немов це вже лише мої спогади.

Елоді верещить. У неї найгірша витримка з усіх нас. У сумці Еллі ще є залишки горілки, але нема чим запити. Ліндсі за кермом — вона може пити хоч усю ніч, і їй нічого не буде.

Коли ми вже майже на місці, то починається дощ, але такий легенький, ніби він просто висить у повітрі, як велика завіса білої пари. Я вже й не згадаю, коли востаннє була в Кента вдома — на його дев'ятий день народження, можливо? — і я забула, наскільки глибоко в лісі розташований будинок. Під'їзна дорога звивається вже цілу вічність. Ми бачимо тільки приглушене світло фар, що відбивається з гравію крученої дороги, і мертві гілки дерев, що звисають над нами, і крихітні краплі дощу, мов діаманти.

— Саме так і починаються фільми жахів,— каже Еллі, поправляючи топ. Ми всі позичили в неї нові топи, проте вона вирішила залишити собі червоний з хутром, хоча спочатку сама була проти нього.

— Ти *впевнена*, що нам потрібен номер сорок два?

— Треба ще трохи проїхати,— кажу я, хоча й гадки не маю і вже починаю думати, чи не зарано ми звернули. У мене в животі метелики, але я не знаю, добре це чи погано.

Ліс дедалі ущільнюється, поки гілки вже мало не чиркають по дверцятах машини. Ліндсі починає скиглити, що гілки зіпсують їй фарбу на машині. Коли вже здається, що ця темрява нас засмокче, раптом ліс закінчується й перед нами постає найбільший, найгарніший газон, який тільки можна уявити, з білим будинком у центрі, ніби з глазури. У ньому є балкони й довгий ганок, що розбігається на два боки. Віконця теж білі, прикрашені різьбленням, якого не видно в темряві. Я нічого з цього не пам'ятаю. Можливо, це просто алкоголь, але здається, що це найгарніший будинок з усіх, що я в житті бачила.

Усі ми змовкаємо на хвилину, роздивляючись його. Половина будинку в темряві, але з верхнього поверху лине тепле світло, посрібляючи газон.

— Майже такий самий великий, як і в тебе, Ел,— каже Ліндсі.

Мені прикро, що вона заговорила: з'являється відчуття, ніби всі чари розвіялися.

— Майже,— каже Еллі. Вона дістає з сумки горілку, робить ковток, кашляє, відригає і витирає рота.

— Дай і мені ковток,— мовить Елоді, тягнучись до пляшки.

Якимось чином пляшка опиняється у мене в руках. Я трохи відпиваю. Горілка пече горло, та й на смак жахлива, як фарба чи бензин, але щойно я ковтаю, то мені одразу добре. Ми вилізаємо з машини. Світло з будинку наростає і збільшується, підморгуючи мені.

Коли я заходжу на яку-небудь вечірку, в мене завжди дивне відчуття в животі. Проте це приємне відчуття: так наче може трапитися що завгодно. Зазвичай нічого не трапляється, але все-таки. Здебільшого один вечір перетікає в інший, і тижні

перетікають у тижні, і місяці в місяці. І рано чи пізно ми всі помremo.

Але на початку вечора можливе все.

Вхідні двері замкнені, тому ми обходимо збоку, де двері відчиняються у вузький коридор з дерев'яними стінами й маленькими крутими сходами. Запах схожий на щось із дитинства, але я не можу пригадати, на що саме. Чути дзвін битого скла, і хтось кричить: «Лягай!» З музичних колонок гримить «Я рубаю бабло, малá, я просто хочу, щоб ти знала». Сходи такі вузькі, що нам доводиться йти вервечкою, бо в протилежному напрямку спускаються люди з порожніми стаканчиками з-під пива. Більшість із них мусить спускатися боком, спиною до стіни. Ми вітаємося з деякими й ігноруємо інших. Як і зазвичай, я відчуваю, що всі дивляться на нас. Ось іще один плюс популярності: тобі не потрібно звертати увагу на людей, які звертають увагу на тебе.

Зверху сходів — напівтемний коридор, завішаний різнокольоровими різдвяними вогниками. Тут є декілька кімнат, одна за одною, і кожна з них ніби задрапірована тканинами, звалена великими подушками й забита людьми.

Усе м'яке — кольори, поверхні, люди. Усе, окрім музики, через яку дрижать стіни й вібрує підлога. Люди палять просто тут, тому все відбувається за товстою блакитною завісою. Я курила травку тільки одного разу, але саме так я уявляю стан кайфу.

Ліндсі нахиляється й каже щось мені, але її слова губляться в гаморі голосів. Потім вона йде від мене, проштовхуючись крізь натовп. Я обертаюся, але Елоді й Еллі теж нема, і раптом моє серце починає вискакувати з грудей, і я відчуваю поколювання в долонях.

Останнім часом мені сниться кошмар, де я стою посеред величезного натовпу й мене штовхають зусібіч. Усі обличчя мають знайомий вигляд, але з ними всіма щось не так: пройде

повз хтось схожий на Ліндсі, але її рот має дивний вигляд, тече донизу, ніби тане. І ніхто з них не впізнає мене.

Звісно, стояти посеред будинку Кента — це зовсім не те, я знаю тут майже всіх, окрім деяких одинадцятикласників і дівчат, які, я *думаю*, з десятого класу. Але все-таки цього досить, щоб я трохи злякалася.

Я вже збиралася підійти до Емми Гаузер — вона зовсім проста, і зазвичай ви б не заскочили мене поруч з нею, але я вже втрачаю надію, аж раптом навколо себе я відчуваю сильні руки й запах меліси. Роб.

Він слинить мені вухо.

— Сексі Семмі. Де ти була все моє життя?

Я обертаюся. Обличчя в нього яскраво-червоне.

— Ти п'яний,— звинувачую його я, хоча й не збиралася.

— Достатньо тверезий,— каже він, безуспішно намагаючись звести брову.— А ти запізнилася. Ми пили з діжки догори дригом.

Його усмішка така ледача! Тільки один кутик вуст припіднятий догори.

— Зараз десята вечора,— зауважую я.— Ми не запізналися. В усякому разі, я тобі дзвонила.

Він перевіряє свою куртку й інші кишені.

— Напевно, десь залишив телефон.

— Ти делінквент,— заковую я очі.

— Мені так подобається, коли ти вживаєш ці довгі слова!

Другий кутик його вуст потихеньку повзе вгору, і я знаю, що Роб збирається мене поцілувати. Я трохи розвертаюся й очима шукаю в кімнаті своїх подруг, але їх і досі сліду нема.

У кутку я помічаю Кента. Він у краватці й сорочці з комірцем, що приблизно на три розміри завелика на нього. З одного боку сорочка заправлена в пару поношених хакі. Принаймні він без котелка. Він розмовляє про щось із Фібі Райфер, і вони

сміються. Мене дратує, що він і досі не помітив мене. Я навіть сподіваюся, що він побачить мене і, як завжди, прикотиться до мене, але він тільки нахиляється ближче до Фібі, щоб краще її чути.

Роб притягує мене до себе.

— Побудемо ще тільки годину, добре? А потім підемо.

Коли він цілує мене, від нього тхне пивом і трохи цигарками. Я заплющую очі й думаю про те, як у шостому класі побачила, як він цілувався з Геббі Гейнс, і я так ревнувала, що не могла два дні їсти. Мені цікаво, чи схоже збоку це на те, ніби мені подобається з ним цілуватися? Геббі мала такий вигляд, наче їй подобалося.

Мене розслаблюють думки про такі речі: яке ж кумедне життя!

Я навіть не встигла зняти куртку, але Роб розстібає її й обнімає мене за талію, а потім лізе під топ. У нього великі та спітнілі долоні.

Я відхиляюся, щоб сказати:

— Не *тут*, не перед усіма.

— Ніхто не дивиться,— каже він, знову тягнучи мене до себе. Це брехня. Він знає, що всі на нас дивляться. Він це бачить. Він навіть не заплющує очей.

Його руки гладять мені живіт, і пальці тягнуть за бюстгальтер. У нього не дуже добре виходить справлятися з бюстгальтерами. Насправді в нього не дуже виходить справлятися з грудьми загалом. Тобто, не те щоб я дійсно знала, як це має бути, але щоразу як він торкається моїх грудей, він просто масажує їх по колу. Моя гінеколог робить на огляді так само, тому хтось із них точно робить щось не так. І, якщо чесно, не думаю, що це гінеколог.

Якщо хочете знати мій найбільший секрет, то осі він: я знаю, що для сексу треба чекати на когось, кого покохаєш і все таке, і я *справді* кохаю Роба — тобто я сто років

була в нього закохана, тому як я можу його не кохати? — але це не причина, чому я вирішила зайнятися з ним сексом сьогодні.

Я вирішила зайнятися з ним сексом тому, що я просто хочу покласти цьому край, а ще тому, що секс завжди мене лякав, а я більше не хочу бути наляканою.

— Не можу дочекатися, щоб прокинутися поруч з тобою,— шепоче Роб.

Це мило, але я не можу зосередитися, коли його руки на мені. І тут я розумію, що я ніколи й не думала про те, що ми прокинемося разом. Гадки не маю, про що потрібно говорити наступного дня після сексу, і я уявляю, як ми лежимо пліч-о-пліч, не торкаючись, у тиші, поки встає сонце. У кімнаті Роба нема штор — він порвав їх якимось, як напився,— і вдень створюється враження, ніби на його ліжко націлений прожектор — прожектор або око.

— Знайдіть собі кімнату!

Я відхиляюся від Роба: поруч з'являється Еллі, кривлячись.

— Ви — збоченці.

— Це і є кімната,— Роб обводить руками навколо себе. Він виплескує трохи пива на мій топ, і я незадоволено пирхаю.

— Вибач, мала,— він знизує плечима.

Тепер у його стаканчику залишилося зовсім мало пива, і він нахмурюється.

— Піду по добавку. Вам узяти?

— У нас із собою,— Еллі погладжує горілку у своїй сумці.

— Розумно,— Роб підносить палець до голови, але заледве не вціляє в око. Він п'яніший, ніж я гадала. Еллі, прикриваючи рота, сміється.

— Мій хлопець — гальмо,— кажу я, коли він відходить від нас, похитуючись.

— *Симпатичне* гальмо.

— Це наче сказати «симпатичний мутант». Такого не існує.

— Звісно ж, існує, — Еллі оглядає кімнату, надуваючи губи, щоб вони мали привабливіший вигляд.

— Куди ти взагалі пішла?

Через усе це я почуваюся дуже роздратованою, можливо, навіть більше, ніж потрібно: через те, що подруги покинули мене буквально за тридцять секунд, через те, що Роб так напився, через те, що Кент і досі розмовляє з Фібі Райфер, коли він має бути одержимо закоханий у мене. Цей факт дивним чином завжди втішав мене. Я дістаю пляшку з сумки Еллі й роблю ще один ковток.

— Ми зробили обхід. Тут десь сімнадцять кімнат. Тобі треба це побачити, — Еллі дивиться на мене, помічає мій незадоволений вигляд і підносить руки. — Що? Це ж не те щоб ми залишили тебе посеред поля.

Вона має рацію. Я й сама не знаю, чому така ображена.

— Куди пішли Ліндсі й Елоді?

— Елоді в одній з кімнат присмокталася до Мафіна. А Ліндсі свариться з Патриком.

— Уже?

— Так, ну, перші три хвилини вони цілувалися. Дочекалися четвертої хвилини, щоб почати сваритися.

Це смішить мене, й ми починаємо хихикати. Мені стає краще, затишніше. Горілка наливає голову теплом. Люди все приходять і приходять, і кімната ніби трошки обертається. Це приємне відчуття, немов сидиш на дуже повільній гойдалці. Ми з Еллі вирішуємо піти на порятунок Ліндсі до того, як їхня з Патриком сварка перетвориться на справжній скандал.

Приїхали нові гості. Таке враження, ніби тут уся школа, але насправді тут усього шістдесят чи сімдесят учнів. Це максимум з тих, хто ходить на вечірки. Тут є верхівка й середина випускників, залежно від популярності, — Кент тримається за

найнижчий щабель драбини, але він господар вечірки, тому це нічого,— є кілька класних одинадцятикласників і декілька дійсно крутих десятикласників. Я знаю, що мені варто ненавидіти їх, як-от ненавиділи нас, коли в десятому класі ми ходили на вечірки випускників, але мені якось байдуже. Коли ми проходимо повз, Еллі кидає на них гострий погляд і голосно каже:

— Шльондри.

Одна з них, Рейчел Корніш, ймовірно, нещодавно переспала з Метом Вайлдом.

Ясна річ, що дев'ятикласникам сюди не дозволено. Соціальне дно також не прийшло. Це не тому, що люди б насміхалися з них, хоча, мабуть люди б такі насміхалися. Не в тім річ. Вони дізнаються про ці вечірки тільки тоді, коли ті вже відбулися. Вони не знають того, що знаємо ми: вони не знають про потаємний вхід збоку в гостьовий будинок Ендрю Робертса, чи про те, що Карлі Яблонські заховала маленький холодильник у гараж, щоб можна було охолоджувати пиво, про те, що в барі «Рокіз» не роздивляються документів, чи що «Мікс» відчинений цілодобово й там роблять найкращу на світі яечню з сиром, повністю залиту олією й кетчупом,— ідеально з перепою. Ніби в школі є два різні світи, які обертаються навколо один одного й ніколи не стикаються: ті, хто має, і ті, хто не має. Гадаю, що це добре. Школа має готувати тебе до реального світу, врешті-решт.

Тут стільки маленьких коридорів і кімнат, мов у лабіринті. Усі вони заповнені людьми й димом. Зачинені тільки одні двері. На них наліплений величезний знак «НЕ ЗАХОДИТИ» й багато дивних наліпок з написами на кшталт «VISUALIZE WHIRLED PEAS» і «ПОЦІЛУЙ МЕНЕ, Я ІРЛАНДЕЦЬ».

Поки ми дістаємося до Ліндсі, вони з Патриком уже помирилися, що зовсім не дивує. Вона сидить у нього на колінах,

а він курить косяк. Елоді та Стів Пекарський стоять у кутку. Він прихилився до стіни, а вона наполовину танцює, наполовину треться об нього. З її рота не тим кінцем звисає незапалена цигарка, а волосся стирчить навсібіч. Стів тримає її рукою, щоб вона не впала, але він розмовляє з Ліз Хаммер (це її справжнє ім'я, і, цілком випадково, така в неї і машина), так ніби Елоді не треться об нього просто там.

— Бідолашна Елоді,— кажу я. Не знаю, чому мені раптово стає так її шкода.

— Вона шльондра,— каже Еллі, але не зі зла.

— Думаєш, ми пам'ятатимемо щось із цього?

Я не знаю, звідки з'явилися ці слова. У моїй голові все легке й розпливчате, ніби зараз кудись зникне.

— Думаєш, ми пам'ятатимемо щось із цього через два роки?

— Я навіть не пам'ятатиму цього завтра,— сміється Еллі, всовуючи пляшку мені в руку. У ній залишилася лише чверть. Я навіть не знаю, коли ми встигли все це випити.

Побачивши нас, Ліндсі вищить і злазить з Патрикових колін, обіймає нас, ніби ми сто років не бачилися. Вона хапає в мене горілку й робить ковток, досі обіймаючи мене, а її лікоть на мить стискає мою шию.

— Куди ти пішла? — кричить вона. Її голос звучить гучно, навіть на тлі музики, розмов і сміху.— Я тебе шукала всюди.

— Не бреш, — кажу я, а Еллі водночас зі мною каже:

— У Патриковому роті, найімовірніше.

Ми сміємося з того, що Ліндсі брехуха, і що Елоді п'яна, і що Еллі одержима й нервозна, і що я недружня, і хтось відчиняє вікно, щоб вийшов дим, і краплі дощу потрапляють у кімнату, приносячи запах трави та свіжості, хоча надворі зараз середина зими. Поки ніхто не дивиться, я тягнуся рукою до підвіконня, насолоджуючись морозним повітрям і відчуттям

сотень уколів дощу. Заплющую очі й обіцяю собі, що ніколи не забуду цю мить: сміх своїх подруг, і спеку від стількох тіл, і запах дощу.

Коли я розплющую очі, у мене шок. Джуліет Сиха стоїть у дверях, дивлячись на мене. Насправді вона дивиться на нас: на мене, Ліндсі, Еллі й Елоді, яка щойно залишила Стіва й підійшла до нас. Волосся Джуліет зібране у хвіст, і, здається, я вперше по-справжньому бачу її обличчя.

Те, що вона тут, просто приголомшує, але ще більше приголомшує те, що вона гарна. У неї далеко посажені блакитні очі й високі вилиці, як у моделі. Шкіра ідеально чиста й біла. Я не можу відвести від неї погляду.

Люди штовхають її, бо вона заважає пройти у двері, але вона просто стоїть собі й дивиться.

Еллі помічає її перша, й у неї відпадає щелепа.

— Що за...?

Елоді з Ліндсі розвертаються, щоб подивитися, на що ми вилупилися. Ліндсі спочатку блідне — вона дійсно має переляканий вигляд, що взагалі-то дивно, але в мене немає часу міркувати про це, бо так само швидко її обличчя стає пурпуровим — вона має такий вигляд, наче зараз відірве комусь голову. Це більше схоже неї. Елоді скорчившись починає так істерично реготати, що змушена обіруч затулити собі рота.

— Я не можу в це повірити,— каже вона.— Я не можу в це повірити.

Вона робить спробу проспівати «Убивця-псих, *qu'est-ce que c'est*», але ми ще не відійшли від шоку й не приєднуємося.

Знаєте, як буває у фільмах — хтось каже чи робить щось недоречне, й музика зі скреготом обривається, й раптом настає мертва тиша? Ну, зараз не зовсім так, але схоже. Музика не зупиняється, але щойно до всіх у кімнаті починає доходити, що Джуліет Сиха — запісюха, дивачка і повноцінний псих — стоїть посеред вечірки і свердлить поглядом чотирьох

найпопулярніших дівчат школи імені Томаса Джефферсона, розмови обриваються й кімнату наповнює мурмотіння, стаючи дедалі гучнішим і наполегливішим, поки не перетворюється на постійний гул, поки не починає нагадувати рокіт вітру чи океану.

Джуліет Сиха нарешті проходить до кімнати. Вона йде повільно і впевнено до нас — я ніколи не бачила, щоб вона була такою спокійною, — зупиняючись за три фути від Ліндсі.

— Ти — сука, — каже вона. Її голос звучить рівно й гучно, ніби вона умисно звертається до всіх у кімнаті. Я завжди уявляла, що її голос високий чи з придихом, але він глибокий і низький, як у хлопця.

Ліндсі отямлюється за півсекунди.

— Що? — вичавлює вона. Джуліет не перетиналася поглядами з Ліндсі з п'ятого класу, не кажучи вже про розмови. Не кажучи вже про *образи*.

— Ти мене чула. Сука. Погань. Погана людина.

Потім Джуліет розвертається до Еллі.

— Ти — сука.

До Елоді.

— Ти — сука.

Вона переводить погляд на мене, і на мить у її очах проминає щось знайоме, але швидко зникає.

— Ти — сука.

Ми всі в такому шоці, що й не знаємо, як відповісти. Елоді знову нервово хихикає, гикає й замовкає. Рот Ліндсі розтуляється і стуляється, як у риби, але з нього не чути ні звуку. Еллі стискає кулаки, так ніби міркує над тим, щоб врзати Джуліет.

А я, хай яка розлючена й осоромлена, здатна думати, дивлячись на Джуліет, одне-єдине: *я й не знала, що ти така гарна*.

Ліндсі бере себе в руки. Нахиляється вперед так, що її обличчя опиняється всього за декілька дюймів від Джуліет.

Я ніколи не бачила її такою розлюченою. Її очі от-от вискочать з орбіт. Рот — як вищирена собача паща. Якусь мить Ліндсі має дійсно потворний вигляд.

— Я радше буду сукою, ніж психом,— сичить вона й хапає Джуліет за футболку. З її рота крапає слина — така Ліндсі зла. Вона штовхає Джуліет назад, і Джуліет налітає на Мета Дорфмана. Він штовхає Джуліет від себе, і вона летить у Сару Фішман. Ліндсі починає кричати «Психо, Психо», імітуючи скрегіт ножа з фільму, і раптом усі волають «Психо» й імітують різання невидимим ножом, верещать і штовхають Джуліет туди й сюди. Елоді перша з усіх виливає пиво їй на голову, але потім починають й інші; Ліндсі розпліскує на неї горілку, і коли Джуліет спотикається об мене, наполовину облита, з витягнутими руками, намагаючись відновити рівновагу, я беру наполовину випите пиво з підвіконня і виливаю на неї. Я навіть не усвідомляю, що кричу разом зі всіма, поки в мене не починає боліти горло.

Коли я виливаю пиво, Джуліет зводить на мене погляд. Я не можу цього пояснити — це божевілля,— але її погляд майже жалісний, ніби вона почувається погано за мене.

З моїх легень виходить усе повітря, і я почуваюся так, ніби мене вдарили в живіт. Не думаючи, я накидаюся на неї і штовхаю щосили, і вона налітає на книжкову полицю, аж мало не падає. Я штовхаю Джуліет назад до дверей, і поки всі й досі верещать і сміються і кричать «Психо», вона вибігає з кімнати. Їй доводиться протиснутися повз Кента. Він тільки-но прийшов, напевно, щоб подивитися, чому всі галасують.

Наші погляди на мить зустрічаються. Я не можу сказати точно, про що він думає, але хай що це, думки його недобрі. Я відводжу погляд, мені жарко й ніяково. У всіх знову вирує енергія, усі сміються й говорять про Джуліет, але я ніяк не відсапаюся, я відчуваю пекучу горілку в животі, що підбирається

до горла. Кімната душить, обертаючись швидше, ніж перед цим. Мені потрібно вийти на свіже повітря.

Я намагаюся проштовхнутися до виходу, але Кент з'являється переді мною й не дає пройти.

— Що це було? — вимагає він.

— Дай пройти, будь ласка?

Я не в гуморі для розмов, й особливо не в гуморі для Кента і його безглуздої сорочки з гудзиками.

— Що ж вона тобі зробила?

Я схрещую руки.

— Я розумію. Ти дружиш із Психою. У цьому річ?

Він мружить очі.

— Доволі дотепне прізвисько. Сама вигадала — чи тобі подруги допомогли?

— Геть з дороги, — мені вдається протиснутися повз нього, але він хапає мене за руку.

— Чому? — питає він. Ми стоїмо так близько одне до одного, що я відчуваю: він щойно їв м'ятні льодяники, а ще я бачу родимку у формі сердечка під лівим оком, хоча все інше розмите, мов пливє. Він дивиться на мене так, ніби відчайдушно намагається зрозуміти щось, і це гірше, гірше, ніж усе інше досі — ніж Джуліет, чи Кентова злість, чи відчуття, що мене от-от знудить.

Я намагаюся струсити його руку.

— Ти не можеш просто так *хапати* людей, знаєш. Ти не можеш просто так хапати *мене*. У мене є хлопець.

— Тихіше, я просто намагаюся...

— Слухай, — кажу я, і в мене виходить забрати руку. Я знаю, що говорю занадто гучно і швидко. Я знаю, що поведжуся, як істеричка, але нічого не можу вдіяти. — Я не знаю, у чому твоя проблема, гаразд? Я не зустрічатимуся з тобою. Я б ніколи не зустрічалася з тобою. Тому можеш припиняти цю *одержимість* мною. Та я взагалі не мала б знати навіть твого імені.

Слова просто вилітають, вони такі складні, що душать мене дорогою нагору: мені перехоплює подих.

Кент пильно вдивляється в мене. Потім нахиляється ближче. На якусь мить мені здається, що він збирається поцілувати мене, і моє серце завмирає.

Але він просто нахиляється до мого вуха й каже:

— Я бачу тебе наскрізь.

— Ти не знаєш мене,— відступаю я, мене аж трусить від злості.— Ти нічого не знаєш про мене.

Здаючись, він підносить руки й відступає.

— Ти маєш рацію. Я не знаю,— він починає відвертатися й бурчить ще щось.

— Що ти сказав? — моє серце виривається з грудей, я от-от вибухну.

— Я сказав «Дякувати Богу».

Я розвертаюся, жалкуючи, що наділа підбори Еллі. Кімната кружляє разом зі мною, й мені треба зіпертися на поруччя.

— Твій *хлопець* унизу, блює в кухонну раковину,— каже Кент навздогін.

Не розвертаючись, я через плече показую йому середній палець і не дивлюся, чи дивиться він на мене, але мені здається, що він не дивиться.

Навіть не перевіряючи, чи правду казав Кент про Роба, я знаю, що правду: сьогодні не *саме та* ніч. Поєднання розчарування й полегшення так приголомшує, що мені доводиться дорогою триматися за стіни, відчуваючи під собою сходи, які закручуються й ніби щомиті можуть вислизнути з-під ніг. Сьогодні не *саме та* ніч. Завтра я прокинуся й буду точнісінько такою ж, і світ матиме такий самий вигляд, і на дотик, смак і запах усе буде таке саме. Мені стискає горло й починає щипати очі, й у ту мить я можу думати одне: в усьому винен Кент. Кент і Джуліет Сиха.

За півгодини по тому вечірка починає вщухати. Хтось здер зі стіни новорічні прикраси, й вони волочуться підлогою, немов змія, підсвічуючи пилових кліщів у кутках.

Мені вже краще, я вже почуваюся собою.

— Завжди є завтра,— сказала Ліндсі, коли я розповіла їй про Роба, і я повторюю цю фразу подумки, як мантру: «Завжди є завтра. Завжди є завтра».

Я проводжу двадцять хвилин у вбиральні, спочатку вмиваючись, а потім перефарбовуючись, хоча у мене й тремтять руки, а обличчя роздвоюється в дзеркалі. Щоразу як я фарбуюся, це схоже мені на мою матір — колись я спостерігала, як вона, нахилившись над туалетним столиком, готувалася кудись іти з моїм татом,— і це заспокоює мене. *Завжди є завтра.*

Це той час ночі, який мені подобається найбільше, коли більшість людей уже спить і здається, що світ повністю належить мені й моїм подругам. Наче нічого не існує поза нашим маленьким колом: всюди темрява й тиша.

Я йду геть разом з Елоді, Еллі та Ліндсі. Натовп розріджується, бо люди теж розходяться, але пройти все-таки важко.

— Пробачте, пробачте, рухайтесь, жіноча аварія! — повсякчас кричить Ліндсі.

Колись давно, на концерті для підлітків у Покіпсі, ми виявили, що ніщо так не змушує людей розійтись, як оголошення про жіночу аварію. Наче люди гадають, що можуть це підхопити.

Дорогою надвір ми проходимо повз людей, що зажимаються в кутках і на сходах. За зачиненими дверима чути заглушений сміх. Елоді гримає в кожні двері й викрикує: «Нема гумки — нема кохання!» Ліндсі розвертається й щось шепоче Елоді, й Елоді замовкає і винувато дивиться на мене. Мені хочеться сказати, що мені байдуже — мені байдуже щодо Роба й щодо мого втраченого шансу,— але зненацька я почуваюся занадто втомленою для розмов.

Ми бачимо Бріану Макгаєр, яка сидить на краю ванни за прочиненими дверима. Вона схилила голову на руки і плаче.

— Що з нею не так? — питаю я, намагаючись побороти памороки й відчуття, наче мої слова лунають здалеку.

— Вона покинула Алекса,— хапає мене за лікоть Ліндсі. Вона має тверезий вигляд, але в неї величезні зіниці й червоні очі.— Ти не повіриш. Вона дізналася, що Нікотинова Нацистка застукала Алекса й Кейті разом. А він начебто мав бути в лікаря,— вона кидає погляд на Брі. Музика й досі грає гучно, тому ми не чуємо Бріани, але в неї трусяться плечі, ніби вона в конвульсіях.— Їй буде краще самій. Покидьок.

— Вони всі покидьки! — каже Елоді, підіймаючи пиво і трохи розливаючи на мене. Я навіть не впевнена, чи знає вона, про що ми говоримо.

Ліндсі забирає в неї бляшанку і ставить на стіл, на потерту книжку «Мобі Дік». А потім ховає маленьку керамічну фігурку: вівчаря з білявими кучерями і намальованими віями. Вона завжди щось краде з вечірок. Називає це сувенірами.

— Сподіваюся, її не знудить у Танку,— шепоче вона, киваючи на Елоді.

Роб розлігся на дивані внизу, але йому вдається схопити мене за руку, коли я проходжу повз, і він намагається потягнути мене на себе.

— Куди це ти йдеш? — питає він. У нього несфокусований погляд і захриплий голос.

— Робе, годі, пусти,— я штовхаю його від себе. Це також і його провина.

— Ми мали...— його голос затихає, і Роб хитає головою, збентежений, потім мружить на мене очі.— Ти мені зраджуєш?

— Не будь тупим.

Хочеться перемотати назад увесь вечір, перемотати минулі декілька тижнів, повернутися до того моменту, коли Роб

нахилився, поклавши підборіддя мені на плече, і сказав, що хоче спати поруч зі мною, повернутися до тієї спокійної миті в тій темній кімнаті з блакитним екраном приглушеного телевізора, зі звуками його дихання й дихання моїх батьків, які спали нагорі, повернутися до тієї миті, коли я сказала: «Я теж».

— Так і є. Ти зраджуєш мені. Я так і знав,— похитуючись, Роб стає на ноги й ошелешено роззирається. Кріс Гармон, один з найкращих друзів Роба, стоїть у кутку і сміється собі, й Роб пробирається до нього.

— Ти зраджуєш з моєю дівчиною, Гармоне? — кричить Роб і штовхає Кріса. Кріс заточується і вдаряється об книжкову полицю. Перекидається й розбивається порцелянова фігурка, і якась дівчина верещить.

— Ти здурів? — Кріс стрибає на Роба, й раптом вони зчіплюються в бійці, крутяться кімнатою і вриваються в різні речі, крекчучи і горлаючи. Якимось чином Роб штовхає Кріса навколішки, й от вони вже разом на підлозі. Дівчата верещать і стрибають у різні боки. Хтось викрикує: «Обережно з пивом!» — саме тоді, коли Роб і Кріс докочуються до входу на кухню, де стоїть діжка.

— Ходімо, Сем,— Ліндсі стискає мене ззаду за плечі.

— Я не можу просто так покинути його,— кажу я, хоча частково й хочу це зробити.

— З ним усе буде гаразд. Дивися, він сміється.

Вона має рацію. Вони з Крісом уже закінчили битися й розвалилися на підлозі, шалено сміючись.

— Роб буде такий незадоволений,— кажу я, і я знаю, що Ліндсі усвідомлює: я маю на увазі дещо більше, аніж те, що я просто залишаю його на вечірці.

Вона швидко пригортає мене.

— Пам'ятаєш, як я казала,— вона починає підспівувати,— «Я ставлю на те, що завтра темні хмари стануть знову на варті сліз в очах...»

На мить мені стискає живота: здалося, що вона сміється з мене, але це просто збіг. Ліндсі не знала мене маленькою, навіть не заговорила б зі мною. Вона ніяк не може знати, що колись я зачинялася в кімнаті з піснями з фільму «Енні» й горлала цю пісню так голосно, що батьки погрожували викинути мене надвір.

Подумки ця мелодія починає повторюватися, і я знаю, що я днями співатиму її. «Завтра, завтра, я люблю тебе, завтра». Яке гарне слово, якщо вдуматися.

— Відстійна вечірка, еге ж? — мовить Еллі, підходячи до мене збоку. Хоча я знаю, що вона просто розлючена тому, що не прийшов Мет Вайлд, мені приємно, що вона це сказала.

Дощ виявляється дужчим, ніж я думала, і це мене лякає. Декілька секунд ми, обнімаючи себе, стоїмо під дашком ганку, спостерігаючи, як наші подихи перетворюються на хмари. Дуже холодно. Вода стікає з дашка стійким потоком. Крістофер Томлін і Адам Ву жбурляють у ліс порожні пляшки з-під пива. Час до часу чути, як вони розбиваються, і цей звук повертається до нас, як постріл.

Люди сміються, і верещать, і бігають під дощем, який падає так сильно, що все має такий вигляд, ніби перетікає одне в одне. У радіусі декількох миль тут немає сусідів, які б викликали копів. Трава вся скуйовджена, з'явилися великі чорні плями землі. Вдалині видніється світло фар, рухається туди-сюди: це машини їдуть шосе 9.

— Біжим! — кричить Ліндсі, і я відчуваю, як мене тягне Еллі, а потім ми всі біжимо, кричимо, дощ осліплює нас і тече по куртках, грязюка просочується у взуття, усе губиться в дощі.

Поки ми добігаємо до машини Ліндсі, мені й *справді* вже байдуже, що відбулося на вечірці. Ми істерично регочемо, промоклі та тремтячі, збуджені холодом і дощем. Ліндсі пищить про сліди від мокрих сидниць на шкіряних сидіннях і грязюку

на підлозі; Елоді благає її поїхати в «Мікс» на яечню з сиром і жаліється, що я завжди сиджу попереду, а Еллі кричить, щоб Ліндсі ввімкнула підігрів, і погрожує вмерти від пневмонії просто на місці.

Здається, саме так ми й почали говорити про це: про смерть, я маю на увазі. Мені здається, що Ліндсі в нормальному стані, щоб сідати за кермо, але раптом я помічаю, що вона їде швидше, аніж зазвичай, цією жахливою, довгою і вузькою дорогою. Дерев обабіч мають вигляд оголених скелетів, що стогнуть на вітру.

— Я маю одну теорію,— кажу я, коли машину виносить на шосе 9 і шини вищать на слизькій чорній дорозі. Годинник на панелі світить: 12:38.— Я маю одну теорію: перед смертю ти бачиш свої найкращі хіти, розумієте? Найкращі речі, які ти зробив у житті.

— Дюкський універ, крихітко,— каже Ліндсі, забираючи одну руку з керма і підкидаючи її в повітря.

— Перший поцілунок з Метом Вайлдом,— підхоплює Еллі.

Елоді стогне й нахиляється вперед, тягнучись по айпод.

— Музику, будь ласка, перш ніж я в'юся.

— Можна мені цигарку? — питає Ліндсі, й Елоді підпалює для неї одну від своєї, яку тримає в руці. Ліндсі відчиняє вікно, й крижаний дощ потрапляє всередину. Еллі знову починає жалітися на холод.

Елоді вмикає «With or without you», щоб подратувати Еллі, мабуть, стомившись від її ниття. Еллі обзиває її стервом, розстібає ремінь і нахиляється вперед, намагаючись відібрати айпод. Ліндсі жаліється, що хтось ліктем затискає їй шию. Цигарка випадає з її рота і приземляється між стегнами. Ліндсі починає голосно лаятися, силкуючись змахнути попіл із сидіння, Елоді з Еллі досі сваряться, а я намагаюся перекричати їх, згадуючи той випадок, коли ми робили сніжних янголів

у травні. Годинник іде вперед: 12:39. Шини трохи ковзають мокрою дорогою, у машині повно цигаркового диму, цівки якого підіймаються, мов примари, в повітря.

А потім перед машиною раптом спалахує щось біле. Ліндсі скрикує — я не можу розібрати слів, чи то «тихо», чи то «лихо», — і машина летить з дороги в чорну пащу лісу. Я чую жахливий звук — скрегіт металу і дзвін скла, машина складається вдвоє... я відчуваю чадний запах. Маю час замислитися, чи загасила Ліндсі цигарку.

А потім...

А потім трапляється це. Мить смерті повна жару, і звуку, і болю, більшого за будь-що, пекучий жар розщеплює мене надвоє, обпалює, пече і рве, і якби крик був почуттям, воно було б таким.

А потім нічого.

Я знаю: дехто з вас думає, що я заслуговую на це. Мабуть, не варто було мені надсилати троянду Джуліет чи вилити на неї пиво на вечірці. Мабуть, не варто було мені списувати в Лорен Лорнет на контрольній. Мабуть, не варто було мені казати всіх тих речей Кенту. Серед вас, мабуть, є й такі, хто вважає, що я заслуговую на це тому, що збиралася дозволити Робу зробити це — тому, що я не приборгала себе.

Але перш ніж ви почнете тицяти пальцями, дозвольте спитати: те, що я зробила, невже й дійсно є таким поганим? Таким поганим, що я заслуговую на смерть? Таким поганим, що я заслуговую на таку смерть?

Чи те, що я зробила, є набагато гіршим за те, що роблять усі інші?

Чи це набагато гірше за те, що робите ви?

Поміркуйте над цим.

ДВА

У ві сні я знаю, що падаю, немає верху й низу, немає ні стін, ні сторін, ні стель, тільки суцільне відчуття холоду й темряви. Я така налякана, що готова заверещати, та коли розтуляю рота — нічого не відбувається, і мені цікаво, якщо ти падаєш цілу вічність і ніколи не приземлюєшся, чи справді ти падаєш?

Здається, що я падатиму вічно.

Шум підкреслює тишу, тоненьке белькотіння стає дедалі гучнішим, поки не перетворюється на виск коси, яка розтинає повітря, розтинає мене...

А потім я прокидаюся.

Мій будильник дзвенить уже двадцять хвилин. Зараз 6:50 ранку.

Я сідаю в ліжку, відкидаючи ковдру. Я зарощена потом, хоча в кімнаті прохолодно. У мене пересохло горло, і жахливо хочеться води, ніби я тільки-но пробігла марафон.

Якусь мить, поки я роззираюся в кімнаті, усе здається нечітким і трохи перекрученим, ніби насправді я дивлюся не на свою кімнату, а на слайд кімнати, який було неправильно накладено, тому кути не сходяться зі справжніми речами. Потім світло зсувається, і все знову набуває нормального вигляду.

Ураз усе пригадується, і в голові починає пульсувати кров: вечірка, Джуліет Сиха, сварка з Кентом...

— Семмі!

Розчиняються двері, ударяючись об стіну, й заходить Ізі, скаче кімнатою, наступаючи на мої підручники, і джинси, і рожевий светрик. Щось здається дивним; щось ходить краєм моєї пам'яті, але потім зникає, й Ізі стрибає на моєму ліжку, обіймаючи мене. Руки в неї гарячі. Вона стискає в кулаці прикрасу, яку я завжди ношу,— тонкий золотий ланцюжок з маленькою пташкою, подарунок від бабусі,— і легенько тягне його.

— Мама каже, що тобі час вставати.

Від неї пахне арахісовим маслом, і тільки тоді, коли я відштовхую її від себе, я розумію, як сильно мене трусить.

— Сьогодні субота,— кажу я. Гадки не маю, як дісталася вчора додому. Я не знаю, що трапилося з Ліндсі, чи Елоді, чи Еллі, й мене нудить на саму думку про це.

Ізі починає хихикати, як маніячка, і зістрибує з ліжка, біжить назад до дверей. Вона зникає в коридорі, й чути, як вона кричить: «Мамо, Семмі не встає!» Вона вимовляє моє ім'я як Шеммі.

— Не змушуй мене підійматися нагору, Семмі! — лунає мамин голос із кухні.

Я опускаю ноги на підлогу. Дотик холодного дерева заспокоює мене. Як я була мала, то я, коли тато відмовлявся ввімкнути кондиціонер, ціле літо лежала на підлозі: це було єдине місце, яке залишалося прохолодним. Заманливо зробити зараз так само. Мене лихоманить.

Роб, дощ, бряккіт пляшок, що розбиваються в лісі...

Дзвонить телефон, і я підстрибую. Тягнуся й беру його. Нове повідомлення від Ліндсі.

Я на вулиці. Ти де?

Я швидко згортаю телефон, але встигаю побачити дату, що аж блимає до мене: п'ятниця, 12 лютого.

Учора.

Ще один дзвінок. Ще одне повідомлення.

Через тебе я запізнюся в День купідона, суучко!!!

Знагла я почуваюся так, ніби я під водою, ніби я невагома, ніби спостерігаю за собою з відстані. Я намагаюся підвестися, та коли встаю, мені крутить живота, і я біжу до вбиральні в коридорі, ноги трусяться, я впевнена, що мене знудить. Я зачиняюся і відкриваю воду і в крані, і в душі. Застигаю над унітазом.

Живіт стискається, але нагору нічого не виходить.

Машина, заноси, зойки...

Учора.

Чую голоси в коридорі, але вода тече так гучно, що я не можу нічого розібрати. Аж поки хтось не починає тарабанити у двері, я випростуюся і викрикую:

— Що?

— Виходь з душу. Часу обмаль.

Це Ліндсі, мама впустила її.

Я відчиняю двері — й ось вона, у своїй великій дутій куртці, застібнутій до самого підборіддя, і вона має сердитий вигляд. У будь-якому разі, я рада її бачити. Вона має такий нормальний і знайомий вигляд!

— Що вчора трапилося? — кажу я.

На мить вона похмурніє.

— Так, вибач. Я не могла передзвонити. Я розмовляла з Патриком десь до третьої ночі.

— Передзвонити? — я хитаю головою.— Ні, я маю на увазі...

— Він бісився через те, що його батьки їдуть в Акапулько без нього,— вона закрючує очі.— Бідолашна дитина. Клянуся, Сем, хлопці точнісінько такі самі, як домашні тваринки. Годуй

їх, песть їх і вкладай їх спати,— нахиляється вона вперед.—
До речі, ти схвильована щодо сьогоднішньої ночі?

— Що? — я навіть не знаю, про що вона говорить. Її слова проходять повз мене, розмиваючись. Я тримаюся за вішак для рушників, боячись, що впаду. Вода в душі надто гаряча, і всюди густа пара, що затуманює дзеркало, осідаючи на плитці.

— Ти, Роб, трохи пива і його фланелева білизна,— сміється вона.— Так романтично.

— Мені потрібно в душ,— я намагаюся зачинити двері, але в останній момент вона втискає у щпарину лікоть і заштовхується у ванну кімнату.

— Ти досі не була в душі? — вона хитає головою.— Е-е, у жодному разі. Доведеться без душу.

Ліндсі вимикає воду, хапає мене за руку і витягує в коридор.

— Хоча тобі точно потрібно трохи косметики,— каже вона, роздивляючись моє обличчя.— Ти маєш жахливий вигляд. Кошмари?

— Щось схоже на те.

— У мене в Танку косметичка.

Вона розстібає куртку, і я бачу біле хутро на її викоті: це наші топи на День купідона. Раптом у мене з'являється бажання сісти на підлогу і сміятися, і сміятися, і я намагаюся не почати істеріку просто там, поки Ліндсі заштовхує мене до кімнати.

— Вдягайся,— каже вона й дістає телефон, мабуть, щоб написати Елоді, що ми запізнимося. Секунду вона спостерігає за мною, а потім зітхає, відвертаючись.

— Сподіваюся, що Роб не проти запаху тіла,— каже вона, і поки вона сміється з цього, я починаю натягувати на себе одяг: топ, спідницю, чоботи.

Знову.

Чи не здаються мої сідниці в цій гамівній сорочці більшими?

Коли Елоді залазить у машину й тягнеться вперед по каву, запах її парфумів — малинового спрею для тіла, який вона по-божно купує в торгівельному центрі, хоча це й перестало бути крутим ще в сьомому класі, — такий справжній, різкий і знайомий і так приголомшує, що мені доводиться заплющити очі.

Погана ідея. З заплющеними очима я бачу чарівне тепле світло в будинку Кента, який віддаляється в дзеркалі заднього огляду, і гладенькі чорні дерева, що обступають нас зусібіч, як скелети. Відчуваю запах вогню. Чую крик Ліндсі й відчуваю, як серце падає в п'яти, коли машину заносить на бік, а шини вищатъ...

— Чорт.

Я розплющую очі: Ліндсі вивертає кермо, щоб об'їхати білку. Жбурляє цигарку у вікно, й запах диму дивним чином двоїться: я не впевнена, чи я чую цей запах, чи просто згадую, чи те й те водночас.

— Ти справді найгірший на світі водій, — сміється Елоді.

— Будь обережна, будь ласка, — бурмочу я. Сиджу, несамохить ухопившись за краї свого сидіння.

— Не переймайся, — Ліндсі нахилиється й поплескує мене по коліну, — я не допущу, щоб моя найкраща подруга померла цнотливою.

У цю мить я відчайдушно хочу розповісти про все Ліндсі й Елоді, спитати в них, що відбувається зі мною — з нами, — але я не знаю, як це сказати.

Ми потрапили в аварію після вечірки, яка ще не відбулася.

Я думала, що загинула вчора. Я думала, що загинула сьогодні ввечері.

Напевно, Елоді гадає, що я притихла через те, що хвилююся через Роба. Вона обіймає спинку мого сидіння й нахилиється.

— Не переймайся, Сем. Усе буде добре. Це ніби кататися на велосипеді,— каже Елоді.

Я намагаюся усміхнутися, але не можу зосередитися. Здається, що це було так давно, коли я лягала спати й уявляла, як біля мене лежить Роб, уявляла дотик його холодних сухих рук. Мені боляче через думки про нього, мені затискає горло. Раптом я не можу дочекатися нашої зустрічі, щоб побачити його криву усмішку й кашкета «Yankees», й навіть його брудний філісовий светр, який завжди трохи пахне потом — навіть після того, як мама змушує Роба випрати його.

— Це ніби їздити верхи,— Ліндсі виправляє Елоді,— ти швидко станеш чемпіоном з блакитною стрічкою, Семмі.

— Я завжди забуваю, що колись ти займалася верховою їздою,— Елоді знімає покришку з кави та дмухає на пару.

— Коли мені було десь сім,— кажу я, поки Ліндсі не почала шуткувати. Гадаю, якщо вона почне зараз із мене глузувати, то я справді розплачуся. Я б ніколи не змогла пояснити їй правду: що верхова їзда була моїм найулюбленішим заняттям. Я обожнювала бути на самоті в лісі, особливо пізно восени, коли все хрустке й золоте, листя кольору вогню, і стоїть запах гниття: усе живе перетворюється на землю. Я обожнювала ту тишу, єдині звуки — від рівномірного стукоту копит і дихання коня.

Без телефонів. Без сміху. Без голосів. Без будинків.

Без машин.

Я опускаю козирок, щоб яскраве світло не потрапляло в очі, й у дзеркальці бачу, як Елоді усміхається до мене. Мабуть, я розповім їй, що відбувається зі мною. Але вона подумає, що я збожеволіла. Вони всі так подумують.

Я затихаю й дивлюся у вікно. Світло слабке й розмите, ніби сонце тільки-но розлилося на обрії й лінується зібратися. Тіні такі різкі й гострі, як голки. Я спостерігаю, як три чорні ворони водночас підлітають з телефонного дроту, й також

мрію злетіти, піднятися вгору, вгору, вгору, і бачити, як земля віддаляється від мене, ніби я в літаку, згортається, як фігурка оригамі, доки все не стане пласким і яскраво забарвленим — доки весь світ не стане як малюнок.

— Саундтрек, будь ласка,— каже Ліндсі, і я гортаю, поки не знаходжу Мері Джей Блайдж, а потім відхиляюся й намагаюся не думати ні про що, окрім музики й ритму.

І я не заплющую очей.

Поки ми їдемо дорогою, що йде повз верхню стоянку вниз на учительську парковку й далі на алею випускників, мені стає дійсно краще, хоча Ліндсі свариться, а Елоді жаліється, що ще одне запізнення — і вона в п'ятницю отримає покарання, а вже сплигло дві хвилини від першого дзвінка.

Усе має такий *нормальний* вигляд! Я знаю: оскільки сьогодні п'ятниця, Емма Макфлой ітиме з дому Мета Данцига, і справді — ось вона, нахиляється, щоб пробратися крізь діру в паркані. Я знаю, що Пітер Курт буде взутий у «найки», які в нього вже мільйон років, бо він носить їх щодня, хоча в них стільки дірок, що можна роздивитися, якого кольору в нього шкарпетки (зазвичай чорні). Я дивлюся, як вони проносяться повз, поспішаючи до головної будівлі.

Спостерігаючи за цими речами, я почуваюся в тисячу разів краще і починаю думати, що, може, усе, що трапилося вчора, було просто якимось довгим дивним сном.

Ліндсі заїжджає на алею випускників, хоча в нас нуль шансів знайти місце. Це для неї як релігія: У мене серце падає в п'яти, коли ми проїжджаємо повз третє місце від тенісного корту: там машина Сари Грундель, брунатне «шевроле» з наліпкою команди з плавання школи імені Томаса Джефферсона — і ще однією, меншою, на якій написано «ЗАНУРЮЙСЯ» — на бампері. Я думаю: Сара отримала останнє місце тому, що ми запізнилися, і мені доводиться впиватися нігтями

у долоні й повторювати собі, що це мені просто наснилося — що нічого з цього не траплялося раніше.

— Не можу повірити, що нам доведеться йти цілих двадцять дві соті милі,— похмуро каже Елоді.— У мене навіть куртки немає.

— Ти сама пішла з дому напівроздягнуеною,— каже Ліндсі.— Зараз же *лютій*.

— Я не знала, що ми будемо *надворі*.

Ми проїжджаємо повз футбольні поля праворуч від нас, повертаючись назад на верхню стоянку. В цю пору року всі поля переколючені — болото й трішки коричневої трави.

— У мене почуття дежавю,— каже Елоді.— Згадка про дев'ятий клас, знаєте?

— У мене весь ранок дежавю,— випалюю я, не в змозі зупинитися. Одразу ж мені стає краще, впевнена, що це так і є.

— Дай вгадаю,— Ліндсі підносить руку до скроні й нахмурюється, вдаючи зосередження.— У тебе спогади про той раз, коли Елоді була такою набридливою ще до дев'ятої ранку.

— Заткнися,— Елоді нахилиється вперед і шльопає Ліндсі по руці, й вони починають сміятися. Я теж полегшено усміхаюся, бо сказала ці слова вголос. У цьому є сенс: одного разу, під час подорожі в Колорадо, ми з батьками підіймалися три милі до маленького водоспаду просто посередині лісу. Дерев були великі та старі, самі сосни. Смугасті хмари в небі, немов карамельне павутиння. Ізі була ще замала, не ходила й не говорила, тому сиділа в рюкзаку-кенгуру в тата й тицяла своїми маленькими кулачками в небо, ніби хотіла ті хмари ухопити.

Хай там як, поки ми стояли там і дивилися, як вода обприскує каміння, мною оволоділо божевільне відчуття того, що це вже все траплялося, починаючи від запаху апельсину, який чистила мама, до точних віддзеркалень дерев на поверхні води. Я була *впевнена*. Це було великим жартом того дня, бо спершу я жалілася, що доведеться йти три милі, а потім

сказала батькам, що маю відчуття дежавю, тому вони сміялися і казали: це диво, що я погодилася на цю прогулянку в минулому житті.

Я просто хочу сказати, що була *впевнена* тоді так, як я *впевнена* зараз. Таке трапляється.

— О-о-о! — пищить Елоді й починає порпатися в сумочці. Дістає пачку цигарок і два порожні тюбики від блиску для губ, а ще — зламану завивку для вії.— Я мало не забула про твій подарунок.

Вона жбурляє на переднє сидіння презерватив, і Ліндсі плескає в долоні та підстрибує, коли я беру його.

— Нема гумки — нема кохання? — кажу я, намагаючись усміхнутися.

Елоді нахиляється й цілує мене в щоку, залишаючи слід рожевого блиску.

— Ти впораєшся, мала.

— Не називай мене так,— кажу я й кидаю презерватив до сумочки. Ми виходимо з машини, й повітря таке холодне, що очі печуть і наповнюються сльозами. Я ігнорую погане передчуття, яке пронизує мене, і думаю: «Сьогодні мій день, сьогодні мій день, сьогодні мій день»,— щоб не думати про щось інше.

Світ тіней

Колись я вчитала, що людина відчуває дежавю, коли дві половини її мозку обробляють інформацію на різних швидкостях: права половина на декілька секунд попереду від лівої, чи навпаки. Природничі науки — це, мабуть, мої найгірші предмети, тому я не зрозуміла всієї статті, але це б пояснило дивне двояке відчуття, яке іноді буває: ніби світ розколюється навпіл — або розколюєшся *ти*.

Принаймні саме так я й почуваюся: ніби є я справжня і є відображення мене, і я не можу розпізнати, хто є хто. Ніби в дня є тінь.

Справа в тому, що дежавю завжди минає дуже швидко — тридцять секунд, максимум хвилина.

Але це не минає.

Усе однакове: Ейлін Чо пищить через свої троянди, а Самара Філіпс нахилиється й тихо каже: «Він справді тебе кохає». Я проходжу повз тих самих людей у коридорах. Ричард Лінт знову розливає каву про всьому коридору, а Керол Лін знову починає на нього кричати.

Навіть слова однакові.

— Тебе що — багато разів кидали об землю головою?

Визнаю, що це доволі смішно, навіть удруге. Навіть коли я почуваюся схиленою; навіть коли я почуваюся так, що хочеться кричати.

Але ще дивніші маленькі відхилення і зміни. Сара Грундель, наприклад. Дорогою на другий урок я бачу, як вона стоїть біля шафок, вертить на пальці свої окуляри для плавання й говорить з Венді Гейл. Проходячи повз, вловлюю частину їхньої розмови.

— ...така схвильована. Ну, тренер каже, що мій час ще можна зменшити на півсекунди...

— У нас попереду два тижні перед півфіналом. Тобі точно все вдасться.

Я різко зупиняюся, коли чую її. Вона бачить, як я вилупилася на неї, й ніяковіє. Вона поправляє волосся й обсмикує спідницю, що з'їхала набік на талії.

Потім махає рукою.

— Привіт, Сем,— каже вона. Знову обсмикує спідницю.

— Ти щойно...— я роблю глибокий вдих, щоб не зтинатися, як ідіотка.— Ти щойно говорила про півфінал? З плавання?

— Ага,— обличчя Сари загоряється.— Ти хочеш прийти?

Хоча я й панікую, та все одно розумію, що це *цілком* безглузде питання. Я в житті не була на змаганнях з плавання, і пропозиція посидіти на слизькій плитці й подивитися, як Сара Грундель плещеться в купальнику, є такою самою привабливою, як локшина з «Кухні Гунана». Якщо чесно, єдиний спортивний захід, на який я ходжу,— це матчі випускників, та навіть після чотирьох років я все одно не розумію правил. Ліндсі зазвичай приносить флягу з чимось алкогольним для нас чотирьох, тому це якимось може бути пов'язано з цим.

— Я думала, що ти не змагатимешся,— я намагаюся поводитися невимушено.— Я чула якусь плітку... Щось таке, ніби ти спізнилася і тренер психанув...

— Ти чула плітку? Про мене? — у Сари вилазять очі, й вона має такий вигляд, ніби я щойно вручила їй виграшний лотерейний квиток. Гадаю, вона поділяє філософію «не буває чорного піару».

— Мабуть, я помилилася.

Я згадую, що бачила її машину на третьому місці, й відчуваю, як до обличчя підступає жар. Звісно, сьогодні вона не запізнилася. Звісно, вона змагатиметься. Їй не довелося йти аж з верхньої стоянки. Вона запізнилася *вчора*.

У мене починає боліти голова, і я просто хочу забратися звідси.

Венді дивно на мене дивиться.

— З тобою все гаразд? Ти дуже бліда.

— Так. Усе добре. Учора з'їла погані суші,— я спираюся однією рукою на шафки, щоб не впасти. Сара починає балакати про те, як колись отруїлася їжею з торговельного центру, але я вже йду, почувавшись так, ніби коридор обертається і вгинається під мною.

Дежавю. Це має бути єдиним поясненням.

Якщо достатньо разів щось повторити, можна майже змусити себе в це повірити.

Я почуваюся такою збентеженою, що мало не забуваю: Еллі чекає на мене у вбиральні в крилі природничих наук. Я заходжу в кабінку, опускаю покришку унітаза і просто сиджу собі, поки вона базикає, і впіввуха слухаю її. Пам'ятаю, як колись міс Гарбор під час своїх божевільних промов на уроці англійської сказала нам: Плутон вірив, що весь світ — усе, що ми бачимо, — це немов тіні на стінах печери. Ми не можемо насправді бачити реальну річ — те, що відкидає тінь. Я зараз почуваюся, ніби оточена тіннями, ніби бачу відбиток речі перед тим, як побачити саму річ.

Але що я скажу: ось дві речі, про які не варто думати, коли руйнується все ваше життя: (1) божевільні вчительки англійської, які завжди дивно поводяться, і (2) грецькі філософи.

— Агов? Ти взагалі мене слухаєш?

Еллі грюкає дверима, і я перелякано підводжу очі. Помічаю на дверях надряпаний напис «КК=ББ». Нижче ще один маленький напис: «Повертайся на стоянку для трейлерів, шлюхо».

— Ти сказала, що скоро тобі доведеться робити покупки у відділі для вагітних, — на автоматі кажу я. Звісно ж, я не слухала її. Принаймні не цього разу.

Мені не зовсім зрозуміло, навіщо Ліндсі прийшла аж сюди, щоб написати це у вбиральні, — тобто чому це було так важливо для неї. Вона понаписувала це вже з десятків разів у кабінках навпроти їдальні, а це вбиральня, якою користуються всі. Я навіть не зовсім впевнена, чому вона недолюблює Кейті, й це нагадує мені про те, що я й досі не знаю, чому вона почала так ненавидіти Джуліет Сиху. Дивно, як багато можна знати про когось, але не знати всього. Можна було би подумати, що колись це має закінчитися.

Я встаю і відчиняю дверцята, вказуючи на графіті.

— Коли Лінді це зробила?

Еллі заковчує очі.

— Це не вона. Хтось підробив.

— Справді?

— Ага. Є ще одна в дівочій роздягальні. Підробки,— вона робить з волосся хвостик і починає щипати свої губи, щоб вони опухли.— Це так безглуздо! Ми не можемо зробити в цій школі нічого, щоб потім усі не почали копіювати.

— Безглуздо.

Я проводжу пальцями по словах. Вони товсті й чорні, написані перманентним маркером, немов хробаки. На мить мені стає цікаво, чи користується Кейті цією вбиральнею.

— Ми можемо подати позов до суду через порушення авторських прав. Можеш таке уявити? Двадцять баксів за кожен раз, як хтось копіює наш стиль. Ми б купалися в грошах,— сміється Еллі.— Льодяник?

Еллі тримає упаковку льодяників. Хоча вона й досі цнотлива — і такою й буде у найближчому майбутньому (принаймні, поки не піде в коледж), оскільки вона просто помішана на Меті Вайлді,— вона вживає протизаплідні пігулки, які зберігає зім'ятими поруч з льодяниками. Вона стверджує, що це для того, щоб їх не знайшов тато, але всі знають, що вона любить світити ними під час уроків, щоб люди подумали, що вона займається сексом. Але нікого їй не вдається обдурити. Школа Томаса Джефферсона маленька: про такі речі знають усі.

Одного разу Елоді сказала Еллі, що в тієї «подих вагітної», й ми всі вмерли з цього. Це було в травні в одинадцятому класі, й ми разом лежали на батуті Еллі. Це був суботній ранок після однієї з найкращих вечірок. Ми всі були трішки з похмілля, з затьмареними головами, натоптані млинцями з беконом, що ми з'їли в кав'ярні, повністю щасливі. Батут гойдався

і вгинався, а я лежала собі, заплющивши очі від сонця, бажаючи, щоб цей день ніколи не закінчувався.

Лунає дзвоник, і Еллі вищить:

— Ох! Ми спізнаємося.

І знов у мене всередині немов усе обривається. Підсвідомо хочеться сховатися у вбиральні на цілий день, але я не можу.

Я знаю, що ви знаєте, що зараз трапиться. Я запізнююся на урок хімії. Займаю останнє місце біля Лорен Лорнет. Містер Тірні роздає контрольну з трьох питань.

Найгірше з цього? Я вже бачила цю контрольну, і я й *досі* не знаю відповідей.

Я прошу позичити ручку. Лорен починає шепотіти до мене: вона хоче знати, чи пише ручка. Містер Тірні гучно лякає книжкою.

Усі підстрибують, окрім мене.

Урок. Дзвоник. Урок. Дзвоник.

Божевілля. Я божеволію.

На той час, коли приносять троянди на урок математики, у мене тремтять руки. Я глибоко вдихаю перед тим, як розгорнути ламіновану записку, прикріплену до троянди, що її надіслав Роб. Я уявляю, як там буде написано щось дивовижне, щось несподіване, щось, що перемінить усе на краще.

«Ти чарівна, Сем».

«Я такий щасливий бути з тобою».

«Сем, я тебе кохаю».

Я підіймаю куточок записки й зазираю всередину.

Лю те...

Я згортаю записку і швидко кидаю її до сумки.

— Вона чарівна.

Я підводжу погляд. Наді мною стоїть дівчина, вдягнена в янгола, дивиться на троянду, яку щойно поклала на мою

парту: кремово-рожеві пелюстки закручені, немов морозиво. Її рука досі простягнута, й маленькі блакитні вени просвічуються крізь шкіру, як павутиння.

— Сфотографуй. Так надовше збережеться,— огризаюся я. Дівчина заливається червоним рум'янцем, як червоні троянди, які вона тримає, і бурмоче вибачення.

Я не марную часу на прочитання записки, яка прикріплена до цієї троянди, і весь урок не зводжу погляду з дошки, щоб уникнути погляду Кента. Я так сильно зосереджуюся на тому, щоб не дивитися на нього, що майже пропускаю, як містер Деймлер підморгує мені й усміхається.

Майже.

Після уроку Кент наздоганяє мене, тримаючи рожево-кремову троянду, яку я навмисно залишила на парті.

— Ти забула це,— каже він. У нього, як і завжди, волосся падає на одне око.— Нічого, не бійся сказати це: я дивовижний.

— Я її не забула,— я намагаюся не дивитися на нього,— я її не хочу.

Я крадькома дивлюся на нього й бачу, як на мить зникає його усмішка. А потім вона спалахує з новою силою, як чортів лазерний промінь.

— Що ти маєш на увазі? — Кент намагається вручити мені троянду.— Хіба тобі ніхто не казав: що більше троянд ти отримаєш на День купідона, то ти популярніша?

— Не думаю, що мені потрібна якась допомога в цьому. Особливо від тебе.

Тоді його усмішка точно зникає. Щось у мені ненавидить те, що я роблю, але думати я зараз можу тільки про одне: про свій спогад — чи мрію — чи що там: як Кент нахиляється до мене і я певна, що він мене поцілує, але натомість він каже: «Я бачу тебе наскрізь».

«Ти не знаєш мене. Ти нічого не знаєш про мене».

«Дякувати Богу».

Я впиваюся нігтями в долоні.

— Я ж не казав, що ця троянда від мене, — мовить він. Голос його такий тихий і серйозний, що захоплює мене зненацька. Я дивлюся Кенту у вічі; вони яскраво-зелені. Пам'ятаю, коли я була мала, мама казала, що Бог зробив траву й Кентові очі з одного кольору.

— Ну, це доволі очевидно.

Я просто хочу, щоб він припинив так на мене дивитися. Він глибоко вдихає.

— Дивись. У мене сьогодні вечірка...

Саме в цю мить я бачу, як Роб заходить до їдальні. Зазвичай я б почекала, щоб він сам помітив мене, але сьогодні я не можу.

— Робе! — кричу я. Він обертається й бачить мене, махає і знову розвертається. — Робе! Стривай!

Я мчу коридором. Це не зовсім біг — декілька років тому ми з Ліндсі, Еллі й Елоді уклали пакт, що ніколи не бігатимемо на території школи, навіть на уроках фізкультури (визнаймо: потіння й пихкання не зовсім привабливі), — але майже.

— Ого, Слемстер. Де пожежа?

Роб обіймає мене, і я занурююся носом у його флісовий светр. Він трохи пахне старою піцою — не найкращий із запахів, особливо коли змішаний з мелісою, — але мені байдуже. У мене так сильно трусяться ноги, що я боюся впасти. Просто хочу стояти тут вічно, тримаючись за Роба.

— Я сумувала за тобою, — кажу я йому в груди.

На мить його руки напружуються навколо мене. Та коли він підіймає моє обличчя до свого, він усміхається.

— Ти отримала мою валограму?

— Дякую, — киваю я. У мене стискається горло, і я боюся, що почну плакати. Так добре відчувати Робові руки навколо себе, мов він — єдине, що підтримує мене. — Слухай, Робе, щодо сьогоднішнього вечора...

Я навіть не впевнена, що хочу сказати, але він перебиває мене.

— Гаразд. Що цього разу?

Я трохи відхиляюся, щоб подивитися на нього.

— Я... Я хочу... Я просто... Сьогодні всюди таке божевілля. Здається, я захворіла... абощо.

Він сміється й затискає мого носа двома пальцями.

— О ні. Так не піде,— він притуляється до мене чолом до чола й шепоче,— я так довго на це чекав.

— Я знаю, я теж...

Я уявляла це так багато разів: як місяць визиратиме з-поміж дерев і світитиме у вікна, підсвічуючи трикутники і квадрати на стінах; як Робова флісова ковдра буде відчуватися на моїй голій шкірі, коли я роздягнуся.

А потім я уявляла момент опісля, коли Роб поцілував би мене і сказав, що кохає мене, й заснув би з трохи розтуленим ротом, і я б вислизнула в туалет і написала б Елоді, Ліндсі та Еллі: «Я це зробила».

Складніше уявити частину поміж цим.

Я відчуваю, як у кишені вібрує телефон: нове повідомлення. У животі все перевертається. Я вже знаю, що там буде написано.

— Ти маєш рацію,— кажу я Робу, обіймаючи його.— Мабуть, мені варто прийти одразу після школи. Ми можемо провести разом увесь вечір, усю ніч.

— Ти — чудо,— Роб відхиляється, поправляє кашкета й рюкзак.— Проте мої батьки підуть тільки після вечері.

— Нічого. Ми можемо подивитися фільм абощо...

— Окрім того,— Роб дивиться повз мене,— я чув про вечірку в як-його-там-звати — чувака з котелком... Кен?

— Кент,— на автоматі відповідаю я. Коридор починають наповнювати голоси, повз нас проходять люди. Я відчуваю, як вони стежать за нами. Мабуть, вони сподіваються побачити сварку.

— Так, Кент. Я, можливо, побуду там трохи. Може, зустрінемося там?

— Ти справді хочеш туди піти? — я намагаюся побороти відчуття паніки, що наростає в мені. Схиляю голову й дивлюся на Роба так, як, я бачила, дивиться Ліндсі на Патрика, коли дуже чогось хоче.— Це означає менше часу зі мною.

— У нас буде достатньо часу,— Роб цілує свої пальці й доторкається ними до моєї щоки — двічі.— Повір мені. Я тебе хоч раз підводив?

Ти підведеш мене сьогодні. Думка виринає — я не можу її зупинити.

— Ні,— кажу я голосно. Проте Роб не слухає. До нас приєдналися Адам Маршалл і Джеремі Такер: вітаються, стрибаючи одне на одного й борючись. Інколи мені здається, що Ліндсі має рацію й що всі хлопці дійсно просто як тварини.

Я дістаю телефон і читаю повідомлення, хоча на це немає потреби.

Сьогодні вечірка в Кента Макдивака. Йдемо?

В мене німіють пальці, коли я пишу у відповідь: «Звісно ж». Потім я йду на обід, почувуючися так, ніби звук від трьох сотень голосів має вагу, ніби це сильний вітер, що понесене мене догори, догори і вдалечінь.

Перш ніж я прокинуся

— Ну що? Ти хвилюєшся? — Ліндсі підносить одну ногу в повітря й обертає її туди-сюди, милуючись взуттям, яке вона щойно поцупила з шафи Еллі.

В кімнаті лунає музика. Еллі й Елоді на повну горлають «Like a Prayer». Еллі зовсім не потрапляє в ноти. Ми з Ліндсі лежимо горілиць на величезному ліжку Еллі. Усе в будинку Еллі на двадцять п'ять відсотків більше, ніж у нормальних

людей: холодильник, шкіряні крісла, телевізори — навіть бутлі з шампанським, які її тато зберігає у винному льосі (туди не можна в жодному разі). Ліндсі колись сказала, що тут вона почуввається, як Аліса в Дивокраї.

Я кладу голову на величезну подушку з написом «Обережно, сучка». Я вже випила чотири чарки, гадаючи, що це заспокоїть мене, і наді мною підморгують і затуманюються вогники. Ми відчинили всі вікна, але в мене й досі відчуття гарячки.

— Не забудь як дихати, — каже Ліндсі. — Не панікуй, якщо трохи болітиме, особливо спочатку. Не напружуйся. Тільки зробиш гірше.

Мене трохи нудить, і Ліндсі ніяк не покращує мого стану. Я цілий день не могла їсти, тому, поки ми дісталися дому Еллі, я вмирала з голоду і зжерла десь двадцять п'ять тостів з песто й козячим сиром, які зробила Еллі. Я не впевнена, наскільки добре козячий сир пасує до горілки. До того ж Ліндсі змусила мене з'їсти десь сім освіжувальних цукерок для рота, бо в песто був часник, і вона сказала, що Роб почуватиметься так, ніби втрачає цноту з італійським кухарем.

Я навіть переймаюся не стільки через Роба — тобто, я не можу зосередитися, щоб перейматися через нього. Вечірка, дорога, перспектива того, що може там статися: ось через що в мене спазми в животі. Принаймні горілка допомогла мені легше дихати, і мене вже не так сильно трусить.

Звісно ж, я не можу нічого з цього розповісти Ліндсі, тому натомість я кажу:

— Я не запанікую. Тобто, усі ж це роблять, так? Якщо Кейті Картульйо може це робити...

— Фу, — кривиться Ліндсі. — Хай що робитимеш ти, це не те, що робить Кейті Картульйо. Ви з Робом «кохатиметеся», — вона пальцями домальовує лапки і сміється, але я знаю, що вона серйозно.

— Ти так думаєш?

— Звісно,— вона повертає голову, щоб подивитися на мене.— А ти ні?

Я хочу запитати: «А як відрізнити?»

У фільмах ти завжди знаєш, коли людям судилося бути разом, бо за ними наростає музика — це безглуздо, але це правда. Ліндсі завжди каже, що не могла б жити без Патрика, але я не впевнена, чи це так маєш почуватися, чи ні.

Іноді, коли ми стоїмо з Робом посеред багатолюдного місця і він кладе руку мені на плечі та притискає мене до себе — немов він не хоче, щоб на мене налетіли, чи щось пролили або що,— я відчуваю якийсь жар у животі, ніби тільки-но випила келих вина, і я повністю щаслива — лише на мить. Я впевнена, що саме це і є кохання.

Тому я кажу Ліндсі:

— Звісно.

— І? Він зібрався з духом і сказав це?

— Сказав що?

— Що він тебе *кохає*,— закочує вона очі.

Я зупиняюся на мить, думаючи про його записку: «Люте». Такі речі пишуть у чийсь випускний альбом, коли не знаєш, що ще і сказати.

Ліндсі швидко мовить:

— Він скаже. Хлопці придуркуваті. Б'юсь об заклад, що він скаже це сьогодні. Одразу після того, як ви...— вона замовкає й рухає стегнами.

Я б'ю її подушкою:

— Ти самиця, знаєш?

Вона ричить на мене й показує зуби. Ми сміємося, а потім просто лежимо в тиші якусь хвилину, слухаючи завивання Елоді й Еллі з іншої кімнати. Вони вже перейшли на «Total Eclipse of the Heart». Лежати тут приємно: добре й нормально. Я згадую часи, коли ми лежали точнісінько на цьому ж місці, чекаючи на Елоді й Еллі, щоб ті закінчили збиратися,

чекаючи, щоб іти гуляти, чекаючи на якісь події,— час ішов і зникав назавжди,— і раптом мені кортить запам'ятати кожную хвилинку, так ніби якби я могла запам'ятати їх усі, я б могла їх повернути.

— А ти хвилювалася? Тобто — у свій перший раз,— мені дещо ніяково питати, тому я кажу це тихо.

Гадаю, що це питання захоплює Ліндсі зненацька. Вона червоніє й починає заплітати китиці покривала, і на мить між нами повисає незграбна тиша. Я знаю, про що Ліндсі думає, хоча я ніколи не скажу цього вголос. Ми з Ліндсі, Еллі й Елоді доволі близькі, але все-таки є речі, про які ми ніколи не говоримо. Наприклад, хоча Ліндсі й каже, що Патрик був її першим і єдиним, це не зовсім правда. Насправді її першим був хлопець, з яким вона познайомилася на вечірці, коли відвідувала свого зведеного брата в Нью-Йоркському університеті. Вони курили травку, розділили шість банок пива й зайнялися сексом. Він так і не дізнався, що вона ще ніколи цього не робила.

Ми не говоримо про це. Ми не говоримо про те, що ніколи не сидимо вдома в Елоді після п'ятої вечора, бо тоді її мама прийде додому — п'яна. Ми не говоримо про те, що Еллі ніколи не з'їсть понад четверть того, що на її тарілці, хоча вона й помішана на кулінарії й дивиться кулінарні передачі безперестанку.

Ми не говоримо про жарт, який роками переслідував мене в коридорах, на уроках і в автобусі, пробирався в мої сни: «І червона, й соковита, та гірка вона все літо. Хто це? Сем Кінгстон!» І ми точно не говоримо про те, що цей жарт вигнала Ліндсі.

Гарний друг зберігає твої секрети. Найкращий друг допомагає тобі зберігати власні секрети.

Ліндсі перевертається на бік і спирається на лікоть. Мені цікаво, чи вона зрештою розповість про хлопця з університету. (Я навіть не знаю його імені, і декілька разів, коли вона посилалася на нього, вона називала його Незгадуваним).

— Я не нервувала,— тихо каже вона. Потім вона робить глибокий вдих і розпливається в усмішці.— Я була збуджена, дитинко. Була хтива,— вона імітує британський акцент, а потім застрибує на мене й починає рухати стегнами.

— Ти неможлива,— кажу я, відштовхуючи її з себе. Вона повністю скочується з ліжка, регочи.

— Ти мене любиш,— Ліндсі стає навколішки і здмухує пасма з обличчя. Вона нахиляється вперед і спирається ліктями на ліжку. Раптом вона стає серйозною.— Сем? — витріщає вона очі й понижує голос. Мені доводиться підвестися, щоб почути її через музику.— Можна розповісти тобі секрет?

— Звісно,— моє серце починає тріпотіти. Вона знає, що відбувається зі мною. Це відбувається і з нею.

— Ти маєш пообіцяти нікому не розповідати. Ти маєш заприсягтися, що не почнеш істерити.

Вона знає; вона знає. Знаю не лише я. Голова прояснюється, і все навколо стає різким. Я почуваюся повністю тверезою.

— Присягаюся,— ледве виходять слова.

Вона нахиляється, її уста усього за декілька дюймів від мого вуха.

— Я...

А потім вона повертає голову і відригує, голосно, у моє обличчя.

— Господи, Ліндз! — я рукою роздмухаю повітря перед обличчям. Вона знову лягає на спину, задираючи ноги в повітря й голосно сміючись.— Та що з тобою?

— Бачила б ти своє обличчя.

— Ти хоч *інколи* буваєш серйозною? — жартома кажу я, але все моє тіло відчувається важким від розчарування. Вона не знає. Вона не розуміє. Хай що відбувається, це відбувається тільки зі мною. Мов туман, мене охоплює почуття повної самотності.

Ліндсі витирає кутики очей великими пальцями і стрибає на ноги.

— Я буду серйозною, коли помру.

Слова шокують мене. «Помру». Це так остаточно, так потворно, так коротко! Тепле відчуття, що наповнювало мене відгоді, як ми пили, полишає мене. Тремтячи, я нахиляюся, щоб зачинити вікно.

Чорна паща лісу, що відкрито позіхає. Обличчя Вікі Галлінан...

Я намагаюся вирішити, що зі мною буде, якщо виявиться, що я справді з'їхала з глузду. Перед восьмим уроком я стояла за десять кроків від центрального офісу — кабінетів директора, міс Вінтерс і шкільного психіатра,— готуючись зайти і сказати: «Я думаю, що божеволію». Але почувся гуркіт, і Лорен Лорнет вибігла в коридор, схлипуючи, імовірно, плачучи через якогось хлопця, чи сварку з батьками, чи щось *нормальне*. Умить зникло все, що я робила, щоб вписатися. Зараз усе інше. Я інша.

— То ми йдемо чи ні? — Елоді вривається до кімнати поперед Еллі. Вони обидві задихані.

— Вперед,— Ліндсі бере свою сумку й вішає на плече.

Еллі починає сміятися.

— Зараз тільки дев'ята тридцять,— каже вона,— а Сем уже має такий вигляд, що її от-от знудить.

Підвівшись, я чекаю якусь секунду, поки земля піді мною стане на місце.

— Зі мною все буде добре. Усе добре.

— Брехуха,— каже Ліндсі й усміхається.

Вечірка, дубль два

— Саме так і починаються фільми жахів,— каже Еллі.— Ти впевнена, що нам потрібен номер сорок два?

— Впевнена,— мій голос звучить так, ніби лунає звідкись здалеку. Страх знову душить мене. Я відчуваю, як він тисне зусібіч, вичавлюючи з мене повітря.

— Не дай Боже зіпсувати фарбу,— каже Ліндсі, коли гілка дряпає двері зі звуком, ніби ніготь шкрябає дошку.

Ліс закінчується, і з темряви визирає будинок Кента, білий і блискучий, мов зроблений з льоду. Те, як він з'являється там, оточений чорнотою з усіх боків, схоже мені на сцену з «Титаніка», коли айсберг виринає з води й патрає судно. На мить ми замовкаємо. Крихітні краплі дощу стукають на лобовому склі й даху, і Ліндсі вимикає айпод. З радію тихо лунає стара пісня. Я трохи можу розібрати слова: «І я намагався знайти суть проблеми...»

— Майже такий самий великий, як і в тебе, Ел,— каже Ліндсі.

— Майже,— озивається Еллі. У цю мить на мене накочує величезна хвиля любові до неї. Еллі, яка любить великі будинки, дорогі машини, прикраси з «Тіффані», туфлі на платформі та блиск для тіла. Еллі, яка не дуже кмітлива і знає про це, й одержима хлопцями, які її не варті. Еллі, яка таємно є неймовірним кухарем. Я знаю її. Я розумію її. Я знаю їх усіх.

У будинку з колонок гримить Джей-Зі: «Я рубаю бабло, мала, я просто хочу, щоб ти знала». Сходи крутяться під мною. Коли ми доходимо нагору, Ліндсі, сміючись, відбирає в мене пляшку горілки.

— Гальмуй, алкашко. У тебе ще важлива справа попереду.

— Справа? — я починаю трохи засапано сміятися. Тут так накурено, що я ледве дихаю.— Я думала, що це називається «кохання».

— Справа кохання,— нахиляється Ліндсі, і її обличчя круглішає, мов місяць.— На деякий час обійдемося без горілки, добре?

Я киваю, і її обличчя відхиляється. Вона роздивляється кімнату.

— Я маю знайти Патрика. Ти в нормі?

— Усе чудово,— кажу я, намагаючись усміхнутись. У мене не виходить: м'язи на обличчі не слухаються. Вона починає відвертатися, і я хапаю її за зап'ястя.— Ліндз?

— Так?

— Я піду з тобою, гаразд?

— Так, звісно,— знижує вона плечима.— Як хочеш. Він десь у глибині будинку — він щойно мені написав.

Ми починаємо пробиратися крізь людей.

— Тут немов лабіринт,— кричить мені Ліндсі.

У метушні повз мене пролітають уривки розмов і сміх, чийсь куртки зачіпають мою шкіру, чути запах пива, і парфумів, і гелю для душу, і поту — усе разом кружляє і крутиться.

Усі мають такий вигляд, немов уві сні: знайомий, але не зовсім чіткий, ніби вони щомиті можуть перетворитися на когось іншого. «Я сплю»,— думаю я. Усе це сон — увесь цей день був сном, і коли я прокинуся, я розповім Ліндсі, яким він здавався реальним і довгим, ніби тривав годинами, і вона закотить очі та скаже мені, що сни не бувають довшими за тридцять секунд.

Це смішно — думати про те, як я розповідатиму Ліндсі, яка зараз-от тягне мене за руку й нетерпляче закидає волосся, що вона мені просто *сниться*, що її насправді тут нема, і я сміюся й розслабляюся. Усе це сон; я можу робити все, що забажаю. Я можу будь-кого поцілувати, і як ми проходимо повз гурт хлопців, я подумки їх позначаю — Адам Маршалл, Рассан Люкас і Ендрю Роберт,— я могла б поцілувати їх усіх, якби захотіла. Я бачу, що Кент стоїть поруч з Фібі Райфер, і думаю: «Я могла би підійти й поцілувати родимку у формі сердечка в нього під оком, і нічого б не сталося». Я не знаю, звідки в мене такі думки. Я б ніколи не поцілувала Кента, навіть уві сні. Але я могла б, якби захотіла. Я лежу десь під теплою ковдрою на великому ліжку між подушок, з руками за головою, і сплю.

Я нахиляюся вперед, щоб розповісти про це Ліндсі — що мені сниться вчорашній день і що, мабуть, учора теж було сном,— аж тут бачу, як Бріана Макгаер стоїть у кутку, обіймаючи рукою Алекса Лімента. Вона сміється, й він нахиляється, щоб притулися до її шиї. У цю мить вона підводить погляд і бачить, як я спостерігаю за ними. Потім вона бере його за руку й тягне до мене, розштовхуючи людей з дороги.

— *Вона* точно знає,— каже вона йому через плече, а потім повертається до мене, усміхаючись. Її зуби такі білі, ніби світяться.— Місіс Гарбор давала сьогодні завдання для твору?

— Що? — я така збентежена, що мені потрібно декілька секунд, щоб зрозуміти, що йде мова про урок англійської.

— Завдання для твору. По «Макбету».

Вона підштовхує ліктем Алекса, і він каже:

— Мене не було на сьомому уроці.

Він дивиться мені у вічі, а потім відводить погляд, роблячи ковток пива.

Я нічого не відповідаю. Я не знаю, що і сказати.

— То вона його давала чи ні? — Бріана має такий вигляд, як і завжди: як цуценя, що тільки-но й чекає на частування.— Алексу довелося пропустити. Він був у лікаря. Мама змусила його зробити щеплення від менінгіту. Як це безглуздо! Тобто, минулого року від цього померло четверо людей. У людини більше шансів потрапити під машину...

— Йому варто зробити щеплення від герпесу,— каже Ліндсі, хихочучи, але так тихо, що чую тільки я, бо стою поруч.— Хоча, напевно, уже пізно.

— Я не знаю,— кажу я Бріані.— Я прогуляла.

Я дивлюся на Алекса, спостерігаю за його реакцією. Я не впевнена, чи помітив він, як сьогодні ми з Ліндсі стояли під «Кухнею Гунана», зазираючи всередину. Здається, що ні.

Вони з Кейті їли якесь сірувате м'ясо, що вже застигало в тарілці, як я й очікувала. Ліндсі хотіла зайти й поглузувати

з них, але я пригрозила виблювати на її нові чоботи від «Стіва Меддена», якщо занюхаю той огидний запах м'яса з цибулею.

Заки ми вийшли, купивши замороженого йогурту, їх уже не було, і ми знову на секунду побачили їх у курильні. Вони йшли якраз тоді, як Ліндсі запалювала цигарку. Алекс швиденько поцілував Кейті в щоку, й ми побачили, як вони розходяться в різні напрямки: Алекс — у їдальню, Кейті — в гуманітарний корпус.

Їх уже давно не було, коли ми з Ліндсі проходили повз Нікотинову Нацистку під час її щоденного патрулювання. Сьогодні їх не застукали.

І Бріана не знає, де він *насправді* був під час сьомого уроку.

Раптом усе стає на свої місця — усі страхи, що я стримувала, — один по одному, як доміно. Я не можу більше цього заперечувати. Сара Грундель зайняла місце на парковці, бо ми запізналися. Ось чому вона й досі в півфіналі. Кейті й Алекс не посварилися, бо я переконала Ліндсі в тому, що варто просто пройти повз. Ось чому їх не застукали в курильні, й ось чому Бріана звисає на Алексі замість плакати у вбиральні.

Це не сон. І це не дежавю.

Це дійсно відбувається. Це відбувається *знову*.

Відчуття, ніби вмить усе моє тіло замерзає. Бріана базикає про те, що ніколи не прогулює уроки, й Ліндсі змуджено киває, й Алекс п'є своє пиво, а потім я і справді не можу дихати — страх стискає мене, мов лещатами, і я відчуваю, що от-от розколюся на мільйон частинок. Мене пронизує мороз. Я хочу присісти й схилити голову між колін, але боюся, що як поворухнуся, чи заплющу очі, чи зроблю бодай щось, я просто почну розпадатися — голова відвалиться від шиї, шия відвалиться від плечей — уся я розпливуся в нікуди.

Череп від'єднується від шийного хребця, шийний хребець від'єднується від хребта...

Відчуваю, як мене огортає рука, й Роб цілує мене в шию. Але навіть він не може зігріти мене. Мене нестримно трусить.

— Сексі Семмі,— співає він, розвертаючи мене до себе.— Де ти була все моє життя?

— Робе,— озиваюсь я, здивована, що й досі здатна розмовляти, здивована, що й досі здатна думати.— Мені треба поговорити з тобою.

— Що сталося, крихітко?

Його очі затуманені й червоні. Мабуть, це тому, що мені страшно, але певні речі здаються мені чіткішими, ніж зазвичай, яснішими. Я вперше помічаю, що шрам у формі півмісяця робить його схожим на бика.

— Ми не можемо говорити тут. Нам потрібно... Нам потрібно піти звідси. Знайти якусь кімнату абощо. Усамітнитися.

Він усміхається й нахилиється до мене, намагаючись поцілувати і дихаючи алкоголем мені в обличчя.

— Зрозумів. Буде *такого типу* розмова.

— Я серйозно, Робе. Я почуваюся...— я трушу головою,— я почуваюся ніяково.

— Тобі завжди ніяково,— він відхиляється й похмуро дивиться на мене.— Завжди щось заважатиме, правильно?

— Про що ти говориш?

Він починає імітувати мене, розгойдуючись.

— *Сьогодні я стомлена. Мої батьки нагорі. Твої батьки почують*,— він трусить головою.— Я чекав на це місяцями, Сем.

Сльози вже підступають. Голова болить від зусиль стримати їх.

— Це ніяк з цим не пов'язано. Клянуся. Я...

— Тоді з *чим* це пов'язано? — схрещує він руки.

— Просто ти мені потрібен зараз,— ледве вимовляю я. Дивно, що він узагалі мене почув.

Він зітхає і тре лоба.

— Усе добре, усе добре. Вибач,— він кладе руку мені на голову.

Я киваю. Починають текти сльози, й він витирає їх пальцями.

— Поговорімо, гаразд? Ми підемо кудись, де тихо,— він трусить порожньою бляшанкою з-під пива.— Але я можу спочатку взяти ще?

— Так, звісно,— кажу я, проте хочеться благати його, щоб він зостався зі мною, щоб обійняв мене й ніколи не відпускав.

— Ти найкраща,— каже він, нахилиючись, щоб поцілувати мене в щоку.— Без сліз, ми на вечірці, пам'ятаєш? Тут має бути весело.

Він іде геть і на ходу показує пальцями: п'ять хвилин.

Прихилившись до стіни, я чекаю. Я не знаю, що ще робити. Люди проходять повз мене, а я затулилася волоссям і схилила голову, щоб ніхто не бачив, що сльози досі течуть. Вечірка гучна, але здається, ніби все лунає здалеку. Слова перекручені, й музика грає, мов на карнавалі, мов усі ноти звучать невлад і просто натикаються одна на одну.

Спливає п'ять хвилин, потім сім. Спливає десять хвилин, і я кажу собі, що почекаю ще п'ять хвилин і потім піду шукати Роба, хоча не знаю, як зрушити з місця. Після дванадцяти хвилин я пишу: «Ти де?» — але потім згадую, що вчора він сказав мені, що залишив десь телефон.

Учора. Сьогодні.

І цього разу, коли я уявляю, як десь лежу, я не сплю. Цього разу я уявляю себе розпростертою на холодній камінній плиті, з білою як молоко шкірою, з синіми губами і згорнутими на грудях руками, ніби їх хтось так поклав...

Зробивши глибокий вдих, я намагаюся зосередитися на інших речах. Я рахую різдвяні ліхтарики, що обрамлюють плакат до фільму «Чужопланетянин» над диваном, рахую

яскраво-червоні запалені цигарки, що мерехтять у темряві, як світлячки. Я не ботан-математик або що, але я завжди любила числа. Я люблю, як їх можна складати одне на одне, поки вони не заповнять будь-який простір, будь-яку мить. Якось я розповіла про це подругам, і Ліндсі сказала, що я стану старенькою пані, яка запам'ятовує телефонні довідники і зберігає вдома коробки з-під пластівців, складає газети від підлоги до стелі та шукає послання з космосу в штрих-кодах.

Але декілька місяців тому я ночувала в неї вдома, і вона зізналася мені, що інколи, коли вона чимось засмучена, вона повторює одну католицьку молитву, яку вивчила в дитинстві, хоча Ліндсі наполовину єврейка й не вірить у Бога.

*Боже, я вже засинаю,
Душу я Тобі вручаю,
Як помру я уві сні,
Забери її собі.*

Ця молитва була вишита на подушці вдома в її вчительки фортепіано, і ми почали сміятися, які безглузді всі ці вишиті подушки. Але тієї ночі, засинаючи, я не могла викинути цю молитву з голови. Особливо один рядок повторювався знов і знов: «Як помру я уві сні».

Я тільки-но збираюся відійти від стіни, як чую Робове ім'я. Дві десятикласниці завалюються до кімнати, сміючись, і я намагаюся почути, що вони говорять.

— ...його друга за дві години.

— Ні, Мет Кесслер випив першу.

— Вони обидва випили.

— Ти бачила, як Аарон Стерн тримав його над діжкою?

Повністю догори ногами.

— Ну, це ж і є стійка над діжкою.

— Роб Кокран *такий* сексуальний.

— Ш-ш-ш. О Боже.

Одна з дівчат, помітивши мене, штовхає ліктем другу. Її обличчя біліє. Вона, мабуть, нажахана: вона говорила про мого хлопця (дрібний злочин), ба більше, вона говорила про те, який він сексуальний (кримінальний злочин). Якби Ліндсі була тут, вона б сказала, назвала б їх шльондрами, а потім вигнала б з вечірки. Якби вона була тут, вона б очікувала, щоб сказала я. Ліндсі вважає, що дрібнота — особливо десятикласниці — повинна знати своє місце. В іншому разі вони заволодіють всесвітом, як таргани, захищені від ядерної атаки бронєю з прикрас «Тіффані» і сяйливими панцирами з блиску для губ.

Проте в мене нема сили, щоб поставити їх на місце, і я рада, що Ліндсі не тут і тому не може істерити. Я б мала здогадатися, що Роб не прийде. Я згадую сьогоднішній день, те, як він сказав, щоб я йому довіряла, що він ніколи мене не підведе. Я б мала йому сказати, що це все лайно.

Мені потрібно вийти звідси. Подалі від диму й музики. Мені потрібне місце, щоб поміркувати. Мені й досі холодно, я впевнена, що маю жахливий вигляд, проте не думаю, що знову плакатиму. Якимось ми дивилися одне відео про симптоми шоку, і я зараз є яскравим прикладом до всіх з них. Важко дихати. Холодні, липкі руки. Запаморочення. Через це мені стає ще гірше.

Що є доказом, що ніколи не варто зважати на уроки з ОБЖД.

В обидві вбиральні стоїть черга з чотирьох людей, а всі кімнати зайняті. Зараз одинадцята година, і всі, хто мав прийти, уже тут. Декілька людей кличуть мене на ім'я, й Тара Флют прив'язується до мене й каже:

— Боже. Я в захваті від твоїх сережок. Ти їх купила в...

— Не зараз,— перебиваю я її і продовжую йти, у відчаї намагаючись знайти темне й тихе місце. Ліворуч зачинені

двері — ті, що з різними наліпками. Я хапаю за ручку і смикаю за неї. Вони не відчиняються, звісно ж.

— Це VIP-кімната.

Я обертаюся — позаду мене стоїть Кент, усміхаючись.

— Ти повинна бути в списку, — він спирається на стіну. — Чи можеш дати вибивайлові двадцятку. Як хочеш.

— Я... Я шукала вбиральню.

Кент киває в інший бік коридору, де Роніка Мастерс, очевидачки, п'яна, грюкає у двері кулаком.

— Ну ж бо, Крістен! — кричить вона. — Мені дуже треба попісяти!

Кент обертається до мене та зводить брови.

— Ой, помилилася, — кажу я й намагаюся пройти повз нього.

— З тобою все гаразд? — Кент не торкається мене, але він тримає руку згори над моєю так, ніби думає над цим. — Ти маєш вигляд...

— Я в нормі.

Останнє, що мені зараз потрібно, то це жаль від Кента Макфуллера. Я протискаюся назад у коридор.

Я саме вирішую вийти надвір й подзвонити Ліндсі з ганку — я скажу, що маю терміново піти, я повинна піти, — коли Елоді завалюється в коридор, обіймає мене.

— Де тебе носило? — пищить вона і цілує мене. Вона спітніла, і я згадую Ізі, яка залазить до мене в ліжко й обіймає мене, смикаючи за ланцюжок. Сьогодні мені не треба було вилазити з ліжка.

— Дай вгадаю, дай вгадаю, — Елоді не прибирає руки й починає рухати стегнами, ніби ми танцюємо. Вона заковчує очі до стелі й починає стогнати: — О Роб, о Роб. Так. Ось так.

— Збоченка, — відштовхую я її. — Ти гірша за Отто.

Вона сміється, хапає мене за руку й тягне до кімнати в глибині будинку.

— Ходімо. Усі тут.

— Мені потрібно піти,— кажу я. Тут музика голосніша, і я кричу.— Мені зле.

— Що?

— Мені зле!

Вона показує на вухо: *я тебе не чую*. Я не впевнена, правда це чи ні. Її долоні вологі, і я намагаюся вирватися, але в цю мить мене помічають Ліндсі й Еллі та починають верещати, стрибаючи на мене.

— Я тебе шукала всюди,— каже Ліндсі, розмахуючи цигаркою.

— У Патриковому роті, найімовірніше,— сміється Еллі.

— Вона була з Робом,— Елоді вказує на мене, гойдаючись.— Подивіться на неї. У неї винуватий вигляд.

— Гріховодниця! — пищить Ліндсі.

— Розпусниця! — додає Еллі.

— Блудниця! — кричить Елоді. Це наш старий жарт: минулого року Ліндсі вирішила, що «шльондра» — це занадто нудно.

— Я йду додому,— кажу я.— Можеш не підвозити мене. Я сама.

Ліндсі, напевно, думає, що я жартую.

— Додому? Ми прийшли тільки годину тому,— вона нахилється й шепоче,— крім того, я думала, що ви з Робом збиралися... *ну, ти розумієш*,— ніби вона щойно не верещала перед усіма про те, що я це вже зробила.

— Я передумала,— я стараюся говорити так, ніби мені однаково, і ці зусилля виснажують мене. Я зла на Ліндсі й навіть не знаю за що — за те, що не йде з вечірки зі мною, напевно. Я зла на Елоді за те, що вона затягла мене сюди, і зла на Еллі за те, що вона ніколи нічого не розуміє. Я зла на Роба за те, що йому байдуже до того, що я засмучена, і я зла на Кента за те, що йому *не* байдуже. Я зла на всіх і все, і в цю мить я мрію про

те, як цигарка, якою розмахує Лінді, підпалить штори, про те, як вогонь полине кімнатою й поглине всіх. Потім одразу я почувуюся винною. Останнє, що мені потрібно, то це перетворитися на одну з тих, які завжди носять чорне й малюють зброю й бомби у своїх зошитах.

Лінді витріщилася на мене так, ніби здатна читати мої думки. Потім я розумію, що вона дивиться повз мене. Елоді червоніє. Рот Еллі розтуляється і стуляється, мов у риби. Галас вечірки припиняється, ніби хтось натиснув на паузу.

Джуліет Сиха. Я вже знаю, що це вона, але я все одно здивована її бачити, усе одно відчуваю той самий шок.

Вона гарна.

Коли сьогодні я побачила, як вона пливе їдальнею, вона мала такий вигляд, як і завжди: волосся падає на обличчя, мішкуватий одяг, згорблена, ніби вона може бути ким завгодно й де завгодно,— привид або тінь.

Зараз вона стоїть прямо, її волосся забране назад, а її очі блищать.

Вона йде до нас через кімнату. У мене пересихає в роті. Я хочу сказати: ні, але не встигаю: вона стає перед Лінді. Я бачу, як рухається її рот, але мені потрібно декілька секунд, щоб зрозуміти, що вона каже, немов я чую це з-під води.

— Ти — сука.

Усі перешіптуються, дивлячись на нашу купку: на мене, Лінді, Елоді, Еллі та Джуліет Сиху. У мене горять щоки. Голоси починають наростати.

— Що ти сказала? — крізь зуби мовить Лінді.

— Сука. Погань. Погана людина,— Джуліет повертається до Елоді.— Ти — сука,— до Елоді,— ти — сука.

Нарешті її очі зустрічаються з моїми. Вони точнісінько як небо.

— Ти — сука.

Голоси тепер ревуть, люди сміються і кричать:

— Психо.

— Ти не знаєш мене,— вичавлюю я врешті-решт, але Ліндсі вже вийшла вперед і заглушує мене.

— Я радше буду сукою, ніж психом,— сичить вона й хапає Джуліет за плечі, штовхаючи. Джуліет поточується назад, змахуючи руками, і це все так жахливо й так знайомо! Це все відбувається знову; це *справді* відбувається. Я заплющую очі. І хочу помолитися, але в думках лише одне: *чому, чому, чому, чому.*

Коли я розплющую очі, Джуліет йде на мене, уся мокра, простягаючи руки. Вона дивиться на мене так, я клянуся, мов знає, мов бачить мене наскрізь, мов це якимось чином *моя* провина. Відчуття, ніби мене вдарили в живіт, аж дух забило, і я накидаюся на неї, навіть не роздумуючи, штовхаю її назад. Вона вривається в книжкову полицю й заточується, хапаючись за дверну ручку, щоб устояти. Потім вибігає в коридор.

— Можеш у це повірити? — пищить хтось позаду мене.

— У Джуліет Сихи сталеві яйця.

— Узагалі в голові ку-ку, чувак.

Люди сміються. Ліндсі нахиляється до Елоді й каже:

— Потвора.

Еллі сміється, тримаючи порожню пляшку горілки. Мабуть, вона вилила залишки на Джуліет.

Я починаю розштовхувати людей, щоб вийти. Таке враження, що зайшло ще більше людей, і рухатися майже неможливо. Я штовхаюся ліктями, коли потрібно, і всі дивно на мене дивляться. Мені однаково. Мені треба вийти.

Нарешті я виходжу з кімнати, а там Кент: дивиться на мене, стиснувши губи. Посувається, ніби хоче стати на дорозі.

— Навіть не думай,— підношу я руку. Слова схожі на гарчання.

Він беззвучно відсувається, щоб я протиснулася. Коли я вже на середині коридору, чути, як він кричить:

— Чому?

— Тому що,— кричу я у відповідь. Але насправді у мене те саме питання.

Що зі мною коїться?

Чому, чому, чому?

— Чому це Сем завжди на передньому сидінні?

— Бо ти зазвичай така п'яна, що не можеш зайняти його перша.

— Я не можу повірити, що ти ось так вчинила з Робом,— каже Еллі. Комір її куртки піднятий до самих вух. Машина Ліндсі така холодна, що наші подихи — суцільна біла пара.— Завтра в тебе будуть неприємності.

«Якщо завтра буде»,— мало не кажу я. Я пішла з вечірки, не попрощавшись із Робом, який розвалився на дивані з напівзаплющеними очима. Перед цим я на півгодини зачинилася у вбиральні на першому поверсі, сидючи на холодному твердому краю ванни, слухаючи, як крізь стіни і стелю пульсує музика. Ліндсі наполягла, щоб на мені була яскраво-червона помада, і коли я подивилася на себе в дзеркало, помада стікала з моїх губ, як у клоуна. Я повільно стерла її зім'ятими серветками, які залишила плавати в унітазі, наче рожеві квіти.

У якийсь момент людський мозок припиняє намагатися раціоналізувати речі. У якийсь момент він, здається, вимикається. Але все-таки, коли Ліндсі розвертає машину — для цього проїжджаючи газоном Кента, крутячи шинами в грязюці,— мені стає страшно.

Дерева, білі та крихкі, як кістки, дико танцюють на вітру. Дощ періщить об дах машини, світ розпадається від потоків води на вікнах. Годинник на панелі мерехтить: 12:38.

Я стискаю сидіння, а Ліндсі розганяється дорогою, гілки б'ють машину з обох боків.

— А як же фарба? — питаю я. Моє серце виривається з грудей. Я намагаюся сказати собі, що все добре, що зі мною все гаразд, що нічого не трапиться. Але це не допомагає.

— Та ну її,— каже вона.— Усе одно машина побита. Ти бампер бачила?

— Може, тобі варто припиняти врізатися в припарковані машини,— сміється Елоді.

— Може, *тобі* варто придбати машину,— Ліндсі забирає одну руку з керма й тягнеться до сумки в моїх ногах. Смикає кермо, й машину трохи заносить у ліс. Еллі сковзає через сидіння і врізається в Елоді, й вони обидві починають сміятися.

— Господи, Ліндз,— тягнуся я до керма і намагаюся в нього вчепитися.

Ліндсі випростується і відштовхує мене ліктем. Кидає на мене дивний погляд, а потім починає порпатися з пачкою цигарок.

— Що з тобою таке?

— Нічого, я...— я дивлюся у вікно, стримуючи сльози, які погрожують підступити.— Я просто хочу, щоб ти була уважною, ось і все.

— Так? Ну, а я хочу, щоб ти не чіпала кермо.

— Агов, люди, не сваріться,— каже Еллі.

— Дай закурити, Ліндз,— Елоді відкинулася на задньому сидінні й розмахує руками.

— Тільки якщо ти підпалиш за мене,— каже Ліндсі, жбурляючи пачку на заднє сидіння. Елоді підпалює дві цигарки й дає одну Ліндсі. Ліндсі прочиняє вікно і видихає хмару диму. Еллі верещить:

— Будь ласка, прошу, без вікон. Я зараз помру від пневмонії.

— Ти зараз помреш, бо я тебе вб'ю,— каже Елоді.

— Якби ви мали померти,— випалюю я,— як би ви хотіли це зробити?

— Ніяк,— каже Ліндсі.

— Я серйозно.

Мої долоні вологі від поту, і я витираю їх об сидіння.

— Уві сні,— каже Еллі.

— Поїдаючи бабусину лазанью,— каже Елоді, а потім додає,— чи під час сексу.

Ми починаємо реготати.

— На літаку,— каже Ліндсі.— Якщо я лечу вниз, то хочу, щоб зі мною вниз летіли всі,— вона показує рукою рух донизу.

— Як думаєте, про таке можна знати наперед? — питаю я. Раптом поговорити про це стає дуже важливим для мене.— Тобто, думаєте, ви зможете здогадатися... Тобто, перед цим?

Еллі нахиляється, кладучи руки на наші сидіння.

— Одного дня мій дідусь прокинувся і почав запрягати-ся, що бачив якогось чоловіка в ногах ліжка — у каптурі, без обличчя. Він тримав меч чи як там називається та штукovina. Це була Смерть, знаєте? А потім дідусь пішов до лікаря, і йому поставили діагноз: рак підшлункової залози. *У той самий день.*

— Але ж він не помер,— закочує очі Елоді.

— Він міг померти.

— Це безглузда історія.

— Ми можемо змінити тему? — Ліндсі на мить гальмує перед тим, як швидко виїхати на мокре шосе.— Це якась патологія.

— Увага, слово зі словника,— сміється Еллі.

Ліндсі повертає голову й намагається видихнути дим в обличчя Еллі.

— Не у всіх з нас словниковий запас, як у дванадцятирічних.

Ліндсі виїжджає на шосе 9, що тягнеться перед нами, мов гігантський срібний язик. Колібри б'є крильцями у мене в грудях — вище, вище, тремтить у мене в горлі.

Я хочу повернутися до того, про що казала,— я хочу сказати: «Ви б здогадалися, так? Ви б здогадалися перед тим, як це б сталося»,— але Елоді відштовхує Еллі й тягнеться вперед з цигаркою в роті.

— Музику! — кричить вона й бере айпод.

— Ти пристебнута? — питаю я. Я не можу нічого з цим вдіяти. Страх тепер всюди, душить мене, вичавлює з мене повітря, і я думаю: «Якщо не дихати, помреш». Годинник йде вперед. 12:39.

Елоді не відповідає, просто починає гортати пісні в айподі. Вона знаходить «With or Without You», і Елоді б'є її, заявляючи, що зараз її черга обирати музику. Ліндсі каже їм, щоб вони припинили сваритися, і намагається відібрати айпод в Елоді, забираючи з керма обидві руки, тримаючи його коліном. Я хапаюся за нього знову.

— Забери руки! — сміючись, кричить вона.

Елоді вибиває цигарку з руки Ліндсі, й та падає їй між стегон. Шини трохи ковзають мокрою дорогою, і машина наповнюється запахом паленого.

Якщо не дихати...

А потім перед машиною раптом спалахує щось біле. Ліндсі скрикує — я не можу розібрати слів, чи то «тихо», чи то «лихо» — і раптом...

Ну.

Ви знаєте, що відбувається потім.

ТРИ

У ві сні я вічність падаю крізь темряву.

Падаю, падаю, падаю.

Чи є це падінням, якщо воно не має кінця?

А потім — зойк. Щось проривається крізь тишу — моторошний пронизливий плач, мов скиглить тварина чи дзвонить...

Біп-біп-біп-біп-біп-біп.

Я прокидаюся, стримуючи крик.

Тремтячи, я вимикаю будильник і лягаю назад на подушки. Горло пече, і я зарошена потом. Я роблю глибокі, повільні вдихи і дивлюся, як у кімнаті світлішає, як сонце повільно підіймається на обрії, як починають з'являтися речі: рожевий светрик на підлозі, колаж, який зробила Ліндсі декілька років тому з цитат з наших улюблених гуртів і вирізок із журналів. Я слухаю звуки з першого поверху, такі знайомі й постійні, ніби вони належать архітектурі, ніби вони були зведені з землі разом зі стінами: тато бряжчить на кухні — кладе на місце тарілки; наш мопс Огірочок шалено шкребе кігтями, намагаючись вибратися надвір з чорного ходу, мабуть, щоб попісати й побігати колами; приглушені слова означають, що мама дивиться ранкові новини.

Коли я готова, я роблю глибокий вдих і беру телефон. Розгортаю його.

Блимає дата.

П'ятниця, 12 лютого.

День купідона.

— Вставай, Семмі,— голова Ізі зазирає до кімнати.— Мама каже, що ти спізнишся.

— Скажи мамі, що я захворіла.

Біляве волосся Ізі знову зникає.

Ось що я пам'ятаю: пам'ятаю, як була в машині. Пам'ятаю, як Елоді й Еллі сварилися за айпод. Пам'ятаю шалений поворот керма й обличчя Ліндсі, коли машина взяла курс на ліс: Ліндсі здивовано розтулила рота й звела брови, мов зустріла когось знайомого в несподіваному місці. Але після цього? Нічого.

Після цього — тільки сон.

Це вперше я справді думаю про це — уперше я дозволяю собі подумати про це.

Про те, що, мабуть, аварії — обидві — були реальні.

І що, мабуть, я не вижила.

Можливо, коли вмираєш, час згортається навколо тебе й ти стрибаєш всередині цієї маленької кульки цілу вічність. Це як потойбічний еквівалент фільму «День бабака». Я зовсім не так уявляла смерть — не те щоб я уявляла, що буде опісля,— але, знову ж таки, не те щоб поруч був хтось, хто міг би розповісти.

Давайте чесно: ви здивовані, що я не зрозуміла цього раніше? Ви здивовані, що мені знадобилося так багато часу, щоб навіть подумати про слово «смерть»? «Вмирання»? «Смертність»?

Гадаєте, я була дурна? Наївна?

Спробуйте не засуджувати мене. Пам'ятайте, що ми однакові, ви і я.

Я теж думала, що житиму вічно.

— Сем? — тепер на порозі мама. Вона штовхає двері та спирається на лутку. — Ізі сказала, що ти захворіла.

— Я... Здається, у мене грип абощо.

Я знаю, що маю жахливий вигляд, тому це має звучати правдоподібно.

Мама зігхає, мов я поводжуся так навмисно.

— Ліндсі от-от буде тут.

— Не думаю, що зможу сьогодні піти до школи.

На саму думку про школу кортить згорнутися клубочком і заснути навіки.

— У День купідона? — зводить брови мама. Вона кидає погляд на топ з хутром, що я охайно поклала на стілець біля столу: це єдина річ, яка не валяється на підлозі, не звисає з ліжка чи з дверної ручки. — Щось трапилося?

— Ні, мамо, — намагаюся я проковтнути грудку в горлі. Найгірше те, що я не можу нікому розповісти, що саме відбувається — чи що саме відбулося — зі мною. Навіть мамі. Гадаю, що я вже декілька років не говорила з нею про важливі речі, але я починаю сумувати за тою порою, коли я вірила, що вона може все вирішити. Смішно, хіба ні? В дитинстві просто хочеш бути дорослим, а потім бажаєш повернутися в дитинство.

Мама напружено роздивляється моє обличчя. Здається, мов щомиті я можу зламатися і випалити якусь нісенітницю, тому я відвертаюся до стіни.

— Але ти обожнюєш День купідона, — провадить мама. — Точно нічого не трапилося? Ти не посварилася з подругами?

— Ні. Звісно ж, ні.

Вона вагається.

— Ти посварилася з Робом?

Мені хочеться засміятися. Я думаю про те, як він залишив мене чекати на вечірці Кента, й мало не кажу: «Поки що ні».

— Ні, мамо, Боже.

— Не говори таким тоном. Я просто намагаюся допомогти.

— Так, ну, ти не допомагаєш.

Я глибше зариваюся під ковдру, залишаючись спиною до неї. Чую шарудіння й думаю, що вона підійде й сяде біля мене. Але вона не сідає. У дев'ятому класі після великої сварки я намаювала лінію червоним лаком одразу за дверима і сказала, що як вона колись переступить ту лінію, то я перестану з нею розмовляти. Лак здебільшого вже стерся, але в деяких місцях він ще проблискує на паркеті, мов кров.

Тоді я казала це серйозно, але очікувала, що за якийсь час мама забуде. Але відтоді вона жодного разу не ступала до моєї кімнати. У якомусь сенсі це й погано, оскільки тепер вона ніколи не робить мені сюрпризів, застилаючи мені постіль чи залишаючи складені чисті речі або нову літню сукню, як вона робила це в середніх класах. Але принаймні я знаю, що вона не нишпорить у моїх шухлядах, поки я в школі, шукаючи наркотики чи секс-іграшки тощо.

— Якщо вийдеш у коридор, я принесу термометра.

— Не думаю, що в мене гарячка.

На стіні сколота фарба точно у формі комахи, і я натискаю великим пальцем, задаваючи її.

Я практично відчуваю, як мама ставить руки в боки.

— Послухай, Сем. Я знаю, що зараз другий семестр. І я знаю, що ти вважаєш, що це дає тобі право ледарювати...

— Мамо, не в тім річ,— я ховаю голову під подушку, почувуючись так, ніби зараз заверещу.— Я ж казала тобі, мені зле.

Наполовину я боюся, що вона спитає, що сталося, і наполовину сподіваюся, що вона все-таки спитає.

— Гаразд. Я перекажу Ліндсі, що ти підеш пізніше. Можливо, тобі стане краще після сну,— тільки й мовить мама.

Сумніваюся.

— Можливо,— озиваюся я й за мить чую, як зачинаються двері.

Я заплющую очі й повертаюся в ці фінальні миті, останні спогади — здивоване обличчя Ліндсі; дерева зблискують, мов зуби, проти фар; шалений рев мотору,— шукаючи світло, ніточку, яка б пов'язала цей момент з іншим, зшиваючи дні разом, щоб вони набули сенсу.

Але бачу я тільки темряву.

Я більше не можу стримувати сльози. Вони накочуються на мене, і я не встигаю помітити, як починаю ридати і шмаркатися у свої найкращі подушки «Етан Аллен». Трохи пізніше за дверима чути шурхіт. Огірочок завжди собачим чуттям чує, коли я плачу, і в шостому класі, потому як Роб Кокран сказав мені, що я занадто придуркувата, щоб зустрічатися з ним,— просто посеред їдальні, перед усіма,— Огірочок сидів у моєму ліжку і злизував мої сльози одну по одній.

Я не знаю, чому саме цей приклад спадає на думку, але спогади про цей момент викликають усередині мене нову хвилю злості й розчарування. Дивно, наскільки сильно цей спогад впливає на мене. Я ніколи не нагадувала про цей день Робу — навряд чи він про нього пам'ятає,— але я завжди любила думати про це тоді, коли ми проходили шкільним коридором, тримаючись за руки, чи коли ми всі зависали в підвалі Тарн Флют і Роб кидав на мене погляд і підморгував. Мені подобається думати про те, яке ж кумедне життя: наскільки все змінюється. Наскільки змінюються *люди*.

Але зараз мені просто цікаво, коли конкретно я стала достатньо крутою для Роба Кокрана.

Невдовзі дряпання за дверима припиняється. Огірочок нарешті зрозумів, що його не впустять, і я чую, як його лапки

стукочуть підлогою: він іде геть. Не думаю, що колись почувалася настільки самотньою у своєму житті.

Я плачу так довго, аж здається дивовижним, що одна людина може мати стільки сліз. Таке враження, ніби вони набираються від самих кінчиків пальців на ногах.

Потім я засинаю без сновидінь.

Тактика втечі

Я прокидаюся з думками про фільм, який колись бачила. Головний герой якимось чином вмирає — забула, як саме, — але він мертвий лише наполовину. Одна його половина лежить у комі, а друга ходить світом, немов у лімбі. Річ у тім, що поки він не є стовідсотково мертвий, половина його навіки застрягла в цьому проміжку.

Це вперше за два дні дає мені надію. На саму думку про те, що я можу десь лежати в комі, а наді мною нахилилася родина, і всі хвилюються й наповнюють мою палату квітами, насправді я почувуюся *добре*.

Бо якщо я не мертва — принаймні *поки що*, — можливо, є шлях це зупинити.

Мама підвозить мене до верхньої стоянки (двадцять дві соті милі чи ні, тут ніхто не може побачити, як я вибираюся з маминого бордового «акорду» 2003 року, який вона нізащо не змінить, бо каже, що ця машина «економна»). Тепер я не можу дочекатися, коли потраплю до школи. Щось мені підказує, що там я знайду відповіді на свої питання. Я не знаю, чому чи як я застрягла в цій часовій петлі, але що більше я про це думаю, то більше я впевнююся, що цьому є причина.

— Побачимося, — прощаюся я й починаю вилазити з машини.

Але щось мене зупиняє. Думка, яка гризла мене минулу добу, яку я намагалася висловити подругам у машині: що ніхто не знає наперед. Одного дня можна просто йти собі вулицею, аж тут — *бам!*

Темрява.

— Холодно, Сем,— мама перехиляється через сидіння й показує мені, щоб я зачинила дверцята.

Я обертаюся й нахиляюся подивитися на неї. Мені потрібен час, щоб вичавити ці слова, але я бурмочу:

— Ятебелюблю.

Так дивно казати це, що виходить більше схоже на «ятелю». Я навіть не впевнена, чи зрозуміла вона мене. Я швидко зачиняю двері, поки вона не встигла відповісти. Здається, що минули роки відтоді, як я казала «Я вас люблю» своїм батькам, окрім Різдва чи днів народжень, коли вони кажуть це перші й очікують від мене відповіді. Це залишає дивне відчуття в животі — частково полегшення, частково сором і частково жаль.

Ідучи до школи, я даю собі клятву: цієї ночі аварії не буде.

Хай що це було — ця булька чи гикавка часу — я валю звідси.

Ось ще одна річ, яку варто пам'ятати: надія дає вам життя. Навіть коли ви мертві, це єдина річ, яка дає вам життя.

Дзвоник на третій урок уже продзвенів, тому я поспішаю на хімію. Приходжу туди якраз щоб зайняти місце — великий сюрприз — біля Лорен Лорнет. Починається контрольна, така сама, як і вчора й позавчора,— хоча тепер я можу дати відповідь на перше питання самостійно.

Ручка. Чорнило. Пише? Містер Тірні. Книжка. Грюкіт. Підстрибуємо.

— Залиш собі,— шепоче мені Лорен, мало не сяючи.— Тобі вона знадобиться.

Я намагаюся віддати їй ручку, як і завжди, але щось у її погляді викликає в мене спогад. Пам'ятаю, як у сьомому класі прийшла додому після вечірки в басейні у Тари Флют і побачила в дзеркалі, що моє обличчя сяє точнісінько так само, як нині в Лорен: немов хтось вручив мені виграшний лотерейний квиток і сказав, що моє життя зміниться.

— Дякую,— кидаю я ручку в сумку. Її обличчя й досі має такий вигляд — я бачу це краєм ока,— і за хвилину я розвертаюся й кажу: — Тобі не варто бути такою доброю зі мною.

— Що? — тепер вона має зовсім приголомшений вигляд. Це, безумовно, поліпшення.

Я вимушена шепотіти, бо Тірні знов веде урок. Хімічні реакції, бла-бла-бла. Перетворення. Поєднайте разом дві рідини й вони утворять тіло. Два плюс два не дорівнює чотирьом.

— Доброю зі мною. Тобі не варто.

— Чому ні? — вона так хмурить лоба, що очей не видно.

— Бо я до тебе не добра,— слова даються на диво важко.

— Ти добра,— каже Лорен, дивлячись на свої руки, але вона явно так не думає. Вона зводить погляд і робить ще одну спробу.— Тобі не...

Вона затихає, але я знаю, що вона хоче сказати. «Тобі не потрібно бути до мене доброю».

— Саме так,— кажу я.

— Дівчата! — викрикує Тірні, грюкаючи кулаком по лабораторному столу. Клянуся, він стає практично неоновим.

Ми з Лорен не розмовляємо до кінця уроку, але я йду з хімії з хорошим відчуттям, так ніби я зробила щось правильно.

— Ось це мені вже подобається,— містер Деймлер стукає пальцями об мою парту, проходячи між рядами та збираючи

домашнє завдання.— Широка усмішка. Сьогодні чарівний день...

— Пізніше обіцяють дощ,— вставляє Майк Гефнер, і всі сміються. Він ідіот.

Містер Деймлер не зупиняється.

— І сьогодні День купідона. Усюди кохання,— він дивиться прямо на мене, й моє серце на мить завмирає.— *Усі* мають усміхатися.

— Тільки для вас, містере Деймлер,— кажу я, роблячи голос навмисно солодким. Чути ще більше хихикань і одне голосне пирхання позаду. Я повертаюся й бачу Кента, який нестямно малює карлючки на обкладинці свого зошита.

Містер Деймлер, сміючись, каже:

— А я вже був подумав, що я збудив у тобі цікавість до диференціальних рівнянь.

— Ви просто її *збудили*,— бурмоче Майк. У класі ще більше сміху. Не впевнена, чи містер Деймлер почув — він не подає виду,— але кінчики його вух червоніють.

Так минає урок. Я в гарному гуморі, впевнена, що все буде добре. Я у всьому розібралася. Я отримаю другий шанс. Містер Деймлер звертає на мене багато уваги. Після приходу купідонів він кидає погляд на мої чотири троянди, зводячи брови, і каже, що в мене всюди є таємні шанувальники.

— Не такі вже й таємні,— озиваюся я, а він підморгує мені.

Після уроку я збираю речі та йду в коридор, зупиняючись лише на мить, щоб озирнутися. Звісно ж, Кент іде за мною — з незаправленою сорочкою і напіввідкритою сумкою, яка б'ється об ногу. Який кошмар! Я рушаю до їдальні. Сьогодні я уважніше роздивилася Кентову записку: дерево намальоване чорною ручкою, кожен штрих і тінь у корі розтушовані

ідеально. Листя крихітне й має форму діамантів. На все це він, мабуть, витратив години. Я поклала її поміж сторінок підручника з математики, щоб не пом'яти.

— Агов,— каже він, наздоганяючи мене.— Ти отримала мою записку?

Я мало не кажу: «Вона дуже гарна»,— але щось мене зупиняє.

— «Не кохайся напідпитку»? Це якась фразочка, якої я ще не чула?

— Я вважаю своїм громадянським обов'язком поширювати цю інформацію,— Кент притискає руку до серця.

Пролітає думка: «Ти не розмовляв би зі мною, якби пам'ятав»,— але я відштовхую її. Це Кент Макфуллер. Йому пощастило, що я взагалі з ним розмовляю. Окрім того, я не планую йти сьогодні на вечірку: не буде вечірки, не буде Джуліет Сихи, не буде причини для Кента сваритися на мене. А найважливіше — не буде аварії.

— Більше схоже на поширення дивакуватості,— кажу я.

— Я сприйму це за комплімент,— Кент раптом серйознішає. Він так мружиться, що аж веснянки на носі утворюють сузір'я.— Чому ти фліртуєш з містером Деймлером? Знаєш, він збоченець.

Я настільки здивована питанням, що мені потрібна мить, щоб відповісти.

— Містер Деймлер *не* збоченець.

— Повір мені, він збоченець.

— Ревнуєш?

— Заледве.

— Хай там як, але я з ним *не фліртую*.

— Ну авжеж,— заковчує очі Кент.

— Звідки така зацікавленість? — знизую я плечима.

Кент червоніє й опускає погляд в підлогу.

— Та просто,— бурмоче він.

У мене трохи млосно в животі, і я розумію, що в глибині душі я сподівалася, що відповідь буде іншою — більш особистою. Звісно ж, якби Кент *зізнався* у своєму невмирущому коханні до мене просто там, у коридорі, це було б катастрофою. Незважаючи на його дивакуватість, у мене немає бажання публічно принижувати його — він добрий, і в дитинстві ми були друзями, і все таке,— але я б ніколи, нізащо з ним не зустрічалася, ні в одному з мільйонів життів. Не у *своєму* житті, в усякому разі: я хочу отримати назад своє життя, де спочатку йде вчора, потім — сьогодні, а потім — завтра. Сам тільки котелок робить це неможливим.

— Слухай,— Кент кидає на мене погляд краєм ока.— Мої батьки їдуть на вихідні, й сьогодні до мене прийде кілька людей.

— Ага.

Бачу Роба перед їдальнею. От-от він помітить мене. Я не можу й дивитися на нього. Мені стискає живіт, і я забігаю поперед Кента, розвертаючись спиною до їдальні.

— Ем... Де твій дім, кажеш?

Кент дивно дивиться на мене. Я щойно звела перед собою людську барикаду.

— На виїзді з шосе 9. Ти не пам'ятаєш?

Я не відповідаю, й на мить усмішка зникає з його обличчя. Він дивиться вбік, знижуючи плечима.

— Ну звісно, ти не пам'ятаєш. Ти була там усього декілька разів. Ми переїхали одразу перед середньою школою. З Тераси. Ти пам'ятаєш мій старий будинок на Терасі, так? — усмішка повертається. Це правда: його очі точнісінько кольору трави.— Колись ти повсякчас сиділа там на кухні й цупила смачне печиво. А я ганявся за тобою поміж величезних кленів на подвір'ї. Пам'ятаєш?

Тільки-но він згадує про кленові дерева, з'являється спогад, підіймається, збільшується, мов прориває поверхню води

і струменить назовні. Ми сиділи на маленькому місці між двох величезних коренів, що випиналася з землі, як звірині хребти. Я пам'ятаю, як Кент поділив навпіл кленове зернятко й начепив половинку на носа собі, а другу — мені зі словами, що так усі знатимуть, що ми закохані. Здається, мені було п'ять чи шість.

— Я... я...

Останнє, що мені потрібно, то це щоб він нагадував мені про старі добрі часи, коли я була незграбою в окулярах, і він був єдиним хлопчиком, який наближався до мене.

— Мабуть. Деревя для мене всі однакові, знаєш?

Він сміється, хоча я й не намагалася жартувати.

— То ти прийдеш сьогодні? На вечірку?

Це повертає мене до дійсності. Вечірка. Я хитаю головою й починаю відходити.

— Ні. Не думаю.

Його усмішка на мить зникає.

— Буде весело. Буде гучно. Спогади про випускні класи. Найкращі часи нашого життя і вся ця нісенітниця.

— Так,— кажу я саркастично.— Шкільний рай.

Я розвертаюся й рушаю геть. Їдальня набита людьми, і коли я підходжу до подвійних дверей,— одна стулка підперта старою кросівкою,— мене зустрічає галас школярів.

— Ти прийдеш,— кричить він мені вслід.— Я знаю, що прийдеш.

— І не сподівайся,— кричу я у відповідь і мало не додаю: «Так буде краще».

Правила виживання

— Тобто, ти не *можеш* піти гуляти?

Еллі дивиться на мене так, мов я тільки-но сказала, що хочу піти на випускний з Беном Перскі (або Пердскі, як ми називаємо його з четвертого класу).

Я зітхаю.

— Я просто не хочу, добре? — я змінюю тактику й роблю ще одну спробу.— Ми кудись ходимо кожні вихідні. Я просто... я не знаю. Я хочу залишитися вдома, як раніше.

— Раніше ми залишалися вдома, бо не могли потрапити на вечірки випускників,— заперечує Еллі.

— Кажи за себе,— мовить Ліндсі.

Це важче, ніж я розраховувала.

Я згадую, як мама питала, чи не посварилася я з Робом, і, не подумавши, я випалюю:

— Це через Роба, гаразд? У нас... у нас проблеми.

Я беру телефон, усоте перевіряючи повідомлення. Коли я зайшла в їдальню, Роб стояв біля кас, поливаючи картоплю фрі кетчупом і соусом барбекю (його улюблений). Я не могла змусити себе підійти до нього, тому натомість поквапилася до нашого столу в секції випускників і надіслала йому повідомлення: «Нам треба поговорити».

Він одразу відповів: «Про що?»

«Про сьогодні»,— написала я у відповідь, і відтоді мій телефон мовчить. На тому боці їдальні Роб спирається на автомати з їжею й говорить з Адамом Маршаллом. Його кашкет повернутий набік. Роб гадає, що це робить його дорослішим.

Колись я обожнювала помічати всі ці маленькі речі про нього, збираючи їх разом і зберігаючи їх у собі, немов я збрала геть усі подробиці й запам'ятала їх: той факт, що він любить соус барбекю, а не гірчицю, що його улюблена команда — «Yankees», хоча він любить баскетбол більше, ніж бейсбол, що якось, як він був малий, він зламав ногу, намагаючись перестрибнути через машину,— я його повністю розуміла. Колись

я вважала, що це і є кохання: знати когось так добре, ніби він є частиною тебе.

Але нині дедалі більше я почуваюся, ніби *не* знаю Роба.

В Еллі відвисає щелепа.

— Але ви ж мали... Ну, ти знаєш.

Вона має вигляд риби, коли так робить ротом, тому я відвертаюся, намагаючись не засміятися.

— Ми мали, але...

У мене ніколи не виходило брехати, й думки повністю витрюються.

— Але? — питає Ліндсі.

Я порпаюся в сумці й дістаю записку, яку Роб надіслав мені, яка тепер зім'ята й до якої прилип напівзагорнутий шматок жуйки. Я кладу її на середину столу.

— Але ось це.

Ліндсі морщить носа й кінчиками нігтів розгортає записку. Еллі й Елоді нахиляються й читають. Після цього якусь мить вони мовчать.

Нарешті Елоді згортає записку і жбурляє назад мені.

— Це не так уже й погано,— каже вона.

— Але це не так уже й добре.

Я просто намагалася вигадати виправдання для того, щоб ми не пішли на вечірку, але щойно я починаю говорити про Роба, як одразу починаю злитися.

— «Лю те»? Що це за лайно? Ми ж зустрічаємося з жовтня.

— Мабуть, він просто чекає, щоб сказати це,— мовить Елоді. Вона забирає з очей чілку.— Стів мені такого не каже.

— Це інше. Ти й не очікуєш, щоб він це сказав.

Елоді швидко відводить погляд, і я розумію, що, мабуть, попри все, вона таки очікує.

Повисає ніякова тиша, і Ліндсі каже:

— Я не бачу в цьому великої біди. Ти ж знаєш, що подобаєшся Робу. Адже у вас не роман на одну ніч.

— Я *подобаюся* йому, але...— я мало не зізнаюся в тому, що не впевнена, чи пасуємо ми одне одному, але в останню мить не можу. Вони подумують, що я збожеволіла. Щоправда, я навіть і сама цього не розумію. Ніби думка про Роба є кращою за нього *самого*.— Дивіться. Я не займатимуся з ним сексом тільки для того, щоб він сказав, що кохає мене, розумієте?

Слова вихоплюються несамохить, і на мить я так ними вражена, що не можу сказати нічого іншого. Це не тому я планувала зайнятися з Робом сексом — тобто, щоб почути ці слова. Я просто хотіла покласти цьому край. Насправді я не впевнена, чому це здавалося мені таким важливим.

— Про вовка промовка,— бурмоче Еллі.

Потім я чую запах меліси, й Роб цілує мене в щоку.

— Привіт, дівчата,— він тягнеться, щоб узяти шматок картоплі фрї в Елоді, а вона відсуває від нього тацю. Він сміється.— Привіт, Слемер. Ти отримала мою записку?

— Отримала,— я не відриваю очей від столу. Відчуття, що як я подивлюся Робу у вічі, то забуду про все, забуду про записку, і про те, що він залишив мене саму, і про те, що він цілує мене з розплющеними очима.

Водночас я *справді* не хочу, щоб щось змінювалося.

— То що? Що я прогавив? — Роб нахиляється вперед і кладе руки на стіл — занадто гучно, як на мене. Дієтична кола Ліндсі підстрибує.

— Те, що в Кента вечірка, а Сем не хоче йти,— випалює Еллі. Елоді штовхає її в бік, і Еллі скрикує.

Роб обертає голову й дивиться на мене. Його обличчя повністю беземоційне.

— Ти про це хотіла поговорити?

— Ні, ну, майже.

Я не очікувала, що він згадає про моє повідомлення, і мене хвилює те, що я не знаю, про що він думає. Його очі якось по-особливому темні, майже захмарені. Я намагаюся усміхнутися йому, але таке відчуття, що мої щоки набиті ватою. Я не можу перестати згадувати картину, як він, похитуючись і змахуючи рукою в повітрі, казав мені: п'ять хвилин.

— Ну? — він випростується і знизує плечима. — Тоді що?

Ліндсі, Еллі й Елоді дивляться на мене. Я відчуваю їхні погляди на собі, немов вони випромінюють жар.

— Я не можу говорити про це тут. Тобто, не зараз, — я киваю в їхній бік.

Роб сміється: звук короткий, але різкий. Тепер я точно бачу, що він злиться і просто це приховує.

— Звісно ж, ні, — відсідає він, тримаючи руки перед собою так, ніби відгороджується від чогось. — Як щодо цього? Ти даси мені знати, коли ти справді будеш *готова* поговорити. Я *чекатиму* на тебе. Я б не хотів, знаєш, *тиснути* на тебе, — він навмисно наголошує певні слова, і я чую в його голосі сарказм — лише трохи, але він є.

Це очевидно — для мене, принаймні, — що Роб говорить не просто про нашу розмову, але не встигаю я відповісти, як він робить жест рукою, ніби вклоняється, а потім розвертається і йде геть.

— Господи, — Еллі длубається у своєму салаті в мисці. — Що це було?

— Ви ж не насправді сваритесь, еге ж, Сем? — каже Елоді з розширеними очима.

Не встигаю я відповісти, як Ліндсі сичить і підіймає підборіддя, показуючи на щось позаду мене.

— Тривога: психопатка. Ховайте ножі й дітей.

Джуліет Сиха щойно зайшла до їдальні. Сьогодні я була така зосереджена на тому, щоб усе виправити, на думці, що я можу все виправити, що я повністю забула про Джуліет.

Але тепер я обертаюся, і мені цікаво як ніколи. Я дивлюся, як вона пливе через їдальню. Її волосся розпущене й ховає обличчя: пухнасте, м'яке волосся, таке біле, що схоже мені на сніг. Насправді вона й має такий вигляд — як сніжинка, яку заносить вітром, яку крутять і вертять потоки повітря. Вона і не кидає оком у наш бік, і мені цікаво, чи планує вона зараз свою витівку, чи планує вона піти за нами сьогодні та зганьбити нас перед усіма. Здається, що вона не здатна на таке.

Я така зосереджена на ній, аж мені потрібна мить, щоб зрозуміти, що Еллі й Елоді тільки-но закінчили перший куплет «Психо» і тепер істерично сміються. Ліндсі тримає пальці хрестом, немов хоче відвернути прокляти, і повторює: «Захисти нас, Боже, від темряви».

— Чому ти ненавидиш Джулієт? — питаю я Ліндсі. Дивно, що дотепер мені ніколи не спадало на думку це запитати. Я завжди просто сприймала це як належне.

Елоді пирхає й мало не захлинається своєю дієтичною колою.

— Ти серйозно?

Ліндсі явно не готова до питання. Вона розтуляє рота, стуляє його, а потім відкидає волосся й зачочує очі, ніби не може навіть повірити в те, що я питаю.

— Я її не *ненавиджу*.

— Ні, ти її ненавидиш.

Саме Ліндсі в дев'ятому класі довідалася, що Джулієт не отримала жодної троянди, і це була ідея Ліндсі — надіслати їй валограму. Саме Ліндсі дала їй кличку Психа, і саме вона кілька років тому рознесла історію про те, що Джулієт впісялася під час походу дівчат-скаутів.

Ліндсі дивиться на мене так, немов я збожеволіла.

— Вибач,— каже вона, знизуючи плечима,— я не потураю тиму пацієнтам психіатричних закладів.

— Тільки не кажи, що тобі її жаль або що,— мовить Елоді.— Ти ж знаєш, що вона має сидіти під замком.

— У Белв'ю*,— сміється Еллі.

— Я просто поцікавилася,— кажу я, ціпеніючи, коли Еллі вимовляє слово на «Б». Досі існує можливість, що я просто збожеволіла. Але чомусь я більше так не гадаю. У статті, яку я колись прочитала, було написано, що божевільні не переймаються через те, що вони божевільні,— і в цьому проблема.

— То ми *справді* сьогодні залишаємося вдома? — дуючись, питає Еллі.— На *цілу* ніч?

Я глибоко зітхаю й дивлюся на Ліндсі. Еллі й Елоді теж дивляться на неї. Вона виносить остаточний вирок щодо всіх наших важливих рішень. Якщо вона має намір йти до Кента, мені навряд чи вдасться викрутитися з цього.

Ліндсі відкидається на спинку стільця й дивиться на мене. Я бачу, як її очі загоряються, і моє серце зупиняється: зараз вона скаже мені змиритися, бо вечірка мені допоможе.

Але натомість вона усміхається й підморгує мені.

— Це просто вечірка,— каже вона.— Хай там як, вона, скоріш за все, буде відстійною.

— Ми можемо взяти напрокат фільм жахів,— викрикує Еллі.— Знаєте, як ми колись робили.

— Залежить від Сем,— мовить Ліндсі.— Хай що вона захоче. Мені хочеться її розцілувати.

Я знову прогуляю англійську разом з Ліндсі. Ми проходимо повз Алекса й Кейті в «Кухні Гунана», але сьогодні Ліндсі навіть не зупиняється, мабуть, тому, що намагається бути до мене особливо ласкавою і знає, що я ненавиджу конфлікти.

Хоча я вагаюся. Я згадую, як Бріана обіймає Алекса й дивиться на нього так, мов він — єдиний хлопець на землі. Вона

---

* Свого часу лікарня Белв'ю була сумнозвісна своїм жахливим психіатричним відділенням.

набридлива, так, але вона заслуговує на кращого за нього. Дуже шкода.

— Агов? Підглядаєш?

Я розумію, що стою, задивившись на рвані флаєри з рекламою ланчу за п'ять доларів, місцевого театру й салонів краси. Алекс Лімент помічає мене у вікно. Дивиться на мене.

— Я йду.

Шкода, але що ти зможеш зробити? Живи сам і дай жити іншому.

У крамниці замороженого йогурту ми з Ліндсі беремо переповнені стаканчики з подвійним шоколадом, посипані подрібненими цукерками з арахісового масла, і я додаю посипку і пластівці «Капітан Кранч». До мене повернувся апетит, це точно. Усе відбувається так, як я й запланувала. Сьогодні не буде ніякої вечірки, принаймні для нас; не буде ніяких машин. Я впевнена, що в такий спосіб усе стане на свої місця — що петля часу вирівняється і що я прокинуся від цього кошмару. Мабуть, я сяду, задихаючись, у лікарняному ліжку, оточена друзями й родиною. Я можу це ідеально уявити: мама й тато заплакані, Ізі ридає, звисаючи в мене на шиї, а Ліндсі, Еллі, Елоді та...

В думках пролітає образ Кента, і я швидко його відганяю.
...та Роб. Звісно ж, Роб.

Ось головне, я впевнена. Пережити день. Не порушувати правил. Триматися подалі від Кентової вечірки. Усе просто.

— Обережно,— посміхається Ліндсі, засовуючи повну ложку йогурту в рота.— Ти ж не хочеш бути товстою і цнотливою.

— Краще, аніж товстою з діареєю,— кажу я, змахуючи на неї шоколадне печиво.

Вона жбурляє одне у відповідь.

— Знущаєшся? Я така чиста, що з мене можна їсти.

— Їдальня Ліндсі. Чи знає про це Патрик?

— Гидота.

Ліндсі змагається зі своїм стаканчиком, силкуючись дістати ідеальні шматочки. Але ми обидві сміємося, і вона випадково жбурляє в мене йогуртом. Він поціляє прямисінько над лівим оком.

Вона ахає й затуляє рукою рота. Йогурт сповзає моїм обличчям і приземляється точно на хутро на грудях.

— Мені так, так прикро,— каже Ліндсі, її голос приглушений долонею. Очі широко розплющені, й очевидно, що вона ледве стримується, щоб не засміятися.— Думаєш, топу кінець?

— Поки що ні,— кажу я, набираю на ложку багато йогурту і жбурляю ним у неї. Він влучає в голову, просто їй у волосся.

— Сучко,— кричить вона, а потім ми бігаємо по крамниці та ховаємося за стільцями і столами, набираючи великі ложки подвійного шоколаду і стріляючи з них, як з катапульт.

Не можна судити про вчителя фізкультури за його вусами

Дорогою до школи ми з Ліндсі не можемо припинити реготати. Важко пояснити, але я почувуюся щасливішою за всі останні роки, немов я все помічаю вперше: різкий запах зими, дивне й косе світло, хмари, які повільно затуляють небо. Хутро на наших топах повністю сплутане й огидне, і на нас всюди сліди від води. Нам сигналять машини, а ми надсилаємо їм повітряні поцілунки. Підїжджає чорний «мерседес», і Ліндсі нахилиється, шльопає себе по сідницях і кричить:

— Десять доларів! Десять доларів!

Я б'ю її по руці.

— Це міг би бути мій тато.

— Вибач, що кажу тобі це, але твій тато *не* має «мерседеса»,— Ліндсі забирає волосся з обличчя. Воно тонке й мокре. Нам довелося змити весь йогурт у вбиральні, поки продавчиня кричала на нас і грозилася викликати поліцію, якщо ми ще хоч раз ступимо до крамниці.

— Ти неможлива,— кажу я.

— Ти знаєш, що любиш мене,— мовить вона, хапаючи мене за руку й обіймаючи. Ми так змерзли!

— Я справді тебе люблю,— кажу я, і кажу цілком серйозно. Я люблю її, я люблю потворну гірничу цеглу на стінах школи Томаса Джефферсона, я люблю її коридори відтінку фуксії. Я люблю Риджв'ю за те, що містечко маленьке й нудне, і я люблю всіх і все в ньому. Я люблю своє життя. Я хочу своє життя.

— І я тебе люблю, мала.

Коли ми повертаємося до школи, Ліндсі хоче закурити, хоча дзвоник на восьмий урок має продзвеніти щомиті.

— Дві затяжки,— каже Ліндсі, розширюючи очі, і я сміюся й дозволяю їй затягнути мене також, бо вона знає, що я ніколи не можу сказати «ні», коли вона робить такий вираз обличчя. Курильня порожня. Ми стоїмо поруч з тенісними кортами, тулячись разом, і Ліндсі намагається запалити сірник.

Нарешті в неї виходить, і вона робить довгу затяжку, випускаючи цівку диму з рота.

За мить ми чуємо крик з кінця стоянки.

— Агов! Ти! З цигаркою!

Ми обидві ціпеніємо. Міс Вінтерс. Нікотинова Нацистка.

— Біжи! — за мить кричить Ліндсі, кидаючи цигарку. Вона біжить за тенісні корти, хоча я кричу: «Сюди!» Бачу поміж машинами білявий начіс Міс Вінтерс — я не впевнена, чи вона бачила нас, чи просто чула наш сміх. Я нахиляюся за «рейндж-ровером» і біжу через алею випускників до одних

з дверей спортзали, поки міс Вінтерс продовжує кричати: «Агов! Агов!»

Я хапаюся за ручку і смикаю її, але двері заклинило. Намить моє серце зупиняється, і я впевнена, що двері зачинені, але потім я штовхаю їх, і вони відчиняються до комори. Я застрибую всередину й зачиняю двері, а серце просто виривається з грудей. За хвилину я чую за дверима кроки. Потім чую, як міс Вінтерс бурмоче: «Лайно»,— і дигає назад.

Усе це — цей день, і наша з Ліндсі бійка в крамниці, і як нас мало не застукали, і той факт, що Ліндсі зараз десь ховається в кущах у своїй спідниці й нових туфлях від «Стіва Меддена»,— здається мені таким кумедним, що мені доводиться загулити рота рукою, щоб не засміятися. Кімната, у якій я стою, смердить кросівками, футболками і брудом, тут помаранчеві дорожні конуси й повна торбина баскетбольних м'ячів, тож ледве є місце мені стати. Одна зі стін має вікно, що виходить у кабінет: кабінет Отто, напевно, оскільки він буквально живе в спортзалі. Його стіл завалений паперами, а на екрані комп'ютера миготить заставка — проста картинка пляжу, скачана з інтернету. Я нахиляюся до вікна, думаючи, як було б кумедно, якби я застукала його за чимось непристойним, наприклад, побачила спідне, що визирає з шухляд столу, чи порножурнал або що, як раптом двері в кабінет відчиняються, й ось і він.

Я миттєво падаю на підлогу. Скручуюся в клубочок, але навіть так я боюся, що мій хвостик може стирчати над підвіконням. Це звучить безглуздо, якщо врахувати все те, що відбувалося, але в цей момент я можу думати тільки про одне: *якщо він помітить мене, я небіжчиця. Прощавай, домівка Еллі; привіт, затримання після уроків.*

Моє обличчя опинилося біля напіввідкритого мішка, який має такий вигляд, мов наповнений старими баскетбольними

майками. Я не знаю, чи їх колись прали, але мене нудить від запаху.

Чути, як Отто ходить біля столу, і я молюся — *молюся*, — щоб він не підійшов близько до столу і не побачив, як я скрутилася біля старого спортивного обладнання. Уявляю ці плітки: Саманта Кінгстон терлася об дорожні конуси.

Хвилину чи дві чути шарудіння, і в мене починають затікати ноги. Дзвенить перший дзвоник на восьмий урок — три хвилини до уроку, — але можливості вислизнути в мене немає. Двері відчиняються гучно, й, окрім того, я ніяк не можу взнати, у який бік дивиться Отто. Він може дивитися на двері.

Моя єдина надія на те, що в Отто є восьмий урок, але щось не схоже, щоб він кудись поспішав. Я уявляю, як пробуду в цій пастці до кінця уроків. Мене вб'є сам тільки сморід.

Чую, як двері Отто знову відчиняються, і радію, бо думаю, що він урешті-решт іде геть. Але за секунду лунає голос:

— Чорт. Я їх прогавила.

Неможливо не впізнати це носове скиглення. Міс Вінтерс.

— Курці? — каже Отто. Голос у нього майже такий самий пронизливо-високий, як і в неї. Я навіть і не знала, що вони знайомі. В одному приміщенні я бачила їх хіба що на шкільних зборах, коли міс Вінтерс сидить біля директора Бенетера з таким виглядом, мов хтось запустив бомбу-смердючку просто під її стілець, а Отто сидить разом з учителями спеціальної педагогіки, інструктором ОБЖД, інструктором з водіння і всіма іншими диваками, хто в штаті, але не є справжніми вчителями.

— Ти знав, що учні називають те місце «курильною»?

Таке відчуття, що міс Вінтерс тисне на носа.

— Ти їх роздивилася? — питає Отто, і я напружуюся.

— Не дуже добре. Я почула їх і побачила дим.

Лінді має рацію: міс Вінтерс справді наполовину хорт.

— Наступного разу, — каже Отто.

— Там, мабуть, тисячі зо дві цигаркових недопалків,— каже міс Вінтерс.— Можна було би подумати, що зі всіма цими відео про здоров'я, які ми показуємо їм...

— Вони — підлітки. Вони роблять протилежне тому, що ти кажеш. Це частина угоди. Прищі, лобкове волосся й погана поведінка.

Я ледве не сміюся, коли Отто вимовляє «лобкове волосся», і мені здається, що міс Вінтерс почне його повчати, але вона лише каже:

— Інколи я й не знаю, навіщо я роблю якісь зусилля.

— Просто сьогодні такий уже день, га? — мовить Отто, і лунає звук, мов хтось спирається на стола й падає книжка. Міс Вінтерс *сміється*.

А потім, Богом клянуся, я чую, як вони *цілуються*. І це не короткий поцілунок. Вони плямкають і стогнуть — ось який це поцілунок.

Ох, лайно. Я буквально вимушена кусати себе за руку, щоб не закричати, чи не заплакати, чи не засміятися, чи не виблювати — чи все разом. *Цього—не—може—бути*. Відчайдушно кортить дістати телефон і написати дівчатам, але я не хочу рухатися. Зараз я насправді не хочу попастися, оскільки Отто й Нацистка подумують, що я шпигувала за їхньою маленькою секс-вечіркою. Фу.

Коли я відчуваю, що не можу більше витримати й секунди сидіти затисненою між пітними футболками, слухаючи, як Отто й Вінтерс лижуться, мов у поганенькому порно, дзвонить другий дзвоник. Тепер я офіційно запізнилася на восьмий урок.

— О Боже, я мала зустрітися з Біні,— каже міс Вінтерс. Біні — так учні прозвали директора містера Бенетера. Зі всіх приголомшливих речей, що я почула за останні п'ять хвилин, найбільше шокує те, що вона знає його прізвисько і використовує його.

— Йди вже звідси,— каже Отто, а потім, я присягаюся — присягаюся,— чути, як він шльопає її по сідницях.

О—Боже—мій. Це навіть краще, ніж коли Марсі Гарис застукали, як вона мастурбувала в кабінеті хімії (з пробіркою самі-знаєте-де, якщо вірити чуткам). Це навіть краще, ніж коли Марка Генлі усунули від занять за те, що він трохи вів порносайт. Це краще, ніж будь-який скандал, що будь-коли траплявся у школі Томаса Джефферсона.

— У тебе урок? — питає міс Вінтерс, майже воркуючи.

— Я вже закінчив,— каже Отто. Моє серце завмирає — я ніяк не зможу витримати тут ще сорок п'ять хвилин. До біса судоми в сухожиллях і стегнах! У мене є чудові плітки для поширення.— Але мені потрібно підготуватися до добору у футбольну команду.

— Добре, любий...— (*Любий?*) — Побачимося ввечері.

— О восьмій.

Чую, як відчиняються двері, і знаю, що міс Вінтерс пішла. Дякувати Богу. Судячи з того, як мило вони розмовляли, я хвилювалася, що вислухаю ще одну симфонію п'ятихвилинної сесії засосів. Не впевнена, що мої сухожилля чи моя психіка витримали б.

П'ять секунд чути кроки й клацання клавіатури, а далі Отто йде до дверей. Кімната поринає в темряву. Потім двері відчиняються й зачиняються, і я знаю, що все чисто.

Я подумки кажу «алілуя» й підводжуся. В ногах аж зашпори зайшли, і я мало не спотикаюся, але шкутильгаю до дверей і спираюся на них. Коли я вибираюся назовні, то розминаю ноги й довго, глибоко вдихаю чисте повітря. Нарешті я здаюся: захиляю голову й істерично регочу, пирхаючи й не хвилюючись, що маю божевільний вигляд.

Міс Вінтерс і містер-чорт-його-Отто. Хто б міг подумати?

Йдучи зі спортзали, досі дивуюся, наскільки ж дивними є люди. Ви можете бачити їх щодня — можете думати, що

знаєте їх,— а потім довідуєтеся, що взагалі ледве їх знаєте. Я почуваюся такою жвавою, ніби мене крутить у вихорі — я ближче і ближче кружляю навколо тих самих людей і тих самих подій, але бачу речі з різних кутів.

Коли дістаюся головної будівлі, я й досі хихикаю; хоча містер Гаузер розлютиться, що я запізнилася, я все одно маю зупинитися біля своєї шафки й дістати підручник (у перший день містер Гаузер сказав нам, що ми маємо ставитися до підручників як до своїх дітей. Вочевидь, дітей у нього нема). Я натискаю «надіслати» на повідомленні для Елоді, Еллі й Ліндсі — «Ви в житті не повірите, що тільки-но було»,— коли, *бам!* — я влітаю в Лорен Лорнет.

Ми обидві задкуємо, і мій телефон вилітає з рук і ковзає по підлозі коридору.

— Чорт! — скрикую я; ми так сильно врізалися, що мені потрібна мить, щоб відновити дихання.— Дивися, куди йдеш.

Я тягнуся по телефон, міркуючи, чи можу я змусити її заплатити, якщо екран тріснув, коли вона хапає мене за руку.

— Що за...?

— Скажи їм,— шалено вигукує вона, нахилиючись до мене.— Ти маєш їм сказати.

— Про що ти? —намагаюсь я вирватися, але вона хапає мою другу руку, мов хоче мене потрусити. Її обличчя червоне і плямисте, і вона має загалом липкий вигляд. Вочевидь, вона плакала.

— Скажи їм, що я не робила нічого поганого,— вона киває через плече. Ми стоїмо просто перед центральним офісом, і я бачу її в той самий момент, що і вчора: ридає в коридорі, затуливши обличчя волоссям.

— Я справді не розумію, про що ти,— кажу я якомога спокійніше, бо Лорен мене лякає. Вона, певно, двічі на тиждень ходить до шкільного психолога, щоб контролювати свою параною, чи невроз, чи що там з нею не так.

Вона робить глибокий вдих. Її голос тремтить.

— Вони думають, що я списала в тебе на хімії. Біні покликав мене... Але я не списувала. Я клянуся Богом, я не списувала. Я вчила...

Я відступаю, але вона стисла мої руки, як лещатами. Відчуття того, що мене затягує у вихор, повертається, але цього разу воно жахливе: мене тягне донизу, донизу, донизу, немов на мені вага.

— Ти списала в мене? — таке враження, що мої слова лунають звідкись здалеку. Ніби це говорю не я.

— Я не списувала, клянуся Богом, я...— Лорен схлипує.— Він завалить мене. Він сказав, що завалить мене, якщо мої оцінки не стануть кращими, і я взяла репетитора, й тепер вони думають, що я... він сказав, що подзвонить в Університет Пенсильванії. Я ніколи не вступаю до університету і... ти не розумієш. Тато мене вб'є. Він мене вб'є,— тепер вона дійсно трусить мене. В очах паніка.— Ти маєш їм сказати.

Я нарешті вириваюся. Мені жарко, і я погано почуваюся. Я не хочу нічого знати, я не хочу нічого цього знати!

— Я не можу тобі допомогти,— кажу я, відходячи, досі почувуючись, ніби це не я кажу слова, а просто чую їх звідкись.

Лорен дивиться на мене так, немов я дала їй ляпаса.

— Що? Як це ти не можеш мені допомогти? Просто скажи їм...

У мене трусяться руки, коли я підіймаю телефон. Він двічі висковзує з рук і обидва рази з цоканням падає на підлогу. Так не мало бути. Почуваюся так, ніби хтось натиснув на кнопку «Назад» на пілососі й усе сміття, що я зібрала, вивалюється назад на килим.

— Тобі пощастило, що ти не розбила мій телефон,— кажу я, почувуючись зацікавленою.— Він коштував двісті доларів.

— Ти мене бодай чула? — голос Лорен істерично підвищується. Я не можу подивитися їй у вічі.— Я в халепі, мені кінець...

— Я не можу тобі допомогти,— кажу я знову. Так ніби не можу згадати ніяких інших слів.

У Лорен вихоплюється чи то крик, чи то плач.

— Сьогодні ти казала, що мені не варто бути доброю до тебе. Знаєш що? Ти мала рацію. Ти жахлива, ти сука, ти...

Схоже на те, що раптом вона пригадує, де ми перебуваємо: хто вона, а хто я. Вона затискає рота рукою так швидко, аж коридором луна йде.

— Ох, Господи,— тепер її голос звучить як шепіт.— Мені так прикро. Я не це мала на увазі...

Я навіть не відповідаю. Ці слова — «ти сука» — заморожують мене.

— Вибач. Я... будь ласка, не сердься.

Я не можу цього витримати — витримати, як вона вибачається переді мною. І раптом я починаю тікати — біжу коридором, серце виривається, почуваюся так, ніби от-от заверещу, заплачу, розіб'ю щось кулаком. Вона кричить мені вслід, але я не знаю що, та мені й однаково, і коли я забігаю в дівчачу вбиральню, то спираюся на двері і сповзаю вниз: коліна притиснені до грудей, горло защемлене так, що боляче дихати. Телефон раз у раз дзвенить, і коли я трохи заспокоююся, то беру його й бачу повідомлення від Лінді, Еллі та Елоді: «Що? Викладай. Ти помирилася з Робом?»

Я жбурляю телефон у сумку і кладу голову на руки, чекаючи, поки пульс повернеться до норми. Усе те щастя, що я відчувала раніше, зникло. Навіть ситуація з Отто й Вінтерс більше не здається смішною. Бріана, і Алекс, і Кейті, і Сара Грундель з її дурним паркомісцем, і Лорен Лорнет, і контрольна з хімії... відчуття таке, наче мене спіймало якесь величезне павутиння, і з усіх боків я бачу, що я застрягла з кимось іншим, усі ми

звиваємося в тому самому павутинні. І я не хочу нічого цього знати. Це не моя проблема. Мені однаково.

Ти — сука.

Мені однаково. У мене є речі важливіші, за які варто хвилюватися.

Нарешті я підводжуся. Я полишаю ідею йти на іспанську. Натомість я бризкаю на обличчя холодною водою й заново фарбуюся. Під флуоресцентним освітленням моє обличчя так бліде, що я майже себе не впізнаю.

Усього лише мрія

— Ну ж бо, усміхнися! — Ліндсі б'є мене подушкою по голові.

Елоді закидає останній гострий ролл з тунцем до рота, а це навряд чи чудова ідея, оскільки останні три години він лежав на пуфику.

— Не хвилюйся, Семмі. Роб заспокоїться.

Усі вони думають, що Роб є причиною того, що я затихла. Але, звісно ж, це не так. Я тиха тому, що тільки-но годинник наблизився до дванадцятої години, як до мене знову підкрався страх. Він повільно заповнював мене, мов пісок у пісочному годиннику. З кожною миттю наближається Момент. Епіцентр. Сьогодні вранці я була така впевнена, що все зовсім просто, що мені досить лише триматися подалі від вечірки, подалі від машини. Щоб час повернувся назад. Щоб я врятувалася.

Але тепер з'явилося відчуття, немов ребра затискають серце й дихати стає дедалі важче. Я боюся, що в одну мить — у проміжку між подихами — усе випарується в темряву, і я знову прокинуся сама у своїй кімнаті, під вереск будильника. Я не знаю, що робитиму, якщо це трапиться. Гадаю, що моє серце вибухне. Гадаю, що моє серце зупиниться.

Еллі вимикає телевизор і кидає пульт.

— Що будемо робити тепер?

— Дай-но я проконсультуюся з духами,— Елоді сповзає з дивана на підлогу, де раніше ми розклали дошку Віджа, як у старі добрі часи. Ми намагалися пограти, але було очевидно, що всі штовхали, й індикатор складав слова на кшталт «пеніс» і «член», поки Ліндсі не почала кричати у повітря: «Збочені духи! Педофіли!»

Елоді посуває індикатор двома пальцями. Він один раз прокручується перед тим, як зупинитися на слові «ТАК».

— Дивіться,— вона тримає руки в повітрі.— Без рук.

— Це не було питання, на яке можна відповісти «так» чи «ні», недотепо,— Ліндсі заочує очі й робить великий ковток вина «Шатонєф-дю-Пап», яке ми поцупили з винного льошу.

— Наше містечко — відстій,— каже Еллі.— Ніколи нічого не відбувається.

Дванадцята тридцять три. Дванадцята тридцять чотири. Я ще не бачила, щоб секунди і хвилини проминали так швидко, навалюючись одна на одну. Дванадцята тридцять п'ять. Дванадцята тридцять шість.

— Потрібно ввімкнути музику, чи що,— підключається Ліндсі.— Ми не можемо просто сидіти, як бомжі.

— Так, музика,— каже Елоді. Вони з Ліндсі біжать до сусідньої кімнати, де стоїть док-станція.

— Не потрібно музики,— стогну я, але вже запізно. Бейонсе вже грає на повну. На полицях починають труситися вази. Таке відчуття, мов у мене зараз вибухне голова, і мороз пронизує тіло. Дванадцята тридцять сім. Я ще глибше зариваюся в диван, накриваючи покривалом коліна, і затуляю вуха.

Ліндсі з Елоді вертаються до кімнати. Усі ми в старих шортах і топах. Ліндсі, звісно ж, тільки-но рилася в коморі Еллі, бо вони з Елоді тепер стоять у прикиді з лижними окулярами

і флісовими шапками. Елоді шкутильгає однією ногою в дитячому снігоступі.

— О Боже мій! — викрикує Еллі. Вона хапається за живіт і згинається, сміючись.

Ліндсі вихиляється з лижною палицею між ногами, гойдається вперед і назад.

— О Патрик, Патрик!

Музика грає так гучно, що я майже її не чую, навіть коли забираю руки з вух. Дванадцята тридцять вісім. Одна хвилина.

— Ну ж бо! — кричить Елоді, простягаючи мені руку. Мені так страшно, що не можу й поворухнутися, не можу навіть триснути головою, і вона нахиляється вперед і кричить: — Поживи хоч трохи!

Так багато думок і слів пролітає в голові! Хочеться закричати: «Ні, припини» або «Так, живи»,— але зараз я можу лише заплющити очі й уявити, як секунди течуть, мов вода, у басейн без краю, і я уявляю, як ми мчимо крізь час, і думаю: «Зараз, зараз, це трапиться зараз...»

А потім усе затихає.

Я боюся розплющити очі. Всередині мене — глибока порожнеча. Я нічого не відчуваю. Ось як воно — бути мертвим.

А потім голос:

— Занадто гучно. Ви зіпсуєте собі барабанні перетинки, ще вам і двадцять років не стукне.

Я швидко розплющую очі. Місіс Картер, мама Еллі, стоїть у дверях у блискучому плащі, розправляючи волосся. Ліндсі стоїть у лижних окулярах і шапці, а Елоді незграбно намагається витягти ногу зі снігоступа.

У мене вийшло. Спрацювало. Полегшення й радість наповнюють мене з такою силою, що я мало не кричу.

Але натомість я сміюся. Я починаю реготати в тиші, й Еллі стріляє в мене поглядом, мовляв: «Тепер ти вирішила, що це смішно?»

— Дівчата, ви що — п'яні? — мама Еллі дивиться на нас по черзі, а потім нахмурюється, угледівши майже порожню пляшку вина на підлозі.

— Майже ні,— падає на диван Еллі.— Ти зруйнувала весь кайф.

Ліндсі задирає окуляри на голову.

— У нас була танцювальна вечірка, місіс Картер,— каже вона райдужно, мов напівоголені танці з причандаллям для зимових видів спорту є обов'язковим заняттям дівчат-скаутів.

Місіс Картер зітхає.

— Але вже закінчилася. Сьогодні був важкий день. Я йду спати.

— Ма-а-ам,— хниче Еллі.

Місіс Картер різко на неї дивиться.

— Більше ніякої музики.

Елоді нарешті звільняє ногу і заточується назад, вриваючись в одну з книжкових полиць. «Домашнє господарювання Марти Стюарт» випадає і приземляється їй під ноги.

— Упс,— вона червоніє й дивиться на місіс Картер так, ніби та її зараз відшльопає.

Я не можу втриматися. Я починаю знову сміятися.

Місіс Картер зводить очі до стелі й хитає головою.

— Добраніч, дівчата.

— Так тримати,— Еллі нахиляється й щипає мене за ногу.— Ідіотка.

Елоді починає сміятися й передражнює Ліндсі:

— У нас була танцювальна вечірка, місіс Картер.

— Принаймні я не влетіла в книжкову полицю,— Ліндсі нахиляється і трусить перед нами сідницями.— Поцілуй.

— А що як і поцілую,— Елоді нахиляється за нею, вдаючи, ніби вона дійсно збирається поцілувати. Ліндсі скрикує і вивертається. Еллі шипить: «Ш-ш-ш!» — просто перед тим, як ми чуємо «Дівчата!» від місіс Картер згори. І незабаром ми всі сміємося. Так добре знову сміятися з подругами!

Я повернулася.

За годину ми з Ліндсі й Елоді втискуємося на диван у формі літери «Г». Мої ступні впираються в ступні Ліндсі, й вона во-рушить пальцями на ногах, щоб подратувати мене. Але ніщо не може мене зараз роздратувати. Еллі затягнула з верхнього поверху надувний матрац і ковдри (вона наполягає, що не може заснути без своєї ковдри). Просто як у дев'ятому класі. Ми залишаємо телевизор на малій гучності, бо Елоді подобається цей звук, і в темряві світло від телевизора нагадує мені про літа, коли ми вдиралися в готелі з басейном, щоб поплавати вночі, про те, як світло освітлює всю ту чорну воду, про спокій і відчуття, ніби ти — єдиний на світі.

— Дівчата? — шепочу я. Я не впевнена, хто ще не спить.

— М-м-ф,— бурчить Ліндсі.

Я заплющую очі й дозволяю почуттю спокою прокотитися мною, наповнити мене з голови до п'ят.

— Якби вам довелося переживати один і той самий день знов і знов, який би ви обрали?

Ніхто не відповідає мені, а трохи згодом чути, як Еллі починає хропіти в подушку. Вони всі поснули. А я ще не стомлена. Я й досі радію, що я тут, що я в безпеці, що я вирвалася з тої бульбашки з часу і простору, яка ув'язнювала мене. Але я все одно заплющую очі й намагаюся уявити, який день я б обрала. Пролітають спогади — безліч і безліч вечірок, шопінг з Ліндсі, ночівлі з Елоді, коли ми об'їдалися й плакали через «Щоденник пам'яті», а перед цим — родинні відпустки, й мій восьмий день народження, й перший раз, як я пірнула

з трампліна в басейн і вода потрапила мені в носа, й мені запаморочилося,— але всі ці дні здаються якимись неповними, заплямованими й затьмареними.

В ідеальний день не було б школи, це точно. І були б на сніданок млинці — мамині млинці. І тато приготував би свою знамениту страву — підсмажені яйця, й Ізі накрила б на стіл, як вона інколи робить це на свята, з різномастими тарілками, і фруктами, і квітами, які вона збирає по всьому дому, кидає на середину столу й називає це «пликлашою».

Я заплющую очі й відчуваю, як розслабляюся, мов стою на краю безодні, темрява підіймається, щоб забрати мене...

Дзелінь-дзелінь-дзелінь.

Я виринаю зі сну і на якусь жахливу мить лякаюся: «Це мій будильник, я вдома, це знову відбувається». Я різко підскакую, а Ліндсі кричить:

— Ай!

Це єдине слово змушує моє серце стихитися, а дихання — повернутися до норми.

Дзелінь-дзелінь-дзелінь. Тепер, коли я повністю опанувала себе, я розумію, що це не мій будильник. Це телефон, який пронизливо дзвонить з різних кімнат, створюючи дивний ефект луни. Я перевіряю час. 1:52.

Елоді стогне. Еллі перевертається й бурмоче: «Вимкніть це». Телефон припиняє дзвонити, а потім починає знову, і раптом Еллі сідає, пряма як стрижень, повністю прокинувшись.

— Чорт, чорт,— каже вона.— Мама мене вб'є.

— Хай воно припинить дзвеніти, Еллі,— каже Ліндсі з-під подушки.

Еллі намагається вибратися з-під покривала, досі бурмочи:

— Чорт. Де цей бісів телефон?

Вона, спотикаючись, вилазить з ліжка, вдаряючись плечем об підлогу. Елоді знову стогне, цього разу голосніше.

— Я намагаюся спати, люди,— каже Ліндсі.

— Мені потрібен телефон,— сичить у відповідь Еллі.

Хай там як, уже запізно. Нагорі чути кроки. Місіс Картер уже, вочевидь, прокинулася. За кілька секунд телефон припиняє дзвонити.

— Дякувати Богу,— Ліндсі перевертається, зариваючись глибше під ковдру.

— Уже майже друга,— Еллі підводиться — я бачу її розпливчастий контур: вона шкутильгає назад у ліжко.— Хто в біса телефонує о пів на другу ночі?

— Може, це Мет Вайлд — хоче освідчитися,— каже Ліндсі.

— Дуже смішно,— каже Еллі. Вона лягає в ліжко, й ми всі стихаємо. Я ледве чую тихий шепіт місіс Картер нагорі над нами, рипіння її кроків. Потім я виразно чую, як вона каже:

— Ох, ні. О Боже мій.

— Еллі...— починаю я.

Але вона теж це почула. Вона підводиться і вмикає світло. Раптова яскравість змушує мене здригнутися. Ліндсі свариться й тягне ковдру на голову.

— Щось не так,— обіймає себе Еллі, швидко моргаючи. Елоді тягнеться по свої окуляри, а потім спирається на лікті. Зрештою Ліндсі розуміє, що світла ніхто не вимкне, і вона вибирається зі свого кокону.

— У чому річ? — вона кулаками протирає очі.

Ніхто не відповідає. У нас усіх зростає це почуття: щось *геть* не так. Еллі просто стоїть посеред кімнати. У своїй величезній футболці й мішкуватих шортах вона здається молодшою.

У якийсь момент голос нагорі замовкає, і кроки рухаються діагонально через кімнату, в напрямку сходів. Еллі йде назад до надувного матрацу, сідає, підібгавши ноги, й кусає нігті. Місіс

Картер не здивована, побачивши, що ми не спимо й чекаємо на неї. Вона вдягнена в довгу шовкову нічну сорочку, а маска з очей піднята на голову. Я ніколи не бачила, щоб місіс Картер мала неідеальний вигляд, і від цього в моєму животі розквітає страх.

— Що? — голос Еллі наполовину істеричний.— Що трапилося? Щось із татом?

Місіс Картер моргає й намагається сфокусуватися на нас, мов її щойно розбудили.

— Ні, ні, це не тато,— вона робить вдих, а потім голосно видихає.— Послухайте, дівчата, те, що я зараз скажу, вас дуже засмутить. Я вам кажу тільки тому, що ви й так рано чи пізно дізнаєтеся.

— Просто кажи вже, мамо.

Місіс Картер повільно киває.

— Ви всі знаєте Джуліет Сиху.

Це шок: ми всі дивимося одна на одну, повністю збентежені. З усіх слів, які місіс Картер могла сказати в цю мить, я впевнена, що «Ви всі знаєте Джуліет Сиху» розташовані доволі високо в переліку несподіваних.

— Так. І? — Еллі стенає плечима.

— Ну, вона...— раптом затихає місіс Картер, поправляючи сорочку руками, і знову починає.— Телефонувала Мінді Сакс.

Ліндсі зводить брови, а Еллі з розумінням зітхає. Ми всі теж знаємо Мінді Сакс. Їй п'ятдесят, і вона розлучена, але вдягається й поводитьься, як десятикласниця. Вона обожнює плітки більше, аніж будь-хто у нас у школі. Коли я бачу міс Сакс, я пригадую гру, в яку ми гралися дітьми, коли хтось шепоче секрет, а інший повторює його й так далі, окрім того, що в Риджв'ю міс Сакс єдина, хто шепоче. Вони з місіс Картер разом у шкільному батьківському комітеті, тому місіс Картер завжди знає про всі розлучення, і хто щойно втратив усі гроші, і в кого роман.

— Мінді живе коло Сих,— провадить місіс Картер.— Виявляється, останні півгодини їхня вулиця кишить машинами швидкої допомоги.

— Я не розумію,— каже Еллі, й, можливо, це пізня година чи стрес минулих днів, але я теж нічого не розумію.

У місіс Картер схрещені руки, і вона трохи стискає їх, так наче їй холодно.

— Джуліет Сиха померла. Вона сьогодні наклала на себе руки.

Тиша. Повна тиша. Еллі припиняє кусати нігті, а Ліндсі сидить так нерухомо, як ніколи в житті. Мені здається, що на кілька секунд моє серце припиняє битися. Я маю дивне відчуття, ніби я в тунелі, ніби я вискочила зі свого тіла й тепер просто дивлюся на нього збоку, ніби на якийсь час ми всі стали просто малюнками самих себе.

Раптом я згадую історію, яку мені коли розповіли батьки: школу Томаса Джефферсона назвали Школою Суїцидів, коли якийсь хлопець наклав на себе руки просто у власній шафі, посеред светрів, які мали запах антимолі, і старих кросівок, і всього такого. Він був невдахою, грав у гурті й майже не мав друзів. Здається, в нього був якийсь вроджений дефект, через що один бік його обличчя був опущений. Тому ніхто нічого й не подумав, коли він помер. Тобто люди були засмучені й усе таке, але вони *розуміли*, чому це сталося.

Але наступного року — день у день — один з найпопулярніших хлопців у школі наклав на себе руки *точнісінько так само*. Усе було так само: метод, час, місце. За винятком того, що цей хлопець був капітаном команди з плавання й футбольної команди, і, як виявилось, коли поліція зайшла до шафи, на полицях було стільки старих трофеїв зі спортивних досягнень, що його, здавалося, поховано в склепі з золота. Він залишив тільки коротку записку: «Ми всі Кати».

— Як? — майже пошепки питає Елоді.

Місіс Картер хитає головою, і на мить мені ввижається, що вона заплаче.

— Мінді чула постріл. Вона подумала, що це феєрверк. Подумала, що це розіграш.

— Вона застрелилася? — тихо питає Еллі, майже шанобливо, і я знаю, що ми всі думаємо одне: це найгірший спосіб.

— Як... — Елоді поправляє окуляри й облизує губи. — А відомо чому?

— Записки не було, — каже місіс Картер, і — я клянуся — чути, як щось наповнює кімнату: короткий віддих. Віддих полегшення. — Я подумала, що вам варто знати.

Вона підходить до Еллі й нахиляється, цілючи її в чоло. Еллі відхиляється, мабуть, здивована. Я ніколи не бачила, щоб місіс Картер цілувала Еллі. Я ніколи не бачила, щоб місіс Картер була бодай схожа на *матір*.

Місіс Картер йде, а ми всі сидимо, й тиша розходиться великими колами довкруг нас. Відчуття таке, ніби ми всі чекаємо на щось, але я не впевнена на що. Нарешті Елоді починає говорити.

— Ви думаєте... — Елоді ковтає, дивлячись на нас по черзі. — Ви думаєте, що це через нашу троянду?

— Не будь тупою, — каже різко Ліндсі. Проте я бачу, що вона засмучена. Її обличчя бліде, і вона скручує й розкручує край ковдри. — Це ж було не вперше.

— Це навіть гірше, — каже Еллі.

— Принаймні ми її помічали, — каже Ліндсі, зауважує, що я дивлюся на її руки, і складає їх на колінах. — Більшість людей поводитися так, ніби вона невидима.

Еллі кусає губу.

— Але все-таки, у свій останній день... — затихає Еллі.

— Їй так краще, — каже Ліндсі. Це ницо навіть для неї, й ми всі витріщаємося на неї. — Що? — вона задирає підборіддя та

з викликом дивиться на нас.— Ви всі саме так і думаєте. Їй було жахливо. Вона втекла. Ось і все.

— Але, тобто, усе могло б змінитися на краще,— кажу я.

— Не змінилося б.

Еллі, хитаючи головою, підіймає коліна до грудей.

— Боже, Ліндсі.

Я шокована. Найдивніше — це пістолет. Такий жорстокий, такий гучний, такий фізичний спосіб зробити це! Кров, і мізки, і пекуче тепло. Якщо вона повинна була це зробити — повинна була померти,— вона могла б утопитися, могла просто зайти у воду з головою. Чи могла б стрибнути з висоти. Я уявляю, як Джуліет кидається вниз і як її несуть потоки повітря. Уявляю, як вона розправляє руки і стрибає з мосту чи десь із каньйону, але в моїй уяві, щойно її ноги відриваються від землі, Джуліет злітає вгору разом з вітром.

Не пістолет. Пістолет — це для серіалів з поліцейськими, і для затримань у крамницях, і для наркоманів на креку, і для бійок у бандах. Не для Джуліет Сихи.

— Мабуть, нам варто було бути добрішими до неї,— каже Елоді. Вона опустила погляд, мов їй соромно за свої слова.

— Будь ласка,— у порівнянні з нею голос Ліндсі звучить гучно і твердо.— Не можна повсякчас бути до когось підлим, а потім почуватися погано, коли цей хтось помирає.

Елоді підводить голову й дивиться на Ліндсі.

— Але я *справді* почувуюся погано,— її голос гучнішає.

— Тоді ти лицемірка,— каже Ліндсі.— І це найгірше за все.

Вона встає і вимикає світло. Чути, як вона залазить назад на диван і шарудить покривалом, уможууючись.

— Дуже перепрошую,— каже вона,— але я маю виспатися.

Деякий час панує повна тиша. Я не впевнена, чи лежить Еллі, але як мої очі звикають до темряви, я бачу, що ні: вона й досі сидить з колінами біля грудей і дивиться прямо.

— Я піду спати нагору,— каже вона за хвилину. Забирає ковдру і простирadlo, роблячи це дуже шумно, мабуть, щоб подратувати Ліндсі.

За мить Елоді каже:

— Я йду з нею. Диван дуже грудкуватий.

Вона теж, вочевидь, засмучена. Ми роками спали на цьому дивані.

Потому як вона йде, я деякий час лежу і слухаю, як дихає Ліндсі. Цікаво, чи спить вона. Не знаю, як вона може спати. Я почувуюся бадьорою як ніколи. Але, знову ж таки, Ліндсі завжди була іншою, менш чутливою, більш чорно-білою. Моя команда, твоя команда. По цей бік лінії, по той бік лінії. Безстрашна й безтурботна. Я завжди захоплювалася нею через це — усі ми захоплювалися.

Я відчуваю неспокій, мов мушу отримати відповіді на питання, які я не знаю як поставити. Я повільно підводжуся з дивана, намагаючись не збудити Ліндсі, але виявляється, що вона й не спала. Вона повертається, і в темряві видно тільки її бліду шкіру і глибокі западини очей.

— Ти ж не йдеш нагору, ні? — шепоче вона.

— У туалет,— шепочу я у відповідь.

Я навпомацки йду до туалету й зупиняюся. Десь цокає годинник, але, за винятком цього, навколо цілковита тиша. Усюди темно, і кам'яна підлога холодить ноги. Я проводжу рукою по стіні, щоб зорієнтуватися. Шерех дощу припинився. Коли я визираю надвір, то бачу, що дощ перетворився на сніг: тисячі сніжинок тануть на ґратчастих вікнах і роблять місячне сяйво розмивчастим і повним руху, тіні вирують і затуманюють підлогу, мов живі. Тут є туалет, але не його я шукаю. Я легко відчиняю двері, що ведуть до

підвалу Еллі, і, тримаючись за обидва поруччя, спускаюся вниз.

Тільки-но мої ноги відчують килим у кінці сходів, я намацую стіну ліворуч, шукаючи вмикач світла. Раптом переді мною з'являється підвал, великий і голий і звичний: бежеві шкіряні дивани, старий стіл для пінг-понгу, ще один телевізор з пласким екраном, місце з біговою доріжкою, еліптичним тренажером і трельяжем у центрі. Тут прохолодніше, і чути запах хімікатів і свіжої фарби.

За тренажерами є ще одні двері, що ведуть до місця, яке ми завжди називали Вівтарем Еллісон Картер. Кімната обклеєна старими малюнками Еллі, більшість із них з початкових класів. Книжкові полиці заставлені її фотографіями: Еллі в костюмі восьминога на Геловін у першому класі; Еллі в зеленій оксамитовій сукні усміхається перед величезною різдвяною ялинкою, що аж вгинається від іграшок; примружена Еллі в бікіні; Еллі сміється; Еллі хмуриться; Еллі замислилася. І на нижній полиці — всі випускні альбоми Еллі, починаючи з дитячого садка. Еллі одного разу показала нам, як місіс Картер гортала всі альбоми, рік за роком, наклеюючи кольорові стикери на кожного з друзів Еллі. («Щоб ти пам'ятала, яка ти завжди була популярна», — сказала їй одного разу місіс Картер).

Я опускаюся навколішки. Я не впевнена, що саме я шукаю, але в голові виникає ідея — якийсь старий спогад, що зникає щоразу, як я намагаюся надати йому форми: це наче ігри «Магічне око», коли можна побачити сховану фігуру, якщо твої очі несфокусовані.

Я починаю з альбому з першого класу. Розгортаю його точно на класі містера Кристенсена — мені пощастило, — а ось і я, стою трохи оддалік від усіх. Спалах відбивається в моїх окулярах, тому очей не видно. Моя усмішка більше схожа на гримасу, ніби зусилля були болючі. Я швидко прогортаю цю

сторінку. Я ненавиджу продивлятися старі альбоми — вони, як то сказати, не завжди приносять багато позитивних спогадів. Мої альбоми сховані десь на горищі, з усім іншим лайном, яке мама наполегливо зберігає, бо «мені вони можуть знадобитися», як старі ляльки й потерта іграшкова овечка, яку я завжди носила з собою.

Через дві сторінки я знаходжу те, що шукала: перший клас місіс Новак. А ось і Ліндсі, як завжди в центрі, широко усміхається на камеру. Біля неї — худа гарненька дівчинка з сором'язливою усмішкою й таким світлим волоссям, що воно майже біле. Вони з Ліндсі стоять так близько, що їхні руки торкаються від ліктів до пальців.

Джуліет Сиха.

В альбомі другого класу Ліндсі стоїть навколішках у першому ряду. Знову Джуліет Сиха стоїть біля неї.

У третьому альбомі Джуліет і Ліндсі розділені декількома сторінками. Ліндсі була в класі міс Дернер (зі мною — це був той рік, коли вона вигадала цей жарт: «І червона, й соковита, та гірка вона все літо. Хто це? Сем Кінгстон!»). Джуліет була в класі доктора Кузьми. Різні сторінки, різні класи, різні пози — Ліндсі поклала руки перед собою, а Джуліет стоїть, трохи похилившись убік, — проте вони мають абсолютно однаковий вигляд, вдягнені в ідентичні блакитні футболки й білі бриджі-капрі, які обрізані точно під коліном; їхнє волосся, біляве і блискуче, охайно розділене по центру, в обох дівчат на шиях видно відблиск маленького срібного ланцюжка. Це був рік, коли було класно вдягатися так, як твої подруги — твої найкращі подруги.

Важкими й зацікавленими пальцями я беру альбом четвертого класу, холод пронизує мене. На обкладинці — велике зображення школи в техніколірі, повністю з неонових рожевих і червоних кольорів, мабуть, намальоване вчителем образотворчого мистецтва. Я довго не можу знайти клас Ліндсі, та

коли знаходжу, моє серце починає битися швидше. Ось вона, з величезною усмішкою, мов кидає камері виклик: зловити мить, коли Ліндсі має неідеальний вигляд. І біля неї Джуліет Сиха. Гарненька, щаслива Джуліет Сиха, усміхається, ніби приховує таємницю. Я примружуюся, вдивляючись у маленьку розмиту пляму між ними, і здається, я можу роздивитися, що їхні вказівні пальці з'єднані між собою.

П'ятий клас. Я легко знаходжу Ліндсі, яка стоїть попереду в центрі класу місіс Кракової, усміхаючись так широко, ніби виширилася. Мені знадобилося більше часу, щоб знайти Джуліет. Я продивляюся всі фотографії в пошуках її й маю почати спочатку, але нарешті помічаю її далеко в правому кутку, затиснуту між Лорен Лорнет і Деніел Чо: відхилилася назад, немов хоче повністю зникнути з кадру. Її волосся висить перед обличчям, мов завіса. Біля неї Лорен і Деніел трохи відхиляються вбік, ніби не хочуть мати з нею нічого спільного, ніби в неї якийсь інфекційне захворювання.

П'ятий клас: рік походу дівчат-скаутів, коли Джуліет вписалася у спальний мішок і Ліндсі дала їй прізвисько Жовтуха-Запісюха.

Я обережно кладу альбоми на місце, упевнюючись, що вони в правильному порядку. Моє серце шалено калатає — безконтрольний барабанний ритм. Раптом кортить якнайшвидше вибратися з підвалу. Я вимикаю світло й навпомацки йду нагору. Здається, мов у темряві кружляють якісь обриси й тіні, і всередині мене підіймається страх. Я впевнена, що як обернуся, то побачу її, усю в білому: вона рухатиметься на мене з простягнутими руками, з закривавленим і подертим обличчям.

А потім я нагорі сходів, й ось і вона: мара, кошмар. Її обличчя повністю в тіні — порожнеча, — але я знаю, що вона дивиться на мене. Кімната нахилиється; я хапаюся за стіну, щоб не впасти.

— У чому річ? — Ліндсі проходить уперед по коридору, тепер місячне сяйво падає на неї по-іншому, і виринають її риси.— Чому ти на мене так витріщилася?

— Господи,— я підношу руку до грудей, намагаючись стишити серце назад до нормального ритму.— Ти мене налякала.

— Що ти там робила?

Її волосся розпатлане, і в білих шортах і топі вона зійшла б за привида.

— Ви були подругами,— кажу я. Це звучить мов звинувачення.— Ви дружили роками.

Я не впевнена, на яку відповідь я очікую, але Ліндсі дивиться вбік, а потім переводить погляд назад на мене.

— Це не наша провина,— каже вона, мов кидає мені виклик, щоб я заперечила їй.— Вона повністю божевільна. Сама знаєш.

— Знаю,— кажу я. Але мені здається, що вона говорить не до мене.

— І я чула, що її тато типу алкоголік,— провадить Ліндсі швидко, наполегливо.— Уся її родина божевільна.

— Ага,— кажу я. Хвилину ми просто стоїмо в тиші. Мое тіло якесь важке, безглузде, як-от коли в страшних снах потрібно бігти, але ти не можеш. Потім я дещо пригадую і кажу:

— Була.

Хоча ми і стоїмо в тиші, Ліндсі різко вдихає, ніби я перебила її посеред довгої промови.

— Що?

— Вона була божевільна,— кажу я.— А тепер ніяка.

Ліндсі не відповідає. Я проходжу повз неї в темний коридор і йду до дивана. Лягаю під ковдру, а трохи пізніше Ліндсі приходить і лягає зі мною.

Я лежу, впевнена, що не зможу заснути, і згадую, як ми з Ліндсі в середині одинадцятого класу втекли з дому — вночі у вівторок а чи четвер — і їздили на машині околицями, бо

більше не було чого робити. У якусь мить вона різко зупинилася на дорозі Фалоу-Ридж і вимкнула фари, чекаючи, поки на дорозі з однією смугою з'явиться інша машина. Потім Ліндсі заревіла двигуном, ввімкнула фари й рушила просто на неї. Я заверещала, фари світили яскраво, мов сонця, я була впевнена, що ми помremo, а Ліндсі стискала кермо й перекрикувала мої зойки: «Не бійся — вони завжди звертають перші». Вона мала рацію. В останню мить інша машина різко вивернула в рів. Це останній мій спогад перед тим, як мене накриває сон.

Уві сні я падаю скрізь темряву.

Уві сні я падаю вічність.

ЧОТИРИ

Ще не прокинувшись, я вже тримаю будильник у руці, а повністю вириваюся зі сну в ту саму мить, як жбурляю будильник об стіну. З нього, перш ніж він розколюється, лунає останній стогін.

— Ого,— каже Ліндсі, коли я за п'ятнадцять хвилин залажу до неї в машину.— У кварталі червоних ліхтарів з'явилася вакансія, про яку я не знаю?

— Їдь уже.

Я не можу на неї дивитися. В мені кипить злість, мов рідина. Вона — обман, увесь світ — обман: одне блискуче, яскраве шахрайство. І якимось чином саме я розплачуюся за це. Саме я загинула. Саме я застрягла.

Ось у чому річ: це мала бути не я. Саме Ліндсі веде машину, мов вона в реальній версії відеогри «Grand Theft Auto». Саме Ліндсі завжди вигадує, як когось розіграти чи зганьбити, саме вона завжди когось критикує. Саме Ліндсі вдавала подругу Джуліет Сихи, а потім стільки років знущалася з неї. Я нічого не робила — я просто підігрувала їй.

— Ти задубієш,— Ліндсі викидає цигарку й зачиняє вікно.

— Дякую, мамо,— я опускаю дзеркало, щоб подивитися, чи не розмазалася помада. Я декілька разів загорнула спідницю,

тому тепер вона ледве прикриває зад, коли я сідаю, і вдягнула п'ятидюймові підбори, які жартома купила з Еллі у крамниці, де, я впевнена, продаються товари тільки для стриптизерок. Я вдягнула топ з хутром, але додала кришталеве намисто, придбане також жартома одного разу на Геловін, коли ми всі вдягнулися як «капосні медсестри». На ньому великими блискучими літерами написано «ШЛЬОНДРА».

Мені байдуже. Я не в настрої, щоб на мене дивилися. Мені здається, що зараз я здатна на будь-що — здатна вдарити когось в обличчя, пограбувати банк, напитися і вчинити щось скажене. Це єдина перевага смерті. Ніяких наслідків.

Лінді не помічає мого сарказму чи просто ігнорує його.

— Я здивована, що батьки випустили тебе з дому в такому вигляді.

— Вони й не випускали.

Ще одна річ, яка псує мені настрій, це десятихвилинний скандал з мамою перед тим, як я вибігла з дому. Навіть коли Ізі сховалася у своїй кімнаті й тато пригрозив зачинити мене вдома на все життя (*ха!*), з мене продовжували литися слова. Було так добре покричати, як-от коли здираєш струп — і починає знову цебеніти кров.

«Ти не вийдеш з дому, поки не підеш нагору і не вдягнешся,— так сказала мама.— У тебе буде пневмонія. До того ж я не хочу, щоб люди в школі стали про тебе іншої думки».

І раптом всередині мене щось клацнуло, зламалося.

«То ти піклуєшся про мене *тепер?* — закричала я. Мама відступила, мов я дала їй ляпаса.— Ти хочеш допомогти *тепер?* Ти хочеш захистити мене *тепер?*»

Насправді я хотіла сказати: «Де ти була чотири дні тому? Де ти була, коли посеред ночі машина злетіла з дороги? Чому ти не думала про мене? Чому тебе не було *там?*» Зараз я ненавиджу обох батьків: за те, що вони тихо сиділи собі вдома, поки в темряві моє серце вистукувало останні секунди мого

життя, викидаючи їх одну по одній, доки не закінчився мій час; за те, що вони дозволили тій ниточці, яка поєднувала нас, розтягнутися, потоншати настільки, що в мить, коли вона розірвалася назавжди, вони цього навіть не відчули.

Водночас я знаю, що це насправді не їхня провина, принаймні не повністю. Я теж зробила в це внесок. Я робила його в сотні різних днів тисячами різних шляхів, і я знаю про це. Але це змушує мене злитися ще більше.

Батьки ж мають піклуватися про твою безпеку.

— Господи, у чому проблема? — Ліндсі якусь мить уважно дивиться на мене. — Ти встала не з тої ноги чи що?

— Уже декілька днів встаю, так.

Мені вже набридає це приглушене напівсвітло, небо бліде і хворобливо-блакитне — навіть не по-справжньому блакитне — і сонце, схоже на мокру пляму на обрії. Колись я вчитала, що зморені голодом люди починають фантазувати про їжу, просто лежать і годинами мріють про гаряче картопляне пюре, і ніжне масло, і стейк, який розливається червоною кров'ю на тарілці. Тепер я розумію. Я зголоділа за іншим світлом, іншим сонцем, іншим небом. Досі я ніколи про це не думала, але це диво — скільки різних типів світла існує на світі, скільки різного неба: бліда яскравість весни, коли здається, що весь світ зашарівся; пишна, ясна зухвалість червневого дня; пурпурове штормове небо й зелена нудота одразу перед тим, як вдаряє блискавка, і шалені різнокольорові заходи сонця, які мають такий вигляд, мов хтось закинувся ЛСД.

Я мала б ними більше насолоджуватися, мала б їх усіх запам'ятати. Я мала би померти в день гарного заходу сонця. Я мала би померти на літньому відпочинку чи на зимових канікулах. Я мала би померти в будь-який інший день. Зіпершись лобом на вікно, я мрію про те, як вдаряю кулаком у скло, прямисінько в небо, і спостерігаю, як воно розколюється, мов дзеркало.

Я думаю про те, що я робитиму для того, щоб пережити всі ті мільйони й мільйони днів, які будуть точнісінько такі ж самі, як і цей: два дзеркала лицем до лица розмножують відображення до нескінченності. Я починаю складати план: я покину ходити до школи, поцуплю чиясь машину й їздитиму щодня якнайдалі в різних напрямках. Схід, захід, північ, південь. Я дозволяю собі пофантазувати про те, як я їду так далеко й так швидко, що аж злітаю, мов літак, прямо догори, туди, де час зникає, як пісок на вітрі.

Пам'ятаєте, що я казала про надію?

— **З** Днем купідона! — співає Елоді, залазячи в Танк.

Ліндсі переводить погляд з Елоді на мене.

— Що це? Якесь змагання з «менш одягнених»?

— Чому б не похизуватися? — Елоді роздивляється мою спідницю, тягнучись по каву. — Сем, ти забула штани?

Ліндсі хихоче. Я кажу, не відвертаючись від вікна:

— Заздриш?

— Що з нею? — відхиляється назад Елоді.

— Хтось уранці забув зажити пігулки щастя.

Краєм ока бачу, як Ліндсі дивиться на Елоді, мімікою сигналізує: «Облиш». Мов я дитина, за якою потрібно глядіти. Я згадую ті старі фотографії, де Ліндсі стоїть поруч — рука в руці — з Джуліет Сихою, а потім уявляю, як вибухає голова Джуліет, заляпуючи стіну в підвалі. І знову повертається лють, і я ледве стримуюся, щоб не розвернутися до Ліндсі й не почати верещати, що вона — фальшивка, що вона — брехуха, що я бачу її наскрізь.

Я бачу тебе наскрізь... На згадку про Кентові слова моє серце аж перевертається.

— Я знаю, що підійме тобі настрій, — Елоді починає ритися в сумці, маючи самовдоволений вигляд.

— Клянуся Богом, Елоді, якщо ти зараз збираєшся дати мені презерватив...— я натискаю пальцями на скроні.

Елоді нахмурюється, тримаючи презерватив між двома пальцями.

— Але... це подарунок,— вона дивиться на Ліндсі, шукаючи підтримки.

Ліндсі знизує плечима.

— Як хочеш,— каже вона. Вона не дивиться на мене, але я відчуваю, що моя поведінка вже починає її дратувати, і, якщо чесно, я цьому рада.— Якщо хочеш бути ходячим ЗПСШ*.

— Ти про це точно все знаєш.

Я не хотіла, щоб це вирвалося, але так вийшло.

— Що ти сказала? — Ліндсі різко обертається до мене.

— Нічого.

— Ти сказала...

— Я нічого не сказала,— я знову притуляюся головою до скла.

Елоді досі тримає презерватив двома пальцями.

— Ну ж бо, Сем. Нема гумки — нема кохання, так?

Втрата цноти тепер здається мені абсурдом, сюжетом іншого кіно, іншого персонажу, іншого життя. Я намагаюся згадати, що саме я люблю в Робі — що саме я любила в ньому,— але в пам'яті зринають лише випадкові зображення без певної послідовності: Роб, який дрімає на Кентовому дивані, хапає мене за руку і звинувачує в зраді; Роб, кладучи голову мені на плече у своєму підвалі, шепоче, що хоче заснути поруч зі мною; Роб розвертається переді мною в шостому класі; Роб показує жестом: «П'ять хвилин»; Роб уперше бере мене за руку, коли ми йдемо коридором, і мене пронизує відчуття гордості й сили. Вони здаються спогадами когось іншого.

Ось коли до мене доходить: нічого з цього більше не має значення. Нічого не має значення.

---

* Захворювання, що передається статевим шляхом.

Я розвертаюся на сидінні, тягнуся забрати презерватив в Елоді.

— Нема гумки — нема кохання,— кажу я, натягнуто всміхаючись.

— Оце моя дівчинка,— радіє Елоді.

Я відвертаюся, і тут Ліндсі різко гальмує на червоному світлі. Мене кидає вперед, і доводиться виставити руку, щоб не вдаритися, а потім, коли машина починає рухатися, мене кидає назад. Кава в підставці підстрибує і виливається мені на ногу.

— Упс,— сміється Ліндсі.— Дуже шкода.

— Ти справді ходяча небезпека,— сміється Елоді й тягнеться рукою, щоб пристебнути ремінь безпеки.

З мене вихлюпується зість, яку я відчувала весь ранок.

— Що в чорта з тобою таке?

Усмішка замерзає на обличчі Ліндсі.

— Вибач?

— Я сказала, що в чорта з тобою таке? — я беру декілька серветок з бардачка й починаю витирати ноги. Кава навіть не була аж така гаряча — Ліндсі зняла покришку, щоб охолодити її,— але на носі залишається плямистий червоний слід, і хочеться плакати.— Це неважко. Червоне світло: стоп. Зелене світло: їдь. Я знаю, що жовте може бути трохи заважким для твого розуміння, але, гадаю, трохи попрактикувавшись, ти б дійшла з ним згоди.

Ліндсі з Елоді обидві витріщаються на мене в приголомшеному мовчанні, але я не зупиняюся, я не можу зупинитися, це все провина Ліндсі, Ліндсі та її тупого кермування.

— Можна мавпочок витренувати кермувати краще за тебе. Навіщо? У чому річ? Ти намагається довести, що тобі все до дупи? Що тобі до всього байдуже? До всіх байдуже? Задіти крило тут, збити дзеркало там, упс, дякувати Богу за наші подушки безпеки, для цього й потрібні бампери, просто продовжуй, продовжуй їхати, ніхто ніколи не дізнається. Знаєш що,

Ліндсі? Тобі нікому нічого непотрібно доводити. Ми й так уже знаємо, що тобі начхати на всіх, окрім себе. Ми *завжди* знали.

У мене закінчується повітря, і коли я закінчую говорити, якусь мить стоїть повна тиша. Ліндсі навіть не дивиться на мене. Вона дивиться прямо, обидві руки на кермі, аж білі через те, що вона його так стискає. Загоряється зелене світло, і вона сильно натискає на газ. Мотор реве — звук схожий на далекий грім.

Ліндсі потрібно трохи часу, щоб знову почати говорити, і коли вона починає, голос її низький і придушений.

— Та як ти смієш?..

— Люди,— нервово мовить Елоді ззаду.— Не сваріться, гаразд? Облиште.

Злість і досі пронизує мене, як електричний струм. Відчуваю якусь особливу чіткість, ясність — такого не було вже багато років. Я обертаюся подивитися на Елоді.

— Чому ти ніколи не борешся за себе? — кажу я. Вона трохи відхиляється, її очі бігають між мною й Ліндсі.— Ти знаєш, що це правда. Вона сука. Давай, скажи це.

— Не вплютуй її,— сичить Ліндсі.

Елоді розтуляє рота, а потім довго хитає головою.

— Я так і знала,— кажу я, відчуваючи тріумф і водночас нудоту.— Ти її боїшся. Я так і знала.

— Я сказала тобі дати їй спокій,— Ліндсі нарешті підносить голос.

— Це я маю дати їй спокій? — кажу я; чіткість, ясність розмиваються. Натомість з'являється відчуття, мов усе кружляє, виходячи з-під контролю.— Саме ти завжди ставишся до неї, мов до лайна. *Ти*. «Елоді така жалюгідна. Подивіться, як Елоді притискається до Стіва — а вона йому навіть не подобається. Подивіться, Елоді знову напилася. Сподіваюся, що її не знудить у моїй машині, не хочу, щоб шкіряні сидіння смерділи алкоголіком».

На останньому слові Елоді робить різкий вдих. Я знаю, що зайшла задалеко. Моє дзеркальце й досі відгорнуте, і я бачу, що Елоді дивиться у вікно: губи тремтять, ніби вона силкується не заплакати. Перше правило найкращих друзів: є певні речі, які не можна казати ніколи, нізащо.

Раптом Ліндсі різко гальмує. Ми посеред шосе 120, десь за півмилі від школи, і за нами черга з машин. Одній машині доводиться вивернути на іншу смугу, щоб не врізатися в нас. На щастя, автівок назустріч не було. Навіть Елоді зойкає.

— Господи,— кажу я, моє серце шалено б'ється. Машини їдуть повз нас, нестямно сигналячи. Один пасажир відчиняє вікно й щось викрикує, але я не чую; я краєм ока бачу лише кашкет і злі очі.— Що ти коїш?

Автівки за нами теж починають сигналити, але Ліндсі перемикає передачу на стоянку і не рухається.

— Ліндсі,— схвильовано каже Елоді.— Сем має рацію. Це не смішно.

Ліндсі нахилиється до мене, і мені здається, що вона мене вдарить. Натомість вона штовхає двері.

— Геть,— тихо каже вона сповненим люті голосом.

— Що?

Холодне повітря вривається в машину, мов удар у живіт, залишаючи мене спустошеною. Залишки моєї злості й безстрашності теж випаровуються, і я просто почуваюся стомленою.

— Ліндз,— Елоді намагається засміятися, але звук виходить писклявим та істеричним.— Ти ж не поженеш її йти пішки? Там холодно.

— Геть,— повторює Ліндсі. Машини починають об'їжджати нас, усі сигналять і відчиняють вікна, щоб покричати на нас. Усі їхні слова губляться серед гуркоту двигунів і сигналів клаксонів, але це все-таки принизливо. Думка про те, що потрібно буде виходити надвір, йти уздовж канами, а машини

проїздитимуть повз мене, і люди витріщатимуться на мене, змушує мене застигнути на сидінні. Я дивлюся на Елоді, шукаючи підтримки, але вона відводить погляд.

Ліндсі нахиляється.

— Я—сказала—геть,— шепоче вона, і її рот так близько до мого вуха, що якби ви не чули її слів, могли б подумати, що вона розповідає мені секрет.

Я хапаю сумку і виходжу на мороз. Холодне повітря огортає ноги і майже паралізує мене. За мить, щойно я виходжу з машини, Ліндсі стрімко їде, мчить з досі відчиненими дверима.

Я рушаю вздовж канави, засипаної з листям і сміттям. Пальці на руках і ногах майже миттєво німіють, і я тупаю ногами по замерзлому листю, щоб розігнати кров. Потрібен деякий час, щоб довга черга з машин розсмокталася, й автівки позаду і досі сигналять — звук схожий на свист потяга.

Біля мене зупиняється блакитна «тойота». Визирає жінка — сива, їй, мабуть, за шістдесят — і хитає головою.

— Скажене дівчисько,— каже вона, хмурячись на мене.

На мить я застигаю, та коли машина починає їхати, я згадую, що нічого з цього не має значення, тому я показую їй середнього пальця, сподіваючись, що вона побачить.

Усю дорогу до школи я повторюю знову і знову: це не має значення, нічого не має значення,— поки самі слова втрачають значення.

Ось одна з речей, які я збагнула того ранку: якщо ви переступаєте межу й нічого не трапляється, то межа втрачає значення. Це як стара загадка про дерево, яке падає в лісі: чи є звук, якщо поруч нікого немає, щоб його почути.

Ти відсуваєш межу далі й далі, щоразу переступаючи її. І врешті-решт ти злітаєш з краю землі. Ви будете здивовані,

як легко випасти з орбіти й опинитися в місці, де ніхто не може тебе дістати. Загубити себе — загубитися.

Чи, можливо, ви не будете здивовані. Мабуть, дехто з вас уже й знає.

Цим людям я можу сказати тільки одне: перепрошую.

Я прогуляю всі ранкові уроки — просто тому, що я можу, і проводжу декілька годин, просто ходячи коридорами без реальної мети чи пункту призначення. Я майже сподіваюся, що мене хтось зупинить — вчитель, чи міс Вінтерс, чи куратор, чи *хтось* — і спитає, що я роблю, навіть прямо звинуватить мене в прогулах і відішле до кабінету директора. Сварка з Ліндсі залишила мене незадоволеною, і я досі відчуваю невимірне, але наполегливе бажання зробити *щось*.

Більшість учителів просто кивають, усміхаються чи махають рукою. Вони ніяк не можуть знати мого розкладу, ніяк не можуть знати, чи в мене зараз вікно, чи просто урок було скасовано, і я розчарована, як легко йти проти правил.

Коли я заходжу в клас містера Деймлера, я навмисно не дивлюся на нього, але відчуваю на собі його погляд. Коли я сідаю за парту, містер Деймлер одразу підходить.

— Трохи зарано для пляжного одягу, не гадаєш? — усміхається він.

Зазвичай, коли він дивиться на мене довше кількох секунд, я починаю нервувати, але сьогодні я змушую себе дивитися йому у вічі. Усім моїм тілом проходить тепло; це нагадує мені, як я стояла під нагрівальними лампами вдома у бабусі, коли мені було не більш як п'ять років. Дивовижно, що очі здатні на таке: можуть перетворити світло на жар. Я ніколи не почувалася так з Робом.

— Коли щось маєш, чому б не похизуватися? — кажу я тихим і непохитним голосом. Я бачу, як щось загоряється в його очах. Я його здивувала.

— Гадаю, що так, — шепоче він так тихо, що я впевнена: це чую тільки я. Потім він червоніє, мов сам не може собі повірити. Киває головою на мою парту, на якій нічого нема, окрім ручки й маленького квадратного блокнота, який ми з Лінді використовуємо для записок і передаємо між уроками. — Сьогодні без троянд? Чи твій букет став занадто важким, щоб носити з собою?

Я не була на уроках, тому не збрала свої валограми. Але мені байдуже. У минулому я б померла, якби мене побачили в коридорах школи Томаса Джефферсона на День купідона без єдиної троянди. У минулому я б вважала таку долю *гіршою* за смерть.

Звісно, тоді я ще нічого не знала.

Я хитаю головою, знизуючи плечима.

— Мені це набридло.

Відчуття таке, мов мені переливається впевненість когось іншого, когось дорослішого й гарнішого, мов я просто граю роль.

Містер Деймлер усміхається мені, і я знову бачу, як щось пробігає в його очах. Потім він вертається до свого столу, показуючи всім, щоб займали свої місця. Як і завжди, брудне конопляне намисто визирає з-під його коміра, і я дозволяю собі помріяти, як пальцями скручую його, тягну містера Деймлера до себе й цілую. У нього великі губи — але не занадто — і мають таку форму, яка й повинна бути в хлопця, і якби він трохи розтулив уста, мої б пасували точно до них. Я згадую фото з його випускного альбому, де він на своєму випускному стоїть, обіймаючи дівчину. Вона худенька, з довгим темним волоссям, з гарною усмішкою. Як я.

— Гаразд, усе, — каже він ученицям, які соваються і всідаються за парти, сміючись і поправляючи свої букети. — Я знаю, що сьогодні День купідона й у повітрі кохання, але знаєте що? Похідні також у повітрі.

Декілька учнів стогне. Кент, запізнившись, грюкає дверима, його сумка відкрита, й папери буквально стелються за ним, мов він Гензель чи Гретель і має впевнитися, що хтось зможе йти його слідом з напівзавершених нарисів і нотаток до уроку математики. Його чорно-білі картаті кросівки визирають з-під широких штанів-хакі.

— Вибачте,— задихано бурмоче він містеру Деймлеру.— Аварія і «Халепка». Проблеми з принтером. Злоякісна паперова пухлина в кошику 2. Мав провести операцію негайно, щоб не виникло загрози смерті.

Тільки-но він проходить половину ряду до свого місця, підручник з математики — який підіймався вище і вище на хвилі зім'ятого паперу всередині відкритої сумки — випадає на підлогу, і всі сміються. Я відчуваю приплив роздратування. Чому він завжди такий неохайний? Невже застібнути сумку — це так важко?

Він помічає, що я дивлюся на нього, і, гадаю, сплутує мій вираз обличчя з занепокоєнням, бо він усміхається й шепоче: «Ходяче лихо». Немов пишається цим.

Я повертаю свою увагу на містера Деймлера. Він стоїть на початку класу зі схрещеними руками, прикидаючись серйозним. Це ще одна річ, яка мені подобається в ньому: він ніколи насправді не злиться.

— Добре, що принтер вижив,— каже він, зводячи брови. Його рукава закасані, й руки засмагли. А можливо, його шкіра має такий природний колір — як підгорілий мед.— Як я казав, я знаю, що ви радієте Дню купідона, але це не означає, що ми можемо просто ігнорувати звичайні...

— Купідони! — пищить хтось, і клас вибухає сміхом. Звісно, ось і вони: диявол, кішка і блідий білий янгол з великими очима.

Містер Деймлер підкидає вгору руки і схиляється на парту.

— Я здаюся,— каже він. Потім обертається, щоб на мить усміхнутися мені — лише на мить, але цього досить, щоб моє тіло засвітилося, як різдвяна вітрина.

Янголятко приносить три з моїх троянд — одну від Роба, одну від Тари Флют, одну від Елоді,— а потім починає методично перебирати букет, перевертаючи кожную записку й шукаючи моє ім'я. Щось є обережне й щире в її рухах, мов вона дуже зосереджена, щоб усе було зроблено правильно. Коли вона читає імена одержувачів, вона тихо промовляє їх про себе, здивовано, немов не може повірити, що в школі є стільки людей, стільки троянд, які потрібно доставити, стільки друзів. Мені боляче на це дивитися, і я різко встаю, хапаючи кремове-рожеву троянду з її рук. Дівчина здивовано відстрибує назад.

— Це моя,— кажу я.— Я впізнаю її.

Вона киває мені, широко розплющивши очі. Я сумніваюся, що за все її життя до неї хоч раз говорив випускник. Вона починає розтуляти рота.

Я нахиляюся, щоб ніхто не почув мене.

— Не кажи цього,— мовлю я, і її очі стають ще більшими. Ненавиджу, як вона каже, що троянда чарівна. Ненавиджу, що троянда — що взагалі все — перетворилося на сміття, втратило сенс.— Це просто піде в смітник.

І кажу я це цілком серйозно. Щойно містер Деймлер виводить купідонів з класу (всі й досі хихикають і показують одне одному записки, які їм написали друзі, й намагаються передбачити, скільки троянд у них буде в кінці дня), я згрібаю свої троянди і пливу наперед класу, де викидаю їх у великий смітник біля столу містера Деймлера.

Умить хихикання припиняється. Двоє людей голосно ахають, а Кріссі Вокер показує пальцями хрест, мов я тільки-но випорожнилася на Біблію абощо. Ось наскільки насправді важливі ці троянди. Бекка Рот трохи підводиться зі стільця, мов хоче стрибнути за трояндами і врятувати їх від сумної

долі: їх от-от розчавить папером і стружкою від олівців, проваленими контрольними і порожніми бляшанками з-під мінералки. Я навіть не дивлюся в бік Кента. Не хочу бачити його обличчя.

Бекка випалює:

— Ти не можеш просто викинути свої троянди, Сем. Хтось їх тобі надіслав.

— Так,— додає Кріссі.— Так не робиться.

Я знизую плечима.

— Можете їх узяти собі, якщо хочете,— показую я на смітник, і Бекка з тугою дивиться в той бік. Вона, певно, намагається вирішити, чи соціальне підвищення, яке вона отримає від додаткових чотирьох троянд, варте того падіння її еґо, якого воно зазнає від копирсання в смітнику.

Містер Деймлер усміхається, підморгуючи мені.

— Ти впевнена, що хочеш саме цього, Сем? — він підкидає руки.— Ти наліво й направо розбиваєш людям серця.

— О, та невже? — питаю я. Нічого з цього не буде, усе зникне, завтра все зітреться, і завтра зітреться наступного дня, і наступний день зітреться після цього, усе буде начисто витерто.— Як щодо вашого?

У кімнаті западає мертва тиша; хтось кашляє. Я бачу, що містер Деймлер не знає, чи навмисно я заманюю його, чи ні.

Він нервово облизує губи й поправляє волосся.

— Що?

— Ваше серце,— я підтягуюся, щоб сісти на його стіл, моя спідниця задерлася майже до спіднього. Моє серце калатає так швидко, що це схоже на гул. Відчуття, немов я ширяю в повітрі.— Його я розбиваю?

— Гаразд,— він, опутивши погляд, поправляє рукав.— Сідай, Сем. Час починати.

— Я думала, ви насолоджуєтесь тим, що бачите,— я трохи відхиляюся й потягуюся, закинувши руки за голову. Повітря

мов струмом прошиває, все навколо аж бринить від напруги — схоже на мить перед грозою, мов кожна часточка повітря заряджена і вібує. Хтось у кінці класу сміється, а хтось шепоче: «Господи». Можливо, це лише моя уява, але я гадаю, що впізнаю голос Кента.

Містер Деймлер похмуро дивиться на мене.

— Сідай.

— Якщо ви наполягаєте,— я сповзаю з краю стола й обертаюся до вчительського стільця, а потім сідаю й повільно кладу ногу на ногу, а руки — на коліна. Кімнатою прориваються сплески звуку — тихенькі смішки й зітхання. Я не знаю, звідки це в мене взялося, це відчуття повного й суцільного самовладання. Декілька місяців тому я перетворювалася на желе, коли до мене говорив хлопець, зокрема й Роб. Але це таке легке відчуття, таке нормальне, мов я прослизнула під шкіру, яка вперше в моєму житті належить саме мені.

— На *свій* стілець,— містер Деймлер уже практично гарчить, і його обличчя темно-червоне, майже багряне. Я змусила його збіситися — можливо, уперше в історії школи Томаса Джефферсона. Я знаю, що в цій грі, в яку ми зараз граємося, я виграла очко. На думку про це в мене млоїть у животі — не в поганому сенсі, це більше схоже на момент перед там, як досягаєш найвищої точки на американській гірці, коли знаєш, що от-от опинишся на найвищій точці парку, на частку секунди зупинишся і глянеш униз у передчутті того, що зараз прокатаєшся так, як ніколи в житті. Це порожнеча в животі одразу перед тим, як полетіти назустріч вітру, крик перед тим, як цілком зірватися. Сміх у класі переростає в ревисько. Якби ви стояли за дверима, можна було б подумати, що це оплески.

Увесь урок я поводжуся тихо, хоча люди продовжують шепотіти і сміятися, і я отримую аж три записки. Одна з них від Бекі, й у ній написано: «Ти класна», а друга від Ганни Гордон,

у ній написано: «Він таки-и-ий гарячий». Ще одна падає мені на коліна, зім'ята, як сміття, я не встигаю подивитися, від кого вона. Там написано: «Шльондра». На мить я відчуваю гарячий приплив сорому, на кшталт нудоти чи запаморочення. Але вони швидко минають. Нічого з цього більше не є реальним. Навіть я більше не реальна.

Четверта записка приходить під кінець уроку. Вона у формі мініатюрного літачка і буквально летить до мене, приземляючись із шурхотом на моїй парті прямо тоді, як містер Деймлер розвертається, написавши рівняння на дошці. Вона така ідеальна, що я ледве можу торкнутися її, але я розгортаю її крила — й бачу повідомлення, написане гарними прописними літерами.

«ТИ КРАЩА ЗА ТАКЕ».

Хоча вона й не підписана, я знаю, що це від Кента, і на мить щось гостре глибоко пронизує мене, щось, чого я не можу зрозуміти чи описати, — лезо, яке встромляється під ребрами, аж дух забиває. Я не повинна бути мертвою! Це мала бути не я!

Я обережно беру записку і рву її навпіл, а потім знову рву навпіл.

Увесь урок ми були невгамовні, й містер Деймлер здається за дві хвилини до дзвінка.

— Не забудьте: контрольна в понеділок. Границі й асимптоти, — він йде до свого столу й нахиляється зі стомленим виглядом. Усі масово починають рухатися, чути загальний шурхіт курток і дряпання стільців об лінолеум. — Саманто Кінгстон, будь ласка, залишіться після уроку.

Він навіть не дивиться на мене, але його тон змушує мене занервувати. Хоча це й не має значення, але якщо містер Деймлер змусить мене вислухати лекцію про відповідальність, я вмру від сорому. Я вмру *знову*.

— Щастя, — шепоче Бекка дорогою з класу. Ми навіть не друзі — Ліндсі називає її Індичкою, бо вона їсть сендвічі

з індічки кожен Божий день — але сам факт того, що вона це сказала, допомагає вузлу в моєму животі розв'язатися.

Містер Деймлер чекає, поки останній учень вийде з класу, — я краєм ока бачу, як Кент затримується на порозі, а потім повільно йде й зачиняє двері. Щось у тому, як клацають двері — так остаточно, так швидко, — змушує моє серце зупинитися. Я на мить заплющую очі, почувуючись так, мов я в машині з Ліндсі на дорозі Фалоу-Ридж, засліплена фарми іншої машини, що насувається на нас у темряві, як звинувачення. Вони завжди звертають перші, казала Ліндсі, але в цю секунду я розумію з повною та ідеальною ясністю, що зовсім не тому вона це робила. — не тому вона це робить. Вона робить це заради тієї захопливої миті, коли ти раптом наражаєшся на когось, хто не звертає, й різко вилітаєш з дороги в темряву.

Коли я розплющую очі, містер Деймлер стоїть, уперши руки в боки. Він дивиться на мене.

— Що ти в біса думала собі?

Грубість у його голосі мене лякає. На мене ніколи не сварилися вчителі.

— Я... Я не знаю, про що ви, — мій голос здається тоншим, молодшим, аніж я б хотіла.

— Влаштувати таке просто тут, перед усіма... Про що ти думала?

Я підводжуся, щоб не сидіти там і не дивитися на нього, мов мале дитя. Ноги підгинаються, тому я спираюся однією рукою на парту. Я глибоко вдихаю, намагаючись зібратися. Це все неважливо: усе зітреться, усе зникне.

— Вибачте, — кажу я, почувуючись трохи сильнішою. — Я справді не знаю, про що ви. Я щось зробила не так?

Він, зціпивши зуби, дивиться на двері. Ця маленька дія повертає до мене всю впевненість. Я хочу потягнутися й доторкнутися до нього, запустити пальці в його волосся.

— Ти можеш втрапити в халепу, знаєш, — каже він, не дивлячись на мене. — Через тебе я можу втрапити в халепу.

Дзвенить перший дзвоник: урок офіційно завершено. Авантюрний настрій повертається у мою кров, у повітря. Я обережно обходжу свою парту і йду наперед кімнати. Зупиняюся тільки тоді, коли між нами залишається крок. Містер Деймлер не відступає. Натомість він нарешті дивиться на мене. Його очі такі глибокі й повні чогось такого, що майже лякає мене. Але ні.

Я спокійно спираюся ліктями на парту Бекі, аж я повністю перед ним: груди, ноги, усе. Відчуття, ніби голова відлетіла від тіла, ніби тіло вже не з крові та плоті — ніби я просто розчиняюся, перетворюючись на енергію і вібрацію.

— Я не проти халепи, — кажу я найсексуальнішим голосом.

Містер Деймлер втупився мені у вічі, не дивиться ні на що інше, але якимось чином я знаю, що він докладає до цього зусиль.

— Що ти коїш?

Моя спідниця задерлася так високо, що аж, я знаю, видно спіднє. Це рожеві мереживні стрінги, одні з моїх найперших. Через стрінги завжди відчуття, мов у мене в заду гумка, але торік ми з Ліндсі купили однакові й запряглися їх носити.

Слова приходять до мене зі сценарію, з фільму:

— Я можу зупинитися, якщо бажаєте.

Мій голос звучить з придихом, але не тому, що я докладаю зусиль. Я більше не дихаю — усе, увесь світ завмирає на мить, поки я чекаю на відповідь.

Та коли містер Деймлер починає говорити, голос звучить втомлено, роздратовано: це не те, на що я сподівалася.

— Чого ти хочеш, Саманто?

Тон його дивує мене, і на мить мій мозок гальмує. Тепер містер Деймлер дивиться на мене нетерпляче, ніби я тільки-

но попросила його змінити мені оцінку. Дзвенить другий дзвоник. Здається, що вчитель от-от відпустить мене й нагадає про контрольну в понеділок. Якимось чином я втратила контроль над ситуацією, і я не знаю, як це виправити. Вібрація ще й досі в повітрі, але тепер вона зловісна, мов повітря наповнене гострими предметами, які готові щомиті впасти.

— Я... Я хочу вас.

Я не воліла, щоб це прозвучало так невпевнено. Бо я ж саме цього й хочу. Саме цього я завжди хотіла: містера Деймлера. На мить мене накриває паніка, і я не можу згадати його імені, і мені хочеться почати істерично сміятися: я розляглася напівоголена перед своїм учителем математики й навіть не знаю його імені. Але потім я згадую. Еван.

— Я хочу тебе, Еване,— кажу я сміливіше. Це вперше я вимовляю його ім'я.

Він довго дивиться на мене. Я починаю нервувати. Хочеться відвести погляд, чи опустити спідницю, чи схрестити руки, але я змушую себе не рухатися.

— Про що ти думаєш? — нарешті питаю я, але натомість він просто підходить до парти і кладе руки мені на плечі, нахилиючи мене так, що я лягаю на парту Бекі. Потім він схиляється наді мною й цілує, облизує шию і вухо, видаючи такі звуки, які нагадують мені Огірочка, коли той хоче в туалет.

Я почувуюся крихітною, притиснута містером Деймлером; його дужі долоні обхопили мої плечі й руки. Його долоня ковзає під мій топ і стискає мої перса — одне, друге — так сильно, що я мало не зойкаю. Його язик великий і товстий. Я думаю: «Я цілуюся з містером Деймлером, я цілуюся з містером Деймлером, Ліндсі в житті в це не повірить»,— але це не схоже на те, як я це уявляла. Його легка щетина подразнює мені шкіру, і в мене з'являється жахлива думка, що саме так відчувається моя мама, цілуючи тата.

Коли я розплющую очі, то бачу прості плямисті плитки на стелі в класі — плитки, на які я годинами витріщалася цього семестру,— і мої думки починають кружляти навколо них, починають лічити їх, ніби я муха, яка дзижчить десь поза моїм тілом. Я думаю: «Як ця стеля може й досі бути тут, коли таке відбувається? Чому стеля не падає?» І раптом мені вже не так весело: блискуча гострота зникає з повітря, і водночас щось глибоко всередині мене опускається. Відчуття, мов я тверезію після цілої ночі сп'яніння.

Я кладу руки на груди містеру Деймлеру й намагаюся відштовхнути його, але він занадто важкий, я відчуваю кінчиками пальців його м'язи — у школі він грав у лакрос, як дізналися ми з Ліндсі,— а згори на м'язах — тонкий шар жиру. Містер Деймлер повністю лежить на мені, і я не можу дихати. Я задавлена під ним, мої ноги розсунуті його стегнами, його живіт теплий, великий і важкий на моєму. Я відвертаю від нього рота.

— Нам... Нам не можна робити це тут.

Слова просто вихоплюються, хоча я цього й не хотіла. Насправді я хотіла сказати: «Нам не можна цього робити. Ні тут. Ні будь-де ще».

Що я хотіла сказати насправді — це «Стоп».

Містер Деймлер важко дихає, досі дивлячись на мої вуста. На його чолі зібралася маленька крапелька поту, і я дивлюся, як вона стікає вниз на кінчик носа. Нарешті учитель встає з мене, потирає рукою підборіддя й киває.

Щойно він з мене встає, я підводжуся й опускаю спідницю, бо не хочу, щоб він побачив, як тремтять у мене руки.

— Ти маєш рацію,— повільно каже він. Він швидко трусить головою, мов намагається розбудити себе.— Ти маєш рацію.

Відступає на кілька кроків і розвертається до мене спиною. Якусь мить ми просто безмовно стоїмо. Мої думки застигли.

Він усього за декілька кроків від мене, але має такий вигляд, наче він безнадійно, неймовірно далеко, ніби я бачу його здалеку — силует посеред завірюхи.

— Саманто,— нарешті розвертається він до мене, потираючи очі долонями й зітхаючи, наче я його виснажила.— Слухай, щодо цього... Не думаю, що мені потрібно казати тобі, що це має залишитися тільки між нами.

Він усміхається до мене, але це не нормальна, легка усмішка. У ній немає гумору.

— Це важливо, Саманто. Ти розумієш? — він знову зітхає, ніби намагається пояснити щось просте, а я цього не розумію.— Усі роблять помилки...— провадить він, дивлячись на мене.

— Помилки,— повторюю я слово, яке дзижчить у моїй голові. Я не впевнена, хто, на його думку, зробив помилку — він чи я. Помилка, помилка, помилка. Дивне слово: чомусь таке ядуче.

Вуста містера Деймлера, очі, ніс — здається, що все його обличчя перетворюється на незнайомі узорі, як картина Пікассо.

— Мені потрібно знати, що я можу на тебе розраховувати.

Я чую власні слова: «Звісно, можете»,— і він дивиться на мене з полегшенням, мов, якби він міг, він би погладив мене по голові і сказав: «Гарна дівчинка».

Після цього я ще трохи просто стою. Я не впевнена, чи він підійде й поцілує мене чи обійме — здається божевільним просто *пити*, зібрати речі й піти, мов нічого не сталося. Але після цього він підморгує й нарешті каже:

— Ти запізнюєшся на обід,— і тепер я справді знаю, що можу йти. Тому я хапаю свою сумку і йду.

Тільки-но я виходжу, як спираюся на стіну, вдячна за дотик каменю до спини. Щось усередині мене відбувається, і я

не знаю, чи мені варто стрибати, чи сміятися, чи кричати. На щастя, коридор порожній. Усі вже на обіді.

Я дістаю телефон, щоб написати Ліндсі, але потім згадую, що ми посварилися. Повідомлення про те, чи хочу я піти на вечірку до Кента, від неї немає. Напевно, вона й досі злиться. Я не впевнена, чи я також у сварці й з Елоді. Згадка про те, що я казала в машині, змушує мене почуватися жахливо.

Я думаю про те, щоб написати Еллі,— я майже впевнена, що принаймні вона не злиться на мене,— але марную багато часу на те, як це сформулювати. Так дивно писати «Я поцілувала містера Деймлера», але якщо я напишу «Евана», вона не буде знати, про кого мова. «Евана Деймлера» теж звучить дивно, й, окрім того, ми не просто цілувалися. Він був *на* мені.

Врешті-решт я кидаю телефон назад у сумку, так нічого й не написавши. Мабуть, просто зачекаю, поки помирюся з Ліндсі й Елоді та скажу їм це особисто. Так буде легше — легше сказати, що все було краще, ніж воно було насправді, і я зможу побачити їхні обличчя. Думка про те, як Ліндсі заздритиме мені, робить це все того вартим. Я замащую підборіддя тональним кремом, щоб приховати червоні плями, які з'явилися там, де дряпала щетина містера Деймлера, а потім іду на обід.

Не можна судити про книжку за її берцями зі сталевими носаками

Коли я заходжу до їдальні, запізнившись на десять хвилин, наш звичний столик порожній, і я знаю, що мене офіційно й навмисно покинули.

На якусь мить я відчуваю, що всі очі витріщаються на мене. Я несамохіть підіймаю руку до обличчя, раптом нажахана,

що всі побачать моє червоне підборіддя й здогадаються, що я робила.

Я знову вертаюся в коридор. Мені потрібно побути на самоті, узяти себе в руки. Я йду до вбиральень, та коли підходжу, дві десятикласниці (Ліндсі називає їх «зефірками», бо вони завжди разом, а коли їх більш як дві, то й знудити може) вириваються з-за дверей, сміючись, рука в руці. Обід — година-пік у вбиральнях — усім потрібно намазати губи блиском, пожалітися, що вони товсті, пригрозити наглявати в одній з кабінки — й останнє, що мені зараз потрібно, це постійний потік тупості.

Я прямую до старої вбиральні в самому кінці крила природничих наук. Майже ніхто нею не користується, бо минулого року між класами була встановлена нова вбиральня, де унітази не засмічуються 24/7. Чимдалі я відходжу від їдальні, тим тихіший стає галас, а за деякий час нагадує океан десь удалечині. З кожним кроком я спокійнішаю. Підбори відбивають на кахлях стійкий ритм.

Як і очікувалося, крило природничих наук порожнє, і смердить тут, як і завжди, хімічним очисником і сіркою. Проте сьогодні тут є ще щось: запах диму чи чогось землистого, ядучого. Я штовхаю двері у вбиральню, і якусь мить нічого не відбувається. Я штовхаю сильніше й чую скрегіт; я тисну плечем на двері, й нарешті вони відчиняються всередину, і я падаю всередину разом з ними. Я одразу вдаряю коліно об стілець, який був підставлений під дверну ручку, й біль штрикає в ногу. Запах у вбиральні набагато сильніший.

Кинувши сумку, я згинаюся, тримаючись за коліно.

— Чорт.

— Якого біса?

Цей голос змушує мене підстрибнути. Я не думала, що у вбиральні є ще хтось. Я підводжу погляд і бачу Кейті Картульйо, яка стоїть, тримаючи цигарку в руці.

— Господи,— кажу я.— Ти налякала мене.

— Це я налякала тебе? — вона спирається на тумбу і струшує попіл у раковину.— Ти типу *вдерлася* сюди. Ти хіба не знаєш, що потрібно стукати?

Мов я *вдерлася* до неї додому!

— Вибач, що зіпсувала твою вечірку,— я нерішуче рухаюся до дверей.

— Почекай,— вона нервово підносить руку.— Ти розкажеш?

— Розкажу про що?

— Про це,— вона робить затяжку і видихає хмару диму. Вона курить тонку цигарку, яку, здається, закрутила власноруч. Потім я розумію: це травка. Мабуть, травка, перемішана з *великою* кількістю тютюну, бо я не одразу впізнала запах, а я приходжу додому з кожної вечірки в одязі, просякнутому цим запахом. Елоді одного разу сказала, що мені пощастило, що моя мама ніколи не заходить до моєї кімнати, бо вона б подумала, що я приторговую травкою зі свого кошика для брудної білизни.

— То що? Ти просто приходиш сюди й куриш свій обід?

Я кажу це не тому, що я така ница, але виходить саме так. На мить Кейті опускає очі, й тут я помічаю порожній пакет від сендвіча й наполовину порожній пакетик чипсів на підлозі. Мені спадає на думку те, що я ніколи не бачила, як вона їсть у їдальні. Мабуть, вона щодня обідає тут.

— Так. Мені подобається декор,— каже вона, а тоді, побачивши, що я дивлюся на пакетик чипсів, гасить цигарку і складає руки.— Хай там як, що ти тут робиш? У тебе хіба немає...? — вона зупиняє себе, але я знаю, що вона збиралася сказати. «У тебе хіба немає подруг?»

— Мені треба в туалет,— кажу я. Це очевидна брехня, бо я навіть і не намагалася піти в туалет, але я дуже втомлена,

щоб вигадувати інше виправдання, а вона й не просить його.

Ми деякий час стоїмо в ніяковій тиші. Я в житті не говорила з Кейті Картульйо, крім того разу, коли я сказала: «Не називай її бісовою дівкою»,— коли Кейті назвала Ліндсі бісовою дівкою. Але я скоріш зостануся тут з нею, ніж піду в коридор. Нарешті я думаю: «До біса»,— сідаю на порожній стілець і задираю ноги на одну з раковин. Очі Кейті тепер трохи несфокусовані, й вона більш розслаблена і спирається на стіну. Вона киває на моє коліно.

— Схоже на набряк.

— Так, бо хтось підпер двері стільцем.

Вона починає хихикати. Вона точно обкурена.

— Класне взуття,— вона зводить брови на мої ноги, які звисають над раковиною. Я не можу зрозуміти, чи сарказм це.— В них важко ходити, га?

— Неважко,— швидко кажу я. Потім я знизую плечима.— На короткі дистанції принаймні.

Вона пирхає — й прикриває рота.

— Я купила їх жартома,— пояснюю я; не знаю, чому я відчуваю потребу виправдатися перед Кейті Картульйо, але, гадаю, сьогодні нічого не йде так, як мало б. Усі правила, так би мовити, вилетіли у вікно. І Кейті розслаблена. Вона поводить-ся так, ніби в тому, що ми разом проводимо час у вбиральні завбільшки з тюремну камеру, коли маємо бути на обіді, немає нічого дивного.

Вона застрибує на тумбу й починає гойдати ногами. На ній немає нічого, пов'язаного з Днем купідона, що не дивує. На ній декілька чорних топів, вдягнених один на одного, і кофтина нарозхрист. Її джинси знизу обтріпані, а на ширинці, де мав би бути гудзик, видніється булавка. Кейті взута у величезні чоботи на платформі з закругленим носком, які мають вигляд, як «Dос Martens» на креку.

— Тобі потрібна пара отаких,— вона стукає підборами, мов панкова версія Дороті, яка намагається дістатися додому з Країни Оз.— Найзручніше взуття за все моє життя.

Я дивлюся на неї: мовляв, *аякже*. Вона знизує плечима.

— Не суди, поки сама не спробувала.

— Добре, тоді давай їх сюди.

Кейті дивиться на мене одну довгу секунду, немов не впевнена, чи серйозно я.

— Дивися,— я знімаю своє взуття. Воно з гуркотом падає на підлогу.— Ми обмінємося.

Кейті безмовно нахиляється, розстібує чоботи і звільняє з них ноги. У неї шкарпетки у веселкову смужку, що дивує мене. Я очікувала черепів абощо. Потім вона знімає їх і мене в руці, встаючи, щоб віддати мені.

— Фу,— морщу я носа.— Ні, дякую. Я краще на босу ногу.

Вона знизує плечима, сміючись.

— Як хочеш.

Коли я взуваю її чоботи, то розумію, що вона мала рацію. Вони дуже зручні, навіть без шкарпеток. Шкіра прохолодна й дуже м'яка. Я милуюся ними на своїх ногах.

— Почуваюся, як страх дитячий,— я стукаю сталевими носачами, і лунає приємне цокання.

— Почуваюся, як проститутка,— Кейті залізла в мої туфлі й тепер експериментально ходить вбиральною, розставивши руки, мов вона на канаті.

— Однаковий розмір,— зауважую я, хоча це й очевидно.

— Вісім з половиною. Доволі поширений,— вона дивиться на мене через плече, ніби думає сказати ще щось, потім тягнеться під раковину й дістає свою сумку — поношену клаптикову торбу, яка має такий вигляд, ніби Кейті пошила її власноруч. Вона дістає коробочку з-під м'ятних жуйок. Усередині маленький мішечок з травкою — мабуть, Алекс

Лімент на щось та й годиться,— папір для закруток і декілька цигарок.

Кейті починає закручувати ще один косяк, обережно тримаючи свою папку з ОБЖД на колінах як тацю. (Примітка: досі я бачила папку з ОБЖД в ролі (1) парасольки, (2) рушника, (3) подушки, а тепер це. Я ніколи не бачила нікого, хто вчив би цей предмет, а це означає, що або всі випускники школи Томаса Джефферсона будуть повністю непідготовлені до життя, або певні речі неможливо вивчити з аркушика). Пальці Кейті тонкі, й вони швидко рухаються. Вочевидь, у неї є практика. Мені цікаво, чи це саме те, чим вона займається з Алексом після сексу: вони лежать пліч-о-пліч і курять. Мені цікаво, чи думає вона хоч колись про Бріану, коли робить це. Мені кортить запитати.

— Припини витріщатися на мене,— каже Кейті, не підводячи очей.

— Я не витріщаюся,— я захиляю голову, дивлюся на стелю кольору блювотиння і згадую містера Деймлера, відтак переводжу погляд назад на Кейті.— У мене невеликий вибір.

— Ніхто не просив тебе сюди приходити,— до її голосу повертається певна гострота.

— Це суспільна власність.

На частку секунди, коли її обличчя темнішає, я впевнена, що вона розіллється й це стане кінцем нашого блискучого, щасливого часу разом. Тому я кваплюся додати:

— Тут насправді не так уже й погано. Як на вбиральню, знаєш.

Вона підозріло дивиться на мене, мов упевнена, що я дражню її, щоб потім з неї посміятися.

— Можна було б узяти декілька подушок на підлогу,— роззираюся я.— Прикрасити трошки абощо.

Вона схиляє голову, роздивляючись власні пальці.

— Є один митець, який мені завжди подобався — той, який малює всі ці сходи, які йдуть нагору і вниз водночас...

— М. С. Ешер?

Вона підводить погляд, очевидячки, здивована, що я знаю, про кого вона говорить.

— Так, він,— на її обличчі з'являється усмішка.— Я думала про те, не знаю, щоб повісити тут один з його малюнків. Просто приклеїти, знаєш, щоб дивитися на щось.

— Вдома в мене є десяток його книжок,— випалюю я, вдячна за те, що вона не розлютилася й не вижене мене.— Мій тато архітектор. Йому таке подобається.

Кейті закручує косяк, облизує шов і заклеює його, декілька разів покрутивши пальцями. Киває на стілець.

— Якщо збираєшся сидіти там, то бодай підпри двері. Щоб це стало *приватною* власністю.

Я їду на стільці до дверей, він скреготить об кахлі на підлозі, й ми обидві здригаємося, помічаємо, що здригнулися, і сміємося. Кейті дістає фіолетову запальничку з намальованими квітами — не таку запальничка, якої можна було б від неї очікувати,— і намагається запалити косяк. Запальничка декілька разів гасне, і Кейті, сварячись, жбурляє її на підлогу. Потім порпається в сумці й дістає запальничку у формі голих жіночих грудей. Натискає на неї, і з пипок з'являється блакитний вогонь. *Оце* запальничка, якої можна було б очікувати від Кейті Картульйо.

Обличчя Кейті стає серйозним, і вона робить велику затяжку, а потім дивиться на мене крізь хмару диму.

— Отже,— каже вона,— чому ви ненавидите мене?

Цього я очікувала найменше. Ще більш неочікувано вона простягає мені косяк.

Я вагаюся лише мить. Гей, тільки тому, що я мертва, не означає, що я свята.

— Ми тебе не ненавидимо,— кажу я, але виходить не надто переконливо. Правда в тому, що я не впевнена. Я не ненавиджу Кейті, дійсно; Ліндсі завжди казала, що вона ненавидить, але з Ліндсі завжди важко здогадатися про причини. Я роблю зтяжку. Я курила травку тільки одного разу, але бачила, як її курять, сотні разів. Я вдихаю, й мої легені перетворюються на дим: смак такий повний, важкий, ніби жуєш мох. Я намагаюся не видихати, як і слід робити, але дим лоскоче мені горло. Закашлявшись, я віддаю косяк назад.

— То в чому причина? — Кейті не каже: «Усіх тих паскудних речей, що ви зробили. Написів у вбиральнях. Фальшивого електронного лист у десятому класі: у Кейті Картульйо хламідіоз». Їй і не треба цього казати. Вона віддає косяк назад мені.

Я роблю ще одну зтяжку. Речі вже пливуть, деякі розмиваються, а деякі стають чіткішими, ніби хтось грається з фокусом на фотоапараті. Зрозуміло, чому люди спілкуються з Алексом, при тому що він гівнюк.

— Я не знаю,— кажу я. Бо так сказати легко.— Гадаю, що потрібно на комусь відіграватися.

Слова вилітають з мого рота до того, як я розумію, що це таки правда. Зробивши ще одну зтяжку, я віддаю косяк назад Кейті. Відчуття, немов усе посилилося, немов я здатна відчути важкість своїх рук і ніг, почути, як б'ється серце і тече кров по венах. А наприкінці дня все це зникне — принаймні доти, доки час не перестрибне назад і все не почнеться знову.

Дзвенить дзвоник. Обід закінчився. Кейті каже:

— Чорт, чорт, мені треба *йти*,— і починає намагатися зібрати свої речі. Вона випадково перекидає упаковку з-під жушок. Пакетик з травкою летить під раковину, і папери розлітаються у всі боки.— Чорт.

— Я допоможу,— кажу я. Ми стаємо навкарачки. Мої пальці мов зазімали й роздулися, і мені важко підбирати папір

з підлоги. Мені здається це веселим, і ми з Кейті починаємо сміятися, спираючись одна на одну й відсапуючись. Вона інколи повторює «Чорт».

— Краще поспішити,— кажу я. Уся злість і біль минулих днів випаровуються з мене, залишаючи мене вільною, безтурботною і щасливою.— Алекс розсердиться.

Кейті завмирає. Наші лоби так близько, що майже торкаються.

— Звідки ти знаєш, що я мала зустрітися з Алексом? — мовить вона. Її голос чистий і низький.

Я запізно розумію, що все зіпсувала.

— Бачила раз чи двічі, як ти тікала через курильню після сьомого уроку,— нерішуче кажу я, і вона розслаблюється.

— Ти ж нікому не розповіси, так? — мовить вона, кусаючи нижню губу.— Я б не хотіла...— вона зупиняє себе, й мені цікаво, чи хотіла вона сказати щось про Бріану. Але вона тільки хитає головою і продовжує збирати свої папери, працюючи тепер швидше.

Сама думка настукати на Кейті Картульйо за те, що вона спить з Алексом, після того, що я тільки-но робила з містером Деймлером, здається кумедною. У мене немає права нічого нікому казати. Я курю травку у вбиральні, у мене немає подруг, мій учитель математики запхав свого язика в мою горлянку, мій хлопець ненавидить мене, бо я не хочу з ним спати. Я мертва, але не можу припинити жити. Абсурдність усього цього посправжньому доходить до мене в цю мить, і я знову починаю сміятися. Кейті серйознішає. Її очі — як великі яскраві шматочки мармуру.

— Що таке? — питає вона.— Ти смієшся з мене?

Я хитаю головою, але не можу відповісти одразу. Я регочу так сильно, що не можу дихати. Сиджу навприсідки біля Кейті, але так трясуся від сміху, що аж гучно гепаюся навznak, на сидниці. Кейті знову усміхається.

— Ти божевільна,— каже вона, сміючись.

Я декілька разів вдихаю.

— Принаймні я не барикадуюся у вбиральнях.

— Принаймні я не обкурююся з половини косяка.

— Принаймні я не сплю з Алексом Ліментом.

— Принаймні в мене немає паскудних подружок.

— Принаймні в мене є подружки.

Ми продовжуємо реготати дужче й дужче. Кейті сміється так сильно, аж згинається і спирається на лікоть. Потім повністю лягає — вона просто лежить посеред вбиральні й видає кумедні звуки, схожі на гавкання пуделя. Час до часу вона хрокає, і це змушує мене знову розсміятися.

— Дай-но я тобі щось розповім,— кажу я, тільки-но можу вичавити з себе слова.

— Увага, увага,— Кейті вдає, ніби стукає молотком, і потім знову сміється, затуляючись рукою.

Мені страшенно подобається відчуття повноти навколо мене. Я плаваю в темряві. Зелені стіни — це вода.

— Я цілувалася з містером Деймлером,— кажу я, знову вмираючи зі сміху. Це, напевно, найсмішніші слова.

Кейті підводиться на один лікоть.

— Ти що?

— *Ш-ш-ш*,— я киваю.— Ми поцілувалися. Він запхав руку мені під топ. Він запхав руку...— я показую собі між ніг.

Вона хитає головою. Її волосся літає навколо голови, мов торнадо.

— У жодному разі. Нізашо. Ні.

— Клянуся Богом.

Вона нахиляється так близько, що я відчуваю її подих на обличчі. Вона їла м'ятний льодяник.

— Це збочення. Ти ж знаєш?

— Знаю.

— Збочення, збочення, збочення. Він ходив сюди до школи років десять тому.

— Вісім. Ми перевіряли.

У неї вихоплюється гучний сміх, і на мить вона кладе голову мені на плече.

— Вони всі збоченці,— каже вона тихо прямицінько мені у вухо. Потім відхиляється й каже: — Чорт! Мене вб'ють.

Вона підводиться, притримуючись рукою за стіну. Якусь мить вона, хитаючись, стоїть перед дзеркалом, поправляє волосся. Дістає з задньої кишені краплі для очей і вичавлює декілька крапель у кожне око. Я й досі на підлозі, дивлюся на неї знизу. Здається, мов вона за милі від мене.

— Ти занадто хороша для Алекса,— вихоплюється в мене.

Вона вже переступила через мене і йде до дверей. Я бачу, як напружується в неї спина, й боюся, що Кейті розсердиться. Вона зупиняється і кладе руку на стілець.

Та коли вона розвертається, вона усміхається.

— Ти занадто хороша для містера Деймлера,— каже вона, й ми знову сміємося. Потім вона відставляє стільця з дороги, штовхає двері й вислизає в коридор.

А я сиджу, захиливши голову, і насолоджуюся кружлянням кімнати. «Ось воно як — бути сонцем»,— думаю я, а потім я думаю про те, яка я обкурена, а потім я думаю, як смішно знати, що ти обкурений, і бути не в змозі зупинити обкурені думки.

З-під раковини визирає щось біле: цигарка. Я нахиляюся і знаходжу ще одну. Кейті забула їх підібрати. Аж раптом лунає стукіт у двері, і я хапаю цигарки й підводжуся на ноги. Тількино я встаю, відчуття, мов ти кружляєш і перебуваєш під водою, погіршується. Здається, що я відсуваю стільця від дверей цілу вічність. Усе таке важке.

— Ти забула це,— кажу я і відчиняю двері, тримаючи цигарки між двома пальцями.

Проте це не Кейті. Це міс Вінтерс, яка стоїть у коридорі зі схрещеними руками і таким зморщеним обличчям, що, здається, її ніс — це чорна діра, яка повільно засмоктує інші частини обличчя.

— Куріння на території школи суворо заборонено.

Мопси

У брошурі «Правила школи Томаса Джефферсона» написано, що учень, спійманий за курінням на території школи, має бути усунений від занять на три дні. (Я знаю це напам'ять, бо всі курці люблять видирати цю сторінку з брошури й підпалювати її в курильні, інколи присідаючи і пхаючи у вогонь цигарку, щоб її підкурити, поки слова на сторінці згортаються, темніють і згорають у ніщо).

Але я отримую лише попередження. Гадаю, керівництво робить винятки для учнів, які знають секрети заступника директора і вчителя фізкультури/тренера з футболу/фаната вусів. Міс Вінтерс мала такий вигляд, мов от-от дістане інфаркт, коли я почала про *приклад для наслідування й мій нещасний вразливий розум* — я обожаю цей вислів, бо ніби всі, кому менш ніж двадцять один рік, тупі як корок, — і зобов'язання керівництва подавати приклад, особливо тоді, коли я нагадала їй про сторінку шістдесят дев'ять у брошурі: учням заборонено займатися непристойностями чи вчинками сексуального характеру на території школи чи навколо неї. (Я знаю це, бо цю сторінку видають і тисячі разів вішають у різних вбиральнях школи, розмальовуючи береги безсумнівно непристойними малюнками безперечно сексуального характеру. Проте керівництво саме напросилося. Хто розміщує правила такого плану на сторінку шістдесят дев'ять?)

Принаймні ті півтори години, що я провела в офісі міс Вінтерс, трохи протверезили мене. Щойно прозвенів останній дзвоник, і навколо мене учні вимітаються з класів, створюючи забагато галасу — крики, сміх, грюкання шафками, кидання папок, штовханина — нервовий, безглуздий, неспокійний звук, притаманний післяобідній п'ятниці. Я почуваюся добре і думаю: «Треба знайти Ліндсі». Вона не повірить у це. Вона помре зі сміху. Потім вона покладе руку мені на плечі та скаже: «Ти — рок-зірка, Саманто Кінгстон», — і все буде добре. Я також шукаю Кейті Картульйо — поки я сиділа в офісі міс Вінтерс, я згадала, що ми так і не обмінялися назад взуттям. Я й досі в її жахливих чорних чоботях.

Я виходжу з центральної будівлі. Холод щипає очі, й гострий біль вдаряє в груди. Лютий — найгірший місяць. Біля їдальні стоїть рядком шість автобусів, їхні мотори сапають і кашляють, випускають густу чорну стіну вихлопних газів. У брудні вікна видно бліді обличчя молодших учнів — усі невиразні й однакові: білі загострені риси й величезні сумні очі, мов щось із мультиків чи з жахливого сну. Я рушаю через стоянку вчителів до алеї випускників, але на півдорозі бачу велетенський срібний «рейндж-ровер», з якого гримить «No More Drama»; машина вилітає з алеї і їде на верхню стоянку. Я зупиняюся, і те хороше тепле відчуття швидко полишає мене. Звісно ж, я не очікувала, що Ліндсі чекатиме на мене, але глибоко всередині, гадаю, я трохи на це сподівалася. Потім я розумію: у мене немає машини, мені нема куди йти. Останнє місце, де мені хочеться бути, це рідний дім. Хоча мені й холодно, я відчуваю, як голки тепла підіймаються пальцями й повзуть вгору по спині.

Це найдивніша річ. Я популярна — справді популярна, — але в мене немає багато друзів. Ще дивніше, що це вперше, як я це помічаю.

— Сем!

Розвернувшись, я бачу, що до мене йдуть Тара Флют, Бетані Гарпс і Кортні Вокер. Вони завжди ходять разом, і хоча ми й ніби друзі з усіма ними, Ліндсі називає їх Мопсами: гарненькі здалеку, потворні зблизька.

— Що ти робиш? — на обличчі Тари завжди усмішка, ніби вона постійно на кастингу в рекламу зубної пасти, і зараз Тара дивиться на мене. — Зараз типу мінус тисячу градусів.

Я закидаю волосся за плечі, вдаючи невимушеність. Останнє, що мені потрібно, то це щоб Мопси знали, що мене кинули.

— Мені потрібно дещо сказати Ліндсі, — показую я в бік алеї випускників. — Їм з дівчатами довелося вилетіти без мене. Якись громадські роботи, що вони виконують щомісяця. Дурість якась.

— Дурість, — каже Бетані, енергійно киваючи. Наскільки мені відомо, її єдиною роллю в житті є погоджуватися з будь-чим, що було сказано.

— Ходімо з нами, — Тара бере мене за руку і стискає. — Ми хочемо в «Ла-Віллі» походити по крамницях. Потім ми думали заїхати на вечірку до Кента. Хочеш?

Я коротко пробігаюся по своїх інших опціях: очевидно, що дім відпадає. В Еллі я буду незваним гостем. Потім є ще Роб... Сидіти на дивані, поки він грає в музичну відеогру «Guitar Него», трохи поцілуватися, вдавати, що я не помічаю, як він роздирає черговий бюстгальтер, бо не знає, як той розстібається. Підтримувати розмову й махати руками, поки його батьки збирають речі на вихідні. Піца й теплувате пиво зі схованки в гаражі, тільки-но вони поїдуть. Потім ще трохи поцілуватися. Ні, дякую.

Я ще раз роздивляюся стоянку в пошуках Кейті. Я почуваюся дещо погано через те, що пішла в її взутті, — але знову ж таки, не те щоб вона намагалася знайти мене. Окрім того, Ліндсі завжди казала, що нова пара взуття може змінити твое

життя. І якщо мені колись потрібна була серйозна зміна в житті — хай навіть зміна в загробному житті,— то це зараз.

— Звісно,— кажу я, і, якщо це можливо, усмішка Тари стає ще ширшою, а зуби в неї білі, як кістка.

Коли ми їдемо зі школи, я розповідаю Мопсам — я не можу припинити думати про них саме так,— що бачила, як міс Вінтерс заговорила з містером Отто і як я навіть обійшлася без догани, бо пообіцяла, що знищу на телефоні фотографію одного з її любовних засідань у кабінеті містера Отто (очевидна брехня — я б не змогла надати докази їхнього спарювання, особливо у високоцифровому форматі). Тара сміється так сильно, що аж задихається, Кортні дивиться на мене так, мов я щойно вилікувала рак чи винайшла пігулку для збільшення грудей, а Бетані, прикриваючи рота долонею, каже: «Свята Богородиця шоколадних пластівців». Я не впевнена, що це означає, але це точно найоригінальніша річ, що я від неї чула. Це змушує мене знову почуватися добре і впевнено, і я нагадую собі, що сьогодні мій день: я можу робити що завгодно.

— Таро,— нахиляюся я. Машина в Тари — крихітний «сивік» на двоє дверей, і ми з Бетані сплющені на задньому сидінні.— Ми можемо перед крамницями заскочити до мене додому?

— Звісно,— в дзеркалі заднього огляду знову з'являється її усмішка, мов частинка неба.— Хочеш щось залишити?

— Хочу щось узяти,— виправляю я її, усміхаючись своєю найкращою усмішкою.

Уже майже третя, і я підраховую, що мама вже має бути вдома з занять з йоги, і коли ми під'їжджаємо до будинку, певна річ, її машина стоїть у дворі. Тара починає паркуватися за «акордом», але я стукаю її по плечу й показую, щоб вона їхала далі. Вона їде далі, поки ми не ховаємося за ялинками, які мама попросила садівника посадити декілька років тому,

коли дізналася, що наш тодішній сусіда, містер Горферлі, полюбляв нічні прогулянки на своїй території повністю голяка. Це рішення будь-якої проблеми в передмісті: посади дерево і сподівайся, що не побачиш сусідську соромоту.

Я вистрибую з машини, оббігаю будинок збоку й молюся, щоб мама не визирнула у вікно вітальні чи з татового кабінету. Я сподіваюся, що вона у ванній, приймає свій непристойно довгий душ, перш ніж їхати забирати Ізі з гімнастики. Звісно, коли я застромляю ключі в замок чорного ходу і прослизаю на кухню, я чую нагорі плюскіт води й декілька високих нот — мама співає. Якусь мить я вагаюся — цього достатньо, щоб розпізнати пісню — Френк Сінатра, «Нью-Йорк, Нью-Йорк», — Богу дякувати, тут немає Мопсів і вони не чують мамин імпровізований виступ. Потім я навшпиньках йду до комори, де зазвичай мама залишає свою велетенську сумку. Вона висить збоку. Декілька монет і м'ятна жуйка випадають на пральну машину, а куточок зеленого гаманця визирає з-під міцної шкіряної ручки на плече. Я обережно забираю гаманець, повсякчас дослухаючись до ритму води нагорі, готова тікати, якщо вода припинить текти. У маминому гаманці цілковитий безлад, повно фотографій — Ізі, я, я з Ізі, Огірочок у костюмі Санти — чеки, візитівки. І кредитки.

Особливо кредитки.

Я обережно дістаю картку «Апех». Мої батьки використовують її тільки для великих покупок, тому мама аж ніяк не помітить, що вона зникла. Мої долоні спітніли, а серце б'ється так сильно, що аж болить. Я обережно згортаю гаманець і кладу назад у сумку, упевнюючись, що він у такому самому положенні, як і раніше.

Наді мною чутно фінальний приплив води, скреготливий звук — труби здригаються, осушуючись, а потім тиша. Мамин виконання Сінатри припиняється. Душ закінчено. На мить я так лякаюся, що не можу змусити ноги рухатися. Вона почує

мене. Вона спіймає мене. Вона побачить мене з кредиткою в руці. Потім починає дзвонити телефон, і я чую, як її кроки лунають з ванної, переходять у коридор, чую, як вона наспівує: «Іду, іду».

У ту секунду я тікаю, висковзаючи з комори, через кухню, через чорний хід — і біжу, біжу, біжу навколо будинку, морозний іній на траві кусає ноги, ледве втримуюся від сміху, стискаю холодну пластикову картку «Апех» так сильно, що коли я пізніше розтуляю долоню, бачу, що залишився слід.

Зазвичай у торговельному центрі в мене є дуже жорсткий ліміт на витрати: двічі на рік батьки дають мені п'ятсот доларів на новий одяг, і також я можу витратити ту суму, яку отримала за догляд за Ізі чи за іншу допомогу, якої просили батьки, на кшталт упакувати подарунки для сусідів на Різдво, чи згребти листя в листопаді, чи допомогти татові прочистити зливні стоки. Я знаю: здається, що п'ятсот доларів — це багато, але потрібно пам'ятати, що чоботи Еллі від «Барберрі» коштують майже так само — і вона носить їх у дощ. *На ногах*. Тому я ніколи не любила ходити по крамницях. Просто це не так весело, особливо коли ти товаришуєш з Еллі Кредитка-Без-Ліміту Картер і Ліндсі Мій-Вітчим-Намагається-Купити-Мою-Любов Еджком.

Сьогодні ця проблема вирішена.

Перша зупинка — «Вебе». Я беру розкішну сукню на ремінцях, таку тісну, що мені потрібно повністю втягнути живіт, щоб залізи в неї. Навіть тоді Тарі доводиться зайти в примірочну й допомогти мені застебнути останні півдюйма. Якщо чесно, мені подобається, який вигляд чоботи Кейті мають з цією сукнею — я сексуальна й сильна, мов убивця у відеогрі чи героїня бойовика. Я деякий час перед дзеркалом роблю пози з «Янголів Чарлі»: тримаючи пальці, мов пістолет, показую на своє відображення і шепочу: «Вибач». Натискаю на гачок і уявляю вибух.

Кортні мало не божеволіє, коли я даю кредитку й навіть не дивлюся на загальну суму. Не те щоб я мигцем не подивилася. Досить важко не помітити 302 долари 10 центів, які миготять на касі й дивляться на мене так, мов звинувачують у чомусь. Мій живіт виконує невеликий танок хула, коли продавчиня дає мені чек на підпис, але, гадаю, що всі ці роки підробляння записок від лікаря й пояснень про запізнення варті того, бо в мене виходить ідеально закручена імітація маминого підпису, і продавчиня усміхається й каже:

— Дякую, місіс Кінгстон,— ніби я тільки-но зробила послугу *йй*. І ось так я виходжу з найкращою на світі чорною сукнею, упакованою в папір на дні твердого білого пакету для покупок. *Тепер* я розумію, чому Еллі й Лінді обожнюють ходити по крамницях. Набагато приємніше, коли можна отримати що завгодно.

— Тобі так пощастило, що батьки дають тобі кредитку,— каже Кортні, наздоганяючи мене на виході з крамниці.— Я роками вмовляю своїх. Вони кажуть, що я маю дочекатися, поки буду в університеті.

— Вони не зовсім її мені дали,— кажу я, звівши брову. Її щелепа падає донизу.

— Не може бути,— Кортні хитає головою так швидко, що її темне волосся розлітається у всі боки, миготить і розмивається.— Не може бути. Ти ж не... ти хочеш сказати, що ти *поцупила...*

— Ш-ш-ш.

Торгівельний центр «Ла-Вілла» збудований в італійському стилі, тому він великий, з мармуровими фонтанами й камінними доріжками, звуки тут відбиваються, літають і перемішуються, тому неможливо почути, що кажуть люди, хіба тільки вони стоять прямо поруч, але все одно. Непотрібно загострювати увагу на тому, що я в ударі.

— Я б радше сказала — позичила.

— Мої батьки мене б задушили,— Кортні так вибалушила очі, аж я хвилююся, що вони випадуть.— Забили б до смерті.

— Точно,— каже Бетані.

Потім ми йдемо до крамниці «Мак», і мене повністю перекрашує хлопець на ім'я Стенлі, який ще худіший за мене, а Мопси тим часом пробують різні кольори підводки для очей. На них кричать, що вони відкривають нові блиски для губ. Я купую все, що Стенлі використав на мені: тональну основу, консилер, бронзер, основу для тіней, три відтінки тіней, два відтінки підводки (одна біла під очі), туш, олівець для губ, блиск для губ, чотири різні пензлики, одну завивку для вій. Це так того варте! Я йду звідти, маючи вигляд справжньої моделі, і відчуваю, як люди вирячилися на мене, коли ми перетинаємо «Ла-Віллу». Ми проходимо повз купку хлопців, які вже мають бути принаймні в університеті, й один з них тихо каже:

— Гаряча.

Тара й Кортні йдуть біля мене, а Бетані плентається позаду. Я думаю: «Отже, ось як завжди почувається Ліндсі».

Наступна зупинка — «Нейман Маркус»: крамниця, в яку я не ходжу ніколи, тільки якщо мене не затягне Еллі, бо тут усе коштує мільярд доларів. Кортні приміряє дивні капелюшки для стареньких, а Бетані робить фотографії й погрожує виставити їх в інтернеті. Я беру дивовижну темно-зелену накидку зі штучного хутра, у якій маю такий вигляд, мов збираюся на вечірку десь на приватному літаку, і пару срібних сережок з гранатом.

Єдиною проблемою виявляється жінка на касі — *Ірма*, написано в неї на бейджі,— яка просить мої документи.

— Документи? — невинно кліпаю я очима.— Я *ніколи* не ношу їх з собою. Минулого року в мене їх вкрали й користувалися ними.

Вона довго дивиться на мене, ніби думає про те, щоб запластити на це очі, а потім лускає бульку надутої жуйки

й натягнуто усміхається мені. Вона відсовує накидку й намісто від себе.

— Вибачте, *Еллен*. Документи потрібні на всі покупки понад 250 доларів.

— Я надаю перевагу «місіс Кінгстон», якщо чесно,— натягнуто усміхаюся я їй у відповідь. Сучка. Цей трюк із жуйкою? Це *Ліндсі* вигадала його.

Але знову ж таки, я б теж була сучкою, якби батьки назвали мене Ірмою.

Раптом, отримавши натхнення, я починаю порпатися в сумці й дістаю свою членську картку в клубі плавання й тенісу «Гілбридж» — маминому спортивному клубі. Клянуся, безпека там суворіша, ніж в аеропортах, — так ніби в ожирінні в Америці винні терористи, і наступною вибухне національна еліптична машина,— на картці є моя маленька світлина, номер членства і моє прізвище з ініціалами — КІНГСТОН С. Е.

Ірма морщить обличчя.

— Що означає «С»?

Мій мозок на мить затинається, у голові геть порожньо.

— Ем... Северус.

— Як у Гаррі Поттері? — витріщається вона на мене.

— Насправді це з німецької...— (Навіщо я тільки запропонувала вголос почитати ті дурні книжки Ізі?) — Можете зрозуміти, чому я використовую середнє ім'я.

Ірма й досі вагається, кусаючи губу. Тара стоїть біля мене, проводячи пальцями по кредитці, ніби в такий спосіб трохи грошей перепадає і їй. Нахилившись, вона хихикає.

— Я впевнена, що *ви* її розумієте,— Тара трохи примружується, ніби намагається прочитати бейдж з відстані шістьох дюймів.— Ірма, так?

Кортні підходить до нас у велетенському капелюсі з гігантським пір'ям дрозда, що стирчить збоку.

— Вас у дитинстві колись обзивали *Ширма*? чи *Сперма*?

Рот Ірми перетворюється на тонку білу лінію. Вона бере мою картку і проводить нею.

— *Guten Tag*,— кажу я, коли ми йдемо геть: єдині слова німецькою, які я знаю.

Тара й компанія і досі сміються з Ірми, коли ми від'їжджаємо зі стоянки «Ла-Вілли».

— Я не можу в це повірити,— продовжує повторювати Кортні, нахилиючись, щоб подивитися на мене, ніби я раптом можу зникнути. Цього разу вони автоматично дозволили мені сісти на передне сидіння. Мені навіть не довелося просити.— Я в біса не можу в це повірити.

Я дозволяю собі трохи усміхнутися, коли розвертаюся до вікна, і моментально дивуюся відображенню, яке бачу там: великі темні очі, дим і тінь, повні червоні губи. Потім я згадую про макіяж. На мить я себе не впізнала.

— Ти така класна,— каже Тара, а потім, схопившись за кермо, лається, бо ми не встигаємо на світлофор.

— Будь ласка,— відмахуюся я. Почуваюся доволі добре. Я майже вдячна за те, що ми з Ліндсі зранку посварилися.

— Ох чорт, не може бути,— Кортні стукає мене по плечу: до нас під'їжджає величезний «шевроле-тагоу», який аж вібрує від гримотіння басів. Хоча зараз і мороз, усі вікна опущені: це ті хлопці з «Ла-Вілли», які витріщалися на нас раніше. Які витріщалися на мене. Вони сміються і сперечаються через щось у машині — один з них кричить: «Майк, ти сцикло»,— вдаючи, ніби не бачать нас. Саме так роблять хлопці, коли аж вмирають — так хочуть подивитися.

— Вони такі гарячі,— каже Тара, нахилиючись до мене, щоб краще роздивитися, а потім швидко вертається до керма.

— Візьми у них номер.

— Агов? Їх там четверо.

— Тоді *номери*.

— Звісно ж.

— Я зараз роздягнуся для них,— кажу я, раптом захоплена ідеальною, бездоганною простотою цього: я зроблю це. Наскільки це простіше й чистіше, аніж «Мабуть, мені не варто», або «А чи не втраплю я в халепу?», або «О Господи, я б ніколи такого не зробила». Так. Три літери. Я повертаюся до Кортні.— Б'ємося об заклад?

Її очі знову мало не вилазять. Тара й Бетані дивляться на мене так, мов у мене вирости щупальці.

— Ти не посмієш,— каже Кортні.

— Ти не можеш,— каже Тара.

— Я можу, я посмію, і я зроблю це,— я опускаю вікно, й мене прошибає холод, стираючи все, паралізуючи все моє тіло так, що я відчуваю тільки частинки себе: там болить лікоть, там затерпла нога, там щипає пальці. Музика з машини хлопців така гучна, що в мене болять вуха, але я не можу розібрати слів чи мелодії, тільки ритм, що пульсує й пульсує — так голосно, що це навіть більше не звук, лише вібрація, відчуття.

— Агов,— спочатку я можу це лише прохрипіти, тому я, відкашлявшись, роблю ще одну спробу.— Агов. Хлопці.

Водій обертається в мій бік. Я така напружена, що ледве можу зосередитися, але в цю секунду я бачу, що він не такий уже й симпатичний, якщо чесно — у нього дещо криві зуби й сережка в одному вусі, ніби він репер або що,— але потім він каже:

— Привіт, гарнюня,— і я бачу, як трое його друзів нахиляються до вікна, щоб подивитися, одна, дві, три голови визирають, як Джек-стрибунець. *Один, два, три* — і я задираю свій топ, і чути рев і якийсь гучний звук у мене у вухах — сміх? крики? — і Кортні кричить:

— Їдь, їдь, їдь!

Вищать наші шини, і машину кидає вперед, трохи заносить, вітер кусає мені обличчя, й у повітрі смердить від запаху

паленої гуми й бензину. Моє серце повільно сповзає від горла до грудей, і до тіла повертаються тепло і здатність відчувати. Я зачиняю вікно. Я не можу пояснити, щб я відчуваю,— збудження, як-от коли занадто довго сміявся чи кружляв по колу. Це не зовсім щастя, але мене влаштовує.

— Безцінно! *Легендарно!* — Кортні б'є спинку мого сидіння, а Бетані просто хитає головою й тягнеться, щоб торкнутися мене, з розширеними здивованими очима, мов я свята, а вона намагається вилікуватися від хвороби. Тара аж пищить від сміху. Її очі повні сліз, вона ледве дивиться на дорогу. Вона вичаваює:

— Ви бачили їхні *обличчя*? Ви *бачили*? — і я усвідомлюю, що я не бачила. Я не бачила нічого, не відчувала нічого, окрім шуму навколо, важкого й гучного, і мені спадає на думку, що я не впевнена, чи саме так ти реально почувашся живим, чи саме так ти почувашся мертвим, і це здається мені таким кумедним! Кортні штовхає мене ще раз, і я бачу її обличчя в дзеркалі заднього огляду: воно підіймається, червоне мов сонце, і я теж починаю сміятися, і всі ми сміємося всю дорогу до Риджв'ю — понад вісімнадцять миль,— поки світ пролітає повз нас у чорних і сірих смугах, мов невдалий малюнок самого себе.

Ми зупиняємося вдома в Тари, щоб усі могли перевдягтися. Тара знову допомагає мені залізти в сукню, і після цього я вдягаю накидку з хутра, сережки й розпускаю волосся, яке стало хвилястим від того, що весь день було закручене. Я розвертаюся до дзеркала — й моє серце підстрибує в грудях. Я маю вигляд принаймні на двадцять п'ять років. Я маю вигляд когось іншого. Заплющивши очі, я згадую, як маленькою стояла у ванній, поки пара з душу осідала на дзеркалі, й молилася: хочу перетворитися. Я пам'ятаю гіркий смак розчарування щоразу, коли з'являлося моє обличчя — просте, як і завжди.

Але цього разу я заплющую очі — і воно спрацьовує. Ось я: інша, прекрасна й не я.

Вечеря за мій рахунок, звісно ж. Ми йдемо в «Le Jardin du Roi», один дуже дорогий французький ресторан, де всі офіціанти — симпатичні французи. Ми замовляємо найдорожчу пляшку вина з меню, й ніхто не питає наших документів, тому ми починаємо з шампанського. Воно таке смачне, що ми замовляємо ще навіть до того, як приносять закуски. Бетані одразу напивається й починає фліртувати з офіціантами ламаною французькою, бо минуле літо вона провела в Провансі. Ми, здається, замовили половину меню: маленькі сирні кульки, що просто тануть у роті, товсті шматки паштету, у якому, мабуть, калорій більше, ніж потрібно з'їдати за день, салат з козячого сиру, і мідії в білому вині, і стейк беарнез, і цілого морського окуня з головою, і крем-брюле, і шоколадний мус. Гадаю, що це найкраща їжа, яку я тільки куштувала, і я їм, заки вже й дихати не можу, і якщо я відкушу ще один шматок, моя сукня лусне по шву. Потім я підписую чек, і один з офіціантів (найсимпатичніший) приносить чотири мініатюрні бокали з солодким рожевим лікером *для засвоєння*, — тільки, звісно ж, у нього виходить «дга засвоєнія».

Я не усвідомляю, скільки випила, поки не підводжуся на ноги і світ навколо на мить не починає шалено кружляти, мов йому важко знайти баланс, і я думаю: можливо, це світ п'яний, а не я, і починаю хихотіти. Ми виходимо на морозне повітря, і воно трохи приводить мене до тями.

Я перевіряю телефон і бачу повідомлення від Роба. «Що з тобою? У нас на сьогодні були плани».

— Ну ж бо, Сем,— кличе Кортні. Вони з Бетані залізли на задне сидіння «сивіка». Вони чекають, щоб я знову сіла на передне сидіння.— Час веселитися.

Я швидко пишу повідомлення Робу. «Усе в силі. Скоро побачимося».

Потім я залізаю до машини, й ми їдемо на вечірку.

Коли ми приїжджаємо, вечірка тільки починається, і я йду на кухню. Оскільки й досі доволі рано й людей майже нема, я помічаю багато деталей у кімнатах, на які раніше я не звертала уваги. В будинку стільки маленьких різьблених дерев'яних статуєток, і прикольних олійних картин, і старих книжок, що тут можна робити музей.

Кухня яскраво освітлена, й тут усе якесь чітке й відокремлене. Просто біля дверей стоять дві діжки, і більшість гостей зібралися біля них. Там переважно наші хлопці, але є й кілька десятикласників. Вони туляться купою, тримаються за свої пластикові стаканчики, ніби в них міститься вся сила їхнього життя, і їхні усмішки такі натягнуті, що видно, як у них болять щоки.

— Сем,— бачить мене Роб, тільки-но я заходжу, не уважно відводить погляд і знову дивиться на мене. Потім притискається мені назустріч, притискає мене до стіни і кладе руки обабіч моєї голови, так що я опиняюся в пастці.— Не думав, що ти з'явишся.

— Я ж тобі казала, що прийду,— я кладу руки йому на груди і відчуваю, як калатає його серце під моїми пальцями. Це чомусь мене засмучує.— Ти отримав моє повідомлення?

— Ти сьогодні дивно поводитися. Я подумав, що, можливо, тобі не сподобалася моя троянда,— знизує плечима він.

«Лю те». Я забула про це; забула, як була цим засмучена. Нічого з цього зараз не має значення. Хай там як, це просто слова.

Роб усміхається і кладе руку мені на голову, ніби я — домашня тваринка.

— Ти така сексуальна, мала,— каже він.— Хочеш пива?

Я киваю. Вино з ресторану вже вивітриюється. Я почуваюся вже занадто тверезою, занадто відчуваю своє тіло, мої руки

звисають, мов тягар. Роб починає розвертатися, але потім зупиняється й дивиться на моє взуття. Підводить на мене напівздивований, напівспантеличений погляд.

— Що це? — показує він на взуття Кейті.

— Взуття,— я підіймаю один з пальців на носі, але шкіра на чоботах навіть не ворухиться. Це чомусь мене задовольняє.— Тобі подобається?

Роб кривиться.

— Має вигляд армійських чобіт абощо.

— Ну, зате подобається *мені*.

Він хитає головою.

— Це не у твоєму стилі.

Я думаю про всі речі, які скоїла сьогодні і які здивували б Роба: я прогуляла всі уроки, цілувалася з містером Деймлером, курила травку з Кейті Картульйо, поцупила в мамі кредитку. Речі, які *не в моєму стилі*. Я навіть не до кінця впевнена, що це означає: я не впевнена, як можна знати, що саме у твоєму стилі. Я подумки намагаюся зібрати докупи все, що зробила в житті, але чіткої картини нема — нічого, що показало б, яка я людина,— просто багато неясності й розмитих країв, невиразних спогадів про сміх і їзду в машині. Відчуття, мов я намагаюся зробити фото проти сонця: усі люди в моїх спогадах виходять нечіткі й нерозрізненні.

— Ти не все про мене знаєш,— кажу я.

Він сміється.

— Я знаю, що ти маєш милий вигляд, коли сердишся,— він тисне пальцем мені поміж очей.— Не нахмурюйся так. Будуть зморшки.

— Як щодо пива? — мовлю я, вдячна, коли Роб відвертається. Я сподівалася, що як побачу його, то розслаблюся, але натомість він змушує мене нервувати.

Коли Роб повертається з пивом для мене, я забираю стаканчик і йду нагору.

На верхівці сходів я мало не врізаюся в Кента. Він, побачивши мене, швидко робить крок назад.

— Вибач,— перепрошуємо ми водночас, і я відчуваю, як червонію.

— Ти прийшла,— каже він. Його очі зеленіші, ніж зазвичай. На обличчі дивний вираз — рот кривиться, мов Кент жує щось кисле.

— Здається, таке прогавити не можна,— відводжу я погляд, бажаючи, щоб він припинив витріщатися на мене. Якимось чином я знаю, що він скаже щось жахливе. Він знову скаже, що бачить мене наскрізь. І в мене з'являється гостре бажання спитати в нього, що ж саме він бачить,— мов він може допомогти мені розібратися в собі. Але я боюся його відповіді.

Він опускає погляд собі під ноги.

— Сем, я хотів сказати...

— Не кажи,— підіймаю я руку. А потім розумію: він знає, що сталося з містером Деймлером. Він здогадався. Я знаю, що схожа на параноїка, але впевненість така сильна, що в мене паморочиться в голові, і я змушена вхопитися за поруччя.— Якщо це про те, що трапилося на математиці, то я не хочу про це чути.

Він знову зводить погляд з серйозним видом.

— А що ж трапилося?

— Нічого,— я знову відчуваю вагу містера Деймлера на собі, жар його вуст.— Не твоє діло.

— Деймлер гівнюк, сама знаєш. Тобі варто триматися від нього подалі,— він дивиться на мене скося.— Ти варта більшого.

Я згадую записку, яка прилетіла на мою парту. Я знала, що це від нього. На думку про те, що Кенту Макфуллеру мене шкода, що він дивиться на мене згори вниз, всередині мене щось надломлюється.

— Я нічого не повинна тобі пояснювати. Ми навіть не друзі. Між нами нічого немає,— кажу я швидко.

Кент робить крок назад і видає звук, схожий на напівпирхання й напівсміх.

— Ти нестерпна, знаєш? — він хитає головою, з відразою чи сумом, а можливо, і тим, і тим водночас.— Мабуть, усі мають рацію щодо тебе. Мабуть, ти просто дріб'язкова...— він зупиняється.

— Хто? Дріб'язкова хто? — мені хочеться дати йому ляпаса, щоб він подивився на мене, але він утупився в стіну.— Дріб'язкова сука, так? Ти саме так думаєш?

Він переводить на мене погляд — ясний, похмурий і важкий, як камінь. Тепер я волю, щоб він узагалі не дивився на мене.

— Мабуть. Мабуть, саме так, як ти сказала. Ми не друзі. Між нами нічого немає.

— Так? Але принаймні я не ходжу тут і не вдаю, що краща за інших,— вихоплюється в мене перш, аніж я можу стриматися.— Ти не ідеальний, знаєш. Я впевнена, що ти чинив погано. Я впевнена, що ти чиниш погано.

Проте, тільки-но я це кажу, як відчуваю, що це неправда. Я просто якимось чином знаю. Кент Макфуллер не чинить погано. Принаймні він не чинить погано щодо інших людей.

Тепер Кент сміється.

— Це я вдаю, що кращий за інших? — він примружує очі.— Це справді смішно, Сем. Тобі хтось казав, яка ти смішна?

— Я не шуткую,— я притискаю кулаки до боків. Я не знаю, чому я така на нього зла, але мені кортить його потрусити або розплакалася. Він знає про містера Деймлера. Він знає про мене все й ненавидить мене за це.— Ти не маєш права змушувати людей почуватися погано тільки тому, що вони не ідеальні.

У нього відпадає щелепа.

— Я ніколи не казав...

— Це не моя провина, що я не можу бути тобою, гаразд? Я не прокидаюся зранку й не думаю, що світ — це яскраве щасливе місце, добре? Я просто інакша. Я не думаю, що мене можна виправити.

Я мала на увазі «Я не впевнена, що *це* можна виправити», але виходить неправильно, і раптом я мало не плачу. Мені доводиться глибоко вдихнути, щоб зупинити сльози. Я відвертаюся від Кента, щоб він не побачив.

Западає тиша, здається, завдовжки у вічність. Потім Кент на секунду кладе руку на мій лікоть, його дотик — мов мене погладжує чиєсь крило. Лише один дотик змушує мене затремтіти.

— Я збирався сказати тобі, що ти маєш чудовий вигляд з розпущеним волоссям. Це все, що я збирався сказати,— голос у Кента твердий і тихий. Кент обходить мене і зупиняється на верхівці сходів. Потім обертається до мене — з сумним виглядом, хоча він трохи й усміхається.— Тебе не потрібно виправляти, Сем,— каже він, але я мов не чую; ці слова ніби водночас проходять крізь усе моє тіло, ніби я поглинаю їх з повітря. Він мав би розуміти, що це не так. Я розтуляю рота, щоб так йому і сказати, але Кент уже зник внизу і розчинився в натовпі з людей, які заходять до будинку. Я не людина, я тінь, я привид. Я не впевнена, що навіть *перед* аварією була цілісною людиною — ось що я тепер розумію. І я не впевнена, де беруть початок мої проблеми.

Я роблю великий ковток пива: хочу просто напиться до чортиків. Хочу, щоб увесь світ зник. Я роблю ще один ковток. Принаймні пиво холодне, але на смак воно як запліснявіла вода.

— Сем! — Тара підіймається нагору з усмішкою, мов промінь ліхтаря.— Ми шукали тебе,— вона стає, трохи задихана, згинається і кладе праву руку на живіт. У лівій вона тримає

напіввикурену цигарку.— Кортні була на розвідці. І знайшла дещо класне.

— Дещо класне?

— Віскі, горілку, джин, лікер, звичні речі. Випивку. Класну випивку.

Вона хапає мене за руку, й ми йдемо донизу сходами, які повільно починають наповнюватися людьми. Усі рухаються в одному напрямку: від входу до пива, а потім нагору. На кухні ми протискаємося через гурт людей, які зібралися навколо діжки. З протилежного боку кухні є двері, на яких висить написана від руки табличка. Я впізнаю почерк Кента.

Там написано: «БУДЬ ЛАСКА, НЕ ЗАХОДЬТЕ».

Внизу таблички маленькими літерами додано підпис: «СЕРЙОЗНО, НАРОД. Я ВЛАШТУВАВ ВЕЧІРКУ, І ЦЕ ЄДИНЕ, ПРО ЩО Я ПРОШУ. ДИВІТЬСЯ! ПОЗАДУ ВАС ДІЖКА З ПИВОМ!»

— Мабуть, нам не варто,— кажу, але Тара вже зайшла, тому я йду за нею.

З того боку дверей темно й холодно. Єдине освітлення йде від двох величезних вікон-еркерів, які виходять у двір.

З глибини дому я чую сміх, а потім звук, наче хтось вривається в щось.

— Обережно,— сичить хтось, а потім чути, як Кортні каже:

— А спробуй *ти* наливати в темряві.

— Сюди,— шепоче Тара. Дивно, як стихаються голоси людей у темряві, мов вони не можуть цьому зарадити.

Ми в їдальні. Мов екзотична квітка, зі стелі звисає люстра, і важкі штори обрамляють вікна з обох боків. Ми з Тарою обходимо стіл — моя мама вмерла б з радості, тут може поміститися принаймні дванадцять людей,— і заходимо в щось схоже на нішу. За нішею в темряві є ще

одна кімната: можна розгледіти дивани і книжкові полиці. Схоже на бібліотеку чи вітальню. Мені цікаво, скільки тут кімнат. Відчуття, мов будинок розширюється далі й далі. Тут ще темніше, але Кортні й Бетані порпаються в шухлядах.

— Тут щонайменше п'ятдесят пляшок,— каже Кортні. Занадто темно, щоб прочитати етикетки, тому вона відкриває кожну пляшку і принохується, щоб вгадати вміст.— Це, здається, ром.

— Дивний дім, еге ж? — каже Бетані.

— Мені подобається,— швидко кажу я, не впевнена, чому так обороняю його. Тут, напевно, чудово вдень: світло в кімнаті за кімнатою. Напевно, у будинку Кента завжди тихо, або ж тут завжди грає класична музика.

Біля мене розбивається скло, й щось мокре розливається мені на ногу. Я підскакую, а Кортні шепотить:

— Що ти накоїла?

— Це не я,— кажу я, а Тара водночас каже:

— Я ненавмисно.

— Це була ваза?

— Фу. Воно забризкало мені взуття.

— Берімо просто пляшку й забираймося звідси.

Ми прослизаємо назад до кухні, коли Рейджей Равнер кричить: «Лягай!» Мет Дорфман бере стаканчик з пивом і починає швидко пити. Усі сміються, й Еббі Макгейл плескає в долоні, коли Мет перехиляє пиво. Хтось робить музику гучніше, і всі починають підспівувати пісні Джей-Зі. «Я рубаю бабло, мала, я просто хочу, щоб ти знала...»

Я чую високий сміх. Потім голос із коридору:

— Господи, здається, ми прийшли саме вчасно.

Шлунок підстрибує до горла. Приїхала Ліндсі.

Є певні речі, які не можна говорити

Ось головний секрет Ліндсі: коли вона в одинадцятому класі повернулася з поїздки до зведеного брата в Нью-Йоркський університет, вона поводитися жахливо — гарчала на всіх, висміювала Еллі за її проблеми з їжею, висміювала Елоді за її пияцтво і слабкість, висміювала мене за те, що я завжди все роблю остання, починаючи від трендів і закінчуючи так званим третім рівнем у коханні (чого я не робила до кінця десятого класу). Ми з Елоді й Еллі розуміли, що в Нью-Йорку щось трапалося, але Ліндсі відмовилася розповідати, коли ми її запитали, тому ми й не наполягали. На Ліндсі не можна наполягати. Так буде тільки гірше.

Потім однієї ночі наприкінці шкільного року ми були в сусідньому місті, в поганенькому мексиканському ресторанчику «У Розаліті», де не перевіряють документів. Ми пили «маргариту» й чекали, коли нам принесуть вечерю. Ліндсі їла мало — вона взагалі майже не їла відтоді, як повернулася з Нью-Йорка. Навіть не торкнулася безкоштовних чипсів, кажучи, що не голодна, і натомість засовувала пальця в сіль, яка була на її бокалі «маргарити», і злизувала кристалики один по одному.

Не пам'ятаю, про що ми говорили, але раптом Ліндсі випалила: «У мене був секс».

Просто так. Ми всі витріщилися на неї в тиші, й вона нахилилася вперед і задихано розповіла, як вона напилася, а її брат не хотів іти з вечірки, й тоді Незгадуваний запропонував провести її до гуртожитку, де вона зупинилася в брата. Вони зайнялися сексом на ліжку її брата, Ліндсі постійно вимикалася, і той хлопець — Незгадуваний — пішов ще до того, як брат Ліндсі повернувся з вечірки.

«Це тривало десь хвилини зо три»,— сказала вона наприкінці, і я знала, що вона вже занесла це до Речей-Про-Які-Ми-Ніколи-Не-Говоримо, сховавши це десь у кутку свідомості й будуючи інші, альтернативні версії, кращі версії: я була в Нью-Йорку й чудово провела час. Я точно туди колись переїду. Я поцілувала одного хлопця, і він хотів піти зі мною додому, але я йому не дозволила.

Одразу після цього принесли їжу. Ліндсі стало набагато легше після того, як вона нам розповіла, хоча вона і змусила нас заприсягтися берегти таємницю під страхом смерті, і її настрої миттю змінилися. Вона відіслала назад на кухню салат, який замовляла («Ніби я давитимуся цією їжею для кроликів») і замовила кесадильї з сиром і грибами, бурито зі свининою з додатковою сметаною, гуакамолє й різні чимічанги, а ще «маргариту» для всіх. Враження було, мов з плечей зняли камінь, і в нас була найкраща вечеря за останній час. Усі ми набивали животи, навіть Еллі, пили «маргариту» по «маргариті» з різними смаками — манго, малини, апельсину — і сміялися так голосно, що принаймні один столик попросився, щоб їх пересадили в інший кінець ресторану. Я не пам'ятаю, про що ми говорили, але в якусь мить Еллі зробила фотографію, коли Елоді вдягнула коржик від тортільї на голову і взяла пляшку гострого соусу в руку. В кутку можна побачити третину профілю Ліндсі. Вона схилилася, сміючись, її обличчя яскраво-пурпурове. Однією рукою вона тримається за живіт.

Після вечері Ліндсі розплатилася маминою кредиткою за всіх нас. Вона мала б використовувати її тільки для непередбачуваних випадків, але схилилася над столом і змусила нас взятися за руки, мов ми молимося. «Це, друзі мої, і був непередбачуваний випадок»,— сказала вона. Ми знову засміялися, бо вона, як і завжди, занадто мелодраматична. Ми планували піти на вечірку в дендрарії: це традиція в перші теплі вихідні

року. Перед нами була ще вся ніч. Усі були в гарному настрої. Ліндсі знову поводитися нормально.

Ліндсі пішла до вбиральні, щоб підправити макіяж, і за п'ять секунд, як вона встала зі столу, усі ці «маргарити» під регіт добралися до мене: мені ще ніколи в житті так не хотілося в туалет. Я побігла у вбиральню, досі сміючись, поки Еллі з Елоді жбурляли в мене надкушеними чипсами й зім'ятими серветками і кричали: «Надішли нам листівку з Ніагарського водоспаду!» і «Не забудь змити за собою!» Ще один столик попросився пересісти.

Туалет був на одну людину, тому я зіперлася на двері та, смикаючи за ручку, попросила Ліндсі, щоб вона впустила мене. Гадаю, вона поспішала, бо погано замкнула двері, й вони відчинилися, коли я на них зіперлася. Я завалилася до вбиральні, й досі сміючись, очікуючи побачити Ліндсі перед дзеркалом: вона мала б намащувати на надуті губи два шари бордового блиску для губ «Мак».

Натомість вона стояла навколішках перед унітазом, і на поверхні води плавали залишки кесадильї й бурито зі свининою. Вона швидко спустила воду, але недостатньо швидко. Я встигла побачити, що в унітазі кружляють два цілі шматки помідора.

З мене миттєво зник увесь сміх.

«Що ти робиш?» — спитала я, хоча це й було очевидно.

«Зачини двері»,— просичала вона.

Я швидко їх зачинила. Гамір ресторану зник, залишивши тишу.

Ліндсі повільно підвелася з колін. «Отже?» — сказала вона, дивлячись на мене так, мов уже готувала свої аргументи — мов очікувала, що я її в чомусь звинувачу.

«Мені потрібно попсіяти»,— сказала я. Це прозвучало страшенно безглуздо, але я не могла вигадати нічого іншого. Шматочок їжі причепився до пасма її волосся, і ця картина

мало не змусила мене розплакатися. Це ж була Ліндсі Еджком: вона була нашою бронєю.

«Тоді пісяй»,— сказала вона з полегшенням, хоча, гадаю, було й дещо інше — мабуть, сум.

Я так і зробила. Попісяла, поки Ліндсі схилилася над раковиною. Набираючи в долоні воду, вона полоскала рота. Ось що смішно: думаєш, що коли трапляється щось жахливе, усе інше просто зупиняється. Що можна не ходити до туалету, не їсти, не потерпати від спраги, але це не так. Немов ти і твоє тіло — дві різні речі, немов твоє тіло зраджує тебе, безглуздо і примітивно бурчить, вимагає води, і сендвічів, і походів у туалет, поки розпадається твій світ.

Я спостерігала, як Ліндсі дістає освіжувач подиху, кладе його до рота і трохи морщитьється. Потім поправляє макіяж, підфарбовує вії та намазує блиск для губ. Вбиральня була маленька, а здавалося, що Ліндсі так далеко!

Нарешті вона сказала:

«Це не звичка або що. Гадаю, я просто надто швидко їла».

«Гаразд»,— озвалася я, і відтоді я так і не довідалася, чи сказала вона мені тоді правду.

«Не кажи Ел чи Елоді, гаразд? Я не хочу, щоб вони злякалися через дрібницю».

«Звісно»,— мовила я.

Вона помовчала, стиснула губи й надула їх у дзеркалі. Потім обернулася до мене.

«Ви мені як рідні. Ви ж знаєте, так?»

Вона сказала це так спокійно, ніби хвалила мої джинси, але я розуміла, що це одна з найвідвертіших речей, які вона мені будь-коли казала. Я знала, що вона справді *мала це на увазі*.

Як і планували, ми пішли на вечірку в дендрарії. Елоді з Еллі чарівно провели час, проте в мене заболів живіт, і мені довелося схилитися над капотом машини Еллі. Я не впевнена,

через їжу це чи ні, але було відчуття, ніби щось намагалося ви-
карабкатися з мого живота.

У Ліндсі був казковий вечір: тоді вона вперше поцілувала Патрика. А за чотири місяці, наприкінці літа, у них був секс. Коли вона розповідала нам про те, як втратила цноту зі своїм хлопцем — зі свічками, ковдрою на підлозі, квітами, повний набір — і як це чудово, що її перший раз був такий романтичний, ніхто з нас навіть і вухом не повів. Ми всі почали навперербій вітати її, питати подробиці, казати, що заздriamo. Ми зробили це заради Ліндсі, щоб вона почувалася щасливою. Вона б зробила для нас те саме.

Ось навіщо потрібні друзі. Ось що вони роблять. Вони утримують тебе на краю.

Ось як це починається

Ліндсі, Елоді й Еллі, мабуть, одразу йдуть нагору, — я готова побитися об заклад, що вони привезли з собою горілку, бо я не бачу їх ще приблизно годину. Я випиваю чотири чарки рому, і вони всі вдаряють у голову водночас: кімната кружляє, кольори і звуки у світі розмиваються. Кортні щойно допила пляшку рому, тому я йду по пиво. Я маю зосереджуватися на кожному кроці, й коли я дістаюся діжки, то стою там якусь мить і згадую, навіщо прийшла.

— Пива? — Мет Карнегі наповнює стаканчик і дає мені.

— Пива, — мовляю я, задоволена, як чітко в мене виходить це сказати, задоволена, що я пам'ятаю, навіщо прийшла.

Я йду нагору. Уривчасто помічаю речі, мов це порізана кінострічка: дотик до шорсткого дерев'яного поруччя; Емма Макелрой спирається об стіну, її рот розтулений, і вона важко дихає — можливо, сміється? — як риба на гачку; миготять різдвяні вогники, світло розмите. Я не впевнена, куди йду

й кого шукаю, але раптом у кінці кімнати бачу Ліндсі й розумію, що дійшла аж до задньої частини дому, до курильні. Якусь мить ми з Ліндсі дивимось одна на одну, і я сподіваюся, що вона мені усміхнеться, але вона відводить погляд. Поруч з нею стоїть Еллі. Вона нахиляється й щось шепоче Ліндсі, а потім іде до мене.

— Привіт, Сем.

— Ти що — просила дозволу заговорити до мене? — ці слова виходять уже не такими чіткими.

— Не будь стервом,— заочує очі Еллі.— Ліндсі дуже засмучена через те, що ти сказала.

— А Елоді злиться?

Елоді стоїть у кутку зі Стівом Пекарським, третєся об нього, а він розмовляє з Ліз Хаммер, ніби Елоді немає поруч. Хочеться підійти до й обійняти її.

Еллі вагається й дивиться на мене з-під своєї чілки.

— Вона не злиться. Ти ж знаєш Елоді.

Я бачу, що Еллі бреше, але я занадто п'яна, щоб заперечити.

— Ти сьогодні мені не подзвонила.

Злюся, що сказала це. Це знову змушує мене почуватися, як аутсайдер, який намагається ввійти в компанію. Проїшов лише день, але я *сумую* за ними: вони — мої єдині справжні подруги.

Еллі робить ковток з пляшки горілки, яку тримає в руці, а потім здригається.

— Ліндсі дуже бісилася. Я ж казала, вона була дуже засмучена.

— Але ж це правда, еге ж? Те, що я сказала.

— Мені однаково, чи це правда,— Еллі хитає головою.— Це Ліндсі. Вона наша. Ми ж разом, розумієш?

Я ніколи не вважала Еллі за розумну, але це, мабуть, найрозумніше, що я чула за дуже довгий час.

— Тобі варто сказати, що тобі шкода,— каже Еллі.

— Але мені *не* шкода.

Тепер я точно говорю розмазано. Язик у роті товстий і важкий. Я не можу змусити його робити те, що я хочу. А я хочу розповісти Еллі все — про містера Деймлера, і Кейті Картульйо, і міс Вінтерс, і Мопсів,— але навіть не можу дібрати слів.

— Просто скажи це, Сем.

Еллі переводить очі на когось позаду мене. Потім раптом вона швидко відступає. Роззявляє рота — і прикриває його руками.

— О Господи,— каже вона, дивлячись через моє плече. Кривить рота.— Я не можу в це повірити.

Здається, що коли я обертаюся, час зупиняється. Колись я вчитала, що на краю чорної діри час повністю зупиняється, тому якщо вас туди колись засмокче, ви назавжди там застрянете і вас вічність там роздиратиме, ви вічність вмиратимете. Саме таке відчуття у мене в цю мить. Люди навколо мене, нескінченний натовп, дедалі більше людей.

А ось і вона — стоїть у дверях. Джуліет Сиха. Джуліет Сиха — та, яка вчора винесла собі мізки пістолетом батьків.

Її волосся зачесане у хвіст, і я несамохіль уявляю його сплутаним і заплямованим кров'ю, бо під ним — величезна діра. Я боюся Джуліет: привида в дверях, кошмару, який нам сниться в дитинстві та про який знімають фільми жахів.

Згадую фразу, яку чула в новинах, готуючись до уроку етики: ходячі мерці. Коли я вперше почула її, то подумала, як це жахливо, але тепер я справді *розумію* її. Джуліет Сиха — це ходячий мрець. Гадаю, у певному сенсі, я — теж.

— Ні,— ненавмисно вголос кажу я. Роблю крок назад, і Гарлоу Роузен скрикує:

— Обережно, моя *нога*.

— Я не можу в це повірити,— знову каже Еллі, але її голос звучить здалеку. Вона вже відвертається від мене і кличе Ліндсі, перекрикуючи музику.— Ліндсі, ти бачила, хто прийшов?

Джуліет хитається у дверях. Вона має спокійний вигляд, але стиснула кулаки.

Я кидаюся вперед, але саме в цю мить усі вирішують обступити мене ще тісніше. А я не можу знову на це дивитися. Я не хочу бачити, що буде далі. Я заточуюся, мене заносить, я хитаюся між людьми, як м'ячик, у розпачі намагаюся вибратися з кімнати. Я знаю, що наступаю на ноги і товчу людей кулаками в спину, але мені байдуже. Мені потрібно вийти.

Нарешті я вибираюся з тлуму. Джуліет перегородила вихід. Вона й не дивиться на мене. Стоїть непохитно, мов статуя, її погляд зосереджений на чомусь позаду мене. Вона дивиться на Ліндсі. Тоді я розумію, що Ліндсі — ось хто їй насправді потрібен, що найбільше вона ненавидить Ліндсі, але від цього мені не стає краще.

Тільки-но я збираюся протиснутися повз неї в темному коридорі, вона раптом, здригнувшись, переводить погляд на мене.

— Чекай,— каже вона і кладе руку на моє зап'ястя. Долоня холодна, як лід.

— Ні,— я вириваюся від неї і продовжую йти, спотикаюся, майже задихаючись від страху. Переді мною спалахують зображення Джуліет: зігнута Джуліет, облита пивом, спотикається, простягнувши руки; Джуліет лежить на холодній підлозі в калюжі крові. Мої думки неясні, у голові два зображення перемішуються, і я бачу, як її штовхають по кімнаті, усі сміються, а її волосся мокре від крові.

Я така спантеличена, що не помічаю в коридорі Роба, поки в нього не вриваюся.

— Привіт,— Роб уже п'яний. У нього з рота звисає непідпалена цигарка.— Привіт.

— Робе...— притуляюся я до нього. Світ обертається навколо.— Ходімо звідси, добре? Ми підемо до тебе додому. Тепер я готова, тільки ти і я.

— Ого, ковбойко,— один кутик вуст повзе догори, але в другого не виходить приєднатися до першого.— Після цигарки,— він рушає в глибину будинку.— Потім ми підемо.

— Ні! — майже кричу я.

Роб розвертається до мене, хитаючись, і не встигає він відреагувати, як я вихопляю цигарку з його рота й цілую його. Мої руки тримають його за обличчя, я притуляюся до Роба всім тілом. Мені потрібна мить, щоб зрозуміти, що відбувається, але потім він починає лапати мене через сукню, вивертати по колу язика, стогнати.

Ми разом починаємо хитатися по коридору, майже як у танці. Я відчуваю, як підлога вертиться і крутиться, Роб випадково притискає мене до поруччя, і я різко вдихаю.

— Вибач, мала,— його очі то фокусуються, то розфокусуються.

— Нам потрібна кімната,— кажу я. З другого кінця будинку чути, як кричать «Психа, Психа».— Нам *негайно* потрібна кімната.

Я хапаю Роба за руку, й ми, спотикаючись, біжимо коридором проти руху людей, які йдуть в іншому напрямку. Всі хочуть побачити, до чого весь галас.

— Сюди,— Роб штовхає перші двері — ті, на яких усі ті наліпки. Клац — і ми завалюємося всередину. Я знову цілую Роба й намагаюся забути у відчутті близькості наших тіл і його тепла, намагаюся не чути сміху, що наростає у дальній кімнаті. Я уявляю, що я — лише тіло з порожніми й неясними думками, як сірий мерехтливий екран телевізора. Намагаюся зменшитися, зосередитися в собі, мов єдине реальне відчуття — це дотик Робових пальців.

Щойно двері зачиняються, навколо западає суцільна темрява. Темрява навколо нас ні краплі не послаблюється — тут чи немає вікон, чи вони затулені шторами. Тут так темно, що аж важко, і раптом я відчуваю істеричний страх, наче ми застрягли в коробці. Роб так сильно хитається на ногах, обіймаючи мене, що мені аж паморочиться. Я відчуваю хвилі нудоти і відштовхую його, і тут ми наражаємося на щось м'яке: ліжко. Роб перекидається, а я опиняюся на ньому згори.

— Чекай,— бурмоче він.

— Хіба ти не цього хотів? — шепочу я. Навіть зараз чути сміх і крики «Психа, Психа», які лунають гучніше за музику. Я цілую Роба ще міцніше, і він бореться з застіркою на моїй сукні. Чути, як рветься тканина, але мені байдуже. Я спускаю сукню до талії, й Роб атакує мій бюстгальтер.

— Ти впевнена в цьому? — бурмоче Роб мені у вухо.

— Просто цілуй мене.

«Психа, Психа». Голоси відлунюють у коридорі. Я запускаю руки під флісовий светр Роба і стягую його через голову, а потім починаю цілувати Роба в шию під коміром його поло. Його шкіра має смак поту, солі й цигарок, але я продовжую цілувати, поки його руки сповзають з моєї спини нижче до моїх сідниць. Спогад про містера Деймлера зверху на мені — та про плямисту стелю — раптом виринає з темряви, але я відштовхую ці думки.

Я знімаю з Роба сорочку-поло, тому тепер ми торкаємося грудьми. Коли наші животи торкаються й роз'єднуються, шкіра дивно чмокає та плямкає. У якийсь момент Роб забирає руки. Я й досі цілую його, спускаюся нижче, до грудей, і відчуваю волосся. Мені ніколи не подобалося волосся на грудях; це ще одна річ, про яку я сьогодні не думаю.

Роб мовчить. Напевно, він приголомшений. Я ніколи не заходила з ним так далеко. Зазвичай, коли ми зажимаємося, саме він бере на себе ініціативу. Я завжди боялася, що зроблю щось

не так. Дивно почуватися так, мов знаєш, що робиш. Я ніколи навіть повністю не роздягалася перед ним.

— Робе? — шепочу я, і він тихо стогне. Мої руки починають тремтіти від того, що я так довго спираюся, тому я встаю.— Хочеш зняти з мене сукню?

Тиша. Моє серце швидко калатає, і хоча в кімнаті холодно, у мене спітніли пахви.

— Робе? — повторюю я.

Раптом чується гучне хропіння, і Роб перевертається на бік. Хропіння котиться, мов довгі хвили.

Якийсь час я просто стою і слухаю. Коли Роб хропе, це завжди нагадує мені часи, коли я була мала, сиділа на ганку й дивилася, як тато нарізає кола на своїй шестирічній косарці, яка гарчить так голосно, що мені доводиться затуляти вуха. Але я ніколи не йшла в хату. Я обожнювала споглядати за тим, як тато залишає по собі крихітні стеблинки трави, які кружляють у повітрі, мов балерини.

У кімнаті так темно, що я цілу вічність шукаю свій бюстгальтер і цю безглузду хутрянку накидку; мені доводиться шукати їх навпомацки навкарачках. Я не засмучена. Насправді я не відчуваю нічого, просто бездумно відзначаю, що саме маю зробити. Знайти бюстгальтер. Підтягнути сукню. Вийти з кімнати.

Я прослизаю в коридор. Музика грає на звичній гучності, й люди заходять в дальню кімнату й виходять з неї. Джуліет Сиха пішла.

Декілька людей дивно на мене дивляться. Я впевнена, що маю жахливий вигляд, але в мене немає енергії, щоб цим перейматися. Насправді дивовижно, як і тримаюся, і хоча мої думки й затуманені, я чітко думаю: «Дивовижно, як добре ти тримаєшся». Я думаю: «Ліндсі б пишалася».

— У тебе сукня розстібнута — сміється Карлі Яблонскі.

— Чим ти там займалася? — каже хтось позаду неї.

Я їх ігнорую. Просто продовжую рухатися, пливти, і не знаю, куди я прямую — мене несе сходами вниз і надвір, на ганок, відтак навколо будинку, і коли я відчуваю холод, мов удар, я повертаюся до будинку й іду на кухню. Раптом мене приваблює ідея потрапити в темний тихий будинок, що мирно спить за табличкою «НЕ ЗАХОДЬТЕ», заповнений квадратами місячного сяйва й тихого цокання старих годинників. Тому я йду в тому напрямку — за двері, через їдальню, через нішу, де Тара розбила вазу (мої черевики хрустять по склу), у вітальню.

Одна зі стін повністю складається з вікон. Вони виходять на газон перед будинком. Ніч має сріблястий і приморожений вигляд, усі дерева загорнуті в шар інею, ніби вилиті з гіпсу. Я починаю роздумувати, чи все в цьому світі, у світі, у якому я застрягла, є простою репродукцією, дешевою підробкою реальності? Потім сідаю на килим у самісінькому центрі квадрату місячного сяйва, і починаю плакати. Перше схлипування виходить майже як зойк.

Я не знаю, скільки я сиджу там — принаймні п'ятнадцять хвилин, оскільки в мене виходить буквально виплакати. У процесі я вимащую хутрянну накидку тушшю та шмарклями. Але в певний момент я розумію, що в кімнаті є ще хтось.

Я завмираю. Кутки кімнати загубилися в тінях, але краєм ока я бачу, як щось ворухиться. Картатий кросівок з'являється і зникає.

— Довго ти тут? — кажу я, у сороковий раз витираючи носа рукою.

— Недовго, — голос Кента дуже тихий. Я не знаю, чи бреше він, але мені однаково. Насправді мені краще від того, що я не була весь цей час на самоті. — З тобою все гаразд? — він робить кілька кроків уперед, і місячне сяйво посріблює його. — Тобто,

очевидно, що не гаразд, але я просто хотів знати, чи можу я чимось допомогти, чи ти хочеш поговорити, чи...

— Кенте,— перебиваю я його. Його завжди трохи заносило, коли він починав говорити, навіть у дитинстві.

Він зупиняється.

— Так?

— Ти не міг би... Ти не міг би принести мені склянку води?

— Так. За мить,— полегшено каже він, бо тепер він може щось зробити. Його кросівки шурхотять по килиму. Він повертається за хвилину з великою склянкою води. У ній ідеальна кількість кубиків льоду.

Зробивши декілька великих ковтків, я мовлю:

— Вибач, що я тут. Попри табличку і все інше.

— Нічого,— Кент сідає біля мене на килим і схиляє ноги, недостатньо близько, щоб ми торкалися, але достатньо, щоб я відчувала, що він сидить поряд.— Тобто, табличка була для інших людей. Знаєш, для того, щоб вони не зламали щось із барахла моїх батьків. Я ще ніколи не влаштував вечірок.

— А чому вирішив влаштувати вечірку зараз?

Він нервово сміється.

— Я подумав, що як у мене буде вечірка, то ти прийдеш.

Я відчуваю хвилю сорому й жару, яка підіймається від самих кінчиків пальців на ногах. Його відповідь така неочікувана, що я й не знаю, що й сказати. Проте, здається, йому не соромно. Він просто сидить і дивиться на мене. Такий типовий Кент. Він ніколи не розумів, що не можна говорити такі речі.

Мовчанка тягнеться занадто довго. Я вдихаю, щоб сказати щось.

— У цій кімнаті, напевно, вдень багато світла.

— Тут наче на сонці,— сміється Кент.

Знову мовчання. Ми й досі чуємо музику, але вона приглушена, ніби за милі від нас. Мені подобається.

— Слухай,— починаю я; на саму спробу сказати те, що я хочу, у горлі застрягає грудка.— Вибач за те, що трапилось раніше. Я справді... Дякую, що підіймаєш мені настрій. Пробач, що я завжди була...

В останню мить я врешті-решт не можу цього вимовити. «Пробач, що я завжди була жахливою. Пробач, що зі мною щось не так».

— Я сказав тобі правду,— тихо мовить Кент.— Про твоє волосся.

Він трохи наближається, на частку дюйма, і я розумію, що сиджу посеред залитої місячним сяйвом кімнати з Кентом Макфуллером.

— Мені краще піти,— підводжуся я. Я й досі хитаюся, і кімната хитається разом зі мною.

— Тихо,— Кент підводиться і простягає руку, щоб я не впала.— Ти впевнена, що все гаразд?

— Я...

Я усвідомляю, що не знаю, куди йти, і що немає нікого, хто б мене довів додому. Я не витримаю усмішок Тари, а варіант з Ліндсі, вочевидь, теж відпадає. У цей момент усе так жахливо, що в мене вихоплюється короткий смішок.

— Я не хочу йти додому.

Кент не питає чому. Я вдячна за це. Він просто ховає руки в кишені. Контури його обличчя окреслені світлом, він ніби сяє.

— Ти можеш...— він ковтає.— Ти завжди можеш зостатися тут.

Я дивлюся на нього. Дякувати Богу, що тут темно. Не уявляю, який вигляд зараз має моє обличчя.

— Тобто,— швидко бурмоче він,— не зі мною. Звісно ж, ні. Я просто... ну, в нас є декілька кімнат для гостей, з уже застеленими ліжками і все таке. З *чистими* простирадлами, звісно, ми ж не залишаємо їх після того, як люди...

— Гаразд.

— ...використали їх, це було б огидно. Насправді в нас є прибиральниця, яка приходить двічі на тиждень і...

— Кенте! Я сказала: гаразд. Тобто, я б хотіла зостатися. Якщо ти не заперечуєш.

Якусь мить він стоїть з розтуленим ротом, ніби впевнений, що не розчув мене. Потім дістає руки з кишень, схрещує й розхрещує, підносить їх, а потім опускає.

— Так, певна річ, ні, я не заперечую.

Але ще хвилину він не рухається. Просто дивиться на мене. Жар повертається, тільки цього разу він у моїй голові, робить усе затьмареним і віддаленим. Раптом мої повіки стають важкими.

— Ти стомлена,— каже Роб, і голос його знову тихий.

— Сьогодні був довгий день,— відповідаю я.

— Ходімо,— він простягає руку, і я бездумно беру її. Вона тепла й суха, і він веде мене вглиб будинку, подалі від музики, у тінь. *Не слухай їх. Просто продовжуй іти. Вище голову.* Відчуття, ніби це було вчора. Мені не здається божевільним триматися за руки з Кентом Макфуллером і дозволяти йому вести мене кудись — мені здається це нормальним.

Музика повністю зникає. Так тихо! Наші ноги ледве шурхотять по килиму, і кожна кімната — ніби павутиння тіней і місячного сяйва. Дім пахне полірованим деревом, дощем і трошки димом з димаря, ніби хтось нещодавно запалював його. Я думаю: «Це був би ідеальний будинок під час заметілі».

— Сюди,— каже Кент. Він штовхає двері, вони риплять, і я чую, як він намацує перемикач на стіні.

— Ні,— кажу я.

Він вагається.

— Без світла?

— Без світла.

Дуже повільно він заводить мене в кімнату. Тут вона майже повністю в темряві. Я ледве можу роздивитися контур Кентових плечей.

— Ліжко ось там.

Я дозволяю Кентові притягти себе ближче. Ми лише за декілька дюймів одне від одного, і здається, наче я *відчуваю* вираз його обличчя в темряві, наче воно плаває в повітрі. Ми й досі тримаємося за руки, але тепер ми стоїмо лицем до лица. Я ніколи не усвідомлювала, наскільки він високий: принаймні на чотири дюйми вищий за мене. Від нього йде дивне тепло. Воно всюди — вихлюпується назовні, лоскоче мені пальці.

— Твоя шкіра,— ледве шепочу я.— Вона гаряча.

— Вона завжди така,— каже він. Щось ворухиться в темряві, і я знаю, що він підніс руку. Його пальці завмирають біля мого обличчя, і здається, що я *бачу*, як вони горять червоним і білим. Він опускає руку, забираючи з собою тепло.

І це найдивніша річ, але, стоячи з Кентом Макфуллером у такій темній кімнаті, мов нас закопали, я відчуваю всередині себе крихітні іскри, маленький вогонь на самому дні живота, що робить мене безстрашною.

— Додаткові ковдри в шафі,— каже він. Його губи прямісінько біля моєї щоки.

— Дякую,— шепочу я у відповідь.

Він залишається, поки я лягаю в ліжко, і накриває мене ковдрою, ніби вкладав мене спати кожної ночі мого життя. Типовий Кент Макфуллер.

П'ЯТЬ

Розумієте, тоді я й досі шукала відповідей. Я й досі хотіла знати чому. Ніби хтось збирався дати мені відповідь, ніби будь-яка відповідь була б задовільною.

Не тоді, а пізніше я почала думати про час: як він продовжує рухатися і всихати, як вічність біжить уперед, секунди перетікають у хвилини, у дні, у роки, усе це стікається в одне місце — течія в один бік. І всі ми йдемо та пливемо якнайшвидше, прискорюємося разом з ним.

Річ у тім, що, мабуть, ви можете собі дозволити очікування. Мабуть, для вас існує завтра. Мабуть, для вас існує тисяча завтра, чи три тисячі, чи десять — стільки часу, що в ньому можна плавати, кружляти, пропускати крізь пальці, як монети. Стільки часу, що можна марнувати його.

Але для декого є тільки сьогодні. І правда в тому, що в дійсності ніхто ніколи не знає, скільки у нього часу.

Я прокидаюся, задихаючись. Будильник вихоплює мене з п'ятми, ніби з глибин озера. Це вп'яте, як я прокидаюся 12 лютого, але цього разу я спокійна. Я вимикаю будильник і лежу в ліжку, спостерігаючи за тим, як молочно-біле світло повільно затоплює стіни, й чекаю, поки серцебиття повернеться до норми. Сонячний промінь підіймається по колажу, який

зробила для мене Ліндсі. Внизу вона написала рожевою блискучою пастою: «Люблю тебе назавжди». Сьогодні ми з Ліндсі знову подруги. Сьогодні ніхто на мене не злий. Сьогодні я не цілувалася з містером Деймлером і не ревіла на самоті на вечірці.

Хоча не зовсім на самоті. Я уявляю, як сонце повільно заповнює Кентову кімнату, як піниться, повзучи догори, мов шампанське.

Лежачи, я подумки починаю складати перелік речей, які б хотіла зробити у своєму житті, ніби це й досі можливо. Більшість із них просто божевільні, але я не думаю про це, а просто й далі складаю і складаю перелік, ніби це так просто, як написати список потрібних продуктів із супермаркету. Політати на приватному літаку. З'їсти свіжовипечений круасан з пекарні в Парижі. Проскакати на коні від Коннектикуту до Каліфорнії, але дорогою зупинитися в найкращих готелях. Деякі з них простіші: сходити з Ізі до Мису гусаків — це місце я відкрила, коли вперше і востаннє намагалася втекти з дому. Замовити в ресторанчику обід під назвою «Свято жиру» — чизбургер з беконом, молочний коктейль і цілу миску картоплі фрі з сиром — і з'їсти це без докорів сумління, як я це щороку робила на свій день народження. Побігати під дощем. З'їсти яечню в ліжку.

Коли Ізі прокрадається до кімнати й забирається на ліжку, я почувуюся цілком спокійно.

— Мама каже, що тобі треба до школи, — мовить Ізі, штовхаючи мене головою в плече.

— Я не йду до школи.

Ось і все: ось як це починається. Один з найкращих — і найгірших — днів мого життя починається з цих п'ятьох слів.

Я хапаю Ізі за живіт і починаю її лоскотати. Вона й досі наполегливо носить футболку з Дорою-слідопитом, але футболка вже така маленька, що видно велику рожеву смужку животика

Ізі — єдиного сальця на її тілі. Ізі пищить від сміху, вивертаючись від мене.

— Досить, Сем. Я сказала *досить!*

Ізі кричить, сміється і брикається, аж тут мама підходить до дверей.

— Уже шоста сорок п'ять,— стоїть вона у дверях, обережно вирівнявши ноги за облущеною червоною смугою, намальованою багато років тому.— Ліндсі от-от буде тут.

Ізі відштовхує мої руки й сідає. Її очі блищать. Я ніколи цього не помічала, але вона дуже схожа на маму. На мить це засмучує мене. Я б хотіла, щоб вона була більше схожа на мене.

— Сем лоскотала мене.

— Сем спізниться. Ти теж, Ізі.

— Сем не йде до школи. І я теж не йду,— Ізі надуває груди, мов готова боротися за це. Можливо, вона буде схожа на мене, коли виросте. Мабуть, коли час знову піде вперед,— навіть якщо він вимете мене, як хвилею сміття,— її вилиці стануть вищими, вона витягнеться, і її волосся потемніє. Мені подобається думати, що так і буде. Мені подобається думати, що потім люди казатимуть: «Ізі так схожа на свою сестру Сем!»

Потім вони скажуть: «Пам'ятає Сем? Вона була гарна». Я не зовсім впевнена, що вони *могли б* сказати: «Вона була мила. Вона подобалася людям. За нею сумували». Може, такого ніхто й не скаже.

Відігнавши ці думки, я повертаюся до свого переліку. Поцілунок, від якого аж голова вибухає. Повільний танець посеред порожньої кімнати під класну музику. Плавання голяка в океані опівночі.

Мама потирає чоло.

— Ізі, іди снідай. Гадаю, все вже готово.

Ізі злазить з мене. Я стискаю її пухлий животик і отримую останній писк, а відтак вона зістрибує з ліжка і вибігає з кімнати. Єдине, що може змусити Ізі рухатися так швидко,

це підсмажений байгель з корицею, родзинками й арахісовим маслом, і я уявляю, як забезпечую їй байгель з корицею, родзинками й арахісовим маслом щодня до кінця її життя, заповнюючи ними весь будинок.

Коли Ізі йде, мама суворо дивиться на мене.

— У чому річ, Сем? Тобі погано?

— Не зовсім.

Єдине, чого немає в моєму списку бажань, то це провести бодай одну секунду в лікаря.

— Тоді що таке? Має щось бути. Я гадала, що День купідона — твій улюблений.

— Так і є. Тобто, так і було,— я спираюся на лікті й зітхаю.— Я не знаю, це може здатися безглуздом...

Вона зводить брови.

Я починаю говорити, навіть не замислюючись про сенс слів, але потім розумію, що всі вони правдиві.

— Увесь прикол у тому, щоб показати людям, скільки в тебе друзів. Але всі й так *знають*, скільки в тебе друзів. І ти ж насправді в такий спосіб *не отримуєш* більше друзів і, я не знаю, не стаєш ближчою до тих друзів, яких уже маєш.

Мама легенько усміхається, піднімаючи один кутик вуст.

— Ну, тобі пощастило мати дуже гарних подруг, і ти це знаєш. Впевнена, що для когось троянди є дуже важливими.

— Я просто кажу, що все це дещо сумнівно.

— Щось не схоже на Саманту Кінгстон, яку я знаю.

— Так, ну, може, я змінююсь.

Я не збиралася казати ці слова, поки їх не промовила. Потім мені подумалося: можливо, це правда, і я відчула проблиск надії. А що як у мене є шанс, врешті-решт? Мабуть, мені *потрібно* змінитися.

Мама дивиться на мене з таким виразом обличчя, ніби я — кулінарний рецепт, який у неї не виходить.

— Щось трапилося, Сем? Щось із твоїми подругами?

Сьогодні я не драгуюся через її питання. Сьогодні воно здається мені дещо кумедним, якщо чесно. Я так хочу, щоб сварка з Ліндсі, чи дурнуваті слова Еллі, чи щось таке було єдиним, що мене турбує.

— Річ не в моїх подругах,— я намагаюся знайти щось, що змусить маму здатися.— Це... Це через Роба.

— Ви посварилися? — насуплює мама брови.

Я забираюся глибше в ліжко, сподіваючись, що так матиму більш депресивний вигляд.

— Він... Він мене покинув.

Це не зовсім і брехня. Він, звісно, не кидав мене, але наші стосунки, схоже, ніколи не були такими серйозними, як я стільки часу вважала. Чи можливо серйозно зустрічатися з кимось, хто по-справжньому не знає тебе?

Це спрацьовує навіть краще, ніж я очікувала. Мама притискає руку до грудей.

— Ох, люба. Що трапилось?

— Гадаю, ми просто хотіли різних речей,— смикаю я край ковдри, згадуючи всі ті ночі на самоті в його підвалі, залитому блакитним світлом, де я почувалася захищеною від усього світу. Я без зусиль вдаю засмучену, й у мене починає труситися нижня губа.— Не думаю, що я йому колись справді подобалася. Принаймні не *справді-справді*.

Це найчесніше, що я казала мамі за декілька років, і раптом я відчуваюся дуже вразливою. Пригадується, як я стояла перед нею, коли мені було п'ять чи шість років, повністю гола, а мама шукала кліщів. Я забираюся глибше під ковдру і стискаю руки в кулаки так сильно, що нігті впиваються в долоні.

А потім трапляється найдивніша річ. Мама переступає через облущену червону лінію й підходить до ліжка, мов у цьому нічого такого нема. Я настільки здивована, що навіть не можу заперечити, коли вона схиляється й цілує мене в чоло.

— Мені так шкода, Сем,— вона розгладжує мені чоло великим пальцем.— Звісно, ти можеш зостатися вдома.

Я очікувала на довшу суперечку, і тому в мене немає слів.

— Хочеш, щоб я залишилася з тобою? — питає вона.

— Ні,— я намагаюся усміхнутися.— Все буде добре. Правда.

— Я хочу залишитися вдома з Сем! — Ізі знову підходить до дверей, цього разу напівзібрана до школи. У неї жовто-рожевий період — не дуже вдала комбінація, але доволі важко пояснити колірну палітру восьмирічній дитині,— і на ній гірчично-жовта сукня з рожевими рейтузами. А ще Ізі вдягнула великі в'язані шкарпетки. Вона має вигляд якоїсь тропічної квітки. Підсвідомо мені хочеться насварити маму за те, що вона дозволяє Ізі носити все, що та забажає. Інші діти *точно* сміються з неї.

Але знову ж, гадаю, що Ізі байдуже. Це ще одна річ, яка видається мені кумедною: що моя восьмирічна сестра сміливіша за мене. Мабуть, вона сміливіша за більшість учнів зі школи Томаса Джефферсона. Мені цікаво, чи зміниться це колись, чи з неї це виб'ють.

Очі Ізі стають неймовірного розміру, і вона складає руки, ніби до молитви.

— Будь ласка?

Мама роздратовано зітхає.

— У жодному разі, Ізі. З тобою все добре.

— Мені зле,— каже Ізі. В це мало віриться, бо вона перестрибує з ноги на ногу, але в Ізі ніколи не виходило брехати.

— Ти вже поснідала? — мама схрещує руки й робить обличчя «суворої мами».

Ізі киває головою.

— Здається, я отруїлася,— вона схиляється, хапається за живіт, потім умить підхоплюється і знову починає підстрибувати. Я, не втримавшись, сміюся.

— Годі, мамо,— кажу я.— Дозволь їй залишитися вдома.

— Сем, будь ласка, не підбурюй її,— мама розвертається до мене, хитає головою, але я бачу, що вона вагається.

— Вона в третьому класі,— кажу я.— Вони ж там насправді ще нічого не вчать.

— Ні, вчимо! — викрикує Ізі, а потім затуляє рота рукою, коли я косо дивлюся на неї. Моя сестричка, як виявляється, і домовлятися не вміє також. Вона хитає головою і швидко бурмоче: — Тобто, ми не так і багато робимо там.

— Ти ж знаєш,— понижує голос мама,— що вона діставатиме тебе цілий день, так? Ти б не воліла радше побути на самоті?

Я знаю, вона очікує, що я скажу «так». Роками це було ключовою фразою удома: Сем просто хоче побути *на самоті*. Хочеш повечеряти? Я візьму з собою в кімнату. Куди ти йдеш? Просто хочу побути на самоті. Я можу зайти? Просто залиш мене на самоті. Не заходь до мене в кімнату. Не говори зі мною, коли я розмовляю по телефону. Не говори зі мною, коли я слухаю музику. На самоті, на самоті, на самоті.

По смерті речі змінюються. Хоча, гадаю, смерть — оце справжня самота.

— Я не заперечую,— кажу я, і це дійсно так. Мама підносить руки й мовить:

— Як хочеш.

Але не встигає вона вимовити цих слів, Ізі летить через кімнату і стрибає на мене, обіймає і кричить:

— Ми можемо подивитися телевізор? Ми можемо зробити макарони з сиром?

Як і завжди, вона пахне кокосом, і я пам'ятаю, коли вона була така маленька, що ми могли вмістити її в раковину, щоб покупати, вона сиділа там, усміхалася, сміялася, бризкалася, наче той порцеляновий квадрат дванадцять на вісімнадцять

дюймів був найкращим місцем на землі, наче та раковина була найбільшим океаном на світі.

Мама поглядом каже: «Сама напросилася».

Я усміхаюся і знизую плечима.

Усе просто.

У лісі

Дивно, наскільки змінюються люди. Наприклад, коли я була дитиною, я обожнювала всі ці речі — коней, «Свято жиру», Мис гусаків, — але з часом усі вони просто відпали, одна по одній, їх замінили подруги, листування, телефони, хлопці й одяг. Це дещо сумно, якщо подумати. Тобто, люди зовсім не послідовні. Наче щось розривається, коли тобі виповнюється дванадцять, чи тринадцять, чи скільки там, коли ти більше не дитина, а «підліток», і після цього ти зовсім інша людина. Можливо, навіть менш щаслива людина. Можливо, навіть гірша.

Ось як я вперше натрапила на Мис гусаків: одного разу, ще до того як з'явилася Ізі, батьки не захотіли купити мені фіолетовий велосипед з кошиком з квіточками і дзвіночком. Я не пам'ятаю чому, можливо, тому що в мене вже був велосипед, але я образилася і вирішила втекти. Ось два головні правила успішної втечі:

1. Ідіть у місце, яке ви добре знаєте.
2. Ідіть у місце, якого не знає ніхто інший.

Тоді я не знала цих двох правил, звісно ж, і, гадаю, на меті я мала протилежне: піти кудись, де я ще ніколи не бувала, і щоб потім мене знайшли батьки, які були б такі засмучені, що згодилися б купити мені що завгодно, навіть і велосипед (чи, може, поні).

Був травень, було тепло. Дні ставали довші й довші. Одного дня я збрала свою улюблену торбу і вислизнула з чорного

ходу. (Пам'ятаю, як думала, що уникати центрального виходу, де у дворі працював тато, це дуже кмітливо). Також я точно пам'ятаю, що саме зібрала: ліхтарик, светр, купальник, цілу пачку печива «Орео», свою улюблену книжку «Матильда», величезне намисто з фальшивого золота й перлів, яке того року мама дала мені вдягнути на Геловін. Я не знала, куди йду, тому просто пішла прямо, через веранду, вниз по сходах і через задній двір, у ліс, який відокремлював нашу ділянку від сусідів. Деякий час я йшла через ліс, жаліючи себе, і трохи сподівалася, що мене побачить хтось неймовірно багатий, зглянеться, удочерить мене і купить мені цілий гараж фіолетових велосипедів.

Але згодом мені це почалося дещо подобатися, бо я була дитина. Сонце було затуманене і золоте. Листя було мов оточене ореолом світла, всюди літали маленькі пташечки, а під ногами лежали шари зеленого оксамитового моху. Всі будинки були далеко. Я була *далеко* в лісі, і я уявила, що я — єдина людина, яка заходила так далеко. Я уявила, як оселюся там, спатиму на постелі з моху, носитиму квіти у волоссі й житиму в гармонії з ведмедами, лисицями і єдинорогами. Я дійшла до струмка й перейшла на той бік. Забралася на здоровезний, височенний пагорб, такий великий, як гора.

На вершині пагорба стояв такий великий камінь, якого я в житті не бачила. Він вигинався догори і вперед, як пузатий корпус корабля, але верхня частина була рівненька, як стіл. Я небагато пам'ятаю з тої подорожі, хіба що те, як я їла печиво, одне по одному, і почувалася так, мов володію цілим лісом. Також я пам'ятаю, як повернулася додому, й у мене болів живіт від усього того печива, я була розчарована, що батьки не хвилювалися за мене. Я була впевнена, що пробула в лісі багато-багато годин, але годинник показував, що мене не було менш як сорок хвилин. Я вирішила, що той камінь був особливий: що там не йшов час.

Я часто ходила туди того літа, коли хотіла сховатися, і ще одного літа після того. Одного разу я лежала на камені, дивилася на рожево-пурпурове небо, схоже на цукерки-тягнучки на карнавалах, і побачила сотню перелітних гусей, які летіли ідеальним ключем. Одна пір'їнка впала з неба і приземлилася прямисінько біля моєї руки. Я назвала це місце Мисом гусаків і роками зберігала пір'їнку в маленькій декоративній коробочці, яку ховала в одній з тріщин каменя під його вигином. А потім одного дня коробочка зникла. Я здогадалася, що її могло під час бурі підхопити вітром і віднести кудись, й годинами шукала її під листям і серед підліску, а коли не знайшла, то розплакалася.

Навіть після того, як я припинила займатися верховою їздою, я інколи забиралася на Мис гусаків, хоча робила це дедалі рідше. Я пішла туди одного разу в шостому класі, коли всі хлопчики з мого класу дали оцінку моєму заду — «занадто квадратний». Я пішла туди, коли мене не запросили на день народження до Лекси Гілл, хоча ми сиділи разом на природознавстві й чотири місяці жартували, який гарненький Джон Ліппінкотт. Щоразу як я поверталася додому, виявлялося, що сплигло менше часу, ніж я очікувала. І щоразу я повторювала собі, хоча я і знала, що це безглуздо, що Мис гусаків — особливий.

Потім одного дня Ліндсі Еджком зайшла на кухню до Тари, коли там була я, підійшла до мене і сказала: «Ти маєш це побачити», — і в цей момент моє життя назавжди змінилося. З того дня я ніколи не поверталася на Мис гусаків.

Можливо, тому я й вирішила взяти туди Ізі, хоча надворі й холодно. Я хочу побачити, чи змінився він, чи змінилась я. Це чомусь важливо для мене. Окрім того, з усіх речей у моєму переліку це — найпростіше. Приватний літак не прилетить сам до мого дому, врешті-решт. І за купання голяка мене або арештують, або я дістану пневмонію. Або і те, і те.

Тому, гадаю, що це другий згори пункт у переліку. Гадаю, саме тоді я почала розуміти: річ у тім, що людина обирає з того, що має.

— Ти впевнена, що це правильний шлях? — підстрибує біля мене Ізі, закутана так, що схожа на снігову людину. Як і зазвичай, вона наполягла на прикрасах і вдягнула леопардові рожево-чорні теплі навушники і два різні шарфи.

— Це правильний шлях, — кажу я, хоча спочатку була впевнена, що ми зайшли не туди. Усе таке *маленьке*. Струмок — чорна й тоненька замерзла цівка води, весь лід у павутинні, — одним кроком переступиш. Попереду пологий пагорб, хоча в моїх спогадах він завжди видавався горою.

Але найгірше — це будівництво. Хтось купив тут землю, й тепер тут будуються два будинки. Один з них поки ще скелет, який стримить із землі, — білене дерево, скалки й зазублини, — схожий на уламки судна, яке вимило на берег. А другий уже майже завершений. Будинок величезний і на вигляд простий, як у Еллі: він сидить на пагорбі й мов дивиться на нас. Я не одразу розумію чому: на вікнах ще немає жалюзів.

Я відчуваю важке розчарування. Очевидячки, не варто було сюди й приходити, і я згадую слова, які одного разу сказала вчителька англійської місіс Гарбор, коли, як завжди, перескакувала з теми на тему. Вона сказала, що неможливо повернутися додому. Ми вчили вислови відомих людей і обговорювали їхнє значення, і це був вислів Томаса Вульфа: «Нема додому вороття»; це означає, що змінюються не *місця*, а *люди*. Тому ніщо ніколи не має такого вигляду, як колись.

Я вже майже хочу повертати назад, але Ізі перестрибує через струмок і біжить на пагорб.

— Ну ж бо! — кричить вона через плече. А потім, футів за п'ятдесят від верхівки, гукає: — Давай наввипередки!

Принаймні Мис гусаків саме такий великий, як мені запам'яталось. Ізі залазить на пласку поверхню каменя, і я забираюся за нею. Мої пальці в рукавичках уже задубіли. Поверхня каменя покрита крихким мерзлим листям і шаром інею. Тут достатньо місця, щоб ми вдвох розляглися, але ми з Ізі тулимося одна до одної, щоб було тепло.

— То що думаєш? — кажу я.— Гадаєш, це вдала схованка?

— Найкраща,— Ізі захиляє голову, щоб подивитися на мене.— Ти справді думаєш, що тут час іде повільніше?

Я знижую плечима.

— Так я думала, коли була маленька,— я роззираюся. Жахливо, що тепер звідси видно будинки. Раніше тут я почувалася так віддалено, так втаємничено.— Раніше тут було по-іншому. Набагато краще. По-перше, не було будинків. Тому ти дійсно почувався так, ніби ти в глушині.

— Але тепер, якщо захочеш у туалет, можна просто постукувати до когось і попроситися,— шепелявить Ізі: «прошто», «поштукати», «комушь».

— Так, напевне,— сміюся я. Якусь мить ми сидимо в тиші.— Ізі?

— Так?

— А... А діти не сміються з тебе? Через те, як ти говориш? Навіть через усі шари її одягу я відчуваю, як вона напружується.

— Інколи.

— Тоді чому ти нічого не робиш? — питаю я.— Ти могла б навчитися говорити по-іншому, знаєш.

— Але це *мій голос*,— каже вона тихо, але наполегливо.— Як тоді можна буде зрозуміти, що це говорю я?

Це така дивна відповідь, у стилі Ізі, що я не знаю, що і сказати, тому просто тягнуся й обіймаю її. Є стільки речей, які я хочу їй розповісти, стільки речей, яких вона не знає: наприклад, що я пам'ятаю, як її вперше принесли з лікарні: це була

величезна рожева пляма з постійною усмішкою, і вона засинала, тримаючись за мого вказівного пальця; як я катала її на спині на пляжі в Кейп-Коді, й вона смикала мене за хвоста, щоб вказати той чи той напрямок; якою м'якою й пухнастою була її голова, коли вона тільки народилася; що під час першого поцілунку дуже хвилюєшся, і тому він дивний і не такий, як ти б хотіла, але це нічого; що варто закохуватися тільки в того, хто теж готовий закохатися в тебе. Але не встигаю я все це сказати, як вона відповзає навкарачках і кричить:

— Дивися, Сем!

Вона підповзає ближче до краю й дивиться на щось у тріщині каменя. Розвертається навколішках, триумфально тримаючи пір'ячко — біде, біле, на краях сіре, мокре від інею.

Я відчуваю, як у цю мить моє серце розривається, бо я знаю, що ніколи не зможу сказати їй те, що маю. Я навіть і не знаю, з чого почати. Натомість беру пір'ячко й ховаю його в кишеню куртки.

— Я збережу його,— кажу я. Потім лягаю на холодному камені й дивлюся на небо, яке починає темніти через близьку бурю.— Ізі, нам варто повертатися додому. Буде дощ.

— Ще трохи,— вона лежить біля мене, поклавши голову мені на плече.

— Тобі тепло?

— Усе гаразд.

Насправді не так уже й холодно, якщо притулитися одна до одної, і я трохи розстібаю куртку на шиї. Ізі спирається на лікоть і тягнеться до мого золотого ланцюжка з пташкою.

— Чому бабуся не подарувала нічого мені? — каже вона. Це стара пісня.

— Тебе тоді ще не було, дурненька.

— Він гарний,— продовжує тягнути його Ізі.

— Він мій.

— Бабуся була добра? — це також частина цієї пісні.

— Так, вона була добра,— кажу я; я не дуже пам'ятаю бабусю, вона померла, коли мені було сім років, пам'ятаю тільки, як рухалися її руки, коли вона розчісувала моє волосся, і як вона завжди наспівувала, незалежно від того, що робила. Вона випікала величезні шоколадно-апельсинові мафіни і завжди робила мені найбільший.— Тобі вона б сподобалася.

— Я хотіла б, щоб ніхто не вмирав,— важко видихає Ізі.

Я відчуваю біль у горлі, але намагаюся всміхнутися. Мене водночас пронизують два суперечливі бажання, кожне з них гостре, мов лезо: «Я хочу побачити, як ти виростеш», і «Ніколи не змінюйся». Я кладу свою голову на її.— На землі стало б доволі людно, Із,— кажу я.

— Тоді я б оселилася на океані,— спокійно відповідає Ізі.

— Колись я влітку цілі дні лежала тут,— кажу я їй.— Приходила сюди і просто дивилася на небо.

Вона перевертається на спину й тепер теж дивиться вгору.

— А цей краєвид зовсім не змінився, га?

Її слова такі прості, що я мало не сміюся. Звісно ж, вона має рацію.

— Ні. Все має точнісінько такий самий вигляд.

Гадаю, у цьому й секрет. Якщо ти бажаєш повернути речі назад, як було, треба просто подивитися вгору.

Крізь темряву

Коли я повертаюся додому, я перевіряю телефон: три нові повідомлення. Ліндсі, Елоді та Еллі написали мені однакові повідомлення: «День купідона. Цьом». Напевно, вони були разом, коли надсилали це. Ми так інколи робимо — пишемо й надсилаємо однакові повідомлення в однаковий час. Це дурничка, але це змушує мене усміхнутися. Проте я не відповідаю. Уранці я написала Ліндсі, що вона може їхати до школи без

мене, але хоча сьогодні ми й не посварилися, я почуваюся дивно, пишучи наше звичне «Цьом» наприкінці повідомлення. У якомусь альтернативному часі, місці, житті абощо я й досі злюся на неї, а вона злиться на мене.

Мене приголомшує, як легко може все змінитися, як легко почати на звичному шляху, а закінчити у якомусь незнайомому місці. Лише один неправильний крок, одна зупинка, один об'їзд — і в тебе вже нові друзі, чи погана репутація, чи хлопець, чи розлука. Мені це ніколи не спадало на думку, я ніколи цього не розуміла. На диво, мені здається, що, можливо, усі ці різні ймовірності існують водночас, мов кожна мить нашого життя має тисячі інших шарів під нею, які мають зовсім інший вигляд.

Можливо, ми з Ліндсі найкращі подруги, і водночас ми невидимо одна одну. Можливо, мене від репутації шльондри, як у Кейті Картульйо, відділяє всього один урок математики. Можливо, що десь у глибині душі я така сама, як і вона. Можливо, усі ми такі: усього за одну перерву на обід від того, щоб їсти його на самоті у вбиральні. Цікаво, чи є реальна можливість справді дізнатися про когось усю правду, чи найкращий варіант — наштотуватися одне на одного, опустивши погляд, і сподіватися уникнути зіткнення. Я згадую Ліндсі у вбиральні «У Розаліті», і мені цікаво, скільки насправді людей приховує секрети, мов стиснуті кулаки, мов каміння в животі. Усі, напевно.

Четверте повідомлення від Роба. У ньому просто написано: «Ти захворіла?» Я видаляю його і вимикаю телефон.

Ми з Ізі проводимо решту дня за переглядом старих мультфільмів, зокрема диснейвських і піксарівських, які ми обожаємо: дивимося «Русалоньку» й «У пошуках Немо». Робимо за татовим рецептом попкорн з додатковим маслом і гострим перцем. Ми ховаємося в барлозі з вимкненим світлом, поки небо не темнішає і дерева не починають хльостати в повітрі.

Коли додому повертається мама, ми вмовляємо її на «Паскудну п'ятницю» — колись ми щоп'ятниці ходили в один італійський ресторан і назвали його так тому, що ресторан (у якому були червоно-білі серветки, акордеоніст і пластикові троянди на столах) був страшенно паскудний,— і мама каже, що подумає, а це означає, що ми йдемо.

Я вже сто років не була вдома увечері в п'ятницю, і коли тато повертається й бачить нас з Ізі на дивані, він спотикається на порозі й хапається за серце, ніби в нього серцевий напад.

— Це галюцинація? — він кладе портфель.— Чи можливо це? Саманта Кінгстон? Удома? В п'ятницю?

— Не знаю,— закочую я очі.— Ти сидів на «кислоті» в шістдесяті? Може, зараз у тебе тріп.

— У 1960 мені було два рочки. Я запізнився на вечірку,— він нахиляється й цілує мене в маківку. Я звично відхиляюся.— І я навіть не питатиму, звідки ти знаєш про тріп від «кислоти».

— А що таке тріп від «кислоти»? — цікавиться Ізі.

— Нічого,— кажемо ми з татом водночас, і він усміхається мені.

Ми справді йдемо в «Паскудний ресторан» (справжня назва — «Домашня італійська кухня Луїджі»), який в дійсності вже декілька років не паскудний (і не Луїджі). П'ять років тому сюди переїхав ресторан суші й замінив усі кахлі під арт-деко і скляні ліхтарі на блискучі металеві столи й довгу дерев'яну барну стійку. Проте це неважливо. Це місце завжди буде для мене «Паскудним рестораном».

Ресторан забитий людьми, але нам дістається один з найкращих столів, просто біля акваріумів з екзотичними рибками. Тато, як завжди, шуткує про те, як він обожнює *рибні* ресторани, і мама каже йому, щоб він займався архітектурою й залишив гумор професіоналам. Під час вечері мама дуже добра до мене, бо думає, що я переживаю розлуку. Ми з Ізі замовляємо

половину меню й наїдаємося адамаме, креветок шумай, темпура й салату з морських водоростей ще до того, як нам приносять основні страви. Тато випив два келихи пива й захмелів, тому розважає нас історіями про божевільних клієнтів, а мама продовжує казати мені, щоб я замовляла, що забажаю, а Ізі надягає серветку на голову і вдає пілігрима, який уперше куштує ролл «Каліфорнія».

Досі день іде добре — це один з моїх найкращих днів. Майже ідеальний, справді, хоча не трапилося нічого особливого. Гадаю, що в мене було багато таких днів, але чомусь їх не пам'ятаєш. Тепер це здається мені неправильним. Я згадую, як лежала в будинку Еллі в темряві й думала, чи був у мене колись хоч день, який варто пережити знову. Здається, що пережити сьогоднішній день знов і знов було б непогано, і я уявляю, що саме це я й робитиму — просто повторюватиму це знов і знов, поки не закінчиться час, поки не зупиниться всесвіт.

Перш ніж нам приносять десерт, заходить великий гурт дев'ятикласниць і десятикласниць, яких я впізнаю зі школи. Деякі з них досі вдягнені в спортивні куртки зі змагань з плавання. Вони, мабуть, повертаються з вечірніх змагань. Вони здаються такими юними, волосся забране з обличчя в хвостики, без косметики, зовсім інші порівняно тим, у якому вигляді вони приходять на наші вечірки. Тоді здається, що вони провели по кілька годин біля пробників на стійці «Мак». Деякі з них помічають, що я дивлюся на них, і відводять очі.

— Морозиво з зеленого чаю й бобів, — офіціантка ставить перед нами велику миску й чотири ложки. Ізі починає наминати морозиво.

Тато стогне й хапається за живіт.

— Не знаю, як ти й досі можеш бути голодна.

— Організм росте, — Ізі розтуляє рота й показує морозиво на язиці.

— Фу, Ізі,— я беру ложку і видлубю шматочок з боку зеленого чаю.

— Сиха! Агов! Сиха!

Я швидко розвертаюся на це ім'я. Одна дівчина з команди з плавання привстала на стілець і махає рукою. Я роззираюся по ресторану, шукаю Джуліет, але у дверях тільки одна людина. Худа, бліда й білява, вона стоїть у куртці та струшує дощ із плечей. Мені потрібна мить, щоб упізнати її, та коли вона повністю розвертається в пошуках своїх подруг, я впізнаю її: купідон з уроку математики, янгол, який доставив мені троянду.

Коли вона помічає своїх подруг, вона підносить руку й махає пальцями. Потім рушає до них, і коли проходить повз наш столик, я мигцем помічаю неонові блакитні з помаранчевим літери на спині її куртки, і мов уся кімната завмирає й залишаються лише ці чотири літери, підсвічені, наче знак.

«СИХА».

Менша сестра Джуліет.

— Земля викликає Семмі,— Ізі тицяє в мене ложкою.— Твоє морозиво розтане.

— Я більше не голодна,— я кладу ложку і відштовхую тарілку.

— Куди ти йдеш? — мама тягнеться і кладе руку на моє зап'ястя, але я майже не відчуваю цього.

— П'ять хвилин,— і йду до столу команди з плавання, не відриваючи очей від блідої дівчини і її обличчя-сердечка. Не можу повірити, що не помічала раніше цієї схожості. У них обох широко розставлені блакитні очі, однакова прозора шкіра і бліді губи. Але знову ж таки, донедавна я ніколи посправжньому не роздивлялася Джуліет, хоча я її, мабуть, бачила десять тисяч разів.

Дівчата з команди отримали меню, вони сміються і штовхаються. Я чітко чую, як одна з них вимовляє Робове ім'я.

Напевно, обговорюють, який милий вигляд він має у своїй куртці для лакросу (я знаю про це, бо сама повсякчас казала так). Мені в житті ще не було так байдуже. Коли я за чотири фути від їхнього столу, одна з них помічає мене, і вмить усі затихають.

Маленька Сиха затиснута в самому кінці столу. Я підходжу просто до неї.

— Привіт,— вітаюсь я. Тепер, коли я стою тут, я не зовсім знаю, навіщо підійшла. Найсмішніше те, що нервую саме я.— Як тебе звати?

— Ем... Я щось зробила? — її голос аж тремтить. Інші дівчата також не допомагають. Вони витріщилися на мене так, ніби я щомиті можу накинутися і відкусити їй голову абощо.

— Ні, ні. Я просто...— я намагаюся усміхнутися їй. Тепер, коли я бачу її схожість з Джуліет, це засмучує мене.— У тебе є старша сестра, так?

Її рот стискається в тонку лінію, і очі затьмарюються, ніби вона захищається. Нічого дивного. Напевно, вона думає, що я знущатимуся з неї за її дивакувату сестру. Мабуть, це трапляється часто.

Але вона задирає підборіддя й дивиться мені прямо у вічі. Це трохи схоже мені Ізі. «Сем не йде до школи. І я теж не йду».

— Так. Джуліет Сиха.

Потім вона терпляче чекає — чекає, коли я почну сміятися.

Її погляд такий непорушний, що я опускаю очі.

— Так. Я... ем... знаю Джуліет.

— Ти її знаєш? — вона зводить брови.

— Ну, трохи,— кажу я. Усі дівчата тепер витріщилися на мене. Мені здається, що вони ледве стримують свої щелепи, щоб ті не впали.— Ми... Ми разом робимо лабораторні на природознавстві.

Мені здається, що це безпрограшний варіант. Природознавство є обов'язковим предметом, і партнерів призначає вчитель.

Обличчя сестри Джуліет трохи розслаблюється.

— У Джуліет добре виходить на природознавстві. Тобто, вона добре вчиться з усіх предметів,— вона дозволяє собі усміхнутися.— Я — Меріан.

— Дуже приємно,— кажу я. Їй пасує ім'я Меріан: це таке чисте ім'я. Мої долоні пітніють. Я витираю їх об джинси.— Я — Сем.

— Я знаю, хто ти,— сором'язливо каже Меріан і опускає очі.

Дві руки хапають мене за пояс. Це Ізі підійшла до мене ззаду. Її підборіддя впирається мені в бік.

— Морозиво майже закінчилося,— каже вона.— Впевнена, що більше не хочеш?

Меріан усміхається до Ізі.

— Як тебе звати?

— Елізабет,— гордо каже Ізі, а потім трохи сумніше додає,— але всі кличуть мені Ізі.

— Коли я була маленька, усі звали мене Мері,— кривиться Меріан.— Але тепер усі кличуть мене Меріан.

— Я не дуже проти Ізі, якщо чесно,— каже Ізі й кусає губу, так ніби вона тільки-но вирішила це.

Меріан дивиться на мене.

— У тебе теж менша сестра?

Раптом я не можу й дивитися на неї. Я не можу, знаючи, що трапиться потім. Я *знаю*: непорушний дім, постріл...

А потім... що? Чи вибіжить Меріан перша на сходи? Чи стане останній спогад про її сестру таким, який зітре всі інші спогади, що нагромадилися за роки?

Я починаю панікувати, намагаюся пригадати, які в Ізі є спогади зі мною — які вона матиме спогади про мене.

— Ходімо, Ізі. Давай дамо дівчатам поїсти,— мій голос тремтить, але не думаю, що хтось помічає. Я погладжую голову Ізі, й вона підстрибом біжить назад до нашого столу.

До дівчат за столом повертається впевненість. З'являються усмішки, і всі дівчата дивляться на мене з захватом, мов не можуть повірити, яка я дружня, ніби я роздала їм подарунки. Не можу цього витримати. Їм варто ненавидіти мене. Якби вони знали, якою я була людиною, вони б зненавиділи мене, я впевнена.

Я не знаю, чому в цей момент я згадую про Кента. Він би теж зненавидів мене, якби дізнався про все. Усвідомлення цього дивно засмучує мене.

— Скажи Джуліет, щоб вона не робила цього,— вихоплюється в мене, а потім я не можу повірити, що сказала це.

— Не робила чого? — морщить Меріан лоба.

— Проект з природознавства,— кажу я швидко, а потім додаю,— вона знатиме, про що я говорю.

— Добре,— Меріан усміхається. Я починаю розвертатися, але вона кличе мене.

— Сем!

Я обертаюся, і вона затуляє рота рукою й хихикає, ніби не може повірити, що в неї вистачило сміливості промовити моє ім'я.

— Мені доведеться сказати їй завтра,— каже вона.— Сьогодні Джуліет іде на вечірку.

Це звучить так, ніби вона сказала: «Сьогодні Джуліет довірили виголосити промову на випускному». Можу це уявити. Мама й тато з сестрою внизу, Джуліет, як завжди, у своїй кімнаті, грає музика, вона сама. А потім — диво — вона виходить, волосся зачесане назад, впевнена, виважена, заявляє, що йде на вечірку. Вони, мабуть, такі щасливі, такі раді! Їхня дівчинка-одиначка насолоджується залишком випускного року.

Йде на вечірку до Кента. Щоб знайти Ліндсі, щоб знайти мене. Щоб її відштовхнули, перекинули й залили пивом.

Раптом суші просяться назовні. Ніхто навіть не уявляє...

— Проте я точно скажу їй завтра,— усміхається Меріан ясно, мов промінь, який світить на мене крізь темряву.

Усю дорогу додому я намагаюся забути Меріан Сиху. Коли тато каже мені добраніч,— він завжди готовий заснути після одного пива, а сьогодні він випив (жах!) два,— я намагаюся забути Меріан Сиху. Коли за півгодини заходить Ізі, чиста після душу, і слиняво цілує мене у щоку, я намагаюся забути Меріан; і ще за годину після цього, коли мама стає у дверях і каже: «Я пишаюся тобою, Сем»,— я й досі думаю про Меріан.

Мама йде спати. Дім поринає в тишу. Десь у глибокій темряві цокотить годинник, і коли я заплющую очі, то бачу Джуліет Сиху. Вона повільно йде до мене, її взуття постукує по підлозі, з її очей цебенить кров...

Я підхоплююся. Серце виривається з грудей. Потім я встаю й знаходжу в темряві куртку.

Сьогодні вранці я поклялася, що нічого на світі не змусило б мене знову піти на вечірку до Кента, але ось вона я — тихо крадуся сходами вниз, іду краєм темного коридору, забираю мамині ключі з полиці в коморі. Сьогодні вона поводитися на диво по-людському, але останнє, що мені потрібно, то це довга розмова в дусі з-чого-ти-взяла-що-можеш-прогуляти-школу-але-піти-на-вечірку.

Я намагаюся переконати себе, що Джуліет Сиха — це не моя проблема, але я не можу припинити уявляти, як жахливо було б, якби це був її день. Якби їй довелося переживати його знов і знов. Я гадаю, що майже кожен, навіть Джуліет Сиха, заслуговує померти в кращий день, аніж отакий.

Завіси на дверях і центрального, і чорного ходу риплять так, що ними можна було б користуватися як будильниками

(інколи я думаю, що батьки зробили це навмисно). На кухні я обережно наливаю оливкову олію на серветку й натираю петлі на дверях чорного ходу. Цього фокусу мене навчила Ліндсі. Вона завжди розробляє нові, кращі шляхи втечі, хоча в неї й немає комендантської години, і неважливо, коли вона йде чи приходить додому. Гадаю, вона сумує за цим. Здається, тому вона завжди і приділяє стільки уваги деталям — їй подобається вдавати, що вона змушена це робити.

Двері з завісами по-італійському відчиняються майже безшумно, і я надворі.

Насправді я не продумала, чому я їду до Кента чи що я робитиму, коли опинюся там. Тому я їду не прямо, а чомусь повертаю на різні вулиці, кружляю між тупиками. Більшість будівель розташовані в глибині, й освітлені вікна магічним чином з'являються в темряві, як ліхтарики. Дивовижно, як уночі все має інший вигляд — майже невпізнаний, особливо під дощем. Неповороткі будинки сидять на газонах, вони задумливі й живі. Удень Риджв'ю має зовсім інший вигляд — все чисте, блискуче й охайно підрізане, всюди дотримується порядок, чоловіки прямують до своїх машин з горнятками кави в руках, за ними дружини, вдягнені в костюми для пілатесу, й маленькі дівчатка в платтячках; все це — сидіння в машинах, і бездоріжники «лексус», і стаканчики зі «Старбаксу» — то *нормальність*. Мені цікаво, яка версія Риджв'ю справжня.

На дорозі майже немає машин. Я продовжую повзти на швидкості п'ятнадцять миль на годину. Я щось шукаю, але не знаю, що саме. Проїжджаю вулицею Елоді та їду далі. Всі ліхтарі відкидають акуратні кола світла, на мить освітлюючи середину машини, а я вже знову їду назустріч темряві.

Мої фари вихоплюють зелений дорожній знак за п'ятдесят футів попереду: Сіреніті-Плейс, що означає «спокійне місце». Раптом я згадую, як ми в дев'ятому класі сиділи на кухні

в Еллі, поки її мама, без упину базікаючи по телефону, ходила босоніж туди-сюди на веранді у легінсах для йоги.

«Вона отримує свою щоденну дозу пліток,— сказала тоді Еллі, закочуючи очі.— Мінді Сакс краща за жовту пресу».

І Лінді зауважила: яка іронія, що місіс Сакс живе на Сіреніті-Плейс: *так наче вона любить спокій*,— і це було вперше, коли я по-справжньому зрозуміла значення слова «іронія».

В останню мить я різко вивертаю кермо, гальмую і їду по Сіреніті-Плейс. Це не дуже довга вулиця, на ній не більш як дванадцять будинків, і, як більшість будинків у Риджв'ю, закінчується вона майданчиком для розвороту. Моє серце ледве не вистрибує, коли я бачу акуратно запаркований сріблястий «сааб». На номерах написано «МАТУСЯ ЧЕТВЕРНЯТ». Це машина місіс Сакс. Напевно, я близько.

Наступний будинок номер п'ятдесят дев'ять. Це написано на маленькій поштової скриньці у формі півника, що стримить з клумби, яка в цю пору року перетворилася на велику латку землі. На крилі півника написано «СИХА» такими дрібними літерами, що доводиться примружуватися.

Я не можу цього пояснити, але мені здається, що я в будь-якому разі впізнала би будинок. У ньому немає нічого *неправильного*, він нічим не відрізняється від будь-якого іншого будинку. Він не найбільший, не найменший, видно, що за ним доглядають, білий, з темними віконницями, світло горить тільки внизу. Але є ще щось, немов щось усередині проситься на волю, немов уся будівля зараз лусне. Якимось чином це будинок відчаю.

Я повертаю у двір. Я не маю тут бути, я знаю, але я не можу нічого з цим вдіяти. Немов мене щось штовхає зсередини. Йде сильний дощ, і я беру з заднього сидіння старий светр, напевно, це светрик Ізі, та прикриваю ним голову, щоб перебігти від машини до ганку. З рота в мене

вихоплюються хмарки пари. Не подумавши як слід, я дзвоню в дзвінок.

Довго ніхто не відчиняє, і я стрибаю на одному місці, з рота парує, я намагаюся зігрітися. Нарешті чую за дверима шарудіння, а потім рипіння завіс. Двері відчиняються, й на порозі стоїть жінка. Вона здивовано на мене моргає. Матір Джуліет. Вона вдягнена в халат, який притримує однією рукою. Вона така сама худа, як і Джуліет, і в неї такі самі блакитні очі та бліда шкіра, як і в обох її дочок. Я дивлюся на неї, і вона схожа мені на димок, що в'ється в темряві.

— Чим я можу допомогти? — тихо питає вона.

Я дещо здивована. Я чомусь уявляла, що до дверей підійде Меріан.

— Мене звати Сем. Саманта Кінгстон. Я шукаю Джуліет,— і тому, що це спрацювало першого разу, я додаю,— я її партнерка на лабораторних.

Чоловік зсередини, гадаю, батько Джуліет, кричить:

— Хто це?

Його голос гучний і схожий на гавкіт, зовсім не подібний на голос місіс Сихи, тому я несамохіть відступаю назад.

Місіс Сиха здригається, швидко обертає голову й ненавмисно відчиняє двері ще на декілька дюймів. Позаду неї — темний коридор. На одній зі стін танцюють болотисті синьо-зелені відблиски — відсвіт з телевізора, якого мені не видно.

— Ніхто,— швидко каже вона, її голос спрямований у темряву.— Це щодо Джуліет.

— Джуліет? Тут хтось по Джуліет? — він гавкає точнісінько, як собака. *Гав, гав, гав, гав.* Я стримую дике, нервове бажання засміятися.

— Я все з'ясую,— місіс Сиха розвертається до мене. І знову двері причиняються разом з нею, так ніби вона спирається на них для підтримки. Її усмішка не торкається очей.— Джуліет зараз не вдома. Я чимось можу допомогти?

— Я... ем... пропустила сьогодні школу... У нас було одне велике завдання...

Я безпорадно замовкаю й починаю шкодувати, що прийшла сюди. Попри куртку, я тремчу, мов маніяк. Напевно, я *справді* схожа на маніячку: перестрибую з ноги на ногу і тримаю замість парасольки светр.

Місіс Сиха, здається, нарешті помічає, що я стою під дощем.

— Заходь,— каже вона і відступає у коридор. Я йду за нею всередину.

Відчинені двері ліворуч ведуть прямісінько до кімнати, де телевизор. Можна розгледіти крісло й силует того, хто в ньому сидить, край величезної щелепи, освітленої блакиттю з телевізора. Я пам'ятаю, що тоді казала Ліндсі: що в Джуліет батько — алкоголік. Я туманно пам'ятаю, як чула схожі плітки, і ще щось — що був нещасний випадок, щось пов'язане з напівпаралічем чи пігулками абощо. Треба було слухати уважніше.

Місіс Сиха помічає мій погляд, швидко підходить до дверей і зачиняє їх. Тепер тут так темно, що я майже нічого не бачу, і я усвідомляю, що мені й досі холодно. Якщо в домі ввімкнене тепло, то я його не відчуваю. З вітальні я чую крики з фільму жахів і розмірений синкопований ритм пострілів з кулемета.

Тепер я *точно* шкодую, що прийшла сюди. На мить у мене з'являється шалена думка, що Джуліет з родини божевільних серійних вбивць і що місіс Сиха от-от зробить зі мною те саме, що вбивця у «Мовчанні ягнят». «Уся її родина божевільна»,— ось як висловилася Ліндсі. Темрява навкрузи тисне на мене, душить, і я мало не скрикую від радощів, коли місіс Сиха вмикає світло, і в коридорі стає яскраво й нормально, і ніде немає мертвих тіл по кутках абощо. На столику з мереживом стоїть композиція з засохлих квітів, поруч із сімейною фотографією в рамці. Я хотіла б роздивитися її.

— Це було важливе завдання? — питає місіс Сиха, майже шепоче. Вона нервово дивиться в напрямку вітальні, й мені цікаво, чи це вона переймається через те, що надто голосно говорить.

— Я просто... Я просто пообіцяла Джуліет, що візьму декілька речей для нашої презентації в понеділок,— я намагаюся говорити тихіше, але жінка все одно зморщується.— Я гадала, що Джуліет буде вдома сьогодні ввечері.

— Джуліет пішла на вечірку,— каже вона, а потім, немов не звикла вимовляти ці слова, повторює,— вона пішла на вечірку. Але, мабуть, вона залишила це для тебе?

— Я можу пошукати,— кажу я. Я хочу побачити її кімнату. Я розумію, що я тут саме для цього. Мені потрібно побачити її.— Вона, мабуть, просто залишила це на своєму ліжку,— я намагаюся говорити спокійно, ніби між мною і Джуліет гарні стосунки, ніби нічого дивного немає в тому, що я завалилася до неї додому о пів на одинадцять вечора в п'ятницю й намагаюся пробратися до її кімнати.

Місіс Сиха вагається.

— Мабуть, краще подзвонити їй,— каже вона, а потім, наче виправдовуючись, додає,— Джуліет терпіти не може, коли хтось у її кімнаті.

— Та непотрібно їй дзвонити,— кажу я швидко. Джуліет, скоріше за все, звелить мамі викликати на мене поліцію.— Це не так уже й важливо. Я заберу завтра.

— Ні, ні. Я подзвоню їй. Це займе лише мить,— мама Джуліет уже зникає на кухні. Дивовижно, як швидко й безшумно вона рухається, немов тварина, що виринає з тіні.

Я обдумую плани втечі, поки вона на кухні. Думаю, варто повернутися додому, залізти в ліжко, подивитися на комп'ютері старі фільми. Мабуть, я зроблю кави й не спатиму всю ніч. Якщо я не засну, то, можливо, сьогодні *повинне* буде перетворитися на завтра. Ліниво я міркую, скільки

зможу протриматися без сну, перш ніж збожеволію, почну бігати вулицею в спідньому і всюди бачитиму фіолетових павуків.

Але натомість я просто стою і чекаю. Мені нічого не залишається робити, тому я роблю кілька кроків уперед і нахиляюся, щоб роздивитися фотографію на столику. На мить я збентежена: на ній зображена незнайома жінка, їй років двадцять п'ять чи тридцять, її руки обіймають симпатичного хлопця у фланелевій сорочці. Кольори насичені та яскраві, і ця пара має ідеальний, блискучий вигляд: білі зуби, сліпучі усмішки й темне волосся. Потім я бачу слова в нижньому куті фото — «ShadowCast Images, Inc.» — й усвідомляю, що це не справжня родинна фотографія. Це одне з тих зображень, які продаються разом з рамкою, блискуча щаслива реклама для всіх тих блискучих щасливих моментів, які ти назавжди можеш зберегти в *срібній рамці з прикрасою з метеликів розміром п'ять на сім*. Ніхто навіть не потурбувався замінити фотографію.

Чи, мабуть, у родині Сих немає блискучих щасливих моментів, які можна було б згадати.

Я швидко відступаю: краще б я не дивилася. Хоча це лише зображення двох моделей, я чомусь почуваюся так, мов побачила щось *занадто* особисте, мов я випадково побачила чиїсь оголені стегна чи волосся в носі.

Місіс Сиха й досі не повернулася, тому я йду з коридору до вітальні праворуч. Тут здебільшого темно і всюди пледи, мереживо й засохлі квіти. Таке враження, ніби тут не змінювали декор з п'ятдесятих років.

Єдиний тьмяний ліхтар біля вікна кидає кругове відображення на чорну шибку. Там з'являється мініатюрна версія кімнати.

Й обличчя.

Обличчя, що притулилося до вікна і кричить.

З переляку з мене вихоплюється писк, перш ніж я розумію, що це теж відображення. Перед вікном на столі лежить маска, що дивиться надвір. Я підходжу до неї та обережно беру її з підставки. Жіноче обличчя, зроблене з газети, з червоними швами, які перетинають шкіру, як жахливі шрами. На носі й на лобі написані слова, видно або ледве видно певні заголовки, на кшталт «Відновлення краси» та «Сталася трагедія», і маленькі клаптики паперу на обличчі тут і там повідклеювалися, ніби вона линяє. Рот і очі повністю вирізані, і коли я підношу маску до обличчя, вона мені пасує. Відображення у вікні жахливе; я маю хворобливий вигляд — я наче монстр із фільму жахів. Я не можу відвести погляд. Мені цікаво, чи саме так бачить себе Джуліет, чи саме так вона бачить нас. Мабуть, що і те, і те.

— Це Джуліет зробила.

Голос позаду змушує мене підстрибнути. З'явилася місіс Сиха і спирається на двері. Вона хмуриться на мене.

Я знімаю маску і швидко повертаю її на підставку.

— Вибачте. Я побачила її та... Я просто хотіла її приміряти,— невдало закінчую я.

Місіс Сиха підходить і поправляє маску, переконується, що вона стоїть рівно.

— Коли Джуліет була молодша, вона завжди малювала, завжди робила ескізи чи креслення, чи шила собі сукню,— місіс Сиха знизує плечима й махає рукою.— Не думаю, що зараз вона дуже зацікавлена цим.

— Ви поговорили з Джуліет? — нервово питаю я й чекаю, коли вона мене прожене.

Місіс Сиха декілька разів кліпає на мене очима, наче намагається сфокусувати погляд.— Джуліет...— повторює вона, а потім хитає головою.— Я декілька разів дзвонила їй. Вона не відповіла. Вона зазвичай не ходить гуляти на вихідних...— місіс Сиха безпорадно дивиться на мене.

— Я впевнена, що з нею все гаразд,— кажу я якомога бадьоріше і відчуваю, що кожне слово — мов ніж у моєму животі.— Вона, певне, не чула телефону.

Раптом головне моє бажання — це вибратися звідси. Я не можу брехати цій жінці. Вона має такий засмучений вигляд, стоїть у халаті, готова йти спати,— вона вже майже спить. Цілий будинок у цьому відчутті, немов повитий у глибокий сон, який душить, не дає прокинутися, тягне тебе назад, занурює, навіть коли ти борешся з ним.

Я уявляю, як Джуліет прокрадається до своєї кімнати в темряві й тиші, крізь цю густу атмосферу сну, майже тверду: колискова рипучих дощок на підлозі й тихого шуму батарей, повільне й безмовне кружляння людей... А потім...

Бах.

Місіс Сиха проводить мене назад до коридору.

— Ти можеш зайти завтра,— каже вона.— Я впевнена, що тоді в Джуліет уже все буде готово. Вона зазвичай дуже відповідальна. Вона хороша дівчинка.

— Звісно. Завтра,— мені не подобається вимовляти це слово, і я швидко прощаюся і знову стрімко біжу до машини.

Ще холодніше, аніж перед тим. По капоту машини стукає крижаний дощ, а я сиджу й чекаю, поки нагріється двигун, дмухаю на руку і тремчу. Я вдячна, що вибралася звідси. Тільки-но я вийшла з дому, з грудей мов зняли тягар, ніби атмосфера й тиск у будинку інші — важчі. Моє враження було правильним: це справді будинок відчаю. Я бачу біля вікна силует мами Джуліет. Мені цікаво, вона чекає на мій від'їзд чи на повернення Джуліет.

Ось коли я приймаю рішення. Я знаю, що мені робити. Я поїду до Кента, перехоплю Джуліет і, якщо буде потрібно, *лягну* її по обличчю. Я змушу її зрозуміти, наскільки безглуздою є смерть. (Для мене смерть, як бачите, не канікули). Якщо

дійде до цього, я зв'яжу її на задньому сидінні машини, щоб вона *не змогла* дістати пістолет.

Я усвідомляю, що *насправді* я ніколи не робила нічого доброго для іншої людини, принаймні останнім часом. Інколи я добровільно допомагаю «Стравам на колесах», але тому, що університети враховують волонтерство; на своєму сайті Бостонський університет окремим пунктом виділив благодійність у заяві на вступ. І, звісно ж, я добра до своїх подруг, я роблю *чудові* подарунки на дні народження (одного разу я витратила півтора місяця на збір сільничок у формі корів для Еллі, бо вона обожнює корів і сіль). Але зазвичай я не роблю нічого доброго просто так. А це буде моєю доброю справою.

Потім у мене з'являється ідея. Я пам'ятаю, як ми вчили на літературі Данте, і Бен Гован питав, чи можуть стражденні душі з чистилища бути скинуті в пекло (Бена Гована одного разу усунули на три дні через те, що він намалював малюнок: бомба вибухає в нашій їдальні, і скрізь летять голови, тому почути таке питання від нього було звичною справою), і місіс Гарбор почала розповідати, що ні, це неможливо, але деякі сучасні християни вірять, що можна *піднятися* з чистилища до раю, якщо ти закінчив спокутувати свої гріхи. Я ніколи *насправді* не вірила в рай. Мені завжди це здавалося божевільним: усі щасливі й возз'єднані, Фред Астер і Айнштайн танцюють танго на хмарах, щось на кшталт цього.

Але знову ж таки, я ніколи *насправді* не вірила, що мені доведеться жити знов і знов один день. Тож рай — не набагато божевільніша ідея, аніж те, що вже трапилося зі мною. Мабуть, річ у тім, що мені потрібно довести, що я добра людина. Мабуть, мені потрібно довести, що я заслуговую на рух далі.

Мабуть, Джуліет Сиха — єдине, що стоїть між мною і вічністю з шоколадних фонтанів, ідеального кохання і хлопців, які завжди телефонують, якщо пообіцяли, і бананового морозива, завдяки якому худнеш.

Мабуть, вона є моїм квитком на вихід.

Запізно

Я навіть не заїжджаю на стоянку до Кента. Не збираюся бути тут довго й не хочу, щоб хтось підпер машину. Окрім того, думка поблукати лісом у дощ здається мені привабливою. Це випробування, ще один вияв самопожертви. І з небагатьох спогадів з недільної школи (мама здалася, коли в сім років я влаштувала величезний скандал і пригрозила прийняти релігію вуду, хоча я й не зовсім знала, що це таке), я знаю, як усе влаштовано: потрібно чимось жертвувати.

Я зупиняю машину на узбіччі шосе 9, знову хапаю светр Ізі, який тепер увесь мокрий. Але це краще, ніж нічого. Накриваю ним голову, вибираюся з машини й на мить зупиняюся. Дорога порожня, на чорній смузі розсипалися невиразні калюжі жовтого світла від вуличних ліхтарів. Я намагаюся визначити саме те місце, де в оту першу ніч перевернулася машина Ліндсі, але все має однаковий вигляд. Це могло бути будь-де. Я заплашую очі та знову намагаюся видобути якісь спогади після аварії, після темряви, але нічого не пригадую. І коли я розплашую очі, дорога так само залита дощем, проста й нормальна, нічим не примітна, як і будь-яка інша дорога посеред маленького містечка в нудному штаті на східному узбережжі нашої країни.

Я беру з багажника ліхтарик і занурююся в ліс.

Прогулянка забирає більше часу, ніж я очікувала, і тонкий шар твердого льоду на землі змінюється багнюкою, що засмоктує мої нові фіолетові кросівки, мов сипучий пісок. За кілька хвилин стає чути далеку музику з вечірки, що пульсує крізь темряву, наче тут їй і місце, наче цей ритм — це частина ночі, але минає ще десять хвилин, доки я нарешті бачу слабке

мерехтіння світла за деревами — дякувати Богу, бо я вже починала думати, що ходжу по колу,— і ще п'ять хвилин, перш ніж дерев стає менше і я бачу будинок, на газоні — величезний торт з морозива, який то виникає, то зникає в мерехтливому світі з ганку. Я повністю змерзла і стовідсотково шкодую, що прийшла пішки. У цьому і проблема з пожертвою. Це без перебільшення біль.

Тільки-но я заходжу, як двоє дівчат порскають від сміху, а гурток одинадцятикласників стоїть повністю приголомшений. І не дивно. Я знаю, що маю жахливий вигляд. Перед виходом з дому я навіть не перевдягнула домашнього вбрання — величезних велюрових спортивних штанів, які мені віддала мама, коли вони ще були в моді.

Проте я не марную час на одинадцятикласників. Я вже непокоюся, що приїхала запізно.

Коли я піднімаюся нагору, сходами спускається Тара, і я хапаю її за руку й нахиляюся до її вуха.

— Джуліет Сиха! — доводиться мені кричати.

— Що? — кричить вона у відповідь і усміхається.

— Джуліет Сиха! Вона тут?

Тара показує на вухо: вона не чує мене.

— Ти шукаєш Ліндсі?

Позаду Тари стоїть Кортні. Вона нахиляється вперед і кладе підборіддя на плече Тари.

— Ми знайшли схованку з алкоголем. Тара розбила вазу,— сміється вона.— Хочеш випити?

Я хитаю головою. Я ніколи не була такою тверезою навколо таких сп'янілих людей, і я сподіваюся, що я не така сама набридлива, коли вип'ю, як вони. Я продовжую йти нагору, коли Тара кричить:

— Ліндсі в глибині будинку.

До мене долинає крик Кортні:

— Ти бачила, у що вона вдягнута?

Я роблю глибокий вдих і кажу собі, що це не має значення. Головне — знайти Джуліет. Мені потрібно зробити принаймні це.

Але з кожним кроком я втрачаю надію. Коридор нагорі повністю забитий, і хіба що вона взагалі не приходила сюди (а це навряд чи), здається, вона вже пішла.

Усе одно я рухаюся далі й нарешті дістаюся дальньої кімнати. Ліндсі стрибає на мене, мов граната, тільки-но я заходжу до кімнати, вона аж перестрибує через п'ятьох людей, і на мить я така рада побачити її, щасливу і п'яну, свою найкращу подругу, й опинитися в її знайомих міцних обіймах, що я забуваю, навіщо прийшла.

— Погане дівчисько,— вона б'є мене по руці, а потім відхиляється.— Ти прогулюєш школу, але приходиш на вечірку? Погане, погане.

— Я декого шукаю,— кажу я. Роздивляюся кімнату: Джуліет тут нема. Я й не очікувала, що вона, ну не знаю, сидітиме тут на дивані й базікатиме з Грегом Бімом, але я інстинктивно озираюся. Я приймаю бажане за дійсне.

— Роб унизу,— Ліндсі відступає, простягає руку і тримає мене двома пальцями.— Ти маєш вигляд безпритульного, який пограбував супермаркет. Ти що — *не* хочеш, щоб з тобою переспали?

Знову з'являється роздратування. У Ліндсі завжди знайдеться, що сказати.

— Ти не бачила Джуліет Сиху? — питаю я.

На мить Ліндсі витріщається на мене, а потім сміється.

— Ти серйозно?

Мене переповнює відчуття величезного полегшення. Мабуть, вона так і не прийшла. Мабуть, у неї зламалася машина, чи вона втратила сміливість, чи...

— Вона обізвала мене сукою,— розбиває Ліндсі вмить усі мої надії. Отже, Джуліет була тут.— Можеш уявити? — Ліндсі

й досі сміється. Вона кладе руку мені на плече і кричить: — Елоді! Еллі! Семмі прийшла! І вона шукає свою найкращу подругу — Джуліет!

Елоді навіть не розвертається: вона дуже заклопотана зі Стівом Пекарським. Але Еллі підходить до мене, усміхається і кричить: «Привіт, люба!» — а потім підіймає порожню пляшку з-під горілки.

— Якщо побачиш Джуліет,— каже Еллі,— спитай у неї, що вона зробила з залишками моєї випивки!

Вони з Ліндсі гадають, що це дуже кумедно, і Ліндсі кричить у відповідь:

— Коктейль «Психотіні»!

Я *справді* запізнилася. Мені стає зле від цього усвідомлення. Повертається моя злість на Ліндсі.

— Моя найкраща подруга? — повторюю я.— Як смішно. Я гадала, що це *ти* з нею нерозлийвода.

— Про що ти? — обличчя Ліндсі серйознішає.

— Друзі дитинства. Найкращі подруги. З пелюшок.

У Ліндсі такий вигляд, ніби вона зараз щось скаже, але я перебиваю її.

— Я бачила фотографії. То що трапалося? Вона що — почувала, як ти перднула? Чи як сякалася? Дізналася, що знаменита Ліндсі Еджком не така вже й ідеальна? Що вона зробила такого поганого?

Ліндсі розтуляє рота, але потім стуляє.

— Вона псих,— люто шепоче вона, але в її очах я бачу щось, чого не бачила раніше, вираз, який я не зовсім можу визначити.

— Байдуже.

Мені *необхідно* знайти Джуліет Сиху.

Я проштовхуюся назад на перший поверх, ігноруючи людей, які кличуть мене, хапають за плечі й шепотять про те, що я вийшла в люди в такому вигляді, ніби зараз піду спати, що,

звісно, так і сталося. Я вирішую, що як покваплюся, то зможу зловити Джуліет на виїзді. Мабуть, вона десь припаркувалася. Її машину напевно ж підперли. Змусити людей перепаркувати свої машини забере годину (якщо Джуліет взагалі зможе переконати когось їй допомогти, у чому я сумніваюся), а йти додому пішки — це ще довше.

Дякувати Богу, я пробираюся донизу, так і не зустрівши Роба. Найменше мені зараз хочеться виправдовуватися перед ним. Біля входу стоїть купка десятикласниць. Вони мають нажаханий і більш-менш тверезий вигляд, тому я роблю спробу заговорити з ними.

— Ви бачили Джуліет Сиху?

Вони витріщаються на мене.

Я зітхаю, проковтуючи розчарування.

— Світле волосся, блакитні очі, висока.

Вони й досі байдуже дивляться на мене, і я усвідомлюю, що не знаю, як краще описати її. *Невдаха*, мало не кажу я — я б сказала так три дні тому. Але тепер я не можу такого сказати.

— Гарненька,— кажу я експериментально. Коли й це не спрацьовує, я стискаю кулаки.— Ймовірно, промокла.

Нарешті на обличчі дівчат з'являється усвідомлення.

— У ванній,— каже одна з них і показує на маленьку нішу просто перед кухнею. Перед зачиненими дверима вишикувалася черга. Одна дівчина, схрестивши ноги, стрибає на місці. Ще одна стукає у двері. Одна з них показує на свій годинник і каже щось, чого почути я не можу, але вона має розлючений вигляд.

— Вона там уже хвилин двадцять,— каже десятикласниця. У мене падає серце в п'яти, і мене ледве не нудить.

У ваннах є пігулки. У ваннах є бритви. Люди зачинаються у ваннах, коли хочуть зробити щось погане, зайнятися сексом або поблювати. Або накласти на себе руки.

Так не мало бути. Я мала тебе врятувати. Я крізь чергу проштовхуюся до ванної.

— З дороги,— кажу я до Джоан Полерно, і вона одразу забирає руки і відступає.

Я притуляюся вухом до дверей, намагаюся почути схлипи, чи як Джуліє нудить, чи бодай щось. Нічого. Мені знову скручує живіт. Але з такою гучною музикою майже неможливо щось розчути.

Я легенько стукаю і викрикую:

— Джулієт! З тобою все гаразд?

— Мабуть, вона заснула,— каже Рейчел Зорф. Я промовисто дивлюся на неї: сподіваюся, мій погляд донесе, наскільки тупим і безглуздим є її коментар.

Я знову стукаю й притуляюся обличчям до дверей. Важко сказати, чи справді зсередини чути слабкий стогін — у цю мить музика гримить ще голосніше, заглушає всі інші звуки. Але я можу уявити, як Джулієт, прямісінько за дверима, згасає — порізані зап'ястки і всюди кров...

— Знайдіть Кента,— велю я й роблю глибокий вдих.

— Кого? — перепитує Джоан.

— Мені потрібно попісяти,— каже Рейчел, підстрибуючи.

— Кента Макфуллера. Негайно. Робіть! — гавкаю я на Джоан. Вона має остовпілий вигляд, але потім біжить по коридору. Кожна секунда здається вічністю. Це вперше я по-справжньому розумію, що мав на увазі Айнштайн у теорії відносності: час вигинається й розтягується, як жуйка.

— А яке тобі взагалі діло? — тихо бурчить Рейчел.

Я не відповідаю. Насправді у мене немає відповіді. Мені потрібно врятувати Джулієт — я відчуваю це. Це моя добра справа. Мені потрібно врятувати себе.

Раптом я відчуваю, що зовсім і не впевнена, краща я чи гірша за того, хто не робить нічого, але я відганяю ці думки.

Джоан повертається з Кентом. Він має стурбований вигляд. Морщить лоба під розкошланим темним волоссям, що падає йому на очі. Усе всередині мене перевертається. Учора ми були в темній кімнаті, між нами було не більш як два дюйми, так близько, що я могла відчутти дивовижне тепло його шкіри.

— Сем,— каже він і нахилиється, щоб узяти мене за зап'ястя. Він зазирає мені глибоко в очі.— З тобою все гаразд?

Я настільки здивована раптовим дотиком, що трохи відхиляюся, і Кент забирає руку. Я не можу пояснити, чому це змушує мене почуватися спустошеною.

— Усе гаразд,— кажу я, цілком усвідомлюючи, наскільки кумедний маю вигляд: розпатлане волосся, спортивні штани. Він, у порівнянні, має доволі пристойний вигляд. Є щось неохайно-миле в його картатих кросівках, широких низьких штанах-хакі й закасаних рукавах сорочки, які оголюють за смаглу шкіру,— Бог знає, де він встигнув засмагнути. Точно не в Риджв'ю за останні шість місяців.

Він має спантеличений вигляд.

— Джоан сказала, що я тобі потрібен.

— Так, ти мені потрібен,— це звучить дивно й напружено, і я відчуваю, як починаю червоніти.— Тобто, ти мені не потрібен. Мені просто потрібно...— я роблю глибокий вдих. Гадаю, що на якусь мить бачу спалах в очах Кента, й це відволікає мене.— Я непокоюся, що Джуліет Сиха замкнулася у ванній.

Вимовивши це, я здригаюся. Це звучить так абсурдно! Він, напевно, скаже мені, що я збожеволіла. Врешті-решт, він не знає того, що знаю я.

Спалах зникає, і Кентове обличчя серйознішає. Він стає переді мною й намагається відчинити двері. Потім на секунду зупиняється й роздумує. Він не каже мені, що я збожеволіла чи що я параноїк. Він просто мовить:

— Ключа нема. Я можу спробувати зламати замок. Завжди можна виламати двері, якщо потрібно.

— Я попісяю нагорі,— оголошує Рейчел, а потім розвертається і йде, хитаючись.

Кент дістає з задньої кишені декілька шпильок.

— Не питай,— каже він, коли я зводжу брови. Я підіймаю руки й не наполягаю. Я вдячна, що він узяв це під контроль і не ставив питань.

Він присідає, згинає шпильку і використовує її, щоб відімкнути замок. Притуляє вухо до дверей, наче сподівається почути клацання. Нарешті моя допитливість бере гору.

— Ти що — після школи грабуєш банки?

Він морщиться, намагається відчинити двері, кладе шпильку назад до кишені й дістає з гаманця кредитку.

— Та ні,— він просовує кредитку в щілину між дверима й луткою і соває її.— Раніше мама ховала солодощі в зачиненій шухляді.

Він підводиться й повертає ручку. Двері прочиняються на дюйм, і моє серце підскакує до горла. У глибині душі я сподіваюся, що з'явиться розлючене обличчя Джуліет чи що двері захлопнуться зсередини. Я б зробила саме так, якби хтось спробував відчинити двері у ванну, коли я там. Я б зробила це, якби й досі була при тямі — чи жива,— щоб зачинити їх.

Але двері не рухаються, прочинені лише на той дюйм. Ми з Кентом презираємося. Гадаю, ми обоє боїмося відчинити двері далі.

Потім Кент злегка підштовхує двері ногою й гукає:

— Джуліет?

Поки двері відчиняються, час знову розтягується, здається, що це триває вічність,— і в цю секунду, чи половину секунди, я якимось чином встигаю уявити всі жахливі можливості, уявити понівечене тіло Джуліет на підлозі.

А потім двері зупиняються, й ось і ванна: абсолютно чиста, абсолютно нормальна й абсолютно порожня. Світло ввімкнене, і біля раковини лежить мокрий рушник. Єдина незвична річ — відчинене вікно. Воно повністю відчинене, й дощ заливає кахлі на підлозі.

— Вона втекла крізь вікно,— каже Кент водночас із моїми думками. Я не зовсім розумію його тон. Він наполовину засмучений і наполовину захоплений.— Лайно.

Звісно ж. Після такого приниження вона шукала найпростіший шлях утечі, який не привернув би уваги. Вікно виходить на похилий газон і, звісно ж, на ліс. Напевно, вона побігла туди, щоб обійти будинок і повернутися до машини.

Я вибігаю з ванної.

— Зачекай! — кричить Кент, але я вже в коридорі, потім вибігаю на ганок.

Хапаю ліхтарик і светр, які заховала за квітами, і біжу через газон. Зараз дощ не такий сильний, більше схоже на крижаний туман, але холод аж пронизує. Я, підсвічуючи ліхтариком дорогу, оббігаю будинок. Я, звісно, не слідопит, але я прочитала достатню кількість старих детективів, щоб знати, що завжди варто шукати сліди. На жаль, грязюка така бридка і мокра, наче вся перемішана. І все одно: під вікном ванної я знаходжу глибоку виїмку, де Джуліет, скоріш за все, приземлилася, і декілька слідів, як я й підозрювала, ведуть просто до лісу.

Я тугіше завертаюся у светр і йду за нею. Я нічого не бачу, окрім декількох футів світла від ліхтарика, яке підстрибує переді мною. Я ніколи насправді не боялася темряви, але дерева дряпаються і стогнуть, у гіллі шумить вітер, і здається, що ліс живий, що він щось собі бурмоче, як оті божевільні в Нью-Йорку, які завжди штовхають перед собою візочки для харчів з порожніми пакетами всередині.

Немає сенсу йти за Джуліет за її слідами. Вони повністю невидимі в болотистій каші з опалого листя, багнюки і гнилої

кори. Натомість я рушаю в напрямку дороги, де я сподіваюся перехопити Джуліет. Я впевнена, що вона піде додому. Якщо ти так відчайдушно хочеш забратися з вечірки — і від людей, — що аж вилазиш з вікна, навряд чи повернешся за декілька хвилин і проситимеш людей перепаркувати свої машини.

Дощ починає йти сильніше, періщить крізь крижані гілки з таким звуком, мов кістки б'ються одна об одну. Груди болять від холоду, і хоча я йду якнайшвидше, пальці задубіли, і я ледве тримаю ліхтарик. Не можу дочекатися, коли дістануся машини і ввімкну на повну опалення. Потім я їздитиму й шукатиму Джуліет на вулицях. У крайньому разі, я перехоплю її біля будинку. Якщо я виберуся з цього клятого лісу.

Я змушую себе йти ще швидше, я вже майже біжу, намагаюся зігрітися. Що декілька секунд я кричу: «Джуліет! Джуліет!» — але я не очікую отримати відповідь. Дощ стає дедалі сильнішим і постійнішим, великі краплі потрапляють мені за комір, мені важко дихати.

— Джуліет! Джуліет!

Дощ перетворюється на зливу. Мене ріжуть крижані кинджали води. Я продовжую бігти, ліхтарик у руці — як повідець. Я більше не відчуваю пальців на ногах; я навіть не знаю, чи в правильному напрямку йду. Хтозна, я можу бігати по колу.

— Джуліет!

Мені стає моторошно. Я розвертаюся й підсвічую ліхтариком темряву: зусібіч на мене тиснуть щільні дерева. Я впевнена, що коли йшла до Кента, це забрало в мене менше часу. Відчуття таке, мов пальці стали вдвічі більші, аніж мають бути; я розвертаюся — і випускаю з рук ліхтарик. Він падає й розколюється. Світло зникає. Я в повній темряві.

— Чорт. Чорт, чорт, чорт.

Вилаявшись уголос, я почуваюся краще.

Я роблю кілька нерішучих кроків у бік ліхтарика, тримаючи руки перед собою, щоб ні на що не наштовхнутися. Після кількох невпевнених кроків я падаю навколішки й миттю псую свої улюблені домашні штани — вони намокають. Я розгрібаю руками грязюку перед собою й намагаюся не думати, чого торкаюся. Дощ заливає очі. Куртка прилипла до шкіри, і від неї тхне, як від мокрого собаки. Я нестримно тремчу. Ось що буває, коли хочеш допомогти людям. Потрапляєш у халепу. У горлі застрягає грудка.

Щоб запобігти повній істериці, я думаю, що сказала б Ліндсі, якби ми застрягли посеред ночі в лісі, який розтягується на біс знає скільки миль, у дощ, якби вона побачила, як я порпаюся в землі, мов божевільний кріт, повністю в грязюці.

«Саманто Кінгстон,— сказала б вона, посміхаючись.— Я завжди в глибині душі знала, що ти — брудне дівчисько».

Думка про це на мить звеселяє мене. Ліндсі не зі мною. Напевно, Ліндсі зараз зажимається з Патриком у теплій і дуже сухій кімнаті, чи курить косяк і вголос цікавиться в Еллі, чому я поводитися так *дивно-вижно*. Я геть заблукала, геть жалюгідна і геть сама. Біль у горлі посилюється, і створюється відчуття, мов з горла намагається видряпатися назовні якась тварина.

І раптом я страшенно зла на Джуліет — така зла, що могла б її вдарити. Я не розумію, як можна бути такою егоїсткою. Незважаючи ні на що — неважливо, як усе погано,— у неї є *вибір*. Не всім нам так щастить.

Ось коли я чую найпрекрасніший звук, який я чула за всі сімнадцять років свого життя (і додатково п'ять днів життя-по-смерті).

Я чую сигнал машини.

Звук лине здалеку і зникає майже одразу — низький стогін посеред ночі: хтось пронісся повз і натиснув на клаксон. Я ближче до дороги, аніж гадала.

Я підводжуся на ноги і йду якнайшвидше до джерела звуку. Тримаю перед собою руки, мов мумія, відбиваю гілки і слизьке листя вічнозелених рослин. Серце від збудження виривається з грудей, я дослухаюся до шуму — до будь-якого звуку,— який вкаже дорогу. Десь за хвилину я чую ще один сигнал, цього разу вже ближче. Хочеться розплакатися від полегшення. Ще одна хвилина — і я чую басы зі стереосистеми: вони з'являються і зникають, коли проїжджає чергова машина. За хвилину я вже можу розгледіти крізь дерева світло вуличних ліхтарів. Я знайшла дорогу.

Коли світло наближається й дерева розріджуються, стає видно трошки краще, тому я починаю мріяти. Я так захоплена, уявляючи гору ковар — я б узяла всі, які знайдуться вдома,— і какао, і теплі капці, і *душ*, що до останнього моменту не помічаю Джуліет Сиху, доки замалим не спотикаюся об неї.

Вона сидить за сім чи вісім футів від дороги, обхопивши руками коліна. Вода зробила її білий топ абсолютно прозорим, і я бачу її бюстгальтер — у рисочку — і всі хребці на спині. Я настільки здивована зустріти її отак, що на мить забуваю, що вона і є причиною, чому я опинилася тут.

— Що ти робиш? — перекрикую я дощ.

Вона зводить на мене погляд. Вуличні ліхтарі підсвічують її обличчя. Її погляд похмурий.

— А ти що робиш? — питає вона.

— Я... ем... узагалі-то шукаю тебе.

На її обличчі немає емоцій — ні подиву, ні шоку, ні злості, нічого. Це дивує мене.

— Тобі хіба не холодно?

Вона легенько хитає головою і продовжує дивитися на мене своїми похмурими стомленими очима. Це зовсім не так, як я уявляла. Я гадала, що вона буде рада, що я її шукала, навіть вдячна. Чи, мабуть, що вона буде розлючена. У будь-якому разі, я думала, що вона *відреагує*.

— Послухай, Джуліет,— я ледве можу говорити — так цокотять зуби.— Вже майже перша ночі, й тут страшенно холодно. Не хочеш ненадовго зайти до мене додому? І поговорити? Я знаю, що трапилося там,— я киваю в бік будинку Кента,— і мені шкода.

Я хочу, щоб ти залізла в мою кляту машину, але це правда: мені *дійсно* шкода.

Джуліет довго і важко дивиться на мене, від дощу декілька футів між нами здаються розмитими. Вона починає підводитися, і я впевнена, що мені все вдалося, але натомість вона розвертається й робить декілька кроків у бік дороги.

— Вибач,— каже вона. Проте її голос не звучить винувато. Він звучить байдуже.

Я хапаю її за зап'ясток. Він здається неймовірно тендітним у моїй руці; одного разу я знайшла маленьке пташеня на Мисі гусаків, взяла його в руки — і воно вмерло, востаннє тремтливо зітхнувши в моїй долоні. Джуліет не виривається, але вона дивиться на мою руку, мов це змія, яка може її вкусити.

— Послухай,— знову починаю я.— Послухай. Я знаю, що це може видатися божевільним, але...

Вітер дме крізь дерева й обрушується новим дощем.

— У мене відчуття, що в нас із тобою є дещо спільне. Якби ми тільки могли піти кудись і поговорити про це...

— Я нікуди не піду,— каже Джуліет. Вона дивиться на дорогу, і, здається, я бачу сумну посмішку на її обличчі. Але потім посмішка зникає.

Я пробула надворі занадто довго. Мій розум замерз. Я більше нічого не розумію. В думках з'являються дивні зображення, чудні фантазії про теплі речі. Басейн з гарячого какао. Стос ковдр аж під стелю. І внутрішній голос каже: «До біса це». Хай Джуліет робить, що хоче. У будь-якому разі, завтра буде повторення.

Але в мені сидить мій внутрішній бик, як називає його мама, і він каже, що Джулієт мені дещо *винна*. Я вся в багнюці; я повністю змерзла; половина учнів школи Томаса Джефферсона думає, що я — дивачка в піжамах.

— Тоді ходімо до тебе додому.

Напевно ж їй доведеться туди колись повернутися! Вона дивно на мене дивиться, і таке відчуття, наче вона дивиться крізь мене.

— Навіщо ти це робиш? — питає вона.

Мені доводиться кричати ще голосніше, аніж досі. З Кентового двору починають виїжджати машини, вони проїжджають повз нас на мокрій дорозі.

— Я... Я хочу тобі допомогти.

Вона ледве-ледве хитає головою.

— Ти ненавидиш мене.

Вона підходить ближче і ближче до дороги, і я через це дуже нервуюю. Повз нас проїжджає машина, з неї горлає музика. Машина зблискує, проїжджаючи під ліхтарем, і я майже можу розгледіти силует — у салоні хтось сміється. Звідкись праворуч, здається, я чую своє ім'я, але через сильний дощ важко щось розчути.

— Я не ненавиджу тебе. Я *не знаю* тебе. Але я б хотіла це змінити. Почати заново,— тепер я майже кричу. Я й досі не впевнена, чи чує мене Джулієт.

Вона каже щось, але я не чую. Ще одна машина проноситься повз, мов срібна куля.

— Що?

Джулієт повертає голову на частку дюйма й каже голосніше:

— Ти маєш рацію. Ти не знаєш мене.

Ще одна машина. З неї лине сміх. Хтось викидає в ліс пляшку з-під пива, і вона розбивається. Потім, я впевнена, хтось кличе мене, хоча я не можу сказати, звідки йде звук.

Скрипить вітер, і раптом я розумію, що Джуліет лише за пів дюйма від шосе, хитається на тонкій лінії, де воно починається, мов балансує на канаті.

— Мабуть, тобі варто відійти від дороги,— кажу я, але водночас глибоко всередині з'являється і зростає жахливе, моторошне усвідомлення — воно набуває ваги і форми, мов хмари на горизонті. Я чую своє ім'я. А потім здалеку чую з чієїсь машини волення «With or without you».

— Сем! Сем! — впізнаю я голос Кента.

«І ти жертвуєш собою, і ти жертвуєш собою...»

Джуліет розвертається до мене. Вона усміхається, але такої сумної усмішки я в житті не бачила.

— Можливо, наступного разу,— каже вона.— Але, скоріш за все, ні.

— Джуліет,— намагаюся я сказати, але ім'я застрягає в мене в горлі. Страх немов перетворив мене на камінь. Я хочу щось сказати, поворухнутися, потягнутися і схопити її, але час летить так швидко, а потім музика з колонок стає гучнішою, з темряви з'являється сріблястий «рейндж-ровер» — й усвідомлення просто вибухає. Ніби пташка а чи янгол, Джуліет, мов стрибаючи зі скелі, підкидає руки догори і вибігає на дорогу. Повітря пронизує крик і жахливий хрускіт, і тільки тоді, коли тіло Джуліет відлітає від капота Ліндсі й, зім'яте, приземляється долілиць на дорогу, а «рейндж-ровер» злітає з дороги в ліс і там розбивається, розколюється, зминається об дерево, і довгі стрічки диму й полум'я починають лизати повітря, я розумію, що кричу я сама.

Перш ніж я прокинуся

Мене наздоганяє Кент.

— Сем,— каже він, захекавшись.— З тобою все гаразд?

— Ліндсі,— шепочу я. Це єдина річ, яка мені спадає на думку.— В тій машині Ліндсі, Елоді й Еллі.

Він розвертається до дороги. Над лісом підіймаються чорні стовпи диму. Можна розгледіти лише розбитий металевий бампер, який визирає, мов палець, з провалля землі.

— Чекай тут,— каже Кент.

Це диво, але він має спокійний вигляд. Він вибігає на дорогу, дістає телефон, і я чую, як він кричить, повідомляючи когось наше місце перебування.

— Сталася аварія. Пожежа. Шосе 9, за Девон-драйвом,— він стає навколішки біля тіла Джулієт.— Принаймні один постраждалий.

Інші машини тепер теж гальмують. Люди нерішучо виходять з автівок, усі раптом протверезіли, усі шепотяться, дивляться на крихітне зім'яте тіло на дорозі, на дим і вогонь з лісу. Емма Макелрой з вереском гальмує і виходить, затуливши рота руками, її очі вилазять з орбіт; вона залишила дверцята свого «міні» відчиненими, а радіо — ввімкненим на повну гучність, тож з авта лунає «Hot in Herge» Неллі, й найжахливіше — це буденність цього. Хтось кричить:

— Господи, Еммо, вимкни це.

Емма швидко повертається до машини, а потім настає тиша: чути тільки дріботіння дощу й чийсь голосний плач.

У мене відчуття, наче я сплю. Я намагаюся поворухнутися, але не можу. Я навіть більше не відчуваю дощу. Я не відчуваю свого тіла.

У мене в голові крутиться лише одна думка: спалах білого якраз перед тим, як нас занесло у відкриту пащу лісу, крик Ліндсі, який я не могла розібрати.

Не «тихо» й не «лихо».

Сиха.

А потім з лісу лунає довгий різкий вереск, і Ліндсі, спотикаючись, виходить на дорогу, її рот розтулений, сльози течуть

по обличчю. Кент уже там, підтримує Еллі, яка кульгає й кашляє, але має нормальний вигляд.

Ліндсі кричить:

— Допоможіть! Допоможіть! Там залишилася Елоді! Хтось — допоможіть їй!

У неї така істерика, що її слова зливаються, перетворюються на виття тварини. Вона сідає на тротуар і ридає, схиливши голову на руки. Потім додається ще один вереск: здалеку лунають сирени.

Ніхто не рухається. Усе починає відбуватися наче короткими сплесками, принаймні мені так здається, — ніби я дивлюся фільм, а стробоскоп вмикається і вимикається. Під дощем збирається дедалі більше учнів, вони стоять непорушно й тихо, як статуї. З'являються сигнальні вогні поліцейських машин, підсвічують усе червоним, потім білим, потім червоним, потім знову білим. Силуети у формі — швидка допомога — ноші — ще ноші. Тіло Джуліет обережно вкладають, воно крихітне і тендітне, як ота пташка багато років тому. Ліндсі нудить, коли з розбитої машини на ношах виносять друге тіло, Кент гладить її по спині. Еллі ридає, роззявивши рота, що дуже дивно, бо я не чую ані звуку. У якийсь момент я підіймаю очі до неба й бачу, що дощ перетворився на сніг — великі білі сніжинки, кружляючи, магічно виринають з темряви. Я не знаю, як довго я отак стою. Я здивована, коли переводжу погляд на дорогу й бачу, що майже нікого не залишилося, лише кілька роззяв, поліцейська машина й Кент, який підстрибує на місці, щоб зігрітися. Машини швидкої допомоги поїхали. Ліндсі нема. Еллі нема.

Потім Кент опиняється переді мною, хоча я не помітила, як він підійшов. «Як ти це зробив?» — хочу спитати я, але нічого не виходить.

— Сем,— говорить Кент до мене, і мені здається, що він кличе мене вже довго. Я відчуваю, як щось стискає мене, і мені

потрібна мить, щоб зрозуміти, що він тримає мене за руки. Мені потрібна мить, щоб зрозуміти, що в мене досі є руки, і в цю мить наче удар струшує моє тіло: на мене обрушується усе те, що я побачила, й мої ноги підкошуються, і я падаю долілиць. Кент ловить мене й підтримує.

— Що трапилося? — приголомшено шепочу я.— Елоді? Джуліет?

— *Ш-ш-ш*,— його губи біля мого вуха.— Ти змерзла.

— Мені треба знайти Ліндсі.

— Ти тут уже понад годину. Твої руки мов лід,— він знімає з себе теплий светр і накидає його на мене. У його віях — білі сніжинки. Він обережно бере мене під лікті й веде назад до під'їзної дороги.— Давай. Тобі потрібно зігрітися.

У мене немає сили для суперечок. Я дозволяю Кенту відвести мене до будинку. Його руки не відпускають мене, і хоча він ледве підтримує мене за спину, я почувуюся так, ніби без нього впаду.

Відчуття таке, наче ми опинилися вдома у Кента, навіть не поворухнувшись. Потім ми йдемо на кухню, він дістає стілець і садовить мене на нього. Його губи рухаються, і його тон заспокоює, але я не можу розібрати, що саме він говорить. На моїх плечах товста ковдра, пальці на руках і ногах болять, як постріли, ніби хтось коле мене гарячими гострими голками,— це я знову починаю їх відчувати. Але я не можу припинити тремтіти. Мої зуби стукають, і чути такий звук, мов гральні кубики деренчать у чашці.

Діжки з-під пива й досі в кутку, і всюди напівпорожні стаканчики, у них плавають недопалки, але музика вимкнена, й будинок здається зовсім іншим без людей. Мої думки фокусуються на багатьох дрібних деталях, перестрибують з однієї на іншу, як м'ячик для пінг-понгу; на вишитій табличці над раковиною написано «МАРТА СТЮАРТ ТУТ НЕ ЖИВЕ»;

бачу фотографії на холодильнику: Кент з родиною десь на пляжі, Кент з родичами, яких я не знаю; старі листівки з Парижа, Марокко, Сан-Франциско; у буфеті за склом — ряди чашок з написами на кшталт «КОФЕЇН АБО СМЕРТЬ» чи «ЧАС ДЛЯ ЧАЮ».

— Одну зефірку чи дві? — питає Кент.

— Що? — мій голос звучить хрипко й дивно. Усі чуття швидко повертаються до мене: чую сичання молока, що нагрівається в каструлі; миле і стурбоване обличчя Кента стає чіткішим, у його патлатому темному волоссі сніжинки тануть. Ковдра на моїх плечах пахне лавандою.

— Я покладу декілька, — каже Кент і повертається до плити. За хвилину переді мною з'являється величезна кружка (на цій написано «ДОМІВКА ТАМ, ДЕ ШОКОЛАД») з пінистим какао — справжнім, звареним, а не розчинним, — і великі зефірки.

Кент сидить навпроти мене й дивиться, як я п'ю. Дуже смачно, досить солодко, багато кориці та ще чогось, що я не можу розпізнати, і я ставлю кружку назад. Мої руки вже не так тремтять.

— Де Ліндсі? — питаю я, коли до мене повертаються думки: Ліндсі стоїть навколішках, її нудить на очах у всіх. Вона, мабуть, з'їхала з глузду — Ліндсі ніколи б не зробила такого на людях. — З нею все гаразд?

Кент киває, його очі зосереджені на моєму обличчі.

— З Ліндсі все гаразд. Їй довелося поїхати до лікарні перевіритися на струс мозку і все таке. Але з нею все буде гаразд.

— Вона... Джуліет вибігла так швидко, — я заплющую очі, пригадуючи білу пляму, і коли я розплющую їх, Кент має такий вигляд, ніби в нього крається серце. — Вона... Тобто Джуліет?..

Він коротко киває.

— Нічого не можна було вдіяти,— каже він так тихо, що я могла б і не почути, якби не знала, що він говорить.

— Я її бачила...— починаю я говорити й розумію, що не можу.— Я могла б її схопити. Вона була так близько!

— Це був нещасний випадок,— Кент опускає погляд. Я не впевнена, чи він справді вірить у це.

Ні, це не був нещасний випадок, хочу я сказати. Я згадую її дивну напівусмішку, коли вона сказала: «Можливо, наступного разу, але, скоріш за все, ні»,— і заплющую очі, намагаючись позбутися цієї думки.

— Еллі в нормі. Ані подряпини,— мовить Кент голосніше, але він немов благає мене, щоб я припинила говорити — він не хоче, щоб я запитала те, що збираюся запитати.

— Елоді? — ледве шепочу я.

Кент відводить погляд. Зціплює зуби.

— Вона була на передньому сидінні,— нарешті каже він, ніби кожне слово завдає йому болю, і мені пригадується, як Елоді перехилялась уперед і скигвила: «Чому Сем завжди на передньому сидінні?» — Це місце постраждало найбільше.

Мені цікаво, чи саме так це пояснили б моїм батькам у лікарні — зіткнення, передне сидіння, удар.

— Вона?.. — я не можу вимовити це слово.

Кент дивиться на мене так, ніби зараз розплачеться. Він має набагато старший вигляд, ніж зазвичай, його очі темні, глибокі й сумні.

— Мені так шкода, Сем,— мовить він тихо.

— Що ти намагаєшся сказати? — я стискаю кулаки так міцно, що відчуваю, як нігті впиваються в шкіру.— Ти хочеш сказати... Що вона...— я зупиняюся, я й досі не можу вимовити це. Якщо я це скажу, воно стане реальністю.

Кент має такий вигляд, мов кожне слово — це гострий ніж, що ріже йому язика.

— Все сталося... Все сталося миттєво. Безболісно.

— Безболісно? — повторюю я тремтячим голосом.— Безболісно? Ти цього не знаєш. Ти *не можеш* цього знати,— у мене в горлі стоїть грудка.— Вам так і сказали? Сказали, що це було *безболісно*? Що це було тихо? Що це було *нормально*?

— Сем,— Кент через стіл тягнеться до моєї руки.

— Ні,— відставляю я стілець від столу і підводжуся. Усе моє тіло тремтить зі злості.— Ні. Не кажи, що все буде гаразд. Не кажи, що їй не було боляче. Ти не знаєш, ти навіть не можеш уявити, ніхто з вас не може уявити, як це боляче. Це так боляче...

Я навіть не впевнена, говорю я про Елоді чи про себе. Кент встає й обіймає мене. Я, плачучи, кладу голову йому на плече. Він міцно тримає мене біля себе і щось говорить мені просто у волосся, і перш ніж я повністю втрачаю контроль і піддаюся темряві навколо мене, у мене з'являється найдивніша, найбезглуздіша думка — що моя голова ідеально пасує до Кентового плеча.

А потім думки про Елоді та Джуліет стають нестерпними, на мій мозок падає важка завіса, і я починаю ридати. Це вже друга ніч поспіль, коли в мене істерика в присутності Кента, хоча, звісно, він не може про це знати. Мені слід бути вдячною, що він не пам'ятає, як буквально вчора ввечері ми сиділи разом у темній кімнаті й наші коліна майже торкалися, але натомість це змушує мене почуватися ще більш самотньою. Я загубилася в тумані, у мряці, й у якийсь момент, коли я починаю повертатися, я розумію, що Кент буквально тримає мене. Мої ноги ледве торкаються підлоги.

Його вуста занурилися в моє волосся, і я відчуваю біля вуха його подих. Мене пронизує іскра, що змушує мене почуватися жахливо й ще більш розгублено. Я відхиляюся, прокладаючи між нами хоч якусь відстань. Проте Кент не забирає руки — він і далі тримає мене, і я вдячна за це. Він надійний і теплий.

— Ти й досі холодна,— каже він. На мить торкається моєї щоки своєю долонею, та коли він її забирає, я досі відчуваю її, ніби він ошпарив мене.— Твій одяг увесь промок.

— Білизна,— вихоплюється в мене.

— Що? — морщить він лоба.

— Моя... Ем... білизна. Тобто штани, куртка й білизна... В них набилося повно снігу. Ну, тепер це вже тала вода. Дуже холодно.

Я така виснажена, що мені байдуже до сорому. Кент лише прикушує губу й киває.

— Будь тут,— каже він.— І пий,— киває він на какао.

Садовить мене на стілець і зникає. Я й досі тремчу, але принаймні я можу втримати кружку й не порозливати какао. Я не думаю ні про що, окрім руху кружки до вуст і смаку какао, цокання годинника у формі kota й заметілі за вікном. За декілька секунд Кент повертається з величезною кофтою, затертими спортивними штанами і згорнутими смугастими боксерками.

— Це мої,— каже він і червоніє.— Тобто не мої. Я їх не носив. Мама купила їх мені...— він зупиняється й ковтає.— Тобто я купив їх собі сам, десь у вівторок. На них ще залишилася етикетка.

— Кенте,— перебиваю я його.

— Так? — він робить глибокий вдих.

— Я дуже перепрошую, але... Ти не міг би помовчати? — я показую на свою голову.— У мене всі думки затьмарені.

— Вибач,— видихає він.— Я не знаю, що робити. Шкода... Шкода, що немає нічого іншого.

— Дякую,— кажу я. Я знаю, що він старається, тому слабо усміхаюся.

Він кладе одяг на стіл разом з великим пухнастим білим рушником.

— Я не знав... Я думаю, якщо тобі й досі холодно, ти могла би піти в душ,— він червоніє на слові «душ».

Я хитаю головою.

— Я просто дуже хочу спати.

Я забула про сон і відчуваю величезне полегшення, коли вимовляю це: усе, що потрібно, це сон.

Тільки-но я засну, цей жах закінчиться.

Проте всередині мене росте тривога. А що як сьогодні час не повернеться? Що як це кінець? Я думаю про Елоді. Какао підіймається в горлянку.

Кент помічає мій вираз обличчя, бо він присідає, щоб ми були на одному рівні.

— Я можу щось зробити? Щось тобі принести?

Я хитаю головою, силкуючись не заплакати знову.

— Зі мною все буде гаразд. Це просто... шок,— важко ковтаю я.— Просто хочеться... Хочеться перемотати час назад, розумієш?

Він коротко киває і кладе свою долоню на мою. Я не забираю руки.

— Якби я міг це зробити, я б зробив,— каже він.

З одного боку, це безглузді слова, які завжди кажуть у таких ситуаціях, але він *так* їх вимовляє — щиро і просто, ніби це найправдивіша річ на світі,— аж у мене з'являються сльози на очах. Я беру одяг і рушник і йду через коридор до ванної, у яку ми вдерлися, шукаючи Джуліет. Я заходжу й замикаю двері. Вікно й досі відчинене, і всередину залітає сніг. Я зачиняю його. Мені краще вже від цього, ніби я вже починаю стирати все, що трапилося сьогодні. З Елоді все буде гаразд.

Врешті-решт, сьогодні на передньому сидінні мала бути я.

Я вішаю на місце рушник для рук, який біля раковини залишила Джуліет, і роздягаюся. Важко відмовитися від душу, і я вмикаю воду так сильно й гаряче, наскільки це можливо, і забираюся всередину. Душ з отих, де вода падає згори довгим сильним потоком. Коли вона потрапляє на мармурові кахлі

в мене під ногами, з'являються величезні хмари пари. Я стою під ним так довго, що шкіра починає морщитися.

Потім одягаю кофту Кента. Вона м'яка й пахне пральним порошком і чомусь свіжоскошеною травою. Потім я відриваю етикетки з боксерок і вдягаю їх. Вони, звісно, завеликі на мене, але мені подобається відчуття чистоти і свіжості на шкірі. Єдині боксерки, які я бачила, були Робові, зазвичай розкидані по підлозі чи засунуті під ліжко, у плямах, походження яких у мене немає бажання досліджувати. Потім я вдягаю штани, що волочаться по підлозі. Кент також дав мені великі пухнасті шкарпетки. Я згрібаю свій одяг і залишаю його біля дверей.

Коли я повертаюся на кухню, Кент стоїть там, де я його залишила. Щось змінюється в його очах, коли я заходжу, але я не впевнена, що саме.

— У тебе волосся мокре,— ніжно мовить він, але звучить це так, ніби насправді він каже щось інше.

— Я все-таки була в душі,— опускаю я очі.

Між нами розтягується тиша. Потім він каже:

— Ти стомлена. Я відвезу тебе додому.

— Ні,— заперечую я трохи гарячіше, аніж хотіла, і Кент має здивований вигляд.— Ні... Тобто, я не можу. Я не хочу зараз повертатися додому.

— Твої батьки...— Кент замовкає.

— Будь ласка.

Я не знаю, що може бути гірше: якщо мої батьки вже все дізналися, сидять і чекають на мене — щоб насварити, і розпитати, і потягнути в лікарню й до психіатра,— чи якщо вони ще нічого не чули і я повернуся додому в темряві.

— Тут є гостьова кімната,— каже Кент. Його волосся нарешті висихає й починає кучерявитися.

— Ніяких гостьових кімнат,— рішуче хитаю я головою.— Я хочу побути у справжній кімнаті. У кімнаті, де хтось живе.

Кент якусь мить дивиться на мене, а потім мовить:

— Ходімо.

Проходячи повз, він тягнеться до моєї руки, і я дозволяю йому її взяти. Ми йдемо нагору і через коридор, у спальню, де були всі ті наклейки. Я мала б здогадатися, що то його кімната. Він вовтузиться з замком.

— Заїло,— пояснює він і нарешті відчиняє двері. Я різко вдихаю. Запах такий самий, як і вчора, коли я була тут з Робом, але решта все інакше — якимось чином темрява має м'якший вигляд.

— Дай мені мить,— Кент стискає мою руку і відходить. Чути шурхіт штор, і я тамую подих: раптом з'являються три величезні вікна — від підлоги до стелі, на всю стіну. Кент не вмикає світла, але воно й не потрібне. Місяць величезний, блискучий, пробирається через сліпучо-білий сніг, стає яскравішим. Уся кімната освітлена прегарним сріблястим світлом.

— Це дивовижно,— кажу я і видихаю: я не усвідомлювала, що не дихала.

Кент швидко усміхається. Я бачу обриси його обличчя.

— Тут чудово вночі. Проте не так чудово під час сходу сонця,— він починає засувати штори.

— Залиш їх,— скрикую я, а потім додаю,— будь ласка.

Я раптом починаю соромитися.

У Кента величезна кімната, і вона пахне пральним порошком і свіжоскошеною травою. Це найсвіжіший запах на світі, запах відчинених вікон і чистої постелі. Минулого вечора я не помітила нічого, окрім ліжка. Тепер я бачу, що кімната цілком заповнена книжковими полицями. У кутку стоїть стіл з комп'ютером і ще книжками. На стінах висять фотографії в рамках, на них рухаються розмиті фігури, але я не можу розібрати деталей. У кутку стоїть велике крісло-мішок, і Кент помічає, що я дивлюся на нього.

— Воно в мене з сьомого класу,— пояснює він. Здається, що я бачу в темряві, як він червоніє.

— У мене колись таке було,— кажу я. Але не додаю, чому я його позбулася: бо Ліндсі сказала, що воно схоже на зім'яту цицьку. Я не можу зараз думати про Ліндсі чи про Еллі. Я точно не можу думати про Елоді.

Кент відкидає з ліжка покривала, а потім відходить і відвертається, щоб я могла спокійно лягти. Я забираюся в постіль і лягаю, мої кінцівки важкі й болісно напружені, мені трохи ніяково, але я така виснажена, що мені однаково. Бильця ліжка витесані з дерева, і коли я лягаю, мені це нагадує сани. Я обертаю голову й бачу, як падає сніг, а потім заплющую очі й уявляю, як лечу крізь ліс до чогось хорошого: вдалині — охайна біла хатинка, у вікнах горять свічки.

— Добраніч,— шепоче Кент. Він такий тихий, що я й забула, що він стоїть поряд.

Я швидко розплющую очі та спираюся на лікоть.

— Кенте?

— Так?

— Ти не міг би трохи побути зі мною?

Він киває й мовчки ставить стілець біля ліжка. Підгинає коліна до підборіддя й дивиться на мене. Місячне сяйво з вікна сріблить його волосся.

— Кенте?

— Так?

— Тобі здається дивним, що я тут, з тобою?

Я заплющую очі, вимовляючи це, щоб не бачити його обличчя.

— Я — головний редактор «Халепи»,— каже він.— І колись я триста шістдесят п'ять днів носив крокси. Мені вже нічого не здається дивним.

— А я й забула про часи кроксів,— мовлю я. Нарешті я зігріваюся під ковдрами і відчуваю, як насувається сон. Ніби я стою на спекотному пляжі, й ніжна хвиля дістає пальців на ногах.— Кенте?

— Так?

— Чому ти такий добрий до мене?

Мовчання триває так довго, аж я починаю думати, що він не дасть відповіді. Я уявляю, що чую сніг, який стелиться землею, застигає цей день, стирає його начисто. Я занадто налякана, щоб розплющити очі, мені страшно, що я зруйную чари, що Кент розлютиться чи образиться.

— Пам'ятаєш, як у другому класі помер мій дідусь? — нарешті каже він низьким тихим голосом.— Я розплакався в їдальні, й Філ Говелл обізвав мене педиком. Це лише змусило мене плакати дужче, хоча я й не знав, що таке «педик»,— він тихо сміється в темряві.

Я не розплющую очей, щоб насолодитися його голосом. Минулого року Філа Говелла заскочили напівголим з Шоном Требором на задньому сидінні татового «БМВ». Життя — кумедна річ.

— Хай там як, коли я сказав йому, щоб він відчепився від мене, він перевернув мою тачку, і їжа розлетілася навсібіч. Я ніколи не забуду: нам дали картопляне пюре й бургери з індички. І ти підійшла, просто руками зачерпнула картоплю з підлоги і жбурнула її прямісінько Філу в обличчя. А потім ти підбрала бургер з індички й розмазала по його футболці. Ти сказала: «Ти гірший за гарячий обід»,— він знову сміється.— В другому класі це було серйозною образою. І він так здивувався і мав такий безглуздий вигляд, весь у пюре й цибулі, що я просто почав сміятися, і це я вперше засміявся відтоді, як почув про... про дідуся,— зупиняється він.— Пам'ятаєш, що я сказав тобі того дня?

З'являються спогади, ніби виринають з глибин мого нутра: я гадала, що втратила їх, а тепер уся сцена постає переді мною ясно й чітко.

— Ти — моя героїня,— кажемо ми з Кентом водночас. Я не чую, щоб Кент рухався, але раптом його голос

лунає ближче, і Кент знаходить у темряві мої руки і тримає їх.

— Після того дня я заприсягся, що теж стану твоїм героєм, неважливо, скільки часу це забере,— шепоче він.

Здається, що ми пробули так декілька годин; повсякчас сон тягне мене до себе, відтягує від Кента, але моє серце тремтить, мов метелик, відбивається від снів, і темряви, і туману, що тисне на мозок. Тільки-но я засну, я втрачу Кента. Я втрачу цю мить назавжди.

— Кенте? — кажу я, і здається, що мій голос підіймається з туману, цілу вічність пробивається з мозку до вуст.

— Так?

— Обіцяєш, що залишишся тут зі мною? — кажу я.

— Обіцяю,— шепоче він.

А потім, точно в цю мить, коли я більше не впевнена, чи сплю я, чи йду посеред долини, де все навкруги — втілені в реальність бажання, я відчуваю легкий дотик його вуст на моїх вустах, але вже запізно — я вислизаю, я зникаю, він зникає, і мить згортається, як квітка згортається поночі.

ШІСТЬ

Цього разу уві сні з'являється звук. Коли я падаю крізь темряву, лунає дзвінка, заливиста музика, як у приймальні лікаря чи в ліфті, і я не знаю, звідки здогадалася про це, але вона лунає з кабінету психолога школи Томаса Джефферсона.

Тільки-но я усвідомлюю це, в темряві починаються вибухати маленькі яскраві цяточки, і переді мною з'являються всі ті набридливі плакати з мотиваційними написами зі стін місіс Гарднер, проте в моєму сні вони всі збільшені в сотню разів, кожен з них завбільшки з будинок. На одному зображений Айнштайн зі словами: «ЗА ТЯЖІННЯ ЗАКОХАНИХ ГРАВІТАЦІЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НЕ НЕСЕ». Є плакат з цитатою Томаса Едісона: «ГЕНІЙ — ЦЕ 1 ВІДСОТОК НАТХНЕННЯ І 99 ВІДСОТКІВ ПОТІННЯ». Я роздумую над тим, щоб ухопитися за один з плакатів, і переймаюся, чи витримають вони мою вагу, аж тут пролітаю повз плакат зі смугастим котом, який звисає з гілки, вчепившись кігтями. Там написано: «ТРИМАЙСЯ».

І це найкумедніше: тільки-но я бачу це, шум у вухах вищує, відчуття страху зникає, і я розумію, що весь цей час я не падала. Я ширяла.

Дзвін будильника, що збудив мене,— найкращий звук, який я чула в житті. Я сідаю, й у мені наростає сміх. Хочу торкнутися всього в кімнаті — стін, вікна, колажу, фотографій на моєму столі, розкиданих на підлозі джинсів, і мого підручника з біології, і навіть блідого світла, що скрадається через підвіконня. Якби я могла взяти в руки й поцілувати його, я б це зробила.

— Хтось у доброму гуморі,— каже мама, коли я спускаюся вниз. Ізі сидить за столом перед своїм байгелем з арахісовим маслом, відкушує маленькі охайні шматочки, як і завжди.

— Щасливого Дня купідона,— вітається тато. Він стоїть перед плитою і смажить яйця мамі на сніданок.

— Мій улюблений,— кажу я й намагаюся відкусити шматочок від байгеля Ізі. Ізі пищить і б'є мене по руці. Я цілую її в чоло міцним слинявим поцілунком.

— Годі слинявити мене,— каже вона.

— До зустрічі, Ящірко Ізі,— кажу я.

— Не називай мене Ящіркою,— Ізі показує мені язика в арахісовому маслі.

— Коли ти так робиш, ти схожа на ящірку.

— Снідати будеш, Сем? — питає мама. Я ніколи не снідаю вдома, але мама все одно питає мене щодня (коли вона ловить мене на виході), і в цю мить я усвідомляю, наскільки я люблю звичну рутину свого життя: те, що мама завжди питає, те, що я завжди відмовляюся, бо на мене чекає байгель з кунжутом у машині Ліндсі, те, що ми завжди слухаємо «No More Drama», коли заїжджаємо на стоянку. Те, що в неділю мама завжди готує макарони з фрикадельками, чи те, що раз на місяць тато захоплює кухню й готує «особливе рагу», яке просто складається з порізаних сосисок, печених бобів, великої кількості кетчупу й меляси. Я ніколи б не зізналася, що воно мені подобається, але насправді це одна з моїх найулюбленіших страв. Маленькі деталі створюють узор мого життя. Це як килими ручної роботи є унікальними через маленькі

огріхи в плетінні, крихітні пробіли й перескоки, які неможливо повторити.

Стільки речей стають прекрасними, якщо придивитися!

— Не хочу. Проте дякую,— я підходжу до мами й обіймаю її. Вона здивовано зойкає. Гадаю, сплигло декілька років відтоді, як ми востаннє обіймалися, окрім обов'язкових двосекундних обіймів на дні народження.— Люблю тебе.

Коли я відхиляюся, вона витріщається на мене так, ніби я тільки-но оголосила, що кидаю школу заради кар'єри акробата в цирку.

— Що? — вигукує тато, ставить сковороду в раковину і витирає руки рушником.— А як щодо твого старого?

Я закочую очі. Я ненавиджу, коли тато намагається говорити «мовою підлітків», як він це називає, але не кажу йому про це. Сьогодні нічого не зіпсує мені настрою.

— Бувай, тату,— я дозволяю йому взяти мене у свої знамениті ведмежі обійми. Мене з голови до п'ят переповнює любов — іскристе відчуття, ніби хтось струснув мене, мов пляшку кока-коли. Усе — посуд у раковині, байгель Ізі, мамина усмішка — має чіткий вигляд, ніби зроблене зі скла чи ніби я бачу це вперше. Усе таке різуче, і я знову хочу всього торкнутися, переконатися, що воно справжнє. Якби в мене був час, я б так і зробила. Я б узяла недоїдений грейпфрут і понюхала його. Я б запустила пальці у волосся Ізі.

Але в мене немає часу. Сьогодні День купідона, і Лінді надворі, і в мене є справи, які потрібно владнати. Сьогодні я врятую два життя: Джуліет Сихи і своє.

Хай буде світло

— Біп-біп! — гукає Лінді з вікна, коли я швидко йду крижаною стежиною, вдихаючи морозне повітря в легені

й насолоджуючися тим, як воно пече, насолоджуючися навіть гірким смородом цигарки Ліндсі й вихлопами в повітрі.— Гаряченька! Скільки береш?

— Якщо питаєш,— кажу я й сідаю на передне сидіння,— то тобі це не по кишені.

Вона усміхається й одразу подає мені каву.

— З Днем купідона.

— З Днем купідона,— відповідаю я, і ми цокаємося пінопластовими стаканчиками.

Ліндсі також має набагато чіткіший вигляд, ніж досі. Ліндсі, зі своїм янгольським обличчям, густим білявим волоссям, облущеним чорним лаком на нігтях і пошарпаною шкіряною сумкою, у якій завжди знайдеться тютюн і напіврозгорнута жуйка «Трайдент». Ліндсі, яка ненавидить нудьгувати, яка завжди рухається, завжди біжить. Ліндсі, яка колись, п'яна, сказала: «Весь світ проти нас, крихітко»,— й обійняла нас за плечі, коли ми виходили з дендрарію. Вона казала це серйозно. Ліндсі — жорстока, кумедна, брутальна, вірна, моя.

Я імпульсивно нахилиюся й цілую її в щоку.

— Агов, трохи лесбійства? — Ліндсі підіймає плече до щоки і витирає мій блиск для губ.— Чи ти просто готуєшся до сьогоднішньої ночі?

— А що як і те, і те,— кажу я, і вона довго й голосно сміється.

Я роблю ковток кави. Вона гаряча й, напевно, найкраща кава в усьому Риджв'ю, в усьому світі. Дякувати Богу за «Данкін донатс».

Ліндсі базикає про те, скільки троянд вона очікує отримати, і про те, чи Марсі Познер, як і завжди, влаштує істерику й розплачеться посеред вбиральні на п'ятій перерві, бо Джастін Стріммер кинув її три роки тому в День купідона, у такий спосіб назавжди зробивши її лише помірно

популярною. Я дивлюся у вікно: сірою плямою повз нас пролітає Риджв'ю. Я намагаюся уявити, як лише за кілька місяців дерева пустять у небо свої крихітні стебла, і все вкриється легеньким туманом з квітів і зелені. А потім, за декілька місяців, ціле місто стане вибухом зелені: стільки дерев і стільки трав будуть як свіжа фарба на картині. Я можу уявити, як ця зелень чекає під поверхнею землі, мов варто тільки замінити слайди в проекторі — й настане літо.

А ось і Елоді — спотикається на газоні на своїх підборах, без куртки, обіймає себе руками. Коли я бачу її, таку блискучу й живу, мені стає так легко, що з мене вихоплюється верескливий сміх. Лінді зводить на мене брови.

— Вона задубіє,— кажу я захекано, наче пояснюючи.

Лінді крутить пальцем біля скроні.

— Що за муха її вкусила.

— Що вкусила? — каже Елоді й сідає в машину.— Я така голодна!

Я обертаюся подивитися на неї. Це все, що я можу зробити, щоб не залізти на задне сидіння й не накинутися на неї. Я відчуваю величезне бажання торкнутися її, переконатися, що вона дійсно справжня й жива. В певному сенсі вона — найсміливіша й найніжніша з нас усіх. Якби тільки я могла їй якимось чином це сказати!

— Що? — Елоді морщить на мене носа, і я розумію, що витріщилася на неї.— Що не так? У мене на обличчі зубна паста або що?

— Ні,— кажу я, і в мені знову росте сміх, хвиля радості й полегшення. Я думаю: я б назавжди залишилася в цьому моменті.— Ти маєш чарівний вигляд.

Лінді хихикає й дивиться на Елоді в дзеркалі заднього огляду.

— У тебе під сідницями байгелі, красунько.

— М-м-м, сідничні байгелі,— Елоді дістає з пакета напівзім'ятий байгель, а потім показово відкушує величезний шматок.— На смак — як труси.

— На смак — стрінги,— кажу я.

— На смак — як попа,— каже Ліндсі.

— На смак — як пукан,— каже Елоді, й Ліндсі випльовує каву на панель, і я починаю сміятися й не можу зупинитися, і всю дорогу до школи ми вигадуємо смаки для сідничних байгелів, і я думаю, що моє життя, мої подруги можуть бути дивними, неідеальними, ненормальними, з вибриками абощо, але ще ніколи вони не здавалися мені такими чудовими.

Коли ми заїжджаємо на стоянку, я кричу, щоб Ліндсі зупинилася. Вона різко тисне на гальма, й Елоді розливає на себе каву.

— Якого біса? — Ліндсі притискає руку до грудей.— Ти до смерті налякала мене.

— Ох, ем... Вибач. Мені здалося, що я побачила Роба.

Я дивлюся, як попереду Сара Грундель заїжджає на своєму «шевроле» на п'ятнадцять секунд перед нами. Місце на стоянці — маленька деталь, але сьогодні я *нічого* не зіпсую. Я не хочу ризикувати. Це як гра, у яку ми гралися в дитинстві, коли не можна було наступати на тріщини на асфальті, бо «мама помере». Навіть якщо ти в це не вірив, ти дивився, щоб не наступити, про всяк випадок.

— Вибач. Винна.

Ліндсі, закотивши очі, знову тисне на газ.

— Будь ласка, скажи мені, що ти не перетворюєшся на психоманіяка.

— Дай їй спокій,— Елоді нахиляється і плескає мене по плечу.— Вона лише нервує щодо вечора.

Я кусаю губу, щоб не засміятися. Якби Ліндсі й Елоді мали хоч найменше уявлення, про що я *справді* думаю, вони б здали

мене до психлікарні. Увесь ранок, коли я заплющую очі, я уявляю відчуття вуст Кента Макфуллера на своїх вустах — таке легке, як крила метелика; світло на його кучерях і дотик його руки, коли він притримував мене. Я спираюся головою на вікно. Бачу віддзеркалення своєї усмішки, вона стає ширшою й ширшою, а Ліндсі їде до алеї випускників і свариться, бо Сара Грундель перехопила останнє місце на стоянці.

Замість іти за Елоді й Ліндсі до центральної будівлі, я йду до будівлі А, де розташований кабінет медсестри. Я щось бурмочу про головний біль. Саме тут зберігаються троянди на День купідона, і мені треба внести декілька виправлень. Гаразд, мабуть, брехати не є стовідсотково кошерним за шкалою Добрих справ (особливо брехати найкращим подругам), але це заради дуже, дуже доброї справи.

Кабінет медсестри довгий і вузький. Зазвичай тут стоїть два ряди ліжок, але всі ліжка забрали й замінили великими столами. Важкі штори, які зазвичай створювали темряву, як у кінотеатрі, розсунені, й кімната буквально сяє від світла. Світло відбивається від настінних ліхтарів і шаленим зигзагом перетинає білі стіни. Всюди троянди — на тацях, у кутках, декілька з них навіть просто на підлозі, з затоптаними пелюстками — і якби не знати, що в цьому всьому є організаційний принцип і призначення, можна було би подумати, що хтось підірвав бомбу з троянд.

Міс Дівейн, яка зазвичай відповідає за День купідона, не на місті, але біля кошиків стоять три купідони й хихикають. Вони підстрибують і відступають, коли я заходжу. Вочевидь, вони читали записки. Так дивно думати про ці маленькі шматочки паперу, уривки слів, напівкомпліменти й напівщирі компліменти, порушені обіцянки й напівбажання, а ще напівзізнання: вони ніколи не розповідають усієї історії, ба навіть половини. Ціла кімната слів, які є майже правдою, але не зовсім, кожна записка тріпотить на стеблі троянди, як відірване

крило метелика. Коли я рушаю до рядів, ніхто з дівчат не заговорює до мене. Я роздивляюся позначки на тацях у пошуках літери «С». Навряд чи хтось до мене наважувався вдертися до кімнати троянд, а особливо випускник. Нарешті я знаходжу тацю з позначкою «Св-Та». Там п'ять чи шість троянд для Тамари Стаген, шість троянд для Ендрю Сворка, три для Барта Свортні, якому не пощастило з іменем. Ось і вона: єдина троянда для Джуліет Сихи з запискою, обережно обгорнутою навколо стебла. «МОЖЛИВО, НАСТУПНОГО РОКУ, АЛЕ, СКОРІШ ЗА ВСЕ, НІ». *Можливо, наступного разу, але, скоріш за все, ні.*

— Ем... Чим можу допомогти? — одна з дівчат ступає декілька кроків уперед. Вона мне руки й аж закам'яніла від страху.

Троянда Джуліет тоненька й молода, з ніжно-рожевим відтінком. Усі пелюстки ще згорнуті. Вона ще не розквітла.

— Мені потрібні троянди, — кажу я. — Багато троянд.

Виправлення і врегулювання

Я йду з кімнати троянд, сповнена енергії, збуджена, ніби я тільки-но випила три мокко-лате в торговельному центрі. Я замінила троянду Джуліет на велетенський букет — я витратила сорок баксів на дві дюжини троянд — і записку, де надруковано великими літерами «ВІД ТАЄМНОГО ШАНУВАЛЬНИКА». Я лише хочу бути присутньою, коли вона отримає цей букет. Я впевнена, що це підніме їй настрій. Ба більше: я впевнена, що це виправить багато речей. У неї буде більше троянд, аніж навіть у Лінді Еджком. Я уявляю, як очі Лінді вилізуть з орбіт, коли вона побачить, що Джуліет Сиха перемогла її в битві за цьогорічний титул Найбільшої кількості валограм, і голосно пирхаю за сміху посеред уроку

американської історії. Усі розвертаються й дивляться на мене, але мені байдуже. Ось, напевно, як воно — приймати наркотики: відчуття ширяння, усе має новий і свіжий вигляд, усе блищить. Тільки без докорів сумління наступного дня й похмілля. І можливого ув'язнення.

Коли містер Тірні роздає контрольну, я витрачаю двадцять хвилин на малювання сердечок і кульок навколо питань, і коли він підходить, щоб зібрати роботи, я так широко йому усміхаюся, що він аж здригається, ніби він не звик бачити людей щасливими.

Увесь ранок я прочісую коридори в пошуках Кента. Я навіть не впевнена, що скажу йому, коли його побачу. *Я не можу* не сказати нічого. Він не знає, що дві минулі ночі ми провели разом, що обидві ночі ми були так близько, аж якби один з нас зітхнув, ми б таки поцілувалися, що минулої ночі, здається, так і сталося. Але мені страшенно кортить бути біля нього, дивитися, як він робить такі звичні, такі в-Кентовому-стилі речі: змахує волосся з обличчя, усміхається своєю кривою усмішкою, човгає у своїх смішних картатих кросівках, ховає руки в манжети занадто довгих рукавів своєї сорочки. Моє серце підскакує до горла щоразу, коли мені здається, як хтось іде підстрибом, чи я помічаю патлате темне волосся на хлопцеві,— але це не він, і щоразу це не він, і моє серце змінює траєкторію й опускається.

Принаймні я гарантовано побачу його на математиці. Після ОБЖД я зупиняюся у вбиральні й витрачаю три хвилини перед дзвоником, щоб причепуритися. Я ігнорую базікання десятикласниць і намагаюся не зосереджуватися на тому, що менш як за п'ять хвилин побачу містера Деймлера. Я ніби постійно катаюся на американських гірках — це поєднання очікування, коли Джуліет отримає троянди, і надії, що я побачу Кента, і розчарування — я не впевнена, чи зможу витримати сорок п'ять хвилин, поки містер Деймлер усміхатиметься

й підморгуватиме мені під час уроку. Я відганяю спогади про його мокрий огидний язик у моєму роті.

— Така шльондра,— одна з десятикласниць виходить з туалетної кабінки, хитаючи головою.

На мить мене охоплює параноя, що вона говорить про мене, що якимось чином вона прочитала мої думки, але потім її подружки починають сміятися, й одна з них каже:

— Я знаю. Чула, що в неї був секс десь із трьома хлопцями з команди з баскетболу.

І я розумію, що вони говорять про Кейті Картульйо. Дверцята до кабінки з написом Ліндсі відчинені. «КК=ББ». І вниз: «Повертайся на стоянку для трейлерів, шлюхо».

— Вам не варто вірити всьому, що чуєте,— вихоплюється в мене, і всі троє дівчат миттєво замовкають і дивляться на мене.— Атож,— кажу я сміливіше, оскільки в мене така захоплена аудиторія.— Знаєте, як починається більшість пліток?

Дівчата хитають головами. Вони стоять так близько, аж на мить мені здається, що їхні голови зіштовхнуться.

— Бо комусь просто закортіло попліткувати.

В цю мить дзвенить дзвоник, і десятикласниці вибігають за двері, ніби їх відпустили з уроку. А я стою там, намагаюся змусити свої ноги переступити поріг, піти по коридору, вниз по сходах і праворуч на математику, але нічого не відбувається. Натомість я зациклена на написі на дверцятах кабінки: я пригадую, як Еллі сміялася й визначала подробиці. «КК=ББ». Я майже впевнена, що Ліндсі написала це з примхи — чотири жалюгідні літери, тупі, беззмістовні — напевно, щоб подивитися, скільки пасти в новому маркері. Було б краще, якби вона справді ненавиділа Кейті. Бо це важливо. *Було* важливо.

Навіть не роздумуючи, що я, імовірно, запізнилася на математику, я змочую шматок туалетного паперу й починаю відтирати напис на дверцятах. Він не піддається. Але я вже почала й не можу зупинитися. Я зазираю під раковину і знаходжу

засохлу металеву мочалку і пляшку «Комету». Мені доводиться притримувати двері однією рукою, а другою сильно натискати й нестямно терти, але незабаром напис світлішає, а трохи пізніше літер майже не видно. Мені так добре, що я відтерла їх з цих дверцят, що я йду далі й відтираю ще два написи, хоча в мене болить рука і я вже почала пітніти, і подумки я повсякчас сварю Ліндсі за її примхи й за перманентний маркер.

Коли я закінчую всі три кабінки, я відчиняю дверцята й дивлюся на їхнє відображення в дзеркалі: порожні, чисті, звичайні, які й мають бути дверцята. І чомусь це наповнює мене такою гордістю й щастям, що я починаю просто там танцювати, стукаючи підборами по кахлях. Відчуття таке, ніби я повернулася назад у часі й щось виправила. Перед цим і трояндами сьогодні вранці я ніколи не почувалася такою живою, такою здатною щось *робити*.

Але тепер я, напевно, точно зіпсувала макіяж, адже маленькі крапельки поту стікають з чола на ніс. Я розпліскуюю холодну воду на обличчя і витираюся колючим паперовим рушником. Починаю спочатку: туш, рум'яна відтінку «пелюстка троянди», якими ми з Ліндсі завжди користуємося. Моє серце шалено перевертається в грудях, частково від збудження, частково від нервів. Попереду обід, а на обіді треба показати себе.

— Ти не могла б це припинити? — Елоді нахиляється та притискає мої пальці, якими я стукала об стіл.— Ти зведеш мене з розуму.

— Ти ж не перетворюєшся на рексі, так, Сем? — Ліндсі показує на мій сендвіч, який я трохи понадкушувала з боків. *Рексі* — це її слово для анорексії, хоча я завжди гадала, що воно краще пасує на кличку для собаки.

— Ось що виходить, коли замовляєш незрозуміле м'ясо,— Еллі морщить на мою смажену яловичину, яку я замовила попри те, що це майже неприпустимо. Речі, Які Стають

Безглуздими Після Того, Коли Ти Прожила Один І Той Самий День Шість Разів Поспіль І Вмерла Принаймні Двічі: м'ясо на обід і його відносна крутість.

На мій подив, Ліндсі заступається за мене.

— Тут усе м'ясо незрозуміле. Індичка на смак як підошва.

— Гидота,— погоджується Елоді.

— Я завжди терпіти не могла цю індичку,— зізнається Еллі, й ми всі, презирнувшись, починаємо реготати.

Так добре сміятися, і вузол у моїх плечах розв'язується. Проте пальці знову починають ненавмисно тарабанити, рухатись, як їм заманеться. Я роздивляюся кожного, хто заходить до їдальні, водночас вигядаючи Кента — він що, тепер і не *їсть*? — а також біляве волосся Джуліет. Поки що — нічого.

— ...Джуліет?

Я настільки поринула в думки про Джуліет, що на секунду, почувши її ім'я, вирішила, що мені причулося — ба гірше, що я сама сказала це вголос. Але потім я бачу, що Ліндсі дивиться на Еллі з дивною посмішкою на обличчі, і я усвідомляю, що Ліндсі тільки-но запитала в Еллі, чи отримала Джуліет нашу троянду. Я геть забула, що Еллі та Джуліет разом на біології, і раптом я не можу дихати. Поки я чекаю на відповідь Еллі, здається, мов усе навкрути перевертається. «О Боже мій, дівчата, це була дивовижна річ... Вона отримала величезний букет троянд... І навіть *усміхнулася*».

Еллі затуляє долонями рота, і її очі збільшуються.

— О Боже мій, дівчата, я зовсім забула розповісти...

Чиїсь руки затуляють мені очі, а я ж така напружена, що з мене вихоплюється писк. Руки пахнуть потом і, звісно ж, мелисою. Ліндсі, Еллі та Елоді починаються сміятися, а Роб забирає долоні з моїх очей. Коли я підводжу очі, він усміхається, але його погляд напружений, і я розумію, що Роб незадоволений.

— Ти що — уникаєш мене? — каже він і ляскає лямкою на моєму топі, ніби йому п'ять рочків.

— Не зовсім,— відповідаю я якомога веселіше.— Що ти маєш на увазі?

Він хитає головою в бік автоматів з газованою водою.

— Я стояв там майже п'ятнадцять хвилин,— стиха каже він: йому, вочевидь, не хочеться говорити це перед моїми подругами.— Ти навіть не подивилася на мене й не підійшла.

«Ти змусив мене чекати довше»,— хочеться сказати мені, але очевидно, що він не зрозуміє. Окрім того, я дивлюся, як він човгає своїми потертими кросівками, і розумію, що насправді він не такий уже й поганий. Так, він егоїст, він не дуже розумний, багато п'є, фліртує з іншими дівчатами і не вміє розтібати бюстгальтер, хоч убий, не згадуючи вже про те, що відбувається опісля, але одного дня він подорослішає і зробить якусь дівчину дуже щасливою.

— Я не ігнорую тебе, Робе, просто...— я надуваю щоки і видихаю, відтягуючи час. Я ніколи ні з ким не розходила-ся, і в голові крутяться всі ті кліше. «Проблема не в тобі, а в мені». (Ні — проблема в ньому. І в мені). «Нам краще залишитися друзями». (Ми ніколи не були друзями).— Стосунки між нами...

Він мружить очі, ніби намагається прочитати іноземну мову.

— Ти отримала мою троянду, так? На п'ятому уроці? Ти прочитала записку?

Ніби це щось змінить.

— Насправді,— кажу я, намагаючись не виказати свою нетерплячість,— я не отримала твоєї троянди. Я прогуляла п'ятий урок.

— Міс Кінгстон,— Елоді притискає руки до грудей, вдаючи шок,— я дуже у вас розчарована.

І знову чути хихикання. Я стріляю в неї поглядом і повертаюся до Роба.

— Річ не в тім. Справа в тому, що...

— Я не отримав троянди від тебе,— каже Роб, і я бачу, що до нього повільно доходить: щось не так. Коли Роб думає, можна майже побачити, як у його голові крутяться коліщатка.

Сьогодні вранці я зробила в кімнаті троянд ще одне. Я зупинилася біля літери «К» й обережно перебрала Робові троянди: пропустивши троянду від Геббі Гейнс, його колишньої дівчини, на якій було написано «Ти обіцяв, що ми зустрінемося, красунчик!», я забрала свою троянду — з маленькою запискою, над якою я колись промучилася декілька годин.

Ліндсі ляскає Роба по руці. Вона й досі думає, що це жарти.

— Терпіння, Робе,— каже вона й підморгує йому.— Твоя троянда в дорозі.

— Терпіння? — Роб хмуриється, ніби це слово залишило йому неприємний присмак. Він схрещує руки й дивиться на мене.— Я зрозумів. Троянди не буде, так? Ти що, забула?

Щось у його голосі змушує моїх подруг нарешті зрозуміти, у чому річ. Вони замовкають і дивляться то на Роба, то на мене.

Дозвольте я перефразую: одного дня він зробить щасливою дівчину зі студентського сестринства, білявку на ім'я Бекі з четвертим розміром цицьок, яка буде не проти, щоб з нею поводитися, як зі шматком м'яса.

— Я не забула...— починаю говорити я, але він перебиває. Його голос спокійний, дуже тихий, але повний злості — жорсткої, холодної і пронизливої.

— Ти так переймалася через День купідона. А тепер ти відступаєш і не дотримуєшся угоди. Так типово для тебе!

Мій живіт стискається, ніби намагається перетравити корову. Але я підіймаю підборіддя й дивлюся на Роба.

— Типово? Що ти хочеш цим сказати?

— Гадаю, що ти знаєш,— Роб протирає очі, й раптом його обличчя стає жорстоким. Я згадую, як раніше тато показував

фокус: проводив рукою по обличчю й миттєво ставав то веселим, то сумним, то назад веселим.— Ти ніколи насправді не дотримувалася своїх обіцянок...

— Увага, псих! — викрикує Ліндсі, напевно, сподіваючись, що це зніме напругу.

Це трохи спрацьовує. Я так швидко підводжуся, що перекидаю стілець. Роб дивиться на мене з відразою, а потім стукає по стільцю ногою — не сильно, але досить голосно, і каже:

— Знайдеш мене пізніше.

Він вилітає з їдальні, але я більше не дивлюся на нього. Я дивлюся, як Джуліет запливає, залітає до кімнати. Ніби вона вже вмерла і, виринаючи перед нами, мерехтить з перебоями.

Вона нічого не несе в руках, жодної стеблинки, лише пухкий коричневий пакет, як і завжди. Моє розчарування таке важке і справжнє, що я мало не відчуваю його на *смак*, як гірку грудку в горлі.

— ...а потім зайшла одна з купідонів, і я клянуся, у неї було десь три дюжини троянд, і всі для Джуліет.

Я розвертаюся.

— Що ти сказала?

Еллі хмуриться через мій тон, але повторює:

— В неї був величезний букет троянд, який вона принесла Джуліет. Я ніколи не бачила так багато троянд,— вона починає хихикати.— Мабуть, у Психи з'явився маніяк.

— Я просто не розумію, що трапилось з *нашою* трояндою,— каже Ліндсі й дується.— Я наголошувала, щоб принесли на третьому уроці, на біології.

— Що вона з ними зробила? — перебиваю я.

Еллі, Елоді й Ліндсі витріщилися на мене.

— Зробила з чим? — каже Еллі.

— З трояндами. Вона... Вона їх викинула?

— А тобі не байдуже? — Ліндсі морщить носа, як від смороду.

— Мені просто... Та мені *байдуже*. Просто...— кажу я. Вони всі здивовано дивляться на мене. В Елоді розтулений рот, і я бачу її пожовану картоплю фрі.— Мені здається, що це мило, гаразд? Якщо хтось надіслав їй усі ці троянди... Я не знаю. Я просто гадаю, що це мило.

— Вона, певно, надіслала їх собі сама,— каже Елоді та знову починає хихикати.

Нарешті мені уривається терпець.

— Чому? Чому ти так кажеш?

Елоді відхиляється назад, ніби я її вдарила.

— Просто... Просто це *Джуліет*.

— Так, точно. Це *Джуліет*. Тоді в чому сенс? Усім байдуже до неї. Ніхто навіть не звертає уваги,— я нахиляюся і спираюся руками на стіл. Моя голова розривається від злості й розчарування.— У—чому—сенс?

Еллі хмуриється на мене.

— Це ти так засмучена через Роба?

— Атож,— Ліндсі схрещує руки.— У чому справа? У вас усе добре?

— Справа не в Робі,— кажу я скрізь зціплені зуби.

— Це був жарт, Сем,— приєднується до дівчат Елоді.— Учора ти сказала, що боїшся, щоб Джуліет не вкусила тебе, якщо ти підійдеш занадто близько. Ти сказала, що, мабуть, у неї сказ.

Ось що повністю ламає мене — оці слова Елоді. Чи, радше, нагадування того, що сказала я: учора, шість днів тому, цілий інший *світ* тому. Як це можливо, думаю я, так сильно змінитися — і не бути в змозі нічого змінити? Це найгірше відчуття з усіх — відчуття безнадійної безвиході, і я розумію, що моє питання до Елоді — це питання, яке мучило мене весь цей час. У чому сенс? Якщо я мертва, якщо я не можу нічого змінити... *У чому сенс?*

— Сем має рацію,— Ліндсі підморгує мені. Вона й досі не розуміє.— Сьогодні День купідона, так? Час любові та прощення, навіть для психів,— вона підіймає троянду, наче це келих шампанського.— За Джуліет.

Еллі з Елоді підіймають свої троянди й хихикають.

— За Джуліет,— кажуть вони в унісон.

— Сем? — Ліндсі зводить брову.— Тост?

Я розвертаюся і йду до секції випускників, до дверей, які ведуть до стоянки. Ліндсі щось викрикує, а Елоді каже:

— Вона їх не викинула, гаразд?

Я все одно продовжую йти, пробираюся повз завалені столи з їжею, трояндами й сумками, усі безтурботно балакають і сміються. Я відчуваю гострий біль, схожий на жаль. Усі мають такий дурнувато-щасливий і нормальний вигляд: усі просто марнують свій час, бо в них його так багато, хвилини проминають під «хто з ким» і «а ви чули».

На обрії чорна смуга хмар. Вони просто висять, як завіса, яку зараз смикнуть. Я пильно дивлюся на стоянку в пошуку Джуліет і підстрибую на місці, щоб зігрітися. Звідкись з алеї випускників волає музика, і я впізнаю сріблястий «таурус» Крісти Мьорфі, що мчить до виїзду. А так — на стоянці тиша. Джуліет розтанула у пейзажі з металу й асфальту.

Я вдихаю і видихаю хмару. Мені подобається, як повітря пече горло. Я майже рада, що Джуліет зникла, бо я не зовсім впевнена, що сказала б їй. І, врешті-решт, квіти вона не викинула. Це хороший знак. Я стою там ще мить, підстрибую на пальцях і думаю: «Сьогодні я звільнюся від цього». Я думаю про всі ті речі, які робитиму частіше у своєму житті. Піду на Мис гусаків з Ізі, поки вона ще не зовсім доросла. Погуляю з Еллі наодинці. Поїду до Нью-Йорка й піду з Ліндсі на гру «Yankees», наїмся хотдогів і освищу всіх гравців.

Поцілую Кента. Цілуватиму його по-справжньому, повільно й довго, десь надворі — можливо, коли падатиме сніг.

Мабуть, у лісі. Кент нахилиться вперед, і в його віях будуть маленькі сніжинки, він змахне волосся з обличчя й покладе мені на шию свою теплу руку — таку теплу, аж майже гарячу...

— Привіт, Сем.

Кентів голос.

Я з писком швидко розвертаюся і спотикаюся на рівному місці. Так само, як і з Джуліет Сихою, я так занурилася у фантазії про Кента, що його справжня поява здається мені мрією — наче я видаю бажане за дійсне. Кент одягнений у старий вельветовий піджак з нашитими латками на ліктях, як у божевільного, але милого викладача англійської. Вельвет має такий м'який вигляд, що мені хочеться простягнути руку й торкнутися, й це бажання ніяк не пов'язане з моїм настроєм сьогодні чи коштовністю навколишніх речей.

Кент заховав руки в кишені, його плечі підняті до самих вух, ніби він намагається не змерзнути.

— Сьогодні без математики?

— Ем... Так.

Я цілий день хотіла зустрітися з ним, але тепер у мене в голові порожньо.

— Погано,— усміхається мені Кент і теж починає підстрибувати.— Ти прогавила декілька троянд,— він знімає сумку з плеча, розстібає її й дістає кремово-рожеву троянду з золотою запискою, що звисає на кінчику.— Гадаю, декілька з них повернулися в кабінет. Але я... Ем... Я хотів віддати тобі цю особисто. Вона трохи зім'ята. Вибач.

— Вона не зім'ята,— швидко кажу я.— Вона прекрасна.

Він кусає губу, і це наймиліше, що я в житті бачила. Здається, що він хвилюється. Він пробігає поглядом по моєму обличчю, а потім відводить очі вбік, і щоразу як вони зупиняються на мені, я відчуваю, ніби увесь світ зникає й залишаємося тільки ми вдвох посеред яскраво-зеленого поля.

— На математиці ти нічого не пропустила,— каже Кент, і я впізнаю наближення Базікання Кента Макфуллера.— Тобто, ми пройшли декілька завдань з домашньої роботи на середу, бо кілька людей типу боялися контрольної в понеділок. Але більшість теж нервували, гадаю, через День купідона, і Деймлеру було начхати на...

— Кенте?

Він, моргнувши, замовкає.

— Так?

— Це ти мені надіслав? — я підіймаю троянду.— Тобто, це від тебе?

Його усмішка стає такою великою, аж майже схожою на промінь сонця.

— В житті не скажу,— каже він і підморгує.

Я несвідомо роблю декілька кроків назустріч йому, щоб відчути жар від його тіла. Мені цікаво, що він зробив би, якби я притягла його до себе й легко торкнулася своїми вустами його вуст — так, як він зробив (я сподіваюся, що зробив) минулої ночі. Але сама лише думка про це викликає в моєму животі політ метеликів, через що все моє тіло тремтить.

У цей момент я згадую те, що сказала Еллі першого дня, коли це все тільки почалося: що як купка метеликів злетить у Таїланді, то це може спричинити зливи в Нью-Йорку. І я думаю про всі ті тисячі кроків, помилок і шансів, збігів обставин, завдяки яким я стою тут, навпроти Кента, тримаю кремове-рожеву троянду, і мені здається, що це найбільше диво на світі.

— Дякую,— кажу я і швидко додаю,— тобто... за те, що приніс мені її.

Він нахилиє голову й має задоволений, але сором'язливий вигляд.

— Будь ласка.

— Я... ем... чула, що в тебе сьогодні вечірка?

Я подумки ляскаю себе за те, що так безглуздо бурмочу. Подумки це все відбувалося набагато простіше. Подумки Кент нахилився і знову ніжно цілував мене. Я відчайдушно хочу зробити все правильно, повернутися до того почуття, яке було в мене минулої ночі, яке було в нас минулої ночі, він мав би відчутти те саме. Але мені здається, що мої слова можуть усе зіпсувати. Мене переповнює тимчасовий сум за тим, що я втратила. Десь у цій нескінченній круговерті вічності ота маленька, крихітна частка секунди, коли зустрілися наші губи, втрачена навіки.

— Так,— загоряється його обличчя.— Батьки поїхали, знаєш. Ти прийдеш?

— Звісно,— кажу я так голосно, що на мить він дивується.— Тобто,— продовжую я з нормальною гучністю,— усі ж там будуть, так?

— Сподіваюся,— Кентів голос повільний і теплий, як сироп, і я хочу просто заплющити очі та слухати.— У мене є дві діжки пива,— він крутить пальцем у повітрі, ніби показує: *ура-ура*.

— Я б усе одно прийшла.

Я подумки ляскаю себе: що це взагалі *означає*?

Кент дивиться так, ніби розуміє, бо він заливається багрянцем.

— Дякую,— каже він.— Я сподівався, що ти прийдеш. Тобто, я розумів, що ти завжди ходиш на вечірки, знаєш, і гуляєш, але я не знав, чи буде ще якась вечірка, чи ви з подругами робите щось інше в п'ятницю...

— Кенте?

Він миттєво замовкає. Це так мило.

— Так?

Я оближую губи, не зовсім впевнена, що я хочу зробити, і стискаю кулаки.

— Я... Я маю тобі дещо сказати.

Він морщить лоба. Чарівно... Як я раніше не помічала, що він такий чарівний? Від цього мені не стає легше.

Глибоко зітхаю. Вдих, видих.

— Це прозвучить абсолютно божевільно, але...

— Так? — він нахилиється ближче, поки між нашими вустами залишається всього декілька дюймів. Я чую його віддих — м'ятні льодяники, — і моя голова починає шалено кружляти, ніби перетворилася на гігантську карусель.

— Я... ем... я...

— Сем!

Ми з Кентом інстинктивно відступаємо на крок одне від одного, а Ліндсі відчиняє плечем двері їдальні. Вона в одній руці тримає мою і свою сумки. Насправді я вдячна за втручання, оскільки я мало не зізналася в тому, що декілька днів тому вмерла, а чи в тому, що я закохуюся в Кента. Я не впевнена, що могла б сказати ці речі, і він, мабуть, посміявся б з них (чи доповів би про мене психологу).

Ліндсі хитається й робить виставу з того, що несе дві сумки, ніби вони вибиті з заліза.

— То ми йдемо?

— Що?

Її очі миттєво пробігаються по Кенту, але, окрім цього, вона не звертає на нього уваги. Вона стає майже перед ним, так ніби його взагалі там немає, ніби він не вартий її часу, і коли Кент відводить погляд і вдає, що не помічає, мені стає огидно. Я хочу якимось чином висловити те, що я так не думаю — що я точно знаю: він вартий мого часу. Що він кращий за мій час.

— Ми йдемо по йогурт? — кладе вона руку на живіт і кривиться. — Клянуся Богом, ця картопля фрі забезпечила мені таке здуття, яке може виправити лише хімічна смакота.

Кент швидко киває головою й рушає геть, не прощаючись, просто намагається піти звідти якнайшвидше.

Я відхиляюся від Ліндсі та кричу:

— Бувай, Кенте! Побачимося пізніше!

Він швидко розвертається в здивуванні й широко мені усміхається.

— Бувай, Сем.

Він торкається голови, мов віддає честь, як оті хлопці у чорно-білих фільмах, а потім іде до центральної будівлі.

Ліндсі хвилину спостерігає за ним, а потім дивиться на мене і мружить очі.

— У чому річ? Кенту вдалося скорити тебе?

— Можливо,— кажу я, бо мені байдуже, що подумає Ліндсі. Мене переповнює радість від його усмішки і від того, як близько він був. Я почувуюся легкою й непереможною, ніби трохи сп'янілою.

Вона витріщається на мене ще мить, а потім знизує плечима й каже:

— Твоє зізнання буде як грім серед ясного неба,— а потім бере мене під руку.— Йогурт?

І це, попри мільйон і один її недолік, причина, з якої я люблю Ліндсі Еджком.

Корінь і брунька

— Ходімо, Сем,— Ліндсі ревно оглядає будинок Кента, ніби він зроблений з шоколаду.— З твоїм обличчям усе гаразд.

Я в'ятнадцяте перевіряю свій макіяж у відкидному дзеркалі. Додаю останню краплю блиску для губ і забираю злиплу грудку туші з куточка вій. Я подумки репетирую свою промову. «Послухай, Кенте, я знаю, що це може прозвучати дивно, але я хотіла спитати, чи ти, знаєш, не хотів би колись піти погуляти...»

— Я не розумію,— Еллі нахиляється вперед із заднього сидіння й шарудить дутою курткою від «Барберрі».— Якщо ти не збираєшся нічого робити з Робом, то чого ти так хвилюєшся?

— Я не хвилююся,— кажу я. Попри те, що я нанесла кремові рум'яна і зволожувальний крем з легким відтінком, я бліда, як вампір.

— Ти хвилюєшся,— кажуть водночас Ліндсі, Елоді й Еллі, а потім починають сміятися.

— Ти впевнена, що не хочеш випити? — Еллі штрикає мене в плече пляшкою горілки.

— Не хочу,— хитаю я головою: я занадто нервую, щоб пити, як не дивно. Окрім того, сьогодні перший день нового початку. З цього моменту я робитиму речі правильно. Я буду іншою людиною, хорошою людиною. Я буду такою людиною, яку згадуватимуть з добротою, а не просто пам'ятатимуть. Я повторю собі це знов і знов, і сама думка про це додає мені сили: вона міцна, за неї можна вхопитися, як за рятувальний трос.

Це допомагає мені перемогти страх і нервові відчуття глибоко всередині, ніби я щось забула, ніби щось не так.

Ліндсі обіймає мене й цілує в щоку. Від неї пахне горілкою і «Тік-таком».

— Наш власний тверезий водій,— каже вона.— Відчуття, ніби я в повчальному відео.

— Ти і є в повчальному відео,— каже Елоді.— У застережному відео.

— Хто б казав, лярвочко,— каже Ліндсі й розвертається, щоб кинути в Елоді тюбик з блиском для губ. Елоді ловить його і тріумфально скрикує, а потім намазує губи.

— Гарзд, тоді я у відео про обмороження,— каже Еллі.— Ми можемо вже зайти, будь ласка?

— Мадам? — Ліндсі повертається до мене, змахує рукою і вклоняється.

— Гарзд. Ходімо.

Я подумки повторюю репліки: «Знаєш, ми могли би піти в кіно, чи поїсти абощо... Я знаю, що минуло декілька років, як ми розмовляли...»

Вечірка гучна, мов ревисько. Мабуть, це тому, що я твереза, але всім до смішного тісно, жарко й незручно, і вперше за довгий час я соромлюся заходити, ніби люди витріщаються на мене. Я зосереджуюся на тому, навіщо я сюди прийшла: щоб знайти Кента.

— Божевілля, — Ліндсі нахиляється вперед і змахує рукою, вітаючись зі всіма притиснутими один до одного гостями, які за раз можуть пересунутися хіба на дюйм, ніби вони всі з'єднані невидимою мотузкою.

Ми протискаємося нагору. У всіх, ніби в ляльок, блищать очі від алкоголю чи чогось іншого. Від цього дещо моторошно, якщо відверто. Хоча я ходжу з цими людьми до школи вже багато років, вони мають інший вигляд, незнайомий, і коли вони усміхаються мені, я просто бачу зуби: це наче піраньї, які готуються щось зжерти. Відчуття, ніби хтось відкрив завісу — і я побачила цих людей такими, якими вони є насправді: різними, різкими, незнайомими. Уперше за декілька днів я думаю про той сон, де я прийшла на вечірку, і всі мають знайомий вигляд, проте щось у них не так. Мені цікаво, чи головним у тому сні було не те, що змінювались інші, а те, що змінювалась я. Ліндсі одним пальцем штовхає мене в поперек, щоб я рухалася, і я вдячна за це. Ця маленька точка дотику надає мені відваги.

Я проштовхуюсь у першу кімнату нагорі сходів — одну з найбільших, і моє серце падає в п'яти: Кент. Він стоїть у кутку й розмовляє з Фібі Райфер, і миттєво мої думки затьмарює безглузда метелиця. Відчуття таке, ніби рот забитий ватою,

і я шкодую, що не випила, просто щоб не усвідомлювати, як дивно й ніяково мені зараз, наче я — Аліса в Дивокраї і стала занадто великою для цієї кімнати.

Я розвертаюся, щоб сказати щось Ліндсі — я не знаю, що саме, але мені потрібно *заговорити* до когось, а не просто стояти там, роззявивши рота, як овоч-переросток,— але вона зникла. Звісно. Вона, певно, пішла до Патрика. Я стискаю руки в кулаки й заплющую очі. Це означає, що зараз, через *три, два, один...*

— Сем,— гукає мене Роб; він не обіймає мене, і коли я обертаюся, він дивиться на мене так, ніби від мене тхне. Це безумство, але я справді *забула*, що він теж буде на вечірці. Я зовсім про нього не думала.— Не думав, що ти прийдеш.

— А чому б і ні? — я схрещую руки на грудях, бо Роб відкрито витріщається на мої цицьки.

— Ти сьогодні так дивно поводилась...— (А ось і обра́зи).— Ну то що? Ти збираєшся вибачитися? — посміхається він, ліниво й недбало.— Ми можемо вигадати, як тобі загладити переді мною провину.

Всередині мене наростає злість. Він роздивляється мене з голови до ніг, наче його очі — це пальці й він намагається всюди мене обмацати. Я не можу повірити, скільки вечорів я провела в його підвалі на дивані, дозволяючи йому себе обслинювати. Роки фантазії відпали в одну мить.

— Ось воно як? — мені важко стримуватися, я не можу приховати уїдливість у голосі. На щастя, Роб занадто п'яний, щоб це помітити.— Залюбки. Тобто, залюбки загладжу свою провину перед тобою.

— Так? — обличчя Роба світиться. Він робить крок до мене й обнімає за талію. Всередині я здригаюся, але змушую себе не подавати виду.

— *Гм-м-м*,— я торкаюся пальцями Робових грудей, крадькома кидаючи погляд на Кента, який досі розмовляє з Фібі.

Я на мить відволікаюся: Фібі така цікава, як локшина, заради Бога,— але я повертаю погляд на обличчя Роба і змушую себе пофліртувати.— Гадаю, нам потрібен час тет-а-тет, еге ж?

— Точно,— Роб трохи похитується.— Які ідеї?

Я підіймаюся на пальцях і шепочу йому у вухо:

— На цьому поверсі є кімната. Усі двері в наліпках. Заходь і чекай мене всередині. Чекай мене *голий*,— я відхиляюся й усміхаюся йому своєю найсексуальнішою усмішкою.— І обіцяю, що це буде найкраще вибачення.

— Зараз? — очі Роба майже вилітають з орбіт.

— Зараз.

Він відлипає від мене і йде, спотикаючись, у коридор, а потім щось спадає йому на думку, і він різко розвертається.

— Ти ж скоро прийдеш, так?

Цього разу в моїй усмішці немає нічого награного.

— П'ять хвилин,— кажу я й підіймаю руку, показуючи п'ять пальців.— Обіцяю.

Коли я відвертаюся від Роба, мені важко стримати сміх, і я вже не хвилююся перед розмовою з Кентом. Я готова піти просто до нього й запхати язика йому в горло, якщо знадобиться.

Але його немає — він пішов.

— Чорт,— бурмочу я.

— Леді так не розмовляють,— до мене ззаду підходить Еллі. Вона робить ковток з пляшки й зводить брови.— У чому справа? Кокран атакував?

— Щось на кшталт того,— я потираю лоба.— Ти... ем... не бачила Кента Макфуллера?

— Кого? — Еллі мружить на мене.

— Кента. Макфуллера,— повторюю я трохи голосніше, і дві десятикласниці різко розвертаються й дивляться на мене. Я теж дивлюся на них у відповідь, поки вони не відводять погляди.

— А, нашого щедрого господаря,— Еллі підіймає пляшку.— Навіщо? Ти що — уже щось зламала? Класна вечірка, правда ж?

— Так, класна вечірка,— я стримуюся, щоб не закотити очі. Еллі вже доволі захмелена, щоб від неї була якась допомога. Ліндсі й Елоді повинні бути в дальній кімнаті, й Кент теж має бути поблизу.— Ходімо тусуватися.

— Так, мадам,— бере мене Еллі за руку.

Я помічаю, як Емі Вейс — мабуть, найбільша пліткарка в нашій школі — цілується у дверях з Ореном Тальмаджем, ніби вона вмирає з голоду, а його рот набитий чипсами. Я тягну Еллі до них.

— Ти хочеш тусуватися з *Емі Вейс*? — сичить Еллі мені у вухо. У дев'ятому класі Емі пустила плітку, що Еллі дозволила Мету Деннону й ще двом хлопцям полапати себе за груди позаду спортзали в обмін на місяць домашньої роботи з математики. Я так ніколи й не дізналася, чи було це правдою: Еллі божиться, що ні, Мет божиться, що так, а Ліндсі гадає, що Еллі дозволила їм тільки подивитися, але не доторкнутися. У будь-якому разі, Еллі з Емі з тих часів є неофіційними запеклими ворогами.

— Час на перерву,— я стукаю Емі по плечу, і вона відлипає від вуст Орена.

— Привіт, Сем,— її обличчя світиться. Вона швидко кидає оком на Еллі, а потім на мене, й обіймає Орена за шию. Орен має дуже стурбований вигляд, мабуть, дивується, куди поділася риба-прилипала з його обличчя.— Вибач. Я заважаю пройти?

— Лише твій зад,— радісно каже Еллі. Я стискаю її руку, і вона крикує. Останнє, що мені зараз потрібно, то це щоб Емі з Еллі почали сваритися.

— Ти знаєш, є набагато зручніше місце,— кажу я,— якщо ви з Ореном хочете... Знаєш, *усамітнитися*.

— Ми хочемо усамітнитися,— встряє Орен.

— Відчинена кімната,— усміхаюся я йому.— Наліпки на дверях. Дуже м'яка постіль,— я підіймаю пальці до губ і надсилаю Емі повітряний поцілунок.— Насолоджуйтеся.

— Що це було? — вибухає Еллі, тільки-но ми відходимо.— Відколи ви з Емі найкращі подруги?

— Це довга історія.

Мені добре, я почуваюся сильною, у мене все під контролем. Речі відбуваються саме так, як повинні. Проходячи повз, я торкаюся дверей до кімнати Кента. «Вибач, Робе».

Ми з Еллі пробираємося через коридор. Я видивляюся в натовпі Кента, зазираю в різні кімнати, стаю все більш засмученою, не знаходячи його.

Ми чуємо зойк, а потім усі вибухають сміхом. На мить моє серце зупиняється, і я думаю, що цього не може бути, не сьогодні, не знову, тільки не Джуліет, але потім я чую, як Орен кричить:

— Чувак, заради Бога, підтягни штани.

Еллі висовує голову в коридор і дивиться в бік кімнати Кента. Її очі стають такими великими і круглими, що вона схожа на персонажа з мультфільму.

— Ем... Сем! Тобі варто це побачити.

Я визираю в коридор. Роб біжить до сходів, чи принаймні намагається. Йому трохи важко рухатися, бо: а) він повністю оточений людьми, що витріщилися на нього, і б) він ледве стоїть на ногах, вдягнений лише у свої боксерки, кросівки й розпаровані шкарпетки. І його кашкет, звісно ж. Роб тримає одяг перед пахом і гавкає на людей:

— На що ви в біса витріщилися?

Я б його пожаліла, якби не кросівки. Бо що — йому було лінки їх зняти? Він був занадто зайнятий розробленням плану атаки на мій бюстгальтер, чи що? До того ж, коли він майже біля сходів, він випадково вривається в десятикласницю, але замість відійти від неї, хапає її у свої п'яні обійми. Я не чую,

що він каже, та коли вона відхиляється від нього, я бачу, що вона хихикає. Ніби домагання напівголового, спітнілого, до чортків п'яного випускника — найкраще, що трапилося з нею за день.

— Так,— кажу я до Еллі.— Тепер ми точно розійшлися.
Це офіційно.

Вона дивно дивиться на мене.

— Кент.

Моє серце завмирає.

— Що?

— Це Кент.

Мій мозок знову зависає. Еллі знає. Це очевидно, що я цілком ним одержима; мабуть, Ліндсі щось сказала, коли побачила нас разом під їдальнею.

— Я... Роб тут ні до чого...

Еллі хитає головою й показує пальцем позаду мене.

— Кент. Позаду тебе. Ти ж його шукала?

Я одразу відчуваю полегшення. Вона не знає. А потім я також відчуваю краплинку розчарування. Вона не знає, бо знати *нема чого*. Навіть *він* не знає. Я розвертаюся, шукаючи його в коридорі.

— Там,— Еллі показує на двері за десять футів по коридору. Звідси видно тільки декілька футів кімнати, комори чи кабінету, бо половину проходу затуляє величезний стіл. Люди заходять і виходять.

— Ходімо,— я тягну Еллі за собою, але вона виривається.

— Я піду пошукаю Ліндсі.

Очевидячки, вона втомилася від моїх дивацтв. Я киваю, і вона йде в дальню кімнату, розштовхуючи людей пляшкою горілки. Хтось кладе руку мені на плече, і я підстрибую.

Розвернувшись, бачу Бріану Макгаєр і Алекса Лімента.

— У тебе з англійської місіс Гарбор, так? — Бріана не чекає на відповідь від мене і продовжує белькотіти.— Ти не знаєш,

вона роздала завдання для твору з «Макбета»? Алекс пропустив урок. Був у лікаря.

Через те, що я так і не пішла з Ліндсі по йогурт — щось притягувало мене, змушувало залишитися біля школи, біля епіцентру подій,— я мало не забула про Бріану, Кейті та Алекса. А тепер я бачу вираз обличчя Алекса — таку саму маленьку ліниву посмішку, яка з'являлася на обличчі Роба, коли він успішно отримував від учителя відстрочення на виконання завдання без поважної причини,— і мені кортить дати йому ляпас. Я згадую Кейті з її обведеними чорним олівцем очима й імпровізованою їдальнею на підлозі в занедбаному туалеті. А Бріана не така і погана. Так, вона набридлива, але гарненька й мила, і вона з тих, хто проводить, мабуть, весь вільний час, допомагаючи хворим дітям.

Я не можу цього витримати. Я не можу дозволити йому вийти сухим з води.

Бріана й досі базікає про те, що мама Алекса помішана на здоров'ї. Я перебиваю її.

— Звідки це пахне китайською їжею?

Бріана морщить носа, явно розчарована, що я не слухала її.

— Китайською їжею?

Я показово приножуюся.

— Так. Ніби, ніби...— я дивлюся прямо на Алекса.— Ніби десь поряд стоїть величезна миска яловичини з апельсином.

Його усмішка на мить зникає, але він знизує плечима й каже:

— Я нічого не чую.

— Боже мій,— Бріана затуляє рота рукою.— Це ж не від мене, так? Я вчора їла китайську їжу.

Я продовжую дивитися на Алекса.

— А що з тобою? — питаю я й навіть не намагаюся приховати уїдливість у голосі.

— Що? — моргає він.

Бріана має збентежений вигляд, і якусь мить ми стоїмо і мовчимо. Ми з Алексом дивимося одне на одного, а Бріана переводить погляд то на мене, то на нього так швидко, що я боюся, щоб вона не зламала шию.

Потім я усміхаюся.

— Ну, знаєш, зі *здоров'ям*. Навіщо ти ходив до лікаря?

Алекс помітно розслаблюється.

— Нічого страшного. Мама хотіла, щоб мені зробили якесь дивне щеплення. І, знаєш, загальний огляд.

— *М-м-м*. Сподіваюся, він був ретельний,— я виразно кидаю оком на його пах. На щастя, Бріана дивиться не на мене, а на те, як Алекс заливається фарбою.

— Ем... Т-так. Дуже,— він мружить очі, ніби вперше мене побачив.

— Я підшукую собі лікаря,— легко продовжую я. Мені шкода Бріану, але водночас вона заслуговує знати, чим займається її так званий хлопець.— *Так* важко знайти хорошого лікаря, знаєш? Особливо такого, який водночас забезпечував би й комплексний обід за чотири дев'яносто дев'ять. Це така рідкість.

— Про що ти говориш? — голос Бріани звучить як писк. Вона швидко розвертається до Алекса.— Про що вона говорить?

Алекс зціплює зуби. Я бачу, що він хоче мене обматюкати, але розуміє, що так буде тільки гірше. Тому він просто пронизує мене поглядом.

Я кладу руку на плече Бріани.

— Бріано, мені шкода. Але твій хлопець — справжній мішок з лайном.

— Про що вона говорить?

Голос Бріани підскакує на октаву вище. Коли я йду від них, то чую, як Алекс намагається її заспокоїти, безперечно,

знову брешучи, якнайшвидше вигадуючи нову брехню. Я мала би почуватися добре — врешті-решт, він заслуговує на це, і я лише розставила все на свої місця,— але, відходячи, я відчуваюся на диво спустошеною. Відчуття контролю над ситуацією зникає, й на його місце приходять гостра тривога. Я подумки прокручую події дня, ніби на екрані комп'ютера, намагаюся знайти якесь упущення — щось, що я забула зробити чи сказати. А що як мені варто було піти до будинку Джуліет раніше і дізнатися, як справи. Але ж я знову не знала б, що сказати. «Привіт. Чи не могла б ти підтвердити, що сьогодні не стрибатимеш перед машинами? Це було б чудово. І жодної вибухівки. Ти зараз маєш справу з моїм життям».

Музика така гучна, що ледве можна розрізнити ноти. Я мрію про те, як схоплю Кента за руку і відведу кудись, де тихо й темно. У кімнату вниз, мабуть, чи в ліс, чи кудись подалі. Ми б могли просто сісти в машину й кататися.

— Сем! Сем!

Я підводжу погляд. У дальній кімнаті Ліндсі забралася на один з диванів і махає мені рукою понад головами танцюристів. Біля неї Еллі, а трохи далі я бачу, як Елоді шепоче щось Стіву Пекарському.

Я вагаюся, мене накриває відчай. Розмова з Кентом — дурість. У мене немає слів, щоб описати, як я помилялася щодо нього, щодо Роба, щодо всіх. Не думаю, що могла би пояснити, наскільки я змінилася. Мабуть, це все облуда. Мабуть, нічого неможливо виправити.

У цю мить, коли я вагаюся між двома дверима, люди навколо мене затихають і роззявляються роти. Ліндсі на дивані здригається, її рука безпомічно опускається. Біля неї Еллі починає розтуляти і стуляти рота, як риба. Моє тіло пронизує гул, наче то електричний дріт.

А ось і вона, йде коридором. Джуліет Сиха на полюванні.

У мить відчаю й безнадії відчуття, наче я щось забула чи не зрозуміла, якимось чином перетворюється на лють. Коли Джуліет помічає Ліндсі, вона зупиняється і розтуляє рота, одразу готова почати своє звичне «ти — сука», але я навіть не даю їй вимовити першого слова. Я кидаюся вперед, хапаю її за руку й тягну назад по коридору. Вона занадто здивована, щоб чинити мені опір.

Я зтягаю її до найближчої ванної.

— Геть,— наказую я двом дівчатам, які чепурилися біля дзеркала, грюкаю дверима й замикаю їх. Коли я розвертаюся, щоб подивитися на Джуліет, вона витріщається на мене так, ніби психопатка — це я.

— Що ти робиш?

Але вона, певно, не розчула мого питання.

— Це вечірка,— каже вона з м'якою наполегливістю. Коли вона не занадто заклопотана влаштуванням істерик і обзиванням мене сукою, у неї гарний голос, мелодійний, як в Елоді.— Я маю право бути тут, як і всі інші.

— Я не про те,— хитаю я головою і стискаю скроні пальцями, щоб не так боліло.— Тобто, що ти *насправді* робиш? Навіщо ти прийшла?

Вона кидає погляд на дверну ручку позаду мене. Я посуваюся й підпираю ручку спиною. Якщо Джуліет хоче вийти, спочатку їй потрібно буде пройти через мене.

Напевно, вона бачить, що ситуація не на її користь, тому глибоко зітхає.

— Я прийшла, щоб дещо вам сказати. Тобі, Ліндсі, Елоді й Еллі.

— Та невже? І що ж це?

— Ти — сука,— каже вона тихо, не як звинувачення, а як щось, про що вона шкодує.

Коли вона каже це, я промовляю це водночас із нею.

— Я — сука.

Вона здивовано дивиться на мене.

— Послухай, Джуліет,— я запускаю руки у волосся,— я знаю, що ми не завжди були з тобою люб'язні. І мені дуже шкода. Правда.

Я намагаюся зрозуміти, про що вона думає, але в її очах ніби щось згасло, ніби хтось натиснув на кнопку, і вона просто стоїть і тупо дивиться на мене. Я швидко проваджу.

— Річ у тім, що ми ніколи не робили це всерйоз, розумієш? Не думаю, що я... що ми колись замислювалися над цим. Просто таке життя. Колись люди теж сміялися з мене,— вона змушує мене нервувати через те, як вона дивиться на мене, і я оближую губи,— *увесь* час. І я не думаю, що це типу через те, що люди ниці чи погані, я просто думаю... Я просто думаю...— мені важко дібрати слова. У голові крутяться спогади: як люди співають, коли я йду коридором; як від Ліндсі пахне цукерками, коли ми викидаємо тампони Бет з вікна; їзда верхи на коні крізь ліс.— Я просто думаю, що люди *не* замислюються. Вони не знають. Ми не знали... я не знала.

Я пишаюся, що змогла сказати це все. Але Джуліет навіть не ворухнеться — вона не усміхається й не лякається. Вона й досі така непорушна, наче висічена з каменю. Нарешті її струшує легенький дрож, її власний землетрус, і її очі зосереджуються на мені.

— Ви не завжди були зі мною люб'язні? — мляво каже вона. У мене опускається серце. Вона не чула і слова з того, що я сказала.

— Я... Так. І мені так шкода.

Її очі тремтять.

— У сьомому класі ви з Ліндсі вкрали весь мій одяг з роздягальні, й мені довелося цілий день проходити в пропітнілому спортивному костюмі. А потім ви прозвали мене Смердючкою.

— Мені... Мені так прикро! Я не пам'ятаю цього.

Вона з жахом дивиться на мене так, ніби витріщається крізь мене в порожнечу.

— Це було до того, як вам спало на думку прізвисько Психа, звісно ж,— голос Джуліет звучить уже не так мелодійно. Він повністю монотонний. Вона підносить руку й починає вдавати, ніби ріже повітря ножем, і видає вереск, через який у мене мурашки по шкірі, й на мить мені здається, що вона *справді* божевільна. Потім вона опускає руку.— Дуже смішно. Убивця-псих, *qu'est-ce que c'est*. Запам'ятовується.

— Раніше люди повторювали про мене один тупий жарт. Щось на кшталт пісеньки, коли я проходила повз. «І червона, й соковита, та гірка вона все літо...»

Я сподіваюся, що змушу Джуліет засміятися, чи здригнутися, чи бодай щось, але вона продовжує дивитися на мене цим тупим тваринним поглядом, цілком порожнім.

— Я ніколи її не співала,— каже вона, а потім, ніби я змушую її згадувати все, що ми зробили їй, провадить.— Ви фотографували мене, коли я милася в душі.

— Це була Ліндсі,— автоматично кажу я. Мені дедалі більш ніяково. Якби вона розлютилася, це була б одна справа — але Джуліет ніби не бачить мене, ніби просто читає з переліку, який уже читала мільйон разів.

— Ви розклеїли фотографії по всій школі. Де мене могли побачити *вчителі*.

— Ми познімали їх десь за годину.

Тільки-но я вимовляю ці слова, мені стає соромно. Ніби те, що ми їх познімали, якось поліпшує загальну ситуацію.

— Ви зламали мою поштову скриньку. Ви оприлюднили мої... Мої особисті листи.

— Це були не ми,— кажу я швидко, відчуваючи приплив полегшення, що принаймні це — не наша провина. Я й досі не знаю, хто зламав її акаунт і розповсюдив електронні листи Джуліет і якогось хлопця під ніком «Path2Pain118», якого

вона, вочевидь, зустріла в чатрумі. Там були десятки листів, у кожному з них довгі тиради про те, яка жахлива школа і які всі погані. Гакер надіслав листи майже всім учням, підписавши тему до повідомлення: «Майбутні шкільні стрільці Америки». Мені бридко від того, як легко цілковито помилятися щодо людей — бачити лише їхню крихітну частину й переплутати її з цілим, бачити причини і думати, що це наслідок і навпаки. І хоча я була в Кентовому будинку п'ять разів за останні шість днів, я почуваюся дезорієнтованою, спантеличеною яскравим світлом з ванної, пасивним виразом обличчя Джуліет і галасом вечірки за дверима.

Джуліет провадить, наче я нічого не говорила.

— Ви поширили плітку, що я втратила цноту заради пачки цигарок.

Еллі. Це була Еллі. Я не можу цього сказати. У будь-якому разі, це неважливо. Це були ми. Це були всі ми. Усі, хто повторював цю історію, і шепотів «шльондра», і вдавав кашель від диму, коли вона проходила повз.

— А я навіть і не палю,— каже Джуліет з усмішкою, наче це найсмішніша річ на світі. Наче все її життя — один великий жарт.

— Джуліет...

— Моя сестра почула цю плітку. Розповіла моїм батькам. Я...— нарешті вона трохи злиться, стискає кулаки і притискає їх до ніг.— Я ніколи навіть ні з ким не цілувалася,— сердито зізнається вона пошепки, з сумом і жалем, і це відкриває всередині мене джерело злості.

— Я знаю, гаразд? Я знаю, що ми робили жахливі речі. Я знаю, що ми були підлими, що все погано і...

Я зупиняюся, слова застрягають у горлі. Я готова розплакатися, мене переповнює сліпа лютість, що знаходить на мене, мов хмара, затьмарює все, окрім однієї причини цієї люті: Джуліет не розуміє, не розуміє того, що я намагаюся все виправити.

Відчуття, ніби я споглядаю, як обидва наші життя — моє і її — провалюються крізь землю, обгорнувшись одне навколо одного.

— Я хочу сказати, що хочу виправитися перед тобою. Я намагаюся *вибачитися*. Усе... Усе налагодиться.

Вона стискає губи, її бліде обличчя мовчки дивиться на мене, і мені доводиться щосили стримувати себе, щоб не підійти й не трусонуть її за плечі.

— Тобто...— продовжую я навпомацки, хапаючись за слова й ідеї, які гудуть у мені й виринають крізь злість, намагаюся достукатися до Джуліет.— Ти отримала сьогодні троянди, так? Цілий букет?

Усе її тіло здригається. І тепер у її очах знову загоряється вогонь, але замість вдячності, там горить ненависть.

— Я знала. Я знала, що це ти,— її голос повний люті й болю, і я відступаю назад, ніби вона мене вдарила.— Що це було? Твій черговий жарт?

Її реакція така неочікувана, що мені потрібно декілька секунд, щоб знайти відповідь.

— Що? *Ні*. Це був не...

— Бідненька Психа,— Джуліет мружить очі й майже сичить.— Без друзів. Без троянд. Пожартуймо з нею *ще* раз.

— Це був не жарт,— кажу я, не розуміючи, що відбувається і як усе так полетіло шкереберть.— Тобі мало сподобатись.

Я не знаю, чи чує вона мене. Вона нахиляється вперед.

— То який план? Що ти збиралася робити з цією фігнею? «Від таємного шанувальника»! Підкупити когось із друзів, щоб він вдавав, що я йому подобаюся? Щоб він запросив мене на побачення? Чи навіть на випускний? А потім що? У ніч, коли він мав би прийти, він просто не з'явився б? І це було б *так у біса смішно*, якби я влаштувала істерику, якби я плакала і злилася, бачачи його в шкільних коридорах? — вона

відхиляється.— Вибач, що розчарую, але ви повторюєтеся. Це ми вже проходили. Восьмий клас. Весняний бал. Ендрю Робертс.

Вона видихається, ніби промова знесила її, злість і вогонь водночас згасають, емоції зникають з її обличчя, а кулаки розтискаються.

— А може, у тебе не було плану,— каже вона, цього разу тихо, майже солодко.— Може, не було зовсім ніякої мети. Може, ти просто хотіла нагадати мені, що в мене нікого нема — нема друзів, нема таємних шанувальників. «Можливо, наступного року, але, скоріш за все, ні», еге ж? — вона знову усміхається мені, й це набагато гірше, аніж злість.

Зараз я вже така розчарована і збентежена, що мені доводиться стримувати сльози.

— Клянуся, Джуліет, річ не в тім. Я просто... Я гадала, що тобі сподобається. Я гадала, що тобі стане краще.

— Стане краще? — вона повторює слова, наче ніколи їх раніше не чула, і тепер її очі переповнює замріяний, відсторонений вираз. Будь-які сліди злості й емоцій зникли. Вона має спокійний вигляд, я навіть здивована, наскільки вона гарна — зблизька вона мов супермодель, з її примарною блідою шкірою й цими величезними блакитними очима кольору раннього ранкового неба.— Ти мене не знаєш,— ледве шепоче вона.— Ти мене ніколи не знала. І ти не зробиш мені краще. Ніхто не може.

Це нагадує мені те, що я сказала Кенту дві ночі тому: «Я не думаю, що мене можна виправити»,— але тепер я знаю, що помилялася. Виправити можна *будь-кого*; так має бути, це єдине, що має хоч якийсь сенс. Я намагаюся дібрати слова, щоб пояснити це Джуліет, щоб переконати її, але вона дуже спокійно, з властивою їй невагомою грацією кладе руку мені на плече й обережно, але рішучо відсуває мене вбік, і я розумію, що відступаю й дозволяю їй взятися за дверну ручку. В горлі

стоять сльози, я й досі намагаюся дібрати слова, а її обличчя ніби дедалі більше блідне, майже світиться, мов біла пляма у вогні, й мені здається, що я вже бачу її смерть, її життя проминає переді мною, як мерехтіння на екрані телевізора.

Джуліет зупиняється, її рука на ручці, погляд спрямований перед собою.

— Знаєш, а ми з Ліндсі дружили,— вона й досі говорить цим жахливим спокійним голосом, наче здалеку, за багато миль звідси.— Коли ми були малі, ми все робили разом. У мене й досі залишилося намисто дружби, яке вона мені подарувала. Таке, де посередині серце розламується навпіл. Якщо дві частинки скласти разом, то вийде «Найкращі по-други назавжди».

Я хочу спитати, що трапилося, чому вони посварилися, але слова застрягають в горлі. Я боюся перебити її. Доки Джуліет говорить зі мною, вона в безпеці.

— Це було якраз перед тим, як розлучилися її батьки,— Джуліет швидко кидає на мене оком, але здається, мов її очі не помічають мого обличчя.— Вона тоді була повсякчас засмучена. Раніше я ходила до неї додому ночувати, і її батьки сварилися так сильно, що нам доводилося ховатися під ліжком і затулятися подушками, щоб приглушити звук. Вона називала це «будівництвом фортеці». Вона завжди була такою, знаєш, намагалася знайти у всьому хороше. Та коли вона думала, що я вже заснула, вона починала ридати. Потім їй почали снитися жахи. Дуже погані. Вона могла з криком прокинутися посеред ночі.

Джуліет знову дивиться на двері й трошки усміхається. Я б хотіла опинитися в її спогадах і побачити те, що бачить вона, полагодити те, що зламалося там.

— Вона знову почала пісятися уві сні, розумієш? Бо все було так погано з її батьками. Їй було соромно, звісно ж. Вона змусила мене заприсягтися — сказала, що ніколи зі мною

більше не заговорить, якщо я комусь розповім. Ми прокидалися вночі, й деякі з подушок у фортеці були вологі. Я вдавала, що не помічаю. Одного ранку я зайшла до ванної, щоб почистити зуби, а Ліндсі сиділа всередині ванни й терла подушку відбілювачем — в мене аж зашипало очі. Вона, певно, терла її з півгодини. Подушка була повністю зіпсована, уся в білих плямах. Пальці Ліндсі опухли й були всі червоні. Їх роз'їло майже до крові. Але вона немов не бачила цього. Вона просто хотіла, щоб подушка була *чиста*.

Я заплющую очі, відчуваючи, як з-під ніг тікає земля, і згадую, як я зайшла до вбиральні «У Розаліті» і побачила Ліндсі навколішках і блювотиння в унітазі. Побачила суміш сорому, злості й виклику на її обличчі.

— Одного разу вони сварилися так, що нам довелося втекти з дому. Нам було лише сім чи вісім років, але ми пройшли пішки аж до мого будинку. Був березень, і було доволі холодно. Ми вирішили, що Ліндсі житиме в моїй кімнаті. Я нікому не повинна була розповідати, лише тримати її в безпеці та приносити їжу. Вона здебільшого хотіла жуйки і снікерси. Вона тоді любила шоколад і цукерки. Будь-що солодке.

В мене ненавмисно вихоплюється короткий придушений звук. Не знаю, чи зможу я слухати далі. У мене відчуття, що в цьому і справа: у цій ванній, у цій історії. Що в цьому лежить корінь усього, початку й кінця.

Але Джуліет продовжує говорити дивним заміряним тоном, наче в нас безліч часу.

— Це, звісно, не спрацювало. Ми пішли нагору до моєї кімнати, але потім почали сваритися за те, хто спатиме на розкладачці, а хто на ліжку, і нас почула моя мама. Вона була нажахана, що ми прийшли пішки. Вона кричала, що нас могли викрасти чи вбити. Я пам'ятаю, як мені було соромно,— Джуліет нахилиє голову й дивиться на свої долоні.— Це було ніщо в порівнянні тим, як перелякалася Ліндсі, коли моя мама

сказала, що їй потрібно повернутися додому. Я ніколи не чула, щоб хтось верещав так голосно. Мамі довелося нести її до машини. Після цього тільки Ліндсі приходила ночувати в мене. Мама вже не пускала мене до неї додому, розумієш?

Вона мовчить так довго, аж я думаю, що вона закінчила. Її слова дзвенять у моїй голові, крутяться по колу й розташовуються, як підказки до кросворда. «Вона завжди була такою, знаєш, намагалася знайти у всьому хороше... Вона, певно, терла її з півгодини... Її пальці опухли й були всі червоні...» Я наче на межі розуміння чогось, але я не знаю, чи хочу я це довідатися. Кімната здається крихітною й задушливою. На груди наче тисне щось невидиме. Мені хочеться відштовхнути Джуліет, побігти назад на вечірку, узяти пиво й забути про неї, забути про все. Але я прикута на місці. Я *не можу* поворухнутися. Бачу перед собою нескінченну темряву свого сну. Тільки не це.

— Якщо так подумати, то це кумедно, — каже Джуліет. — Ми все робили разом. Ми з Ліндсі. Ми навіть разом стали дівчатами-скаутами. Це була її ідея. Я не хотіла робити це все — продавати печиво, сидіти біля вогнищ і все таке. На початку п'ятого класу ми пішли в похід. Ми спали в одному наметі, звісно ж.

Я дивлюся на руки Джуліет. Вони легенько тремтять, але швидко, майже непомітно, наче крильця колібрі. Краєм ока Джуліет помічає мій погляд і опускає руки на стегна, елегантно, але остаточно.

— Пам'ятаєш, яке мені вигадали прізвисько в п'ятому класі, так? Яке вигадала Ліндсі? Жовтуха-Запісюха? — вона хитає головою. — Я так часто чула те прізвисько, що воно мені аж *ввижалося*. Інколи я забувала, як мене звати насправді.

Вона обертається до мене. Її обличчя сяє, майже блищить, воно таке чудове.

— Смішно, але це навіть була не я. Саме Ліндсі впісялася у свій спальний мішок. На ранок смердів весь намет. Та коли

міс Бриджес зайшла і спитала, що трапилося, Ліндсі просто показала пальцем на мене й закричала: «Це вона зробила». Я ніколи не забуду її обличчя, коли вона кричала: «Це вона зробила!» Воно було нажахане. Наче я — скажений пес і можу вкусити її.

Я притуляюся до дверей. Я вдячна, що є на що спертися. Звісно, тепер усе зрозуміло. *Усе* зрозуміло: злість Ліндсі й те, як вона завжди підіймає пальці у формі хреста, щоб захиститися від Джуліет Сихи. Вона не *ненавидить* її. Вона її боїться. У Джуліет Сихи зберігається найдавніший і, мабуть, найстрашніший секрет Ліндсі.

Це все здається таким абсурдним — сама можливість і випадковість цього. Хтось досягає вершин, а інший летить донизу по спіралі — випадково й безглуздо. Це так само просто, як опинитися в потрібному місці, чи непотрібному місці, чи як завгодно. Так само просто, як захотіти дієтичну пепсі на вечірці в басейні; так само просто, як сказати «ні».

— Чому ти нічого не заперечила? — питаю я, хоча відповідь мені вже відома. Мій голос захриплий, бо я намагаюся стримати сльози.

Джуліет знижує плечима.

— Вона була моєю подругою, знаєш? Вона тоді була повсякчас така засмучена,— у Джуліет вихоплюється звук, схожий на сміх чи стогін.— Окрім того,— провадить вона трохи тихіше,— я гадала, що це мине.

— Джуліет...— починаю я казати.

Вона струшує плечима, наче змахує з себе тягар від усього — від розмови, від минулого.

— Зараз це вже неважливо,— каже вона швидко, відчиняє двері й вислизає назовні.

— Джуліет!

За дверима товчється величезна купа людей, і коли я виходжу, мене миттєво відштовхують дві десятикласниці, що

б'ються за чергу, п'яні й галасливі. «Я тут була перша!» — «Ні, я!» — «Ти щойно сюди прийшла!». Декілька дівчат косо дивляться на мене, а потім мимо пробігає Бріана Макгаер. Її обличчя червоне і плямисте, усе в сльозах. Коли вона помічає мене, вона захлинається плачем.

— Ти... — але вона не закінчує речення, просто оббігає десятикласниць і зачиняється у ванній.

— Господи Боже, тільки не знову, — кричить хтось.

— Я зараз впісяюся, — стогне одна з десятикласниць, схре-
щуючи ноги й підстрибуючи на місці.

Алекс Лімент намагається наздогнати Бріану. Він штовхає двері у ванну й починає грюкати, кличе, щоб вона вийшла. Я й досі не ворухуся. Я притиснута до стіни людьми, паралізована тим, наскільки все неправильно. Я згадую історію, яку почула одного разу про утоплення: коли ти падаєш у холодну воду, ти не тонеш одразу ж, бо холод дезорієнтує тебе і змушує думати, що верх — це низ і що низ — це верх, тому ти можеш плисти, плисти, плисти, щоб урятуватися, але в неправильному напрямку, прямісінько на дно, поки не тонеш. Я почувуюся саме так: наче все навкруги перевернуте.

— Ти справді щось із чимось.

Я раптом усвідомляю, що Алекс говорить до мене і шкi-
рить зуби.

— Ти знаєш хто? — він кладе руки біля моєї голови й у такий спосіб не дає мені вибратися. Видно піт на його лобі й відчувається запах травки та пива в його подиху. — Ти, Саманто Кінгстон, сука.

Його слова струшують, будять мене. Мені потрібно зосередитися. Джуліет десь у лісі, на холоді. Напевно, вона прямує до шосе. Я ще можу знайти її, поговорити з нею, змусити її зрозуміти.

Поклавши руки Алексу на груди, я штовхаю його. Він поточується.

— Я це вже чула,— кажу я.— Повір мені.

Я проштовхуюся через коридор і вже майже спускаюся по сходах, коли хтось кличе мене на ім'я. Я зупиняюся так різко, що люди позаду мене налітають одне на одного, як доміно, і починають сваритися на мене.

— Господи, *що таке?* — я розвертаюся й бачу перед собою Кента, який перестрибує через поруччя на сходи, мало не штовхнувши Ганну Голдберг.

— Ти прийшла,— він приземляється на дві сходинки вище за мене, трошки захекавшись. Його очі яскраві та щасливі. Волосся падає йому на чоло, вбираючи світло від різдвяних вогників з усіх боків, деякі пасма — як шоколад, а деякі — як карамель. У мене з'являється майже неконтрольоване бажання простягнути руку й заправити їх за вуха.

— Я ж казала, що прийду, хіба ні? — у животі зароджується тупий біль. Усе, що я хотіла цілий вечір — цілий день,— це опинитися поруч з Кентом. А тепер у мене немає часу.— Послухай, Кенте...

— Тобто я так і подумав, що, напевно, ти тут, коли побачив Ліндсі та інших. Ви ж зазвичай нерозливовода, знаєш. Але я шукав тебе,— він зупиняється й заливається багрянцем,— тобто *не те щоб* шукав. Просто роздивлявся натовп, знаєш, поки ходив і спілкувався. Робив те, що й має робити господар. Спілкувався. І дивився навкруги...

— Кенте,— мій голос звучить гостро, жорстоко, і я заплющую на мить очі, уявляючи, як було лежати з ним у суцільній темряві, уявляючи дотик його руки до моєї. Раптом я усвідомлюю, наскільки все це неможливо — у мене з ним. Коли я розплющую очі, він просто стоїть і чекає, трохи морщить лоба, так мило і звично: він такий хлопець, який заслуговує на дівчину, що носить кашемірові светри й гарно розгадує кросворди, чи грає на скрипці, чи працює на благодійних обідах. На когось милого, нормального і чесного. Біль у животі зростає, наче там

хтось сидить і гризе мене зсередини. Я ніколи не заслуговувала на Кента. Навіть якби я проживала один і той самий день до нескінченності, я б ніколи не заслужила на нього.

— Перепрошую,— змушую я себе сказати.— Я... Я не можу зараз говорити.

— Але...— він невпевнено ховає руки в манжети сорочки.

— Перепрошую.

«Так буде краще»,— мало не кажу я, але розумію, що не варто. Я не озираюся, хоча й відчуваю, як він дивиться на мене.

Надворі я вдягаю куртку й застібаю її аж до підборіддя. Дощ миттєво заливається за комір і забризкує легінси. Принаймні сьогодні я у взутті без підборів. Я йду до під'їзної доріжки. Асфальт вкрився кригою, і дорогою мені доводиться спиратися на машини. Мороз розриває легені, й дивна річ: мені раптом спадає на думку найбезглуздіша, найпростіша річ: *мені варто більше бігати*,— і тільки-но я думаю про це, я мало не божеволію, мене розриває подвійне бажання: сміятися і плакати. Але думка про те, як Джуліет повзе біля шосе 9, дивиться на машини й чекає Ліндсі, змушує мене поквипитися.

Зрештою галас вечірки затихає, і западає тиша: чути тільки дощ, наче тисячі крихтливих осколків падають на асфальт, і тупіт моїх кроків. Темрява гусне, й мені доводиться йти повільніше — навпомацки від однієї машини до іншої. Під пальцями метал такий холодний, що майже гарячий. Коли я знаходжу Танк, який вивищується над іншими машинами, я починаю порпатися у своїй сумці, поки не знаходжу холодний металевий брелок зі стразами й надписом «ПОГАНА ДІВЧИНКА». Ключі від машини Ліндсі. Я важко видихаю. Принаймні це добре. Ліндсі ніяк не поїде без мене. Її машини не буде сьогодні на дорозі, хай скільки чекатиме Джуліет. Але я все одно замикаю машину і двічі перевіряю замки.

Потім автівки закінчуються, і я мало не повзу, подумки проклинаючи себе за те, що не взяла з собою ліхтарика, проклинаючи 12 лютого, проклинаючи Джуліет Сиху. Тепер я розумію, що троянди були дурною вигадкою, навіть образою. Я думаю про Джуліет і Ліндсі багато років тому в наметі, коли нажахана і принижена Ліндсі тицьнула в подругу пальцем. І всі ці роки Джуліет зберігала секрет Ліндсі. «Я гадала, що це мине».

Водночас що більше я думаю про це — поки шалено періщить дощ,— то більше лютую. Це ж моє *життя* — величезний розтягнений безлад мого життя з усіма його можливостями: перші поцілунки й останні поцілунки, університет, квартири, одруження, і сварки, і вибачення, і *щастя*,— доведене до певної крапки, секунди, частки секунди, знищене в останню мить вчинком Джуліет; це її помста нам, її помста мені. Що далі я йду від вечірки, то більше я думаю: «Ні. Так статися не може. Незважаючи на те, що ми робили, так статися не може».

Потім раптом переді мною з'являється шосе 9, що блищить, як річка, як рідке срібло, підсвічене колами світла. Я навіть не усвідомляю, що не дихаю, поки не видихаю й не ловлю повітря, вдячна за світло.

Я змахую з очей краплі дощу, повертаю ліворуч і уважно видивляюся Джуліет у лісі. У глибині душі я сподіваюся, що від розмови зі мною їй стало легше,— мабуть, врешті-решт вона пішла додому, можливо, це вплинуло на неї. Водночас я згадую, як вона говорила до мене, цим тихим і рівним голосом, і я знаю, що насправді її зі мною в тій ванній не було. Вона десь блукала в тумані, у пастці, мабуть, у спогадах, мабуть, у всіх тих речах, які могли статися інакше.

Позаду мене реве машина, змушуючи мене підстрибнути. Коли я приземляюся, то втрачаю рівновагу й падаю на всі чотири на лід, а мимо мчить машина, а за нею одразу і друга, і мотор гуркотить, як грім. Потім гудок, хвилі звуку накривають

мене, гучнішають і гучнішають. Звівши погляд, я бачу фари, що мчать на мене. Я намагаюся поворухнутися, але не можу. Я намагаюся закричати, але не можу. Я прикута, фари збільшуються до розмірів місяця, летять на мене. В останній момент машина трохи вивертає і проїжджає так близько біля мене, що я відчуваю жар мотору, і запах вихлопу, і музику з радіо. «Борися за своє право на вечірку-у-у». А потім автівка зникає, досі сигналячи, мчить назустріч ночі, а баси з динаміків стають дедалі тихішими — зменшуються до віддаленого пульсування.

Мої долоні обдерті об асфальт, а серце калатає так швидко, що здається — воно вискочить з грудей. Тремтячи, я повільно спинаюся на ноги. Ще одна машина проїздить з того боку дороги, цього разу повільно, вода з-під шин летить в усі боки.

А потім, за п'ятдесят футів попереду мене, я бачу силует у білому, що випливає з лісу, наче висока біла квітка, що підіймається з землі. Джуліет стоїть абсолютно непорушно, наче вона й не відчуває дощу. В якусь мить вона підносить руки паралельно до землі, ніби готується пірнути з високої дошки у воду. Це нагадує мені про часи, коли я була мала й ми ходили до церкви на Різдво й на Великдень, і я завжди боялася дивитися на кафедру, де стояв розіп'ятий дерев'яний Ісус.

— Джуліет!

Вона не відповідає; я не впевнена, чи вона мене не чує, чи просто ігнорує. Я за п'ятнадцять футів, потім за десять. Позаду мене чути неголосний гуркіт. Обернувшись, бачу велику вантажівку, яка насувається крізь темряву. Знову зринає дивна думка: «У нього слід відібрати посвідчення, він занадто швидко їде», — і коли я відвертаюся, то бачу, що Джуліет напружено дивиться на дорогу, притиснувши руки до ніг. Це щось нагадує мені, але мені потрібна мить, щоб згадати, що саме, мить, щоб зрозуміти, що відбувається: *вона схожа на пса, який готується стрибнути на пташку*, — а потім усе стає на свої місця, коли вона — біла пляма — починає

рухатися, і я теж рухаюся — біжу якнайшвидше, скорочую відстань між нами, й тут вона вибігає на найближчу смугу. Вантажівка голосно сигналить — звук такий гучний, що наче наповнює вібрацією повітря, а потім я налітаю на Джуліет усією своєю вагою, і ми котимося назад у ліс. Я кричу, і вона теж кричить, і в моєму плечі наростає біль. Я перевертаюся горілиць, чорні гілки наді мною нагадують густу сітку. Я фантазую: якщо стрибнути з неба, то можна безпечно приземлитися на них.

— Що ти *робиш*? — кричить Джуліет, і коли я сідаю, то бачу, що її обличчя нарешті втратило свій спокій і тепер кривиться від злості.— Що ти в біса робиш?

— Що я роблю? — у мені теж росте злість.— А що робиш *ти*? Вистрибуєш перед якимись вантажівками — я гадала, *ідея в тому*, щоб дочекатися Ліндсі...

— Ліндсі? Ліндсі Еджком? — злість Джуліет зникає, і вона має геть спантеличений вигляд. Вона стискає голову руками.— Я не знаю, про що ти говориш.

Раптом я вагаюся.

— Я... Я гадала, що, знаєш, це стало б твоєю великою помстою...

Джуліет сміється, але її сміх без гумору.

— Помстою? — вони хитає головою, і знову — на її обличчя наче падає завіса.— Вибач, Сем. Цього разу ви тут ні до чого,— вона підводиться, навіть не переймаючись через землю й листя, що прилипли до неї.— А тепер дай мені спокій.

Мені паморочиться в голові, й мені важко зосередитися на Джуліет, наче між нами багато миль, а не кілька футів. Дощ посилюється — тепер він лупить. У голові кружляють якісь уривки: Ліндсі з гордістю гладить капот Танка й каже: «Я можу зустрітися лоб у лоб з вісімнадцятиколісною фурою й залишитися без подряпини», а власник «Данкін до-натс» кричить услід: «Цей пікап — то ціла вантажівка»;

випадковість речей і те, як за секунду все може змінитися; правильне місце в правильний час чи в неправильний час; час; велетенська вантажівка насувається на нас, її велика металева решітка блищить, мов зуби, створюючи враження світла і величі... Я бачу тільки сяйво фар, велич, відчуття сили. Не помста. Випадок. Збіг обставин. Дурний, безглуздий, сліпий збіг. Лише частинка дивного механізму навколишнього світу з його конвульсіями, нападами кашлю, ривками і випадковими зіткненнями.

— Але навіщо? — я важко спинаюся на ноги. — Навіщо ти прийшла сюди? У чому суть?

Джуліет не дивиться на мене, але трохи знижує плечима.

— Насправді не було ніякої суті. Мені просто хотілося це сказати. Раніше я завжди боялася це сказати — те, що я насправді про вас думаю. Тепер мені більше не страшно. Я не боюся ні тебе, ні будь-кого, ні будь-чого. Я навіть не боюся... — вона замовкає, але я знаю, що вона збиралася сказати. «Я навіть не боюся смерті».

Але я знаю, що її слова не до кінця правдиві. Її рішення прийти на вечірку було продиктоване чимось серйознішим. Речі стають на свої місця і створюють жахливу картину: ми були їй потрібні тут, їй була потрібна ця остання крапля. Я заплющую очі — й зринає спогад, як люди штовхають мокру Джуліет туди-сюди, наче вона м'ячик. А сьогодні, напевно, їй потрібно було розповісти свою історію — їй потрібно було згадати, як усе було погано. Мені цікаво, чи того дня, коли ми ночували в Ліндсі, — того дня, коли все закінчилося для Джуліет по-іншому, на самоті, у підвалі, — чи знадобилося їй більше часу, щоб набратися сміливості. А що як на вечірці Джуліет не помітили, проігнорували, і вона усвідомила, що не може цього зробити. А що як пізніше того вечора вона сиділа й дивилася на пістолет на колінах, згадуючи обличчя всіх тих людей, які роками з неї знущалися.

Раптом у темряві з'являється перекошене обличчя Вікі Галлінан, і я розплющую очі. Мабуть, перед смертю ти бачиш своїх привидів.

— Це не вихід,— слабо кажу я, наче дощ просочився аж у мозок, розмочив його і зробив непридатним. Я не можу згадати ні слова з того, що хотіла сказати Джуліет. Я повторюю трохи голосніше.— Це не вихід.

— Будь ласка,— каже тихо Джуліет,— я просто хочу побути на самоті.

— А як же твоя родина? — вигукую я. Мій голос стає істерично високим, коли я усвідомлюю, що знову втрачаю її, втрачаю свій шанс.— А як же твоя сестра?

Вона не відповідає мені. Вона й досі дивиться на дорогу. Дощ промочив її топ, і видно її лопатки, що стирчать зі спини, наче крила пташеняти, і я згадую ту мить, коли мама Ліндсі зайшла до нас і сказала: «Джуліет Сиха наклала на себе руки»,— і я думала, що це так неправильно — що їй, з усіх людей, краще було би стрибнути в небо. У мене знову з'являється та сама фантазія, що в Джуліет раптом вирости крила і вона злітає в повітря, подалі від лиха.

Дорога весь цей час була незвично порожня, але тепер я чую з обох боків ревіння двигунів. Гучних двигунів. Великих.

— Джуліет,— я роблю крок уперед і міцно хапаю її за руку.— Я не можу дозволити тобі це зробити.

Вона обертається до мене, дивиться на мене такими порожніми очима, що мені перехоплює подих. Вони наче пусті озера. Її обличчя нагадує мені ту клеєну маску з вирізаними дірками для очей: жахливу, потворну, з клаптиків, з невидючими очима. Я така вражена, що послаблюю хватку. У вухах гуде, і я неясно відчуваю наближення машин, але я приголомшена. Я не можу відірвати від Джуліет погляду.

— Запізно,— каже вона, і в цю мить, коли я не тримаю її достатньо міцно, вона виривається і вибігає на дорогу — точно

тоді, коли два фургони ось-ось розминуться, і я бачу лише блиск металу й щось біле, яке раптом злітає у повітрі. І на мить мене переповнює неймовірна радість: я думаю, що Джуліет це вдалося — вона літає. Здається, що час зупиняється — вона блищить у повітрі, як прекрасна птаха. Але потім час знову починає йти, й повітря не втримує її, і коли вона падає, темряву розрізає пронизливий звук, і знову минає багато часу, перш ніж я розумію, що кричу я сама.

Привиди й рай

За півтори години я заїжджаю у двір Ліндсі, й ми з нею дивимося, як дощ перетворюється на сніг, дивимося, як навколо нас затихає світ, здається, що тисячі крапель дощу замерзають просто в повітрі й легенько падають на землю. Я вже розвезла по домівках Елоді й Еллі. Дорогою з вечірки ніхто не говорив. Елоді лягла на сидіння і вдавала, що спить, але в певний момент я кинула оком у дзеркало заднього огляду й побачила блиск у її очах, що дивилися на мене.

— Господи. Оце так ніч,— Ліндсі спирається чолом на шибку.— Таке божевілля, ага? Я ніколи б не подумала... Тобто, було очевидно, що вона ненормальна, але я ніколи не думала, що вона...— Ліндсі здригається й дивиться на мене.— І ти була там.

Коли приїхала поліція і швидка допомога, через ліс потягнулися й усі гості з Кентової вечірки — притихлі, раптом протверезілі. Їх привернули звуки сирен, і вони линули, мов метелики на вогонь — вони побачили, що я стою біля дороги й досі дивлюся. Мене навіть допитала поліціантка, у якої була величезна родимка прямисінько на кінчику підборіддя, на якій я зосередилася, наче це єдина зірка на небі, наче це мій орієнтир.

«Вона була напідпитку?»

«Ні».

«Вона була під чимось іншим? Не бійся розповісти мені».

«Ні. Принаймні я так не думаю».

Ліндсі облизує губи й метушиться руками на колінах.

— І вона... Вона типу нічого не *сказала*? Вона не пояснила?

Ту саму річ раніше спитала й поліціантка: останнє питання було, мабуть, справді важливим. «Вона щось тобі сказала? Щось, з чого можна було б зрозуміти, як вона почувалася, про що думала?»

«Не думаю, що вона взагалі щось відчувала».

— Не думаю, що це можна пояснити,— кажу я Ліндсі.

Вона наполягає.

— Але, тобто, у неї, мабуть, були проблеми, так? Щось удома, так? Люди просто так цього *не роблять*.

Я згадую холодний темний будинок Джуліет, відблиски від телевізора на стінах, пару незнайомих у срібній рамці.

— Я не знаю,— кажу я. Дивлюся на Ліндсі, але вона відводить погляд.— Гадаю, тепер ми ніколи й не дізнаємося.

Я так глибоко відчуваю спустошення, що воно більше здається не спустошенням, а полегшенням. Напевно, ось як воно, коли тебе забирає хвиля. Ось що відчуваєш тоді, коли тонкий чорний край берега ховається за обрієм, коли ти перевертаєшся й бачиш лише зірки, небо й воду, які обертаються навколо тебе, немов беруть в обійми. Коли розкидаєш руки й думаєш: «Ну й добре».

— Дякую, що підвезла,— Ліндсі береться за дверну ручку, але не виходить з машини.— Ти впевнена, що з тобою все буде гаразд?

— Я в нормі.

Я дивлюся, як падає сніг: він немов тече бурхливим потоком, хвилює, після якої все блищить. Це прекрасно. Але я зараз думати можу тільки про одне: це перша з тих багатьох речей, яких Джулієт уже не побачить.

Ліндсі кусає ніготь — звичка, яку вона, як каже сама, кинула ще в третьому класі. У гаражі увімкнулося автоматичне світло, й риси її обличчя потемніли.

— Ліндсі?

Вона підстрибує, наче ми мовчали декілька годин, і вона здивована побачити, що я й досі в машині.

— Що?

— Пам'ятаєш тоді «У Розаліті»? Коли ти повернулася з Нью-Йорка? Коли я зайшла до вбиральні?

Вона дивиться на мене, але нічого не каже. Її очі темніші за обличчя — дві плями суцільної темряви.

— Це справді було лише один раз? — питаю я.

Вона мить вагається.

— Звісно, — відповідає вона, але з її голосу я здогадуюся, що вона бреше.

І тепер я розумію, що Ліндсі не безстрашна. Вона нажахана. Нажахана тим, що люди знають, що все своє життя вона брехала і прикидалася, вдавала, що в неї все чудово, хоча насправді вона так само борсається в житті, як і ми. Ліндсі, яка готова вбити, якщо на неї косо подивитися, — як оті крихітні собачки, які завжди дзявкають і клацають зубами, поки їх не відтягнуть за шворку.

Мільйони різних сніжинок кружляють і крутяться білою хвилює. Мені цікаво, чи насправді всі сніжинки різні.

— Джулієт розповіла мені.

Я відкидаюся на підголів'я і мружуся, щоб зникло все, окрім білини навколо.

— Про ваш похід з дівчатами-скаутами. Коли ти була в п'ятому класі — коли ви ще були подругами.

Ліндсі й досі нічого не каже, але я відчуваю, як вона тремтить.

— Вона розповіла, що то насправді ти...

Сама знаєш що.

— І ти їй повірила? — швидко каже Ліндсі, але вона каже це автоматично, глухо, наче знає, що це не допоможе.

Я не зважаю.

— Пам'ятаєш, як усі після цього називали її Жовтухою-Запісухою? — я розплющую очі й дивлюся на Ліндсі.— Навіщо ти сказала всім, що то була вона? Тобто, в ту мить, коли це трапилося, я розумію, ти перелякалася, тобі було соромно, але опісля? Навіщо ти сказала *всім*? Навіщо було це *розносити*?

Ліндсі ще дужче тремтить, і на мить мені здається, що вона не відповість або збреше. Та коли вона починає говорити, її голос звучить рівно, він наповнений чимось, чого я не впізнаю. Можливо, жалем.

— Я завжди думала, що це ненадовго,— каже вона так, наче це й досі дивує її по стількох роках.— Я думала, що врешті-решт вона розповість усім, що відбулося насправді. Що вона боротиметься за себе, розумієш? — її голос трохи тремтить, чутно нотки істерики.— Чому вона навіть не боролася? Жодного разу. Вона просто... вона просто *прийняла* все, як є. Чому?

Я думаю про всі ті роки, коли Ліндсі приховувала цей секрет, цю таємну часточку себе, яка плакала щоночі й відмивала подушки від сечі,— найжахливіший секрет з минулого, яке намагаєшся забути.

І я думаю про всі ті моменти, коли я сиділа в ніяковій тиші й боялася сказати чи зробити щось не те, боялася, що дурна цибата невдаха, яка любить їзду верхи, вилізе знову й заковтне нову мене, наче змія. Як я прибрала з полиць своєї нагороди, викинула крісло-мішок, навчилася вдягатися й ніколи не їла гарячий обід, і, окрім того, навчилася триматися подалі від

людей, які б стягнули мене донизу, туди, звідки я прийшла. Такі, як Джуліет Сиха. Такі, як Кент.

Ліндсі бере себе в руки й відчиняє дверцята. Я вимикаю двигун і теж виходжу з машини. Я кидаю їй ключі через дах, і вона ловить їх однією рукою. Спалахують фари, і я розвертаюся. Мружуся й підіймаю руку в бік машини, яка стоїть за нашою. Я показую: дві хвилини.

Ліндсі киває Кенту, який припаркувався позаду нас і чекає, щоб відвезти мене додому.

— Ти впевнена, що все гаразд? Доїдеш додому?

— Впевнена,— кажу я. Попри все, що трапалося сьогодні, думка про те, що я сидітиму біля Кента цілих дванадцять хвилин дорогою додому, наповнює мене теплом. Хоча я і знаю, що це неправильно,— хоча я і знаю десь глибоко всередині, що нічого не вийде, що в мене більше ні з ким нічого не вийде.

Ліндсі розтуляє рота, але потім стуляє. Вочевидь, вона хоче спитати про Кента, але зупиняє себе. Вона рушає до будинку, але, завагавшись, розвертається.

— Сем?

— Так?

— Мені так прикро. Мені так прикро за... все.

Вона хоче, щоб я сказала їй, що все гаразд. Їй потрібно це почути від мене. Проте я не можу.

Натомість я тихо кажу:

— Ти б усе одно подобалася людям, Ліндз,— мовлю я, але не додаю: *якби ти припинила стільки прикидатися*, але я знаю, що вона розуміє.— Ми б усе одно любили тебе, незважаючи ні на що.

— Дякую,— вичавлює з себе вона і стискає кулаки.

Потім вона розвертається і йде до будинку. На мить у світлі її обличчя здається мокрим, але я не впевнена, чи це від плачу, чи від снігу.

Кент нахиляється і відчиняє дверцята, щоб я сіла. Ми відїжджаємо від будинку Ліндсі, вирулюємо на дорогу в суцільній тиші. Він їде повільно, обережно, фари підсвічують сніг, обидві руки надійно на кермі. Я хочу сказати йому так багато, але не можу змусити себе заговорити. Я стомлена, і в мене болить голова, і я просто хочу насолодитися тим, що між нашими руками лише кілька дюймів, що в Кентовій машині пахне корицею, що він ввімкнув для мене підігрів сидіння. Від цього мені хочеться спати, руки й ноги важчають, навіть коли все всередині мене вібрує і тремтить, бо стовідсотково знає, що я поруч з ним.

Коли ми наближаємося до мого будинку, Кент пригальмовує, ми ледве повземо, і я сподіваюся, що він теж не хоче, щоб наша поїздка закінчилася. Це найкращий момент, щоб зупинився час, щоб простір розтягнувся і зник, наче на краю чорної діри, щоб час ішов нескінченними петлями й ми б вічність їхали крізь сніг. Але, незважаючи на те, як повільно їде Кент, машина все одно рухається.

Незабаром ліворуч з'являється скошена вивіска з назвою моєї вулиці. Ми проїжджаємо повз темні будинки сусідів, а потім опиняємося біля мого дому.

— Дякую, що підвіз,— обернувшись, кажу я, і він, обернувшись до мене, каже:

— З тобою точно все гаразд?

Ми нервово сміємося. Кент змахує волосся з очей, і воно миттєво падає назад на місце, через що в мене кевкає в животі.

— Нема за що,— мовить він.— Мав за честь.

«Мав за честь». Тільки Кент міг сказати щось таке, але воно не схоже на заїжджену фразу зі старого фільму, і моє серце якусь мить несамовито крається, коли я згадую весь той час, що я змарнувала: секунди й години злетіли з кінчиків пальців, як сніг у темряву.

Ми хвилину сидимо. Я відчайдушно хочу щось сказати, будь-що, аби не виходити з машини, але слова не приходять, а час минає.

Нарешті в мене вихоплюється:

— Усе сьогодні ввечері було жахливо, окрім цього.

— Окрім чого?

Я показую вказівним пальцем між нами. Ти і я. Усе було жахливо, окрім цього.

У його очах з'являється іскра.

— Сем,— вимовляє він моє ім'я один раз, видихає його — я й не знала, що один склад може перетворити все моє тіло на яскраве полум'я. Кент раптом бере моє обличчя у свої теплі долоні, проводить пальцями по бровах, його великий палець на одну дивовижну секунду зупиняється на моїй нижній губі — я відчуваю смак кориці на його шкірі,— а потім Кент швидко забирає руки і зніяковіло відхиляється.

— Вибач,— бурмоче він.

— Ні... Усе гаразд.

Моє тіло гуде. Мабуть, він чує це. Водночас у мене відчуття, що зараз голова відірветься від плечей.

— Це просто... Боже, це просто жахливо.

— Що жахливо?

Моє тіло різко припиняє гудіти, у животі стає важко. Зараз Кент скаже мені, що я йому не подобаюся. Зараз він знову скаже мені, що бачить мене наскрізь.

— Тобто, просто те, що сталося сьогодні... Це не найкращий час... І ти зустрічаєшся з Робом.

— Я не зустрічаюся з Робом,— мовлю я швидко.— Більше не зустрічаюся.

— Не зустрічаєшся? — він так напружено дивиться на мене, що можна розгледіти золоті смужки в його зелених очах — наче спиці в колесі.

Я хитаю головою.

— Це добре,— він і досі дивиться на мене так, наче він перший і останній, хто побачить мене.— Бо...— він затихає, а його погляд повільно опускається до моїх вуст, і в моєму тілі стільки жару, клянуся, я зомлію.

— Бо? — підказую я, здивована, що й досі здатна говорити.

— Бо, вибач, але я не можу нічого з собою вдіяти, я маю поцілувати тебе просто зараз.

Він кладе руку мені на шию і притягує мене до себе. Й ось ми цілуємося. Його вуста м'які й поколюють мої. Я заплющую очі, й у темряві розпускаються прегарні квіти, кружляють, мов сніжинки, а колібрі вибивають ритм мого серця. Я зникаю, розчиняюся, відлітаю в нікуди, наче я у своєму сні, але цього разу відчуття приємне — наче я ширяю, наче я повністю вільна. Другою рукою Кент забирає волосся з мого обличчя, я відчуваю кожен дотик його пальців, я думаю про зірки, що падають з неба й залишають по собі вогняні сліди, і в цю мить,— скільки б вона не тривала, секунди, хвилини, дні,— поки Кент видихає моє ім'я в мої вуста, а я в його, я розумію, що це є моїм першим справжнім поцілунком у житті.

Він занадто скоро відхиляється, і досі тримаючи моє обличчя в руках.

— Ого,— каже він захекано.— Вибач. Але ого.

— Ага,— слово застряє у мене в горлі.

Ми так і сидимо, дивимося одне на одного, і вперше я не хвилююся за те, про що він думає. Я просто щаслива, купаюся в його очах, ширяю в теплому світлому місці.

— Ти мені дуже подобаєшся, Сем,— каже він тихо.— Завжди подобалася.

— Ти теж мені подобаєшся.

Не хвилюйся про завтра. Навіть не думай про це. Я на секунду заплющую очі, відштовхую все, окрім цієї миті, Кентових теплих рук, цих неймовірних зелених очей, цих вуст.

— Ходімо,— він нахилиється й ніжно цілує мене в чоло.—
Ти стомилася. Тобі потрібно виспатися.

Він вилізає з машини й обходить її, щоб відчинити для мене дверцята. Сніг липне до всього, мов ковдра, розмазуючи краї світу. Коли ми підходимо до ганку, наших кроків майже не чути. Батьки залишили ввімкненим ліхтар, єдине світло в темному домі на темній вулиці — можливо, єдине світло на світі. У його мерехтінні сніг стає схожим на зорепад.

— У тебе сніг на віях,— Кент проводить пальцем по моїх очах і перенісці, і я тремчу.— Й у волоссі.

Дотик руки, пальців, долоні на моїй шиї. Рай.

— Кенте,— я хапаюся за комір його сорочки. Неважливо, як близько він стоїть, це недостатньо близько.— Тобі колись буває страшно засинати? Страшно, що буде потім?

Він сумно усміхається, і я клянуся, він наче *знає*.

— Інколи мені страшно через те, що я залишаю позаду,— каже він.

А потім ми знову цілуємося, наші тіла й вуста рухаються разом так легко, немов ми навіть і не цілуємося, а лише думаємо про поцілунок, думаємо й дихаємо, усе правильно, природно, несвідомо й розслаблено, відчуття суцільної невимушеності, свободи, а не старання, і просто там і тоді відбувається щось немислиме й неймовірне: врешті-решт час зупиняється. Час і простір відступають і відлітають, наче всесвіт, що розтягнувся, залишаючи лише темряву і двох нас на цьому краю, темряву, подих і дотик.

СИМ

Востаннє мені сниться таке: я падаю, перекидаюся в повітрі, але цього разу темрява навколо мене жива, вона б'ється, і я розумію, що я не оточена темрявою, а просто в мене очі були заплющені. Дурість. Я розплющую їх, і навколо мене здійснюються сотні тисяч метеликів, їх так багато, вони такі різнокольорові, вони наче веселка, що тимчасово затуляє сонце. Проте, коли вони підлітають вище і вище, вони відкривають пейзаж над нами — усе зелене й золоте, залиті сонцем поля й рожеві хмари під мною, повітря навколо мене чисте, блакитне й солодке, і я сміюся, сміюся, сміюся, кружляючи у повітрі, бо, звісно ж, весь цей час я не падала.

Я літала.

А потім я прокидаюся — й це прекрасно, наче мене тихо винесло на спокійний мирний берег, і сон, і його значення накочуються на мене, як хвиля, що тепер відходить назад, залишаючи одну-єдину міцну впевненість. Тепер я знаю.

*Суть була не в порятунку мого життя.
Принаймні не в тому сенсі, як я гадала.*

І прийшов день сьомий

Пам'ятаю, як колись ми з Ліндсі дивилися один старий фільм; у ньому головний герой говорив про те, як сумно, що коли ти востаннє займаєшся сексом, ти не знаєш, що це востаннє. Оскільки в мене ніколи не було й першого разу, я не великий знавець, але гадаю, що так само й з багатьма іншими речами в житті — останній поцілунок, остання філіжанка кави, останній захід сонця, останній стрибок через розприскувач, останнє морозиво, остання сніжинка на язичку. Ти просто не знаєш.

Але, гадаю, що це й добре, бо якби знав, то це було б майже неможливо відпустити. Коли ти знаєш, це ніби тебе просять зробити крок вниз зі скелі: тобі понад усе хочеться стати навколішки й поцілувати тверду землю, відчути її запах, вчепитися в неї.

Гадаю, таким і є прощання: це як стрибок зі скелі. Найгірше — це зробити цей вибір. Тільки-но ти в повітрі, ти вже нічого не можеш вдіяти. Залишається тільки відпустити.

Ось що я востаннє кажу батькам: «Побачимось». А ще кажу: «Я люблю вас», — але це трохи раніше. Останнє, що я кажу, це «Побачимось».

Чи, якщо бути повністю точною, останнє, що я кажу тату, це «Побачимось». Мамі я кажу «Точно», бо вона стоїть у дверях кухні, тримає газету, розпатлана, у перекошеному халаті, й питає: «Ти точно не хочеш поснідати?» Так, як вона питає завжди.

У дверях я озираюся. Позаду мене тато стоїть біля плити, підспівує собі та смажить для мами яйця. Він одягнений у піжамні штани в смужку, які ми з Ізі подарували на його останній день народження, і волосся стирчить врізнобіч, наче він

тільки-но запхав пальця в розетку. Мама проходить повз нього і кладе руку йому на спину, а потім сідає за стіл і розгортає газету. Тато викладає яечню на тарілку і ставить її перед мамою зі словами «Вуаля, мадам. Хрусткенька», і вона хитає головою й каже щось, чого я не чую, але вона усміхається, а він нахиляється й цілує її в чоло.

Це приємно бачити. Добре, що я озирнулася.

Ізі йде зі мною до дверей, несучи мої рукавиці, усміхається, аж видно щілину між передніми зубами. Мені паморочиться в голові, коли я дивлюся на неї, в животі — відчуття нудоти, але я глибоко вдихаю й думаю про те, як полічу кроки, побіжу і злечу.

Один, два, три, стрибай.

— Ти забула рукавиці,— шепелявить Ізі з усмішкою, пасма її волосся золотаві.

— Що б я робила без тебе? — я, присівши, пригортаю її, і переді мною пролітає все наше життя: її крихітні дитячі пальчики й голівка з запахом присипки; як вона вперше, хитаючись, підійшла до мене; як вона вперше проїхала на велосипеді, впала й подряпала коліно; як я вперше побачила на ній кров й мало не вмерла зі страху, а потім несла її на руках до самого дому. І якимось дивним чином я бачу і проблиски з її майбутнього: Ізі, доросла, висока і прегарна, сидить за кермом і сміється; Ізі, вдягнена в довгу зелену сукню, йде на підборах до лімузина, що повезе її на випускний; Ізі з підручниками в руках заходить до гуртожитку, а навколо неї кружляє сніг, її волосся — золоте полум'я на білому тлі.

Вона пищить і виривається.

— Я не можу дихати! Ти задавиш мене.

— Вибач, Із.

Я тягнуся за голову й розстібаю бабусин ланцюжок з пташкою. Очі Ізі стають величезними і круглими.

— Розвернися,— кажу я, і вперше в житті вона мовчки, без нарікань робить те, що я її прошу, і стоїть цілком нерухомо, поки я підіймаю їй волосся і вдягаю на неї ланцюжок. Вона обертається до мене з дуже серйозним обличчям, чекаючи, щоб я сказала їй свою думку.

Я опускаю кулон донизу. Він падає їй на груди, прямісінько на серце.

— Тобі дуже личить, Із.

— Ти віддаєш його мені... назовсім? Не тільки на сьогодні? — шепоче вона, наче ми обговорюємо державну таємницю.

— Хай там як, а тобі він личить більше,— я тицяю її пальцем у ніс, і вона починає кружляти, підкинувши руки в повітря, як балерина.

— Дякую, Семмі! — тільки, звісно, у неї виходить «Шеммі».

— Поводься гарно, Ізі,— я підводжуся, мені стискає горло, усе тіло болить. Я опираюся бажанню стати навколішки і знову її обійняти.

Вона притискає долоні до вуст, як мама, прикидаючись ображеною, і задирає носа.

— Я завжди поводжуся гарно. Я найкраща.

— Найкраща з найкращих.

Вона вже розвернулася, біжить, ковзає у своїх капцях на кухню, тримаючи в руці кулон і кричить:

— Дивіться, що мені подарувала Семмі!

У мене в очах стоять сльози, тому я бачу лише обрис її рожевої піжами й золотий ореол її волосся.

Надворі холод обпікає легені й тільки посилює біль у горлі. Я глибоко вдихаю запах диму багать і бензину. Чудове сонце висить на обрії, відкидаючи довге проміння, наче потягується, наче струшує сон, і я знаю, що під цим слабким зимовим світлом лежать обіцяні дні, які тривають до восьмої вечора,

вечірки в басейні, запах хлорки й бургерів на грилі; червоні й помаранчеві дерева, як полум'я і пряний сидр, й іній, що тане до обіду, — шари на шарах життя, завжди щось більше, новіше, глибше. Мені хочеться розплакатися, але Ліндсі вже припаркувалася біля будинку, махає мені руками і кричить: «Що ти робиш?» — тому натомість я продовжую йти, переставляючи ноги, один, два, три, і думаю про те, що я відпускаю: про дерева, траву, небо, червоні смугасті хмари на горизонті, — я дозволяю всьому цьому впасти, як вуаль. Можливо, під нею виявиться щось неймовірне.

Диво випадковостей і збігів. Частина I

— І я кажу: типу слухай, мені байдуже, що це тупо, мені байдуже, що це свято типу вигадали продавці листівок або що... — Ліндсі базікає про Патрика й у паузах б'є по керму рукою. Вона знову володіє ситуацією, її волосся зачесане в ідеально неохайний хвіст, на губах блиск, дута куртка пахне парфумами «Барберрі». Дивно бачити її такою після вчорашнього вечора, але я водночас рада. Вона жорстока, й налякана, й горда, й невпевнена, але вона все одно Ліндсі Еджком — дівчина, яка в дев'ятому класі, коли Мері Тинслі обізвала її малолітньою проституткою, вкрала в Мері ключі від її новенької «БМВ», хоча Мері щойно обрали королевою балу й ніхто, навіть її однокласники, не осмілювалися суперечити їй; Ліндсі — моя найкраща подруга, і попри все, я й досі її поважаю. І я знаю: попри те, що вона була неправа щодо мільйону речей, щодо інших людей, щодо самої себе, вона дасть цьому раду. Я знаю це з того, який вона мала вигляд учора вночі, коли тіні ховали її обличчя.

Можливо, я приймаю бажане за дійсне, але я хочу вірити, що в якомусь сенсі, в якомусь світі те, що трапилося минулої

ночі, воно має значення, що це не зникло повністю. *Інколи мені страшно через те, що я залишаю позаду.* На згадку про Кентові слова в мене по спині починають бігати мурашки. Це вперше в житті, коли я сумую за чиймись поцілунками, уперше, коли я прокинулася з відчуттям, ніби я втратила щось важливе.

— Мабуть, він істерить, бо ти йому занадто подобаєшся,— вставляє Елоді з заднього сидіння.— Як гадаєш, Сем?

— Ага.

Я насолоджуюся кавою, п'ю її повільно. Ідеальний ранок, точно такий, який я б обрала: ідеальна кава, ідеальний байгель, поїздка в машині зі своїми двома найліпшими подругами, ми навіть нічого не обговорюємо, навіть не намагаємося, просто базикаємо про звичні речі, як і завжди, насолоджуємося голосами одне одного. Єдине, що тут бракує Еллі.

У мене раптом з'являється бажання поїздити по Риджв'ю трохи довше. З одного боку, не хочеться, щоб поїздка закінчилася. З другого боку, хочеться подивитися на все востаннє.

— Ліндз! Ми можемо заїхати в «Старбакс»? Я... ем... хочу лате,— я роблю кілька ковтків своєї кави, намагаючись допити її, щоб вийшло правдоподібніше.

Ліндсі зводить брови.

— Ти ж ненавидиш «Старбакс».

— Так, ну, я раптом захотіла.

— Ти казала, що там кава на смак — як собача сеча, пропущена через пакет сміття.

Елоді відпиває каву.

— Фу, агов! Я тут взагалі-то п'ю. І їм,— вона показово махає нам байгелем.

— Це була дослівна цитата,— підносить руки Ліндсі.

— Якщо я ще хоч раз запізнюся на правознавство, клянусь, мене залишать після уроків на все життя,— каже Елоді.

— І ти втратиш шанс позажматися перед тим з Мафіном,— каже Ліндсі зі сміхом.

— А ти? — Елоді штурхає Ліндсі байгелем, і в тої вихоплюється писк.— Дивовижно, як ви з Патриком ще не злилися обличчями.

— Ну ж бо, Ліндсі. Будь ласка? — я кліпаю віями, а потім розвертаюся до Елоді.— Будь ласочка?

Ліндсі важко зітхає, зустрічаючись поглядом з Елоді в дзеркалі заднього огляду. І вмикає поворот. Я плещу в долоні, а Елоді стогне.

— Сем сьогодні може робити, що завгодно,— каже Ліндсі.— Врешті-решт, сьогодні в неї *великий* день,— вона наголошує на слові *великий*, а потім починає сміятися.

Елоді одразу приєднується.

— Я б сказала, що сьогодні великий день у Роба, якщо чесно.

— Ми можемо тільки сподіватися,— Ліндсі нахиляється і штовхає мене ліктем.

— Фу,— кажу я,— збоченки.

Тепер Ліндсі понесло.

— Сьогодні буде до-о-овгий день.

— І важкий,— додає Елоді.

Ліндсі випльовує каву, а Елоді регоче. Вони обидві хрокають і сміються, як маніячки.

— Дуже смішно,— кажу я й визираю у вікно, спостерігаючи, як будинки перетікають один в одного, коли ми заїжджаємо до міста.— Дуже по-дорослому.

Але я усміхаюся, почувуючись щасливою і спокійною, думаючи: «Ви навіть і не здогадуєтесь».

Біля «Старбаксу» є маленька стоянка, і ми займаємо останнє вільне місце. Ліндсі влізає в нього, ледве не зачепивши бокові дзеркала двох сусідніх машин, з криком «Гуччі, малá, гуччі», бо, як вона стверджує, це італійською «ідеально».

Я подумки прощаюся з усім, з усіма місцями, які я бачила так часто, що почала ігнорувати: ось гастроном на пагорбі, де

смачнучі курячі котлети, і крамниця з дрібничками, де я купувала нитки, щоб сплести браслети дружби, і агенція нерухоності, і стоматологія, і маленький садок, де в сьомому класі Стів Кінг запхав язика мені в рота, а я так здивувалася, що вкусила його. Я не можу припинити думати про те, наскільки дивним є життя, про Кента і Джуліет, ба навіть про Алекса, і Кейті, і Бріану, і містера Отто, і міс Вінтерс — про те, наскільки все складно й поєднано між собою, сплетено між собою, наче якась незміренна невидима павутина, — а ще про те, як іноді ти вважаєш, що робиш щось правильно, а насправді це жахливо, і навпаки.

Ми заходимо до «Старбаксу», і я замовляю лате. Елоді замовляє шоколадне тістечко, хоча вона щойно поїла, а Ліндсі ставить на голову іграшкового ведмедика й замовляє воду, навіть на повівши оком, поки бариста дивиться на неї, як на божевільну, і я не втримуюся й обіймаю Ліндсі зі словами: «Прибережи це для спальні, крихітко», — через що літня жінка за нами робить крок назад. Ми виходимо і сміємося, і я мало не упускаю свою каву: на стоянці чекає брунатний «шевроле» Сари Грундель. Вона стукає пальцями по керму, перевіряє час, чекає, поки звільниться місце. Останнє місце — те, що зайняли ми.

— Це що ще за жарти, — кажу я вголос. Тепер вона точно запізниться.

Ліндсі помічає, куди я дивлюся, й неправильно мене розуміє.

— Так отож. Якби в мене була така машина, я б на ній взагалі нікуди не виїжджала. Гадаю, я б радше ходила пішки.

— Ні, я... — я хитаю головою, розуміючи, що не можу цього пояснити. Коли ми проходимо повз, Сара закочує очі й видихає, наче кажучи: «Нарешті». Я розумію комічність ситуації й починаю сміятися.

— Як лате? — питає Ліндсі, коли ми сідаємо до машини.

— Наче собача сеча, пропущена через пакет сміття,— кажу я. Ми виїжджаємо з місця й сигналімо Сарі. Вона пирхає й заїжджає на місце.

— Що це з нею? — питає Елоді.

— ПМС,— каже Ліндсі.— Парко-місця-синдром.

Коли ми виїжджаємо зі стоянки, я усвідомлюю, що, можливо, усе не так уже і складно. Більшість часу — дев'яносто дев'ять відсотків часу — ти просто не знаєш, як і де поєднати ниточки, і нічого страшного. Зроби щось хороше — і станеться щось погане. Зроби щось погане — і станеться щось хороше. Не роби нічого — і все вибухне.

І дуже, дуже рідко — якимось дивом випадковостей і збігів, коли метелики б'ють крилами так, як потрібно, і всі ниточки на мить сплітаються,— у тебе з'являється шанс зробити щось правильно.

Ось останнє, що я розумію, коли Сара, зменшуючись у дзеркалі заднього огляду, вискакує з машини й біжить через стоянку: якщо ще одне запізнення на уроки загрожує твоїм великим змаганням, напевно, тобі варто зварити каву вдома.

Коли ми приїжджаємо до школи, мені потрібно дещо зробити в кімнаті троянд, тому ми з Ліндсі й Елоді розділяємося. Потім, бо я вже запізнилася, я вирішую прогуляти решту першого уроку. Я блукаю коридорами і подвір'ям, думаючи, як це дивно, що можна усе своє життя прожити в одному місці, але ніколи насправді не звернути на нього уваги. Навіть жовті стіни — ми колись називали їх блювотними — тепер здаються мені гарними, а тонкі голі дерева посеред шкільного двору — елегантними й крилатими в очікуванні снігу.

Більшість свого життя мені завжди здавалося, що шкільний день тягнеться вічність — окрім контрольних і самостійних, коли секунди, здавалося, аж спотикалися, так поспішали

бігти якнайшвидше. Сьогодні саме такий день. Попри те, як сильно я хочу, щоб час ішов повільніше, час спливає, як кров з рани. Я ледве починаю писати друге питання в контрольній містера Тірні, коли він кричить «Час!» і люто хмуриться на нас, і мені доводиться здати контрольну, закінчену лише наполовину. Я знаю, що це не має значення, але сьогодні я дуже старалася. Я хочу мати один останній день, коли все нормально. Такий день, яких у мене було мільйон. Такий день, коли я здаю свою контрольну з хімії і хвилююся, чи справді містер Тірні стримає погрозу й зателефонує в Бостонський університет. Але я жалкую про контрольну не дуже довго. Тепер я ні про що не шкодую.

Коли приходить час математики, я спокійно йду туди задалегідь. Сідаю на своє місце за декілька хвилин до дзвінка й дістаю підручник. Кладу його на самий центр парти. Я перша з учнів, хто прийшов.

Містер Деймлер підходить і нахиляється над моєю партою. Він усміхається мені. Я вперше помічаю, що його різці гострі, наче у вампіра.

— Що це, Сем? — він показує на мою парту. — На три хвилини раніше й дійсно готова до уроку? Ти починаєш життя з чистого аркуша?

— Щось на кшталт цього, — кажу я спокійно і кладу руки на підручник.

— То як минає твій День купідона? — він закидає льодяник до рота й нахиляється ближче. Мені бридко від цього, наче він гадає, що може спокусити мене свіжим подихом. — Якість грандіозні романтичні плани на сьогодні? Є хтось, з ким можна пообійматися сьогодні? — він зводить на мене брови.

Тиждень тому я б утратила здоровий глузд. Зараз мені абсолютно однаково. Я згадую, яким грубим був дотик його обличчя до мого, яким важким було його тіло, але я не злюся

й не лякаюся. Я зосереджуюся на його конопляному намисті, яке, як і завжди, визирає з-під коміра сорочки. Уперше за весь час містер Деймлер здається мені дещо жалюгідним. Хто носить одну й ту саму річ вісім років поспіль? Те саме, якби я вирішила носити ті намиста з льодяників, які обожнювала в п'ятому класі.

— Побачимо,— кажу я, усміхаючись.— А як щодо вас? Ви проведете його на самоті? Столик на одного?

Він нахилиється ще більше вперед, і я не рухаюся, змушую себе не відхилятися.

— І чому ти так вирішила? — він підморгує мені, вочевидь, думаючи, що це моя версія флірту — наче я запропоную йому своє товариство абощо.

Я усміхаюся ще ширше.

— Бо якби у вас була дівчина,— кажу я тихо, але чітко, щоб він міг почути кожне моє слово,— ви б не чіплялися до старшокласниць.

Містер Деймлер різко вдихає і відхиляється так швидко, що мало не падає з ніг. До класу починають заходити учні, вони розмовляють і порівнюють троянди, ігноруючи нас. Ми могли говорити про домашню роботу чи оцінку з контрольної. Містер Деймлер витріщився на мене, його рот розтуляється і стуляється. Але слів немає.

Дзвенить дзвоник. Містер Деймлер стенає плечима й незграбно йде до столу, і досі не відводячи від мене погляду. Робить повний розворот, немов розгубився. Нарешті він прокашлюється.

— Гаразд, усі,— його голос ламається, і він знову кашляє. Коли він говорить, це більш схоже на гавкіт.— Усі. На місця. Негайно.

Я спостерігаю, як він розвертається й шукає в кишені ще один льодяник, і морщуся, коли він закидає його в рота. Мені доводиться затулити рота долонею, щоб не розсміятися.

Містер Деймлер дивиться на мене з такою відразою, що мені стає дедалі складніше стримувати сміх. Я відводжу погляд до дверей.

Саме в цю мить заходить Кент Макфуллер.

Ми зустрічаємося поглядами, і в цю секунду клас наче складається навпіл, і відстань між нами зникає. Мене переповнює відчуття, ніби мене зтягує в його яскраво-зелені очі. Час теж розвалюється, і раптом ми опиняємося на моєму ганку, падає сніг, Кентові теплі пальці торкаються моєї шиї, я відчуваю легкий тиск його вуст, чую його шепіт мені на вухо. Нічого не існує, окрім нього.

— Містере Макфуллер. Будьте ласкаві, сідайте на місце,— холодно каже містер Деймлер.

Кент відвертається від мене, й момент втрачено. Він швидко бурмоче вибачення містеру Деймлеру, а потім іде до свого місця. Я обертаюся, проводжаючи його поглядом. Мені подобається, як він сідає на стільця, не торкаючись парти. Мені подобається, що коли він дістає підручник з математики, разом з ним випадають зім'яті малюнки. Мені подобається, як Кент нервово поправляє волосся, проводить по ньому руками, хоча воно миттєво падає назад на очі.

— *Міс* Кінгстон. Чи не могли б ви приділити нам секунду свого *дорогоцінного* часу?

Коли я розвертаюся, містер Деймлер свердлить мене поглядом.

— Так, якщо лише секунду,— кажу я голосно, і всі сміються. Містер Деймлер стискає губи в одну тонку білу лінію, але більше нічого не говорить.

Я розгортаю підручник, але не можу зосередитися. Тарабаню пальцями під партою. Тепер, коли я побачила Кента, я нервую, але я пожвавилась. Якби тільки я могла розповісти йому, як почувуюся! Якби я могла це якимось чином пояснити

йому, щоб він *зрозумів*. Я схвильовано дивлюся на годинник. Не можу дочекатися, коли придуть купідони.

Кент Макфуллер сьогодні отримає додаткову троянду.

Після уроку я чекаю на Кента в коридорі, а в животі вирують метелики. Коли Кент виходить, він обережно тримає троянду, яку йому надіслала я, наче він боїться, що вона зламається. Він підводить погляд, серйозний і задумливий, його очі шукають моє обличчя.

— Ти поясниш мені, що це таке? — він не усміхається, але в його голосі чутно, що він дражниться, а його очі блищать.

Я вирішую подразнити його у відповідь, хоча мені важко думати, коли він так близько.

— Не знаю, про що ти.

Він підіймає троянду й розгортає записку, щоб я прочитала, хоча, звісно, я знаю, що там написано.

«Сьогодні ввечері. Увімкни телефон і приготуй машину, і будь моїм героєм».

— Як таємничо, — кажу я, стримуючи усмішку. Кент удесятеро миліший, коли хвилюється. — Таємна шанувальниця?

— Не така уже й таємна, — його очі блукають моїм обличчям, наче на ньому він знайде розгадку, і мені доводиться відвести погляд, щоб не схопити його й не пригорнути. Він зупиняється. — У мене сьогодні вечірка, знаєш.

— Я знаю, — але швидко додаю, — тобто, я чула.

— То?..

Я припиняю гратися з ним.

— Слухай, можливо, тобі доведеться мене підібрати з одного місця. Це займе максимум двадцять хвилин. Я б не просила, якби це не було так важливо.

Він усміхається одним кутиком вуст.

— І що мені з цього буде?

Я нахиляюся, і мої вуста опиняються всього за кілька дюймів від його ідеального вуха. Його запах — свіжоскошена трава і м'ята — як наркотик.

— Я розповім тобі секрет.

— Зараз?

— Пізніше,— відхиляюся я, бо інакше не зможу стриматися й поцілую його в шию. Я не знаю, що зі мною відбувається. Я *ніколи* не була така з Робом. Я ледве стримуюся з Кентом. Можливо, якщо декілька разів померти, порушується гормональний баланс або що. Мені це навіть подобається.

Кент знову стає серйозним.

— Те, що ти тут написала...— він грається з запискою, згортає й розгортає її, його очі виблискують золотом.— Остання частина... про героя... звідки ти?..

Моє серце шалено калатає, і на мить мені здається, що він знає — мені здається, що він пам'ятає. Між нами висить важка тиша, усе минуле, згадане, забуте й бажане гойдається у ній, як маятник.

— Як я що? — ледве видихаю я слова.

Кент зітхає й, хитаючи головою, слабко усміхається мені.

— Нічого. Забудь. Це дурість.

— Ох,— я усвідомлюю, що затамувала подих, і видихаю, відводжу погляд, щоб він не побачив, як я розчарувалася.— Дякую за троянду, до речі.

Зі всіх троянд, що я отримала сьогодні, я залишила цю єдину. «Це найкраща»,— сказала я, коли Меріан Сиха принесла її мені.

Вона здивовано подивилася на мене, а потім роззирнулася, наче не одразу зрозуміла, що я говорю до неї. А коли зрозуміла, то почервоніла й усміхнулася.

«У тебе їх так багато»,— сором'язливо сказала вона.

«Шкода, що вони в мене довго не стоять,— мовила я,— у мене наче пристріт».

«Потрібно зрізати стебла під кутом,— охоче підказала вона, а потім знову почервоніла.— Мене сестра навчила. Колись вона любила садівництво». Вона відвела погляд, кусаючи губу.

«Візьми їх»,— сказала я.

Вона не відводила від мене очей декілька секунд, наче підозрювала жарт. «Тобто назовсім?» — спитала вона, нагадавши мені Ізі.

«Правда, я більше не можу мати на совісті вбивство квітів,— озвалася я.— Візьми їх додому. У тебе є ваза?»

Вона затнулася на частку секунди, а потім на її обличчі з'явилася сліпуча усмішка. «Я поставлю їх у своїй кімнаті»,— сказала вона.

Кент зводить брову.

— Звідки ти знаєш, що її надіслав я?

— Годі,— я закочую очі.— Більше ніхто не заробляє на життя дивними малюнками.

Він притискає руку до грудей, вдаючи обурення.

— Я не через заробіток. А через любов до цього. Окрім того, вони не дивні.

— Байдуже. Годі дякую за цілком нормальну записку.

— Будь ласка,— усміхається він. Ми стоїмо так близько, що я відчуваю жар від нього.

— То ти будеш моїм лицарем у блискучих обладунках, чи як?

Кент робить маленький уклін.

— Ти ж знаєш, що я не можу відмовити дівчині в біді.

— Я знала, що на тебе можна покластися.

Коридор уже спорожнів. Усі на обіді. Якусь мить ми з Кентом просто стоїмо й усміхаємося одне одному. Потім щось у його очах пом'якшується, й моє серце підстрибує. Усе всередині мене тремтить, наче вирвалося на свободу, наче я щомиті можу відірватися від землі.

«Музика,— думаю я,— поруч з ним я почуваюся музикою». Потім я думаю: «Він зараз поцілує мене просто тут, у математичному крилі школи Томаса Джефферсона»,— і я мало не непритомнію.

Проте він не цілує. Натомість він простягає руку й легенько торкається мого плеча. Коли він забирає пальці, я й досі відчуваю мурашки на шкірі.

— Тоді до вечора,— усміхається він.— Сподіваюся, твій секрет того вартий.

— Він неймовірний, обіцяю.

Якби я могла запам'ятати кожен його деталь! Я хочу, щоб Кент врився в мою пам'ять. Не можу повірити, якою сліпою я була стільки часу. Я рушаю геть, поки не зробила чогось дико недоречного, наприклад, не накинулася на нього.

— Сем? — він зупиняє мене.

— Так?

Його очі знову щось вишукують, і тепер я розумію, чому він сказав, що бачить мене наскрізь. Він справді був уважним. Відчуття, наче зараз він читає мої думки, досить бентежне, бо більшість моїх думок у цей момент стосуються того, які в нього гарні уста.

Він кусає губу і трохи човгає ногою по підлозі.

— Чому я? Тобто сьогодні. Ми ж навіть не говорили типу сім років...

— Мабуть, я надолужую втрачений час,— я продовжую задкувати від нього, трохи підстрибуючи.

— Серйозно,— каже він.— Чому я?

Я згадую, як Кент тримає мене за руку в темряві, веде крізь кімнати, залиті місячним сяйвом. Думаю про його голос, що заколисує мене, тягне в сон, наче відлив. Думаю про те, як час зупинився, коли Кент узяв моє обличчя в долоні й поцілував мене.

— Повір мені,— кажу я,— це можеш бути тільки ти.

Другий шанс

Валограма Кенту була лише одним з багатьох виправлень, які я зробила в кімнаті троянд сьогодні вранці, й тільки-но я заходжу до їдальні, я розумію, що Роб свою отримав. Він кидає своїх друзів і підскакує до мене, не встигаю я навіть підійти до черги (в якій я планую замовити сендвіч з подвійною смаженою яловичиною). Як і завжди, його дурнувятий кашкет «Yankees» ледве тримається на голові, повернутий вбік, наче у якомусь реперському відеокліпі в 1992 році.

— Привіт, крихітко,— він збирається обійняти мене, але я недбало відступаю вбік.— Отримав твою троянду.

— Дякую. Я твою теж отримала.

Він роззирається, бачить одну троянду на ручці моєї сумки і хмуриться.

— Це моя?

Я хитаю головою й солодко усміхаюся.

Він потирає лоба. Він завжди це робить, коли замислюється над чимось, наче в нього болить голова від самого використання мізків.

— Що трапалося зі всіма твоїми трояндами?

— Вони в надійних руках,— кажу я, і в цьому є частка правди.

Він хитає головою і змінює тему.

— Сьогодні в цього Кена чи Кайла вечірка...— він замовкає, а потім задирає голову й самовдоволено посміхається.— Я подумав, що було б цікаво зазирнути ненадовго,— він хапає мене за плече й масажує його.— Ну, знаєш, замість прелюдії.

Лише Роб міг подумати, що пити пінисте пиво з діжки і кричати одне на одного є прелюдією, але я вирішую підіграти йому.

— Прелюдії? — кажу я якомога невинніше.

Вочевидь, він гадає, що я фліртую. Усміхається й захиляє голову, дивиться на мене примруженими очима. Колись я думала, що він страшенно милий, коли робить так; тепер це більше схоже на півзахисника, що намагається станцювати самбу. Він, можливо, завчив усі рухи, але це має дивний вигляд.

— Ти знаєш, — каже він тихо, — мені дуже сподобалося те, що ти написала в записці.

— Так? — мурчу я й думаю про те, що швидко написала сьогодні вранці. «Тобі більше не потрібно на мене чекати».

— То я подумав, що ми підемо на вечірку о десятій, побудемо там годинку чи дві, — він знижує плечима й поправляє кашкета, закінчивши з фліртом і повернувшись до справи.

Раптом я відчуваю втому. Я планувала трохи погратися з Робом — відплатити за те, що він не звертав на мене уваги, що не був поруч, що не дбав ні про що, окрім лакросу і того, який вигляд він має у цьому дурнуватою кашкеті «Yankees», але я стомилася від ігор.

— Мені байдуже, що ти робитимеш, Робе.

Він вагається. Це була не та відповідь, на яку він розраховував.

— Ти ж ночуєш у мене сьогодні, так?

— Навряд чи.

Його руки знову труть чоло.

— Але ж ти сказала...

— Я сказала, що тобі більше не потрібно на мене чекати. І так і є, — я роблю глибокий вдих. *Один, два, три, стрибай.* — Нічого не вийде, Робе. Я хочу розійтися.

Він робить крок назад. Його обличчя стає повністю білим, а потім він з ніг до голови стає червоним, наче хтось налив у нього лимонаду.

— Що ти сказала?

— Я сказала, що йду від тебе,— відповідаю я. Я ніколи нічого такого не робила і тому здивована, наскільки легко це виходить у мене. Відпускати речі просто: це як дорога вниз.— Я просто не думаю, що в нас щось вийде.

— Але... Але...— белькоче він. Збентеження на його обличчі змінюється на лютість.— Ти не можеш покинути мене.

Я несвідомо відступаю назад і схрещую руки.

— І чому це?

Він дивиться на мене так, наче я — найтупіша на світі людина.

— *Ти*,— каже він зі злістю,— не можеш кинути *мене*.

Тепер я розумію. Роб *пам'ятає*. Він пам'ятає, як у шостому класі сказав мені, що я недостатньо крута для нього,— він пам'ятає це і вірить у це. І співчуття, яке я досі відчувала до нього, вмить зникає, а він стоїть, яскраво-червоний, зі стиснутими кулаками, і мене вражає, наскільки він потворний.

— Я можу,— спокійно кажу я.— Я щойно кинула.

— А я ще *чекав* на тебе. Я чекав на тебе *місяцями*,— він розвертається й бурмоче щось, чого я не чую.

— Що?

Він озирається на мене, його обличчя перекошене від злості й відрази. Це не може бути та сама людина, яка тиждень тому лежала в мене на плечі й казала мені, що я краща за будь-яку теплу ковдру. Наче з Робового обличчя злетіла маска, й під нею виявилось зовсім інше обличчя.

— Я сказав, що треба було трахнути Геббі Гейнс, коли вона запропонувала на канікулах,— холодно відповідає він.

Всередині мене щось спалахує — залишки болю чи гордості, але це швидко минає, і знову приходиться відчуття спокою. Мене вже тут нема, я лечу над усіма, і раптом я точно розумію, як почувається Джуліет, як почувається вже довгий час. Думки про неї повертають мені сили, і в мене навіть виходить усміхнутися.

— Ніколи не пізно для другого шансу,— солодко кажу я, а потім іду, щоб востаннє пообідати зі своїми найкращими подругами.

За десять хвилин по тому я нарешті сиджу за нашим звичним столом — наминаю сендвіч з яловичиною й майонезом і повною тарілкою картоплі фрі. Я вже давно не була така голодна, й ось бачу, як Джуліет іде через їдальню. Вона поставила єдину троянду в порожню пляшку з-під води, причеплену до її рюкзака. Джуліет також роззирається, її обличчя проглядає крізь розділене надвое волосся. Вона перевіряє кожен стіл, повз який проходить, вишукує, шукає підказки. Її очі блискучі та пильні. Вона кусає губу, але не має нещасного вигляду. Вона має *живий* вигляд. Моє серце зупиняється: це важливо.

Коли Джуліет проходить повз наш стіл, я бачу згорнуту записку, яка звисає біля пелюсток її троянди, і хоча я задалеко, щоб її прочитати, я чітко бачу, що там написано, коли заплющую очі. Єдине речення.

«Ніколи не пізно».

— **Що** з тобою сьогодні таке? — питає Ліндсі дорогою по йогурт. Ми майже дійшли до Ряду — вулички з крамницями, що розрослися на пагорбі, як гриби. На обрії дюйм по дюйму насувається ковдра похмурих хмар, обіцяючи сніг. У мене стискає груди на саму думку, що я можу більше ніколи не побачити снігу.

— Про що ти?

Ми тримаємося за руки, щоб не змерзнути. Я хотіла, щоб з нами пішли Еллі й Елоді, але в Елоді була контрольна з іспанської, а Еллі була впевнена, що як прогуляє ще один урок англійської, то її точно усунуть від навчання. Я не наполягала.

Звичайний день, такий, як і всі інші.

— Тобто, чому ти так дивно поводишся?

Я намагаюся сформулювати відповідь, але Ліндсі провадить:

— Типу, ти відволікалася за обідом і все таке...— вона кусає губу.— Я отримала повідомлення від Емі Вейс...

— Ага?

— Очевидно, що Емі Вейс божевільна, і я б ніколи не повірила її словам, особливо щодо тебе,— швидко запевняє Ліндсі.

— Очевидно,— вдоволено кажу я, бо знаю, про що зараз ітиметься.

— Але...— Ліндсі глибоко вдихає і швидко каже,— вона сказала, що говорила зі Стівом Вейтманом, який говорив з Робом, який сказав, що ви розійшлися? — Ліндсі дивиться на мене й напружено сміється.— Звісно ж, я сказала їй, що це повна нісенітниця.

Я вагаюся, обережно добираючи слова.

— Це не нісенітниця. Це правда.

Ліндсі завмирає і витріщається на мене.

— Що?

— Я в обід покинула його.

Вона хитає головою, наче намагається витрусити мої слова зі своєї голови.

— І... ем... чи планувала ти колись *поділитися* цими незначними новинами? Зі своїми *найліпшими* подругами? Чи ти просто сподівалася, що новини до нас самі собою якось дійдуть?

Я бачу, що це її справді образило.

— Послухай, Ліндсі, я збиралася тобі сказати...

Вона затуляє вуха руками й хитає головою.

— Я не розумію. Що трапилося? Ви ж збиралися... тобто, ти казала мені, що хотіла... *сьогодні*.

— Ось чому я не хотіла говорити тобі, Ліндз,— зітхаю я.— Я знала, що ти роздуєш з мухи слона.

— Тільки тому, що це і є слон.

Лінді така розлючена, що навіть не звертає уваги, коли ми проходимо повз «Кухню Гунана»: вона занадто заклопотана, бо впивається в мене поглядом так, ніби я раптом посинію чи вибухну, наче мені більше не можна довіряти.

Я розумію, що вона *справді* так думатиме, коли я зроблю те, що збираюся зробити, але я нічого не можу з цим вдіяти. Я обертаюся до неї і кладу руки їй на плечі.

— Почекай мене тут, гаразд?

Вона кліпає очима.

— Куди ти?

— Мені на секунду потрібно зайти в «Кухню Гунана»,— кажу я і збираюся з силами, чекаючи, що вона почне істеричку.— Мені треба дещо віддати Кейті Картульйо.

Я готова, що вона закричить, чи піде геть, чи закидає мене жуйками, чи зробить бодай *щось*, але натомість її обличчя стає абсолютно порожнім, наче хтось натиснув на вимикач. Я трохи занепокоєна, що в неї шок, але не можу втратити цю можливість.

— Дві хвилини,— кажу я.— Я обіцяю.

Я пірнаю в «Кухню Гунана», поки Лінді — з її характером — не повернулася на землю. Коли я заходжу, наді мною бряжчить дзвіночок. Алекс підводить очі, на мить занепокоєний, але потім широко усміхається.

— Як справи, Сем? — тягне він. Ідіот.

Я ігнорую його й підходжу просто до Кейті. Вона похилила голову й байдуже грається їжею. Це безпечніше, аніж їсти її, це точно.

— Привіт,— вітаюся я і чомусь хвилююся. Є щось тривожне у мовчанні Кейті, у тому, як вона зводить погляд і безвиразно дивиться на мене. Це нагадує мені Джуліет.— Я просто зайшла, щоб дещо тобі віддати.

— Дещо мені віддати? — вона скептично закусує губу і тепер уже не так нагадує Джуліет. Напевно, вона думає, що я збожеволіла. Вона думає, що ми зроду і слова одна одній не сказали, і я можу уявити її думки про те, що я зібралася їй віддати.

Алекс дивиться то на мене, то на Кейті, так само збентежений. Я знаю, що Ліндсі спостерігає за мною крізь брудну шибку. Трохи ніяково, коли троє людей дивляться на мене так, наче я з'їхала з глузду. Я лізу до сумки, мої руки трохи тремтять.

— Так, послухай, я знаю, що це дивно. Я не можу цього пояснити, але...— я дістаю з сумки велику книжку ескізів М. К. Ешера і кладу її на стіл поруч з мискою курки з кунжутом. Чи яловичини з апельсином. Чи підсмаженого кота. Чи що там у Кейті.

Кейті завмирає і витріщається на книжку так, наче та її зараз укусить.

— Мені просто здалося, що тобі таке б сподобалося,— швидко кажу я і вже відходжу від столу. Тепер, коли найскладніше позаду, я почуваюся набагато краще.— Там понад двісті ескізів. Ти навіть могла б їх десь повісити, якщо в тебе є для них місце.

Обличчя Кейті напружується. Вона дивиться на книжку на столі, її руки лежать на колінах. Я бачу, як сильно вона стискає кулаки.

Я вже збираюся розвернутися і вийти за двері, коли вона підводить очі. Наші погляди зустрічаються. Вона нічого не каже, але її губи розслабляються. Це не зовсім усмішка, але майже, і я сприймаю це за подяку.

— Що це було? — каже Алекс, а потім я виходжу звідти. Дзвоник пронизливо дзвенить за мною.

Ліндсі й досі стоїть саме там, де я її й залишила, її погляд похмурий. Я знаю, що вона спостерігала у вікно.

— Тепер я точно знаю, що ти з'їхала з глузду,— мовить вона.

— Кажу ж тобі, я не знаю, про що ти говориш,— відповідаю я; тепер, коли я поклала цьому край, мені стає весело.— Ходімо. Вмираю, як хочу йогурт.

Ліндсі не зрушує з місця.

— Збожеволіла. Поїхала. Злетіла з катушок. Відколи ти робиш подарунки Кейті Картульйо?

— Слухай, я ж не браслет дружби їй подарувала.

— І відколи ти взагалі *говориш* до Кейті Картульйо?

Я зітхаю. Я бачу, що вона це так не облишить.

— Я вперше заговорила до неї декілька днів тому, гаразд?

Ліндсі й досі витріщається на мене так, наче на її очах розвалюється світ. Знайоме відчуття.

— Насправді вона доволі мила. Тобто, гадаю, вона б тобі сподобалася, якби...

Ліндсі голосно пищить і знову затуляє вуха долонями, наче мої слова для неї — це тортури. Вона продовжує пищати, а я зітхаю, чекаю й перевіряю годинник, поки вона закінчить свій виступ.

Зрештою вона заспокоюється, її писк затихає й перетворюється на булькання в горлі. Вона змірює мене поглядом. Я не можу стриматися, тому сміюся. Вона схожа на справжню навіжену.

— Ти закінчила? — питаю я.

— Ти прийшла до себе? — вона обережно забирає руку з одного вуха.

— До *кого*?

— До Саманти Емілі Кінгстон. Моєї найкращої подруги. Моєї гетеросексуальної супутниці життя,— вона нахиляється вперед і стукає мені по чолу.— Замість цієї дивної лоботомічної кидальниці хлопців і прихильниці Кейті Картульйо, яка прикидається Самантою.

— Ти не все про мене знаєш, між іншим,— заочую я очі.

— Здається, що я не знаю про тебе *нічого*,— Ліндсі схрещує руки. Я тягну її за рукав куртки, і вона неохоче йде до мене. Я бачу, що вона справді засмучена. Я міцно її обіймаю. Вона настільки нижча за мене, що мені доводиться йти маленькими кроками, щоб наша швидкість збігалася, але я дозволяю їй задавати темп.

— Ти знаєш, який у мене улюблений йогурт? — кажу я. Ліндсі тяжко зітхає.

— З подвійним шоколадом,— бурмоче вона, але не відштовхує мене, і це добрий знак.— З подрібненими цукерками з арахісового масла зверху і пластівцями «Капітан Кранч».

— І ти знаєш, яку я замовляю порцію.

Ми вже підійшли до крамниці з йогуртом, і я вже чую смачний солодкий хімічний запах, що лине звідти. Це наче запах хліба, що запікається в «Сабвеї». Ти знаєш, що природа чи Бог не створювали його з таким запахом, але щось у ньому є привабливе.

Ліндсі дивиться на мене краєм ока, коли я забираю від неї руки. На її обличчі стільки скорботи, що аж смішно, і я придушую ще один смішок.

— Обережно, міс Пампушко,— каже вона й закидає волосся за плече.— Уся ця штучна смакота відкладеться прями-сінько на стегнах.

Але її рот вигнутий в усмішку, і я знаю, що вона мене пробачила.

Історія дружби

Якби мені довелося обрати три найулюбленіші риси своїх подруг, я б обрала такі.

Елі

1. Увесь десятий клас колекціонувала мініатюрних порцелянових корівок і вичитувала в інтернеті маловідомі факти про них — тобто про справжніх корів — після того, як на канікулах у Вермонті якась корова обгорнула навколо її зап'ястя язика.
2. Готує без рецептів і коли-небудь точно вестиме власну кулінарну передачу, а ще пообіцяла нам, що ми зможемо завітати в гості.
3. Повністю вистромляє язика назовні, коли позіхає, як кішка.

Елоді

1. Має абсолютний слух і найчистіший, найкрасивіший голос, який тільки можна уявити. Він наче кленовий сироп, що ллється на теплі млинці, але вона ніколи ним не хизується і співає лише в душі.
2. Колись проходила цілий шкільний рік щодня в чомусь зеленому.
3. Хрокає, коли сміється, чим завжди веселить мене.

Ліндсі

1. Завжди танцює, навіть якщо більше ніхто не танцює, навіть якщо немає музики — у їдальні, у вбиральні, у кафетерії торговельного центру.
2. Цілий тиждень щодня закидувала будинок Тода Гортона туалетним папером, після того як він усім сказав, що Елоді погано цілується.
3. Одного разу, коли ми йшли через парк, кинулася щосили бігти через поля, розмахуючи руками, у своїх джинсах і чоботах «Chinese Laundry». Я теж почала бігти, але не змогла її наздогнати, поки ми вдвох не зупинилися, захекавшись; від холодного осіннього повітря мої

легені були готові розірватися, і коли я почала сміятися і сказала: «Ти перемогла»,— Ліндсі дивно подивилася на мене через плече, не сердито, а так, наче не очікувала побачити мене позаду, а потім випросталася і сказала: «Я бігла не наввипередки».

Здається, тепер я розумію, що вона мала на увазі.

Я думаю про це вдома в Еллі, почуваячись так, наче я ще не все їй сказала, ба взагалі нічого не сказала. Ми змарнували забагато часу на жарти одна про одну, чи на ниття через речі, які не мають значення, чи на мрії, щоб люди стали іншими — кращими, цікавішими, милішими, дорослішими. Але тепер важко дібрати слова, тому натомість я просто сміюся, поки Ліндсі й Елоді танцюють на кухні, а Еллі нестямно намагається приготувати щось їстівне з дводенного італійського песто і старих крекерів. І коли Ліндсі обіймає за плечі мене, а потім Еллі, а тоді підбігає Елоді з іншого боку Еллі, й Ліндсі каже: «Я люблю вас, сучки, до смерті. Ви ж знаєте, так?» — і Елоді викрикує: «Обіймашки!» — я просто обіймаю їх і міцно пригортаю, поки Елоді зі сміхом виривається й каже: «Годі мене смішити, інакше мене знудить».

Секрет

— Я просто не розумію,— Ліндсі хмуриться на передньому сидінні у Кентовому дворі, де закінчується ряд машин.— Яким чином ми дістанемося *додому*?

Я зітхаю й пояснюю їй у тисячний раз.

— Я знайду когось, щоб нас підвіз, гаразд?

— Чому ти не можеш просто піти зараз із нами? — скиглить Еллі з заднього сидіння, також у тисячний раз.— Покинь цю кляту машину.

— І дозволити тобі сісти за кермо, міс Горілка? — я розвертаюся й багатозначно дивлюся на пляшку горілки в її руках. Вона розуміє це як натяк випити ще.

— Я доведу нас додому,— наполягає Ліндсі.— Ви хоч раз бачили мене п'яною?

— Облиш,— заочую я очі.— Ти не здатна кермувати й навіть коли твереза.

Елоді пирхає, а Ліндсі погрожує їй пальцем.

— Обережно, бо до школи ходитимеш пішки,— каже вона.

— Ходімо, ми прогавимо вечірку,— Еллі розчісує волосся руками й нахиляється, щоб подивитися на себе в дзеркало заднього огляду.

— Дайте мені хвилин п'ятнадцять, максимум,— кажу я.— Я повернуся швидше, ніж ви встигнете дійти до діжки.

— І як ти повернешся сюди? — Ліндсі й досі підозріло дивиться на мене, але відчиняє дверцята.

— Не переймайся за це,— мовлю я.— Я вже про це подбала.

— Не розумію, чому ти просто не можеш нас потім завести,— бурмоче Ліндсі, досі не задоволена планами, але вилазить з машини, й Еллі з Елоді також. Я не відповідаю. Я вже пояснила, і неодноразово, що, можливо, піду з вечірки раніше. Я знаю, вони думають, це через те, що там буде Роб, і бояться, що я влаштую істерику, але я не виправляю їх.

Я планую залишити машину у дворі Ліндсі, та коли я виїжджаю на шосе 9, то розумію, що мимоволі повертаю додому. В середині мене спокій і порожнеча, наче вся темрява ззовні якимось чином просочилася в нутро і все вимкнула. Це не неприємне відчуття. Це ніби плавати в басейні, борсаючись на спині, поки не знайдеш балансу й не почнеш висіти на воді, навіть не думаючи про це.

У моєму будинку майже всюди вимкнуте світло. Ізі пішла спати декілька годин тому. Мерехтить слабке блакитне сяйво. Напевно, тато дивиться телевізор. Нагорі яскравий квадрат світла з ванної. Крізь жалюзі я можу розгледіти силует, що рухається, і я уявляю, як мама наносить на обличчя зволожувальний крем і мружиться без лінз в очах. Обірваний рукав її халата метляється, мов крило пташки. Як і завжди, для мене залишили ліхтар на ганку, щоб коли я прийду додому, мені не довелося порпатися в сумці в пошуках ключів. Батьки будуватимуть плани на завтра, мабуть, обдумуватимуть, куди піти поснідати й чи варто будити мене до дванадцятої. На мить горе від того, що я втрачаю — що вже втратила, втратила декілька днів тому в ту частку секунди, коли нас занесло й перевернуло й моє життя злетіло з осі,— приголомшує мене, і я притуляю голову до керма й чекаю, поки це відчуття мине. Воно минає. Біль затихає. Моє тіло розслаблюється, і мене знову вражає, наскільки все правильно.

Коли я їду до будинку Ліндсі, я думаю про те, чого навчилася декілька років тому на уроці природознавства: навіть якщо пташку забрати зі зграї, вона все одно інстинктивно полетить мігрувати. Птахи знають, куди летіти, навіть якщо їм не показували дороги. Усі говорили, як це дивовижно, але тепер мені це не здається таким дивним. Саме так я зараз і почувуюся: наче я в повітрі, але якимось чином знаю, як потрібно діяти.

За декілька миль від будинку Ліндсі я дістаю телефон і набираю номер Кента. Мені спадає на думку, що Кент міг подумати, що це я так сьогодні пошуткувала. Мабуть, він не візьме слухавку з невідомого номеру, або ж він надто зайнятий тим, щоб гості не блювали на батьківські килими в східному стилі, й не почує мого дзвінка. Я рахую гудки й починаю дедалі більше хвилюватися. Один, два, три.

На четвертий гудок чути шарудіння. А потім звучить голос Кента, теплий і обнадійливий.

— Фірма «Сміливі герої», рятуємо заклопотаних жінок, принцес у полоні й дівчат без машин, до ваших послуг з 1684 року.

— Як ти взнав, що це я? — питаю я.

Музика гучнішає, чути гул голосів. Потім Кент прикриває слухавку і кричить: «Геть!» Двері зачиняються, і фоновий галас раптом зникає.

— А хто б це ще був? — каже Кент саркастично. — Усі інші тут, — він щось поправляє, і його голос гучнішає. Напевно, він притискає телефон впритул. Думки про його вуста відволікають мене. — То як справи?

— Сподіваюся, що твою машину не підперли, — кажу я. — Бо мені дуже потрібна допомога.

Дорогою назад ми здебільшого мовчимо. Кент не питає, чому я стояла посеред двору Ліндсі, й більше не намагається з'ясувати, чому я звернулася по допомогу саме до нього. Я вдячна йому за це і просто щаслива сидіти поруч з ним у тиші, спостерігати за дощем і темними мазками дерев на тлі неба. Коли ми повертаємо до нього у двір, який уже майже повністю забитий машинами, я намагаюся вирішити, на що схожий дощ, коли танцює у світлі фар. Точно не на блискітки.

Кент перемикає передачу на стоянку, але не вимикає двигун.

— До речі, я пам'ятаю, що ти обіцяла мені секрет, — він обертається, щоб подивитися на мене. — Не думай, що так легко відкараскаєшся.

— Я б не наважилася, — розстібаю я ремінь безпеки й повільно посуваюся до Кента, але досі краєм ока спостерігаю за дощем. Нагадує пил, якби пил складався з твердого білого світла.

Кент кладе руки на коліна і очікувально дивиться на мене, легко усміхаючись.

— Я уважно слухаю.

Я нахиляюся через Кента і виймаю ключі з запалювання, вимикаючи світло фар. У темряві дощ стає набагато гучнішим, огортає нас.

— Гей,— тихо мовить Кент, і його голос знову змушує моє серце злетіти, а усе моє тіло робить легким.— Тепер я не бачу тебе.

Його обличчя й тіло захищені в тіні, темрява в темряві. Я лише можу розгледіти його силует і, звісно, відчутти жар від його шкіри. Я нахиляюся вперед, і моє підборіддя зачіпає вельвет його куртки. Я знаходжу Кентове вухо й ненавмисно торкаюся його губами. Кент різко вдихає, і все його тіло напружується. Моє серце розтало й летить. Між нашими серцями більше немає відстані.

— Мій секрет у тому,— шепочу я йому просто у вухо,— що твій поцілунок — найкращий за все моє життя.

Кент трохи відхиляється, щоб подивитися на мене, але наші вуста все одно лише за кілька дюймів. У темряві я не бачу його виразу, але знаю, що його очі знову роздивляються моє обличчя.

— Але я ніколи не цілував тебе,— шепоче Кент у відповідь. Навколо нас дощ розбивається, як скло.— Принаймні з третього класу.

Я усміхаюся, але не впевнена, що він це бачить.

— Тоді тобі краще братися до справи,— мовлю я,— бо в мене мало часу.

На мить він завмирає. Потім нахиляється і торкається моїх вуст. Весь світ зникає — місяць, дощ, небо, вулиці,— залишилися тільки ми вдвох у темряві, живі, живі, живі.

Я не знаю, як довго ми цілуємося. Здається, спливають години, але якимось чином, коли Кент засапано відхиляється,

тримаючи моє обличчя в долонях, годинник, що тьмяно світиться на панелі, показує, що минуло лише кілька хвилин.

— Ого,— каже Кент. Я відчуваю, як швидко підіймаються й опускаються його груди. Ми обоє ледве дихаємо.— За що це було?

Я змушую себе відхилитися, знайти в темряві клямку і відчинити дверцята. Холодне повітря й дощ зі свистом залітають усередину, і мої думки прояснюються. Я глибоко вдихаю.

— За те, що підвіз, і все таке.

Навіть у темряві я бачу, як світяться його очі, наче в ката. Я ледве змушую себе відвести погляд.

— Ти справді врятував мене сьогодні,— кажу я, це мій маленький жарт, а потім, поки Кент не встиг зупинити мене, хоча він вимовляє моє ім'я, я вистрибую з машини й біжу через двір до будинку, на останню вечірку у своєму житті.

— Ти прийшла! — пищить Ліндсі, коли я знаходжу її в дальній кімнаті. Як і завжди, музика, спека й дим нестерпні: стіна людей, парфумів і галасу.— Я була впевнена, що ти нас кинеш.

— Я знала, що ти з'явишся,— мовить Еллі та стискає мою руку. Вона знижує голос, що при такому галасі означає, що вона просто кричить трохи тихіше.— Ти бачила Роба?

— Гадаю, він мене уникає,— кажу я, і це правда. Дякувати Богу.

Ліндсі розвертається, щоб покликати Елоді.

— Дивіться, хто вирішив ушанувати нас своєю присутністю! — кричить вона, й Елоді уважно дивиться на наші обличчя, і до неї доходить, що мене весь цей час не було на вечірці,— а потім обертається до мене й обіймає за плече.— Тепер це офіційно можна назвати вечіркою. Ел, дай Сем випити.

— Ні, дякую,— я відмахую запропоновану пляшку. Позираю на свій телефон. Одинадцять тридцять.— Насправді...

см... гадаю, я піду на деякий час донизу. Мабуть, надвір. Тут дуже спекотно.

Ліндсі й Еллі переглядаються.

— Ти щойно прийшла з вулиці,— каже Ліндсі.— Ти щойно *прийшла*. Типу, п'ять секунд тому.

— Я деякий час шукала вас.

Я знаю, як тупо це звучить, але я також не можу їм нічого пояснити.

Ліндсі схрещує руки.

— Е ні, нізащо. З тобою щось не так, і ти нам негайно розповіси.

— Ти цілий день дивно поводишся,— киває Еллі.

— Це Ліндсі попросила тебе це сказати? — питаю я.

— Хто дивно поводитись? — Елоді тільки зараз підійшла до нас.

— Вочевидь, я.

— О так,— киває Елоді.— Точно.

— Ліндсі *нічого* не просила нас казати,— Елоді ображено надувається.— Це очевидно.

— Ми — твої найкращі подруги,— каже Ліндсі.— Ми тебе *знаємо*.

Я притискаю пальці до скронь, намагаюся відігнати ритм музики і заплющую очі. Коли я знову їх розплющую, Елоді, Еллі й Ліндсі підозріло на мене дивляться.

— Зі мною все добре, гаразд? — я відчайдушно хочу завершити цю розмову — чи гірше, сварку.— Повірте мені. У мене просто був дивний тиждень.

Применшення року.

— Ми непокоїмося за тебе, Сем,— каже Ліндсі.— Ти сама на себе не схожа.

— Можливо, це й добре,— відповідаю я. Вони спантеличено дивляться на мене, тому я зітхаю, нахиляюся й хапаю їх в обійми.

Елоді пищить і хихикає: «Просто тут, на людях?» — і Ліндсі з Еллі також розслабляються.

— Я запевняю, що все гаразд, — кажу я, що не зовсім правда, але я вирішую, що краще сказати так. — Найкращі подруги назавжди, так?

— І жодних секретів, — Ліндсі багатозначно дивиться на мене.

— І ніякої фігні, — заявляє Елоді, хоча це й не входить до нашої звичної рутини. Вона мала б сказати «І ніякої брехні», але це теж піде.

— Назавжди, — закінчує Еллі, — доки смерть не розлучить нас.

Остання фраза припадає на мене і я кажу:

— І навіть після.

— І навіть після, — повторюють вони.

— Гаразд, досить цих ніжностей, — мовить Ліндсі. — Не знаю, як ви, а я прийшла сюди, щоб напиться.

— Я думала, що ти ніколи не напиваєшся, — каже Еллі.

— Фігура мовлення.

Еллі з Ліндсі продовжують сперечатися. Еллі пританцьовуючи йде з пляшкою горілки («Якщо ти не напиваєшся, то я не бачу сенсу, щоб ти марнувала горілку»), а Елоді повертається назад до Мафіна. Принаймні не звертають уваги на мене.

— Побачимося, — голосно кажу я всім, й Елоді озирається на мене через плече, але, можливо, вона дивилася на когось іншого. Ліндсі махає рукою в мій бік, а Еллі не чула мене зовсім. Це схоже мені на те, як я йшла з дому сьогодні вранці: наприкінці неможливо усвідомити остаточність певних речей, певних слів, певних моментів. Коли я розвертаюся, мій зір розмивається, і я здивовано усвідомляю, що плачу. Сльози накочують без попередження. Я декілька разів кліпаю очима, поки світ знову не стає чітким, і витираю вологу зі щік. Перевіряю телефон. Одинадцять сорок п'ять.

Внизу я стою просто біля дверей, чекаю на Джуліет, і це схоже на те, як намагатися встояти на ногах під час відливу. Люди метушаться навколо мене, але майже ніхто не звертає на мене уваги. Мабуть, вони теж відчують щось дивне, що коїться зі мною, чи бачать, що я зосереджена на чомусь іншому. Чи, мабуть,— і мені стає сумно на цю думку,— вони якимось чином відчули, що мене вже нема. Я відганяю цю думку.

Нарешті я бачу, як Джуліет прослизає у вхідні двері: білий светр нетуго зав'язаний на поясі, голова опущена. Миттєво я стрибаю вперед і хапаю її за руку. Вона лякається й дивиться на мене. Напевно, вона уявляла сьогодні зустріч зі мною, але те, що я знайшла її перша, а не навпаки, заскочило її зненацька.

— Привіт,— кажу я.— Ми можемо хвилинку поговорити?

Вона розтуляє рота, стуляє, а потім знову розтуляє.

— Взагалі мені... ем... треба йти.

— Ні, не треба,— одним рухом я висмикую її з набитого людьми входу в маленьку нішу в коридорі. Тут буде трохи легше чути одна одну, хоча тут так мало місця, що нам доводиться стояти майже впритул.— Хіба ти не мене шукала? Хіба ти шукала не *нас*?

— Звідки ти?..— вона замовкає, зітхає й хитає головою.— Я тут не через тебе.

— Я знаю,— я уважно дивлюся на неї: хочу, щоб і вона подивилася на мене, але вона не дивиться. Я хочу сказати, що розумію її, але вона роздивляється кахлі на підлозі.— Я знаю, що все набагато заплутаніше.

— Ти нічого не знаєш,— похмуро каже вона.

— Я знаю, що ти сьогодні збираєшся зробити,— дуже тихо кажу я.

Вона зводить очі. На мить наші погляди зустрічаються, і я бачу, як у її очах проминає страх і ще щось — надія, можливо? — але вона швидко знову опускає погляд.

— Ти не можеш знати,— легко каже вона.— Ніхто не може.

— Я знаю, що ти хочеш мені щось сказати,— кажу я.— Я знаю, що ти хочеш щось сказати всім нам — мені, Ліндсі, Елоді й Еллі.

Джуліет знову зводить погляд, але цього разу вона зазирає мені у вічі. Її очі широко розплющені, й ми дивимося одна на одну. Тепер я знаю, що саме ховається за страхом на її обличчі: подив.

— Ти — сука,— шепоче вона так тихо, що я навіть не впевнена, чи справді чую ці слова, чи просто чую їх з пам'яті, уявляю їх, вимовлені її голосом. Вона немов повторює завчені рядки старої п'єси, якогось закинутого сценарію, який не може забути.

Я киваю.

— Я знаю,— кажу я.— Я знаю, що так і є. Я знаю, що була такою — що ми всі були такими. І мені шкода.

Джуліет швидко робить крок назад, але їй нема куди йти, тому вона врізається в стіну. Притискає до стіни долоні, важко дихає, наче я — дикий звір, який щомиті нападе на неї. Джуліет швидко хитає головою. Гадаю, вона цього навіть не помічає.

— Джуліет,— я тягнуся до неї рукою, але вона ще більше втискається в стіну, і я забираю руку.— Я серйозно. Я намагаюся сказати тобі, як мені шкода.

— Мені треба йти.

Вона з зусиллям відлипає від стіни, наче не впевнена, чи зможе встояти без неї. Намагається протиснутися повз мене, але я відступаю вбік, щоб знову заступити їй дорогу.

— Мені шкода,— кажу я.

— Ти це вже казала,— тепер вона починає злитися. Мені це подобається. Гадаю, що це добрий знак.

— Ні, тобто...— я глибоко вдихаю. Якби вона тільки зрозуміла. *Саме так це й має відбуватися.* — Я піду з тобою.

— Будь ласка,— просить вона.— Просто дай мені спокій.

— Я ж кажу тобі. Я *не можу*.

Коли ми стоїмо отак, я усвідомляю, що ми майже однакові на зріст. Напевно, зараз ми схожі на білу й темну половинки печива «Орео», і я думаю, як легко все могло бути навпаки. Це Джуліет могла стояти в мене на дорозі, а я могла хотіти вислизнути повз неї в темряву.

— Ти не...— починає вона, але я не чую, що саме вона збиралася сказати. У цю мить хтось на сходах викрикує:

— Сем! — і коли я обертаюся й бачу Кента, Джуліет тікає.

— Джуліет! — я швидко розвертаюся, але не встигаю. Вона розчинилася в натовпі. Проміжок часу, в який вона вислизнула, закривається так само швидко, як і відкрився, «Тетрис» із тіл перемінив узор, і тепер я врізаюся в спину, руки і величезні шкіряні сумки.

— Сем!

Не зараз, Кенте. Я протискаюся до дверей, з кожним кроком мене відносить назад юрбою людей, які безперестанку прямують на кухню з порожніми стаканчиками в руках. Коли я вже майже біля дверей, натовп розріджується, і я кидаюся вперед. Але потім я відчуваю теплу руку на спині, й Кент розвертає мене обличчям до себе. Попри те, що мені потрібно спіймати Джуліет, і те, що ми стоїмо посеред мільярда людей, я думаю, як добре було б з ним потанцювати. Справжній танець, а не просто потертися одне об одного, як це робиться на балу випускників,— такий танець, як танцювали колись, щоб мої руки лежали на його плечах, а його долоні — в мене на талії.

— Я шукав тебе,— він засапався, і його волосся ще більш розпатлане, аніж завжди.— Чому ти втекла від мене?

Він має такий стурбований вигляд, аж я відчуваю, як у мене в грудях серце робить сальто.

— Насправді у мене зараз немає часу про це говорити,— кажу я якомога лагідніше.— Поговоримо потім, гаразд?

Це найпростіший вихід. Це *єдиний* вихід.

— Ні,— мовить він так наполегливо, що це захоплює мене зненацька.

— Перепрошую?

— Я сказав: *ні*,— він стоїть переді мною, перегородивши дорогу до дверей.— Я хочу поговорити з тобою. Я хочу поговорити зараз.

— Я не можу...— починаю я, але він мене перебиває.

— Ти не можеш втекти знову,— він простягає руки й ніжно кладе їх на мої плечі, але його дотик пронизує моє тіло теплом і енергією.— Ти розумієш? Ти не можеш так вчинити.

Він так на мене дивиться, що в мене з-під ніг тікає земля. На очі знов навертаються сльози.

— Я не хотіла тебе образити,— хрипко кажу я.

Він відпускає мої плечі та проводить руками по своєму волоссю. У нього такий вигляд, наче він зараз закричить.

— Ти роками поводишся так, наче я невидимий, потім надсилаєш мені цю милу записку, потім я підвожу тебе, і ти цілуєш мене...

— Фактично це *ти* поцілував *мене*...

Він і вухом не веде.

— І ти повністю зносиш мені дах і перевертаєш мені весь світ, а потім знову починаєш ігнорувати мене.

— Я перевернула твій світ? — питаю я, не в змозі зупинитися.

Він уважно дивиться на мене.

— Ти перевернула *все*.

— Послухай-но, Кенте,— я опускаю погляд на долоні, які, якщо чесно, аж чухаються, так хочуть доторкнутися до

нього, розгладити його волосся й заправити його за вуха.— Я хотіла того, що трапилося в машині. Тобто, я хотіла поцілувати тебе.

— Я думав, що це я тебе поцілував.

— Так, ну, а я поцілувала у відповідь,— я намагаюся проковтнути грудку в горлі.— Це все, що я зараз можу тобі розповісти. Я серйозно хотіла цього. Більше, ніж будь-чого у своєму житті.

Я рада, що роздивляюся своє взуття, бо саме в цю мить у мене починають текти з очей по щоках сльози. Я швидко витираю їх руками, вдаючи, наче протираю очі.

— А як щодо твоєї іншої фрази? — Кент принаймні не злиться, проте я занадто налякана, щоб глянути на нього. Його голос тепер м'якший.— Про те, що в тебе залишилося мало часу. Що ти мала на увазі?

Тепер, коли сльози вже пролилися, їх неможливо зупинити, і я не підводжу голови. Одна сльоза падає на мої чоботи, залишаючи слід у формі зірки.

— Зараз відбуваються речі... які я не можу пояснити.

Він кладе два пальці під моє підборіддя й підіймає моє обличчя до свого. І тепер я справді заточуюся. Ноги підкошуються, і Кент підхоплює мене рукою за спину, щоб підтримати.

— Що саме відбувається, Сем? — він великим пальцем витирає сльозу з краю мого ока, його очі роздивляються моє обличчя. Відчуття, немов він вивертає мене навиворіт і вдивляється прями́нінько в серце.— Ти в біді?

Я хитаю головою, не можу вимовити ні слова, і він швидко провадить:

— Ти можеш мені розповісти. Хай що це таке, ти можеш мені довіряти.

На мить мені хочеться дозволити собі залишитися в його обіймах; цілувати його знов і знов, поки не почну

ним *дихати*. Але потім я згадую про Джуліет у лісі. Внутрішнім зором бачу, як два сліпучі промені світла прорізають темряву, чую й низький гул ожилого двигуна, наче океану вдалечині. Гуркіт і світло заповнюють мої думки, виштовхуючи все інше — страх, жаль, сум,— і я знову можу зосередитись.

— Я не в біді. Річ не в мені. Я... Я повинна декому допомогти,— я обережно вириваюся від Кента, забираючи його руку зі своєї талії.— Я справді не можу пояснити. *Ти* маєш довіритися *мені*.

Я нахиляюся і востаннє цілую його — насправді легенько чмокаю, наші губи ледве торкаються, але цього досить, щоб моє тіло знову прошило відчуття польоту, сили і влади. Коли я відхиляюся, я очікую продовження суперечки, але натомість Кент просто дивиться на мене одну довгу секунду, а потім розвертається і зникає в напрямку сходів. У мене падає серце, і на якусь мить Кент мені так потрібен — я *сумую* за ним,— відчуття таке, наче в грудях розверзлася прірва. Потім я думаю про темряву, про вогні, про гуркіт і про Джуліет, і перш ніж мені спаде на думку ще щось, я роблю останні кроки до дверей і виходжу на мороз, а дощ і досі падає, наче скалки місячного сьйва чи криці.

Диво випадковостей і збігів.

Частина II

— Джуліет! Джуліет!

Я знаю, що вона розігналася і вже не почує мене, але мені краще від того, що я гукаю її ім'я. Так навколишня темрява тисне на мене не так сильно.

Звісно ж, я забула ліхтарика. Я починаю свій напівзабіг-напівковзання крижаною доріжкою. Краще я б вдягнула

кросівки, а не свої улюблені оливкові шкіряні чоботи на підборах. Водночас заради цих чобіт не гріх померти — померти в них.

Вогні будинку згасають позаду мене, ховаючись за вигинами дороги і верхівками дерев. Хтось кличе мене. На мить я впевнена, що це мені ввижається, що це просто шум вітру, який дме крізь гілки. Я зупиняюсь і вагаюсь, а потім чую це знову.

— Сем!

Схоже на Кента.

— Сем! Де ти?

Це і є Кент.

Це мене дивує. Я була впевнена, що на вечірці він пішов від мене остаточно. Я не очікувала, що він рушить за мною. Я роздумую, чи варто розвернутися й піти до нього. Але час спливає. Окрім того, я сказала все, що могла.

Я стою на морозі, повітря обпікає легені, й дощ періщить за комір, і на мить я заплющую очі та згадую, як їхала з Кентом у теплій сухій машині, оточена зусібіч водою. Я згадую наш поцілунок і відчуття піднесення, наче нас щомиті могла знести хвиля. Коли я чую, як він знову гукає моє ім'я, цього разу ближче, я уявляю, як він бере моє обличчя й шепоче мені: *Сем*.

Хтось кричить. Я швидко розплющую очі, моє серце виривається з грудей з думкою про Джуліет. Але потім я чую ще декілька голосів — вони перегукуються оддалік, це плутанина зі звуків, і я можу заприсягтися, чую голос Ліндсі. Але це неможливо. Мені це лише ввижається, і я марную час.

Я продовжую йти до дороги. Коли я підходжу ближче, долинає шум машин, сичання коліс на асфальті. Звуки схожі на хвилі на пляжі.

Коли нарешті я знаходжу Джуліет, вона стоїть, цілком мокра, її одяг прилип до тіла. Руки звисають по боках, наче дощ і холод їй зовсім не заважають.

— Джуліет!

Нарешті вона чує мене. Вона різко обертається, наче повернулася назад на землю. Я мчу до неї. Позаду чую низький гуркіт вантажівки, що наближається — *і що їде занадто швидко*. Джуліет різко робить крок назад, а я починаю набирати швидкість, розмахуючи руками, щоб не звалитися на льоду. Коли вона помічає мене, її обличчя оживає. Воно сповнене злості й того, іншого відчуття. Подиву.

Рівне бурчання двигуна посилюється, і водій натискає на клаксон. Лунає гудок: вирує, вибухає, заповнює собою простір. Джуліет і досі не ворушиться. Вона просто стоїть там, дивиться на мене й ледве хитає головою, наче ми — старі подруги, що втратили зв'язок і раптом зустрілися в аеропорту десь у Європі. *Так дивно бачити тебе тут... Кумедне життя, авжеж? Тісний світ.*

Я долаю останні фути між нами, коли вантажівка проноситься повз, і досі сигналячи. Я хапаю Джуліет за плечі, і вона, спотикаючись, робить кілька кроків назад у лід, ледве не знесе на моїм поштовхом. Гудок затихає вдалечині; задні вогні зникають у темряві.

— Дякувати Богу,— кажу я, ледве дихаючи. У мене тремтять руки.

— Що ти *робиш*? — здається, вона оговтується й намагається відштовхнути мене.— Ти мене *переслідувала*?

— Я думала, що ти збираєшся...— я киваю на дорогу. В мене раптом з'являється бажання обійняти її. У моїх руках вона жива, пружка і справжня.— Я гадала, що не встигну вчасно.

Вона припиняє вириватися й довго на мене дивиться. Машин на дорозі нема, і в цю тиху мить я чітко й розбірливо чую: «Саманто Емілі Кінгстон!» Слова линуть з лісу ліворуч, й на світі є лише одна людина, яка кличе мене повним іменем. Лінді Еджком.

І потім хором, наче птахи водночас відриваються від землі, з'являються й інші голоси, перекрикуючи: «Сем! Сем! Сем!» — Кент, Еллі, Елоді, усі вони йдуть через ліс до нас.

— Що відбувається? — Джуліет тепер має справді переляканий вигляд. Я така збентежена, що послабила хватку, і вона вивертається від мене.— Навіщо ти йшла за мною? Чому ти просто не даси мені спокій?

— Джуліет,— я підіймаю руки догори на знак миру.— Я просто хочу поговорити з тобою.

— Мені нема чого сказати,— вона розвертається та знову рушає до дороги.

Я йду за нею, раптом почуваючись абсолютно спокійно. Світ навколо мене стає чіткішим і більш сфокусованим, і щоразу як я чую відлуння свого імені у лісі, воно звучить усе ближче і ближче, і я думаю: *мені шхода*. Але це правильно. Це має статися саме так.

Саме так це мало статися весь цей час.

— Джуліет, не роби цього,— тихо кажу я їй.— Ти знаєш, що це не вихід.

— Ти не знаєш, що саме я збираюся зробити,— люто шепоче вона.— *Ти не знаєш*. Тобі ніколи не зрозуміти.

Вона дивиться на дорогу. Її лопатки випирають з-під вимоклої футболки, і переді мною знову з'являється фантазія, як у неї розгортаються крила і підіймають її догори, забирають подалі від небезпеки.

— Сем! Сем! Сем! — голоси вже близько, і промені світла діагонально прорізають ліс. А ще я чую кроки, хрускіт гілок

під ногами. Мить тому дорога була на диво порожня, але тепер з обох боків чути тихий гуркіт великих моторів. Я заплющую очі й уявляю політ.

— Я хочу тобі допомогти,— кажу я до Джуліет, проте знаю, що вона не збагне. Принаймні не в такий спосіб.

— Хіба ти не розумієш? — вона обертається до мене — і, на мій подив, вона плаче.— Мене не можна виправити, розумієш?

Я згадую, як стояла з Кентом на сходах і казала йому точнісінько цю саму фразу. Я думаю про його прегарні яскраво-зелені очі та згадую, як він сказав: «Тебе не потрібно виправляти»,— згадую тепло його рук і ніжність його вуст. Я згадую маску Джуліет: можливо, усі ми зшиті й залатані трохи неправильно.

Я не боюся.

Я віддалено відчуваю шум у вухах, голоси й обличчя, білі й налякані, що з'являються з темряви, але я не можу відвести погляду від Джуліет. Вона плаче, але вона така гарна!

— Уже запізно,— каже вона.

І я кажу:

— Ніколи не пізно.

Вона вже вистрибнула на дорогу, але налякано озирається. В її очах — проблиск розуміння. Потім я мчу до неї. Врізаюся в її спину і штовхаю вперед, і вона котиться на той бік дороги. Саме в цей момент насуваються два фургони, які ось-ось розминуться. Лунає несамовитий пронизливий крик і хтось — не один? — гукає моє ім'я, і все моє тіло пронизує жар і відчуття, наче мене підіймає гігантська рука, рука велетня; земля кружляє, а потім темрява поглинає краї землі, й усе перетворюється на сон.

Перед очима з'являються і зникають якісь образи: яскраво-зелені очі й поле з нагрітою на сонці травною; вуста промовляють «Сем, Сем, Сем», наче пісню співають. Три

обличчя виринають разом, як квіти на одному стеблі, імена віддаляються від мене, і зринає єдине слово: *любов*. Спалахи червоного й білого, підсвічене гілля дерев, наче склепінчаста стеля церкви.

Й обличчя наді мною, біле і прекрасне, з такими великими очима, як місяць. «Ти врятувала мене». Рука на щоці, холодна й суха. «Навіщо ти врятувала мене?» Слова набігають хвилею. «Ні. Все було навпаки». Очі кольору світанку, коло білявого волосся, такого яскравого, білого і сліпучого, що я могла би поклястися: це німб.

ЕПІЛОГ

Кажуть, що перед смертю все твоє життя проминає перед очима, але зі мною сталося не так.

Я бачу лише свої найкращі хіти. Речі, які б хотіла пам'ятати і за якими пам'ятатимуть мене. Як ми в Кейп-Коді з Ізі опівночі втекли до затоки й намагалися спіймати крабів на залишки м'яса від гамбургера, і місяць був такий великий і круглий, що здавалося, на нього можна сісти. Як Еллі намагалася приготувати суфле й заявила на кухню з рулоном туалетного паперу на голові, наче це ковпак шеф-кухаря, а Елоді реготала так сильно, що аж трошки впісялася і змусила нас запрягтися, що ми не розпатякаємо. Як Ліндсі обійняла нас і сказала: «Люблю вас до смерті», — і всі ми відповіли: «І навіть після». Як я лежала на ганку жаркими серпневими днями, й у повітрі витав міцний запах свіжоскошеної трави і квітів, наче ти їси їх. Як на Різдво пішов сніг, і тато в підвалі порубав на дрова старий стіл з-під телевізора, а мама приготувала яблуневий сидр, і ми намагалися пригадати слова до «Тихої ночі», але врешті-решт почали співати улюблені пісні з мюзиклів.

І поцілунок Кента, бо саме тоді я зрозуміла, що час не має значення. Саме тоді я зрозуміла, що певні моменти триватимуть вічність. Навіть тоді, коли закінчатся, вони все одно триватимуть, навіть коли ти вже мертвий і похований, ці

моменти й далі триватимуть, повторюватимуться до нескінченності. Вони є всім і вони всюди.

Вони є сенсом усього.

Я не боюся, якщо вам цікаво. Мить смерті повна звуку, тепла і світла, мене переповнює стільки світла, що воно аж вбирає мене в себе: тунель світла мчить назустріч, вигинається вгору, вище й вище, і якби спів був відчуттям, це було б як оце світло, оцей підйом, як сміх...

Решту ви дізнаєтеся самі.

Літературно-художнє видання

Лорен ОЛІВЕР
ПОКИ Я НЕ ВПАЛА

Повість

Головний редактор *В. Александров*
Відповідальний редактор *Н. Тисовська*

ТОВ «ВИДАВНИЧА ГРУПА КМ-БУКС»
04060, Київ, вул. Олега Ольжича, 27/22, офіс 3
info@kmbooks.com.ua
www.kmbooks.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників, розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 5006 від 06.11.2015

Замовляйте наші книжки в інтернет-магазинах:
www.kmbooks.com.ua +380 (44) 228 78 24
www.bukva.ua +380 (44) 359 0 369

З питань гуртових закупівель звертайтеся:
у Києві: +380 (44) 237 70 25
у Львові: +380 (32) 245 01 71, +380 (67) 370 77 90

Повний асортимент наших книжок представлений у книгарнях
української національної мережі «Буква»
www.bukva.ua +380 (44) 237 70 24

Центральний магазин «Буква» розташовується за адресою:
м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 3-Б
+380(044) 279-64-38

Формат 84x108/32
Умов. друк. арк. 20,16. Обл.-вид. арк. 15,1.
Замовлення 0217046

Віддруковано у Державному видавництві «Преса України»
03047, Київ, просп. Перемоги, 50
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру ДК №310 від 11.01.2001 р.

Саманта Кінгстон має все: красу, популярність, ідеального хлопця. П'ятниця, 12 лютого, мала б стати просто черговим днем у її чудовому житті.

Але натомість стає її останнім днем. Однак наступного ранку Саманта знову прокидається.

Сім разів проживає вона свій останній день протягом одного чарівного тижня, щоб розгадати таємницю своєї смерті — і зрозуміти справжню вартість того, що вона от-от втратить.

«Поки я не впала» — мудра, складна й до сліз прекрасна книжка. Лорен Олівер написала неймовірний дебютний роман про справжнє значення життя — і смерті.

Каролін Маклер

ISBN 978-617-7489-44-2

9 786177 489442